

Chỉ Làm Vương Phi Của Người

Contents

Chỉ Làm Vương Phi Của Người	3
1. Q.1 - Chương 1: Văn Án	4
2. Q.1 - Chương 2: Ngủ, Cũng Có Thể Xuyên Qua?	5
3. Q.1 - Chương 3: Này Đến Tột Cùng Là Triều Đại Người Nào?	5
4. Q.1 - Chương 4: Trời A! Thiệu Dương Quốc? Không Nghe Nói Qua!	6
5. Q.1 - Chương 5: Thành Công Mượn Sức Một Người Bên Mình.	7
6. Q.1 - Chương 6: Thiệu Dương Tam Công Tử	8
7. Q.1 - Chương 7: Đây Chính Là Cha Mình?	10
8. Q.1 - Chương 8: Lên Núi Cầu Phúc, Ngẫu Ngộ Thầy Tướng Số Đại Sư	11
9. Q.1 - Chương 9: Xuyên Qua, Hoàn Lại Tình Trái	13
10. Q.1 - Chương 10: Tam Công Tử Du Ngoạn Lam Phủ	14
11. Q.1 - Chương 11: Gặp Nhau	15
12. Q.1 - Chương 12: Gặp Làm Cho Lạc Thất Vọng Đau Khổ Động Nữ Tử	17
13. Q.1 - Chương 13: Nữ Phần Nam Trang Du Ngoạn, Kinh Hi Không Ngừng	18
14. Q.1 - Chương 14: Hoàng Thượng Cũng Đối Tử Điệp Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa	21
15. Q.1 - Chương 15: Thi Kê, Tử Điệp Lần Đầu Tiên Tiến Cung	22
16. Q.1 - Chương 16: Cả Đời Nhất Thế Một Đời Tay	24
17. Q.1 - Chương 17: Tự Tình Đả Thương Người	26
18. Q.1 - Chương 18: Tự Định Cả Đời	27
19. Q.1 - Chương 19: Ta Gả Cho Hoàng Thượng? Không Có Khả Năng!	29
20. Q.1 - Chương 20: Sơ Ngộ Lan Lăng Ngạo Thiên	31
21. Q.1 - Chương 21: Vì Tử Điệp Lo Lắng Không Thôi	32
22. Q.1 - Chương 22: Gả Người? Hoàng Thượng Sẽ Bỏ Qua Chúng Ta Sao	35
23. Q.1 - Chương 23: Thái Hậu Ngày Sinh	37
24. Q.1 - Chương 24: Vì Thái Hậu Kính Ca Hiến Vũ	38
25. Q.1 - Chương 25: Ngày Sinh Thượng Vì Thiệu Dương Quốc Giải Vây	40
26. Q.1 - Chương 26: Danh Dương Kinh Thành	43
27. Q.1 - Chương 27: Cùng Lan Lăng Ngạo Thiên Cứu Người	44
28. Q.1 - Chương 28: Đến Tột Cùng Là Nữ Tử Như Thế Nào	46
29. Q.1 - Chương 29: Phong Lạc Tuyết Lại Làm Cho Tử Điệp Vào Cung	48
30. Q.1 - Chương 30: Vì Hoàng Thượng Bày Mưu Tính Kế, Hoàng Thượng Còn Có Thể Buông Tay Sao?	50
31. Q.1 - Chương 31: Làm Nữ Nhân Hoàng Thượng ! Không Làm!	52
32. Q.1 - Chương 32: Vì Nữ Tử, Hai Huynh Đệ Tình Nghĩa Vỡ Tan	54
33. Q.1 - Chương 33: Trên Bàn Cờ Tranh Đấu Gay Gắt	55
34. Q.1 - Chương 34: Tình Triều Gợn Sóng, Chuyện Tốt Bị Quấy Rầy!	57
35. Q.1 - Chương 35: Để Trăm Thành Toàn Cho Các Người, Trăm Làm Sao Có Thể Cam Tâm Từ Bỏ	59
36. Q.1 - Chương 36: Kinh Thành Xuất Hiện Ôn Dịch	61
37. Q.1 - Chương 37: Nguy Hiểm! Nên Chúng Ta Cùng Nhau Gánh Vác	62
38. Q.1 - Chương 38: Nguy Hiểm Để Cho Một Mình Ta Gánh Vác	64
39. Q.1 - Chương 39: Chuyện Gì Nguy Hiểm Cũng Không Thể Đem Chúng Ta Tách Ra	66

40. Q.1 - Chương 40:	Ôm Nhau Hạnh Phúc Gần Như Vậy	67
41. Q.1 - Chương 41:	Lược Thi Tiểu Kế, Còn Không Có Được Đưa Tới	69
42. Q.1 - Chương 42:	Nơi Này Làm Sao Có Thể Có Dịch Tả	71
43. Q.1 - Chương 43:	Tìm Kiếm Phương Pháp Giải Cứu	72
44. Q.1 - Chương 44:	Bệnh Đến Như Núi Đổ	74
45. Q.1 - Chương 45:	Lúc Ngủ Say Ai Hôn Trộm Ta	76
46. Q.1 - Chương 46:	Nếu Có Thể Chết Ở Trong Lòng Người Cũng Biết Chờng	77
47. Q.1 - Chương 47:	Lưu Luyến Không Rồi, Hay Là Muốn Tạm Thời Chia Lìa	79
48. Q.1 - Chương 48:	Cái Gì? Tử Diệp Cứu Trị ? Nàng Chỉ Có Thể Là Cửa Trầm	80
49. Q.1 - Chương 49:	Vì Sao Đường Tình Yêu Chúng Ta Gian Nan Như Vậy	82
50. Q.1 - Chương 50:	Ám Thương	84
51. Q.1 - Chương 51:	Hoàng Thượng Có Lệ, Lam Phụ Hết Hồn	85
52. Q.1 - Chương 52:	Giúp Nhóm Hoàng Tử Đi Học	86
53. Q.1 - Chương 53:	Giảng Thuật Dân Tâm	87
54. Q.1 - Chương 54:	Hoàng Thượng Cũng Có Chân Tình? Dựa Vào Cái Gì Làm Cho Lạc Hàn Xa Phó Biên Cương	89
55. Q.1 - Chương 55:	Xuất Chinh, Ta Sẽ Chuồn Êm Ra Ngoài Đi Theo Người	91
56. Q.1 - Chương 56:	Phong Lạc Tiêu Đến Phủ Lạc Hàn	92
57. Q.1 - Chương 57:	Mưu Phán, Ngồi Vị Hoàng Đế Không Phải Ta Nghĩ Muốn	94
58. Q.1 - Chương 58:	Thái Hậu Vì Lạc Hàn Biện Hộ	96
59. Q.1 - Chương 59:	Tình Yêu Khúc Chiết Bước Lên Hành Trình	97
60. Q.1 - Chương 60:	Tướng Tiên Gì Quá Mau	99
61. Q.2 - Chương 61:	Hôn Sâu, Quyến Luyến Làm Cho Người Ta Đau Đớn	100
62. Q.2 - Chương 62:	Bí Mật Trong Lòng	102
63. Q.2 - Chương 63:	Thâm Tình Ôm Nhau, Hoàng Thượng Quá Ghen Tuông	104
64. Q.2 - Chương 64:	Yêu, Nên Như Thế Nào Lựa Chọn	105
65. Q.2 - Chương 65:	Hoàng Thượng Vì Tử Diệp Kiến Tử Diệp Các	106
66. Q.2 - Chương 66:	Ngâm Thi Đối Nghịch	108
67. Q.2 - Chương 67:	Say, Đừng Chọn Bậy	109
68. Q.2 - Chương 68:	Thân Trong Sạch Cho Người, Vì Sao Cự Tuyệt?	111
69. Q.2 - Chương 69:	Muốn Ly Biệt Sao	113
70. Q.2 - Chương 70:	Thu Thập Hành Lý	114
71. Q.2 - Chương 71:	Đạn Tẩu Tiễn Đưa, Như Si Như Say	115
72. Q.2 - Chương 72:	Khách Sạn Đơn Giản Dĩ Nhiên Là Chỗ Tình Báo	118
73. Q.2 - Chương 73:	Phải Cam Đoan Lạc Hàn Vạn Vô Nhất Thất	119
74. Q.2 - Chương 74:	Giải Đáp Đáp Án, Tam Sinh Tam Thế	120
75. Q.2 - Chương 75:	Kết Cục Cuối Cùng Nằm Trong Tay Người	122
76. Q.2 - Chương 76:	Ly Biệt Tình Thương	124
77. Q.2 - Chương 77:	Ai Động Đến Lạc Hàn, Giết Người Đó!	125
78. Q.2 - Chương 78:	Chú Ý Mục Đích Lạc Hàn Xuất Chinh Là Gì	126
79. Q.2 - Chương 79:	Thầm Mến Khiến Người Chua Sốt	127
80. Q.2 - Chương 80:	Xuất Chinh, Vì Sao Một Chút Tin Tức Cũng Không Có	128
81. Q.2 - Chương 81:	Hoàng Thượng Bắt Đầu Hành Động	129
82. Q.2 - Chương 82:	Giảm Lỗi! Chết Còn Không Sợ! Còn Sợ Nó Sao?	131
83. Q.2 - Chương 83:	Hoàng Thượng Nếu Chạm Đến Ta! Ta Lựa Chọn Chết	132
84. Q.2 - Chương 84:	Cứu Trị Tử Diệp, Hoàng Thượng Hiện Lộ Chân Tình	134
85. Q.2 - Chương 85:	Lòng Có Linh Tê	135
86. Q.2 - Chương 86:	Thức Tỉnh, Vẫn Đau Lòng Như Cũ Không Thôi	136
87. Q.2 - Chương 87:	Hồng Nhan Họa Thủy	137
88. Q.2 - Chương 88:	Vẫn Động Tâm Không Thôi	139
89. Q.2 - Chương 89:	Ngày Có Chút Suy Nghĩ	140
90. Q.2 - Chương 90:	Ai Tra Tấn Ai	141
91. Q.2 - Chương 91:	Trúng Độc (1)	142
92. Q.2 - Chương 92:	Trúng Độc (2)	143

93. Q.2 - Chương 93: Tìm Cơ Hội Đào Thoát	144
94. Q.2 - Chương 94: Đêm Trước Mù	146
95. Q.2 - Chương 95: Mù (1)	147
96. Q.2 - Chương 96: Mù (2)	148
97. Q.2 - Chương 97: Mù (3)	150
98. Q.2 - Chương 98: Mù (4)	151
99. Q.2 - Chương 99: Mù (5)	153
100. Q.2 - Chương 100: Mù (6)	154
101. Q.2 - Chương 101: Mù (7)	156
102. Q.2 - Chương 102: Mù (8)	157
103. Q.2 - Chương 103: Mù (9)	158
104. Q.2 - Chương 104: Mù (10)	160
105. Q.2 - Chương 105: Mù (11)	161
106. Q.2 - Chương 106: Mù (12)	162
107. Q.2 - Chương 107: Mù (13)	164
108. Q.2 - Chương 108: Mù (14)	165
109. Q.2 - Chương 109: Mù (15)	167
110. Q.2 - Chương 110: Mù (16)	168
111. Q.2 - Chương 111: Mù (17)	169
112. Q.2 - Chương 112: Mù (18)	171
113. Q.2 - Chương 113: Mù (19)	172
114. Q.2 - Chương 114: Mù (20)	174
115. Q.2 - Chương 115: Rời Đi Kinh Thành (1)	175
116. Q.3 - Chương 116: Rời Đi Kinh Thành (2)	177
117. Q.3 - Chương 117: Rời Đi Kinh Thành(3)	178
118. Q.3 - Chương 118: Rời Khỏi Kinh Thành (4)	179
119. Q.3 - Chương 119: Gặp Lại (1)	181
120. Q.3 - Chương 120: Gặp Lại (2)	183
121. Q.3 - Chương 121: Gặp Lại (3)	184
122. Q.3 - Chương 122: Gặp Lại (4)	185
123. Q.3 - Chương 123: Gặp Lại (5)	187
124. Q.3 - Chương 124: Vĩnh Biệt (Kết Cục)	189

Chỉ Làm Vương Phi Của Người

Giới thiệu

Từ nhỏ đến lớn ,một giấc mộng luôn quấn quanh lấy nàng ,trong mộng có một nam tử thâm tình kêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-lam-vuong-phi-cua-nguoi>

1. Q.1 - Chương 1: Văn Ân

“Điệp nhi không cần rời khỏi ta, không cần rời khỏi ta, van cầu người, đừng rời khỏi ta...”, Tử Diệp nằm trên giường bất an vặn vẹo thân mình, mồ hôi lạnh theo hai gò má chảy xuống, miệng thì thảo nói cái gì, thanh âm cầu xin của nam tử trong mộng lợi hại như đao kiếm đâm sâu vào lòng nàng!

Tử Diệp “A” một tiếng theo trên giường đứng lên, thở hổn hển hư hư, lấy tay lau quệt mồ hôi lạnh trên đầu, nàng đã không còn nhớ rõ đây là lần thứ mấy nàng mơ thấy giấc mộng này rồi, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, trong lòng lại một mảnh bi thương, trong mộng nam tử thâm tình kêu gọi làm lành đau lòng không thôi, chẳng lẽ thật là đang kêu gọi mình sao? Thật sự mình đã quên cái gì sao? Nếu không vì sao mình lại đau thương như vậy, cứ như là mình đã mất đi cái gì đó rất quan trọng, Tử Diệp biết đêm nay nhất định lại là một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, Tử Diệp lại mang nguyên một đôi mắt gấu mèo đi làm.

“Hi, Tử Diệp, hôm nay như thế nào lại buồn bã ỉu xìu như vậy, sẽ không là lại mất ngủ nữa đi?” Bạn tốt Diệp Y quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, bệnh cũ mà thôi, lại gặp giấc mộng kia“, Tử Diệp nói xong lại hướng phía văn phòng đi tới.

“Sớm“, Tử Diệp hướng đồng sự gặp trên lối tới văn phòng cùng chào hỏi, người chung quanh sau khi cùng nàng chào hỏi lại to nhỏ nghị luận cái gì, dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, trong ánh mắt có hâm mộ, ghen tị, cũng có khinh thường, Tử Diệp không rõ hôm nay đồng sự biểu tình như thế nào là lạ, đi đến trước bàn làm việc lại nhìn thấy một bó hoa hồng đỏ đang đặt trên mặt bàn, Tử Diệp nhất thời hiểu được hành vi của đồng sự, nhìn cũng không nhìn liền đem hoa hồng ném vào thùng rác

Tử Diệp không thể nghi ngờ là Thượng Đế yêu thương, may mắn sinh ra trong một gia đình bối cảnh tốt, lại có bằng cấp cao, nghiêng nước nghiêng thành dung mạo, vô luận nàng đi đến chỗ nào đều là tiêu điểm ọi người nghị luận, ngay cả tổng tài ái mộ nàng nàng cũng không để vào mắt.

Bạn tốt Diệp Y đi tới, nhìn hoa hồng trong thùng rác, hiểu rõ cười nói:

“Tử Diệp, người không thương người ta cũng không nên dùng cách này để chà đạp hoa của người ta chứ, đây chính là người khác cầu còn không được ”.

Tử Diệp cười nói: “Người khi nào thì cũng học được cách thương tiếc người khác, nếu người xem thuận mắt liền tặng cho người đó ”.

“Thiệt, ta mới không hiếm lạ đâu” . Diệp Y nói

“Tử Diệp, chúng ta đã lâu không đi chơi, không bằng tuần lễ này chúng ta đi du lịch đi, thừa dịp trong khoảng thời gian này người hảo hảo nghỉ ngơi, đừng mỗi ngày lại đeo lên cái đôi mắt gấu trúc đó, khó coi chết đi được. Ta nói với người, ta cảm thấy giấc mộng người mỗi ngày nhìn thấy có điểm cổ quái, không bằng chúng ta đi tìm tiên sinh giúp người xem xem, hay là kiếp trước kiếp này ước định cái gì” Diệp Y còn tiếp tục lải nhải nói.

“Đi, ta đáp ứng người là được, đừng nói với ta cái gì kiếp trước kiếp này, rất lừa người, ta không tin mê tín” Tử Diệp bắt đầu dĩ nói.

“OK, coi như ta cái gì cũng chưa nói “ Diệp Y bĩu môi nói.

Làm việc một ngày, Tử Diệp về nhà thì cũng đã khuya, vội vàng vọt vào phòng tắm, tắm xong liền ngủ, không muốn ngủ nhưng là mí mắt lại không thể nào mở nổi, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, “Tử điệp vì sao phải rời khỏi ta, người không phải nói vĩnh viễn ở cạnh ta hay sao? Vì sao bỏ lại một mình ta mặc kệ không quan tâm? Người cũng biết không có người ngay cả dùng khí sống sót trên thế giới này ta cũng không có...”.

Lệ theo hai gò má chảy xuống, Tử Diệp nghĩ cố gắng thấy rõ đến tận cùng là ai la lên đứt gan đứt ruột như vậy, vì sao lại xuất hiện trong giấc mộng của nàng, vì sao rõ ràng hần là cùng mình không quan hệ nhưng lại nghe thanh âm đó xong mình lại rất muốn đến xoa dịu vết thương của hần, mông lung trung, Tử Diệp nghe được một câu theo miệng mình tràn ra “Lạc Hàn, thực xin lỗi...”, sau, liền mất đi tri giác, cái gì cũng

không biết.

2. Q.1 - Chương 2: Ngủ, Cũng Có Thể Xuyên Qua?

Giống như đã trải qua cả ngàn năm, cả người toan đầu một chút khí lực cũng không có, từ từ mở ra hai mắt, duỗi thân người, biết mình không thể lại tiếp tục lười nằm trên giường, nếu không đi làm liền đến muộn, mở mắt ra nhìn đến chung quanh hết thấy, hoàn toàn đem Tử Diệp rời mộng, chính mình lại mặc ti chất đậm màu tím áo ngủ, trên giường màn che theo gió khinh động, xốc lên màn che nhìn ra bên ngoài thuần một sắc cổ kính, Tử Diệp ở trong lòng buồn bực, đây là nơi nào, ta như thế nào lại ở chỗ này, sẽ không là mình do mộng du mà đi đi, bất quá nơi này còn thật không sai, cảnh sắc di nhân như thế, sao trước kia lại không phát hiện ra nơi tốt như thế, lần sau nhất định phải đem Diệp Y đến đây chơi đùa, vừa đi vừa nhìn, không cần thận đem chiếc ghế bên cạnh đá đổ làm bình tĩnh một người cũng đang nằm ở bên cạnh, Tử Diệp thể mới biết trong phòng còn có một người. “Tiểu thư, người như thế nào lại rời giường, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không? Em lập tức đi nói với phu nhân là tiểu thư đã tỉnh”. Sau đó giống một trận gió chạy ra ngoài. Tử Diệp đứng ở đằng kia mờ mịt nhìn chung quanh, trong đầu một mảnh hỗn loạn. “Ai u, bảo bối ngoan của ta, người như thế nào chân không đã đi xuống giường, người lại cảm lạnh thì nương làm sao bây giờ, nương chỉ có người là một cái nữ nhi ngoan thôi a”. “Tiểu Nhị, mau đỡ tiểu thư lên giường”. Trung niên nữ tử hiền lành nhìn Tử Diệp, yêu thương vuốt ve đầu Tử Diệp, từ trong ánh mắt ấy làm cho Tử Diệp biết mình được sủng ái yêu thương đến cỡ nào. Tử Diệp đánh giá trung niên nữ tử trước mặt, nhiều nhất là bốn mươi tuổi, mặc một bộ quần áo đồ thắm bên ngoài khoác một cái áo choàng màu trắng gạo, khéo léo búi tóc lại cài một cái trâm ở giữa, mi như trăng rằm, mắt giống như tinh thần, chưa thoa son phấn lại làm cho người ta toát ra một loại vẻ đẹp thanh nhã. Mẹ của mình khi nào thì trở nên như vậy, Tử Diệp đầu mờ mịt, cả người run lên, mồ hôi lạnh chỉ không kịp rơi xuống, mọi thứ kia như đem chính mình đánh nhốt vào vực sâu vạn trượng, tình cảnh như vậy làm sao có ở hiện đại, chính mình sẽ không tự nhiên lại đi diễn cổ trang, như vậy chỉ có một loại khả năng chính là mình đang ngủ xuyên về cổ đại!! Tử Diệp đầu lại một lần nữa trống trống, không biết như thế nào đối mặt với tình huống biến đổi thành linh này, vừa cảm giác tỉnh lại lại trở về cái triều đại khác, hơn nữa chính mình còn không biết hiện tại là triều đại nào, tâm bối rối, nếu người trong nhà này biết mình không phải là nữ nhi của bọn họ thì là làm sao bây giờ, như thế nào mới có thể trở về được... Tử Diệp suy nghĩ rất nhiều, nghĩ phá đầu cũng không tìm được biện pháp giải quyết, đành an ủi chính mình một chút, không có gì cùng lắm thì ký đến chỉ tắc an chí, hết thấy mọi việc cứ từ từ rồi tính tiếp, không biết vận mệnh của mình về sau lại phát sinh chuyện kinh thiên động địa gì nữa. Tử Diệp cỡ nào hy vọng mình lại ngủ một giấc, tỉnh lại lại phát hiện đó chỉ là một giấc mộng. “Nương, ta đau đầu có thể hay không ngủ thêm một hồi nữa”. “Được rồi, người hảo hảo nghỉ ngơi, thân mình người ốm yếu như vậy nên hảo hảo tĩnh dưỡng, ngày mai ta gọi Thái y trong cung đến xem bệnh cho người lần nữa”. “Tiểu Nhị, người lưu lại chiếu cố tiểu thư, có tình huống gì lập tức nói cho ta biết”. “Vâng” Tiểu Nhị đáp. Tử Diệp ý nghĩ kỳ quái, có lẽ là biến hóa một ngày này làm cho nàng thật mệt, không lâu liền phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, mà ác mộng mỗi ngày cũng không có đến quấy rầy nàng.

3. Q.1 - Chương 3: Nay Đến Tột Cùng Là Triều Đại Người Nào?

Tử Diệp không biết chính mình đến tột cùng ngủ bao lâu, vừa cảm giác tỉnh lại đã là thời điểm chạng vạng, nhất lữ tà dương xuyên thấu qua cửa sổ len lỏi vào trong phòng, không khỏi làm cho người ta nghĩ đến “Đẹp nhất bất quá tịch dương hồng” những lời này. Nằm ở trên giường, trước mắt hết thấy lại một lần nữa chứng thật này không phải mộng mà là sự thật đã xảy ra, chính mình thật sự trở lại một cái triều đại nào đó, Tử Diệp không khỏi lo lắng thân thể ở hiện đại, mình liền như vậy chết đi, mẹ nhất định sẽ thực thương tâm, bọn họ chỉ có mình nàng là nữ nhi, nếu có một ngày mình trở về có hay không trở lại trước kia là

chính mình, tình cảnh trước mắt mình nên làm gì bây giờ, có nên nói với bọn họ là mình không phải là nữ nhi của họ hay không, nhưng là lại nên giải thích như thế nào đây, nói ra ai sẽ tin tưởng, aiiii...! Quên đi, không nghĩ nữa, xem như là một chuyến du lịch đi, ta phải hiểu thuận với cha mẹ chủ nhân thân thể này ,ai bảo ta chiếm thân thể nữ nhi người ta làm chi... , Tử Diệp suy nghĩ thiệt nhiều, tâm đang bối rối cũng dần dần bình tĩnh trở lại, bình đến đem làm, thủy đến thổ yêm(bình đến tướng đỡ,nước đến đất chặn), ta cũng không tin người hiện đại như ta mà cũng không đấu lại một đám đồ cổ.

“Tiểu Nhị, ta đã ngủ bao lâu rồi” ?

Tiểu Nhị từ bên ngoài đi vào, cười nói: “Tiểu thư, người đã ngủ vài canh giờ rồi, cho tới bây giờ chưa từng thấy người ngủ an ổn như vậy, phu nhân chờ người dùng cơm , nhìn người ngủ rất ngon nên dặn không cho người khác quấy rầy người” .

“Nga. Tiểu Nhị, vì sao ta bị bệnh mà chỉ có nương ta đến xem ta, những người khác trong nhà như thế nào lại không có tới xem ta” ? Tử Diệp dò hỏi.

“Là như vậy, lão gia bình thường sự vụ bận rộn, triều đình có rất nhiều chuyện chờ lão gia đi xử lý, mỗi lần lão gia trở về nhìn người thời điểm người đã ngủ rồi, thiếu gia cũng có rất nhiều việc, bắt quá bọn họ đều có đến xem bệnh tình của người” .

Tử Diệp từ miệng Tiểu Nhị ước chừng biết, nàng có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, có tình yêu thương của cha mẹ và ca ca, cha cùng ca đều đảm nhiệm chức vụ trọng yếu trong triều, chỉ là chức quan lớn cỡ nào thì không biết, hiện tại triều đại gì cũng không biết, chính mình họ gì cũng không biết, Tử Diệp không dám hỏi nhiều lắm sợ làm cho người khác hoài nghi, chỉ có thể về sau từ miệng của người khác biết được mà thôi.

Tâm tình cũng tốt lên một chút, nghĩ hảo hảo đi ra xem thưởng thức ngôi nhà của mình ở cổ đại có hình dạng như thế nào , đúng lúc này bụng cũng không chịu thua kém thằm thì kêu lên, bỗng nhiên nhớ tới mình còn chưa có ăn cơm, nương còn đang chờ mình ăn cơm đâu. Nhưng là chính mình không biết dùng cơm ở nơi nào, vì thế đối với Tiểu Nhị nói:

“Hảo dói, người dẫn ta đi tới nơi dùng cơm đi” .

Tiểu Nhị mở to hai mắt nhìn Tử Diệp, giống như là không quen biết nàng.

“Làm sao vậy, ta có cái gì không đúng sao? Tử Diệp trêu ghẹo cười nói.

“Tiểu... Tiểu thư, người trước kia chưa bao giờ nói dói , mỗi lần người ăn cơm người đều nói ăn no, phu nhân mỗi ngày chờ người ăn cơm mà lo lắng chỉ sợ người không ăn cơm, thân thể sẽ càng ngày càng suy yếu” .

“Hắc hắc... , hôm nay tâm tình tốt, cảm giác được dói bụng, người mau mang ta đi đi, ta chết dói bây giờ” .

“Tốt” .

Tử Diệp liền đi theo Tiểu Nhị, dụng tâm nhớ kỹ phương hướng con đường nhỏ này. Trong lòng ở âm thầm ghi khắc từ hôm nay trở đi mình phải dung nhập với cuộc sống nơi đây.

4. Q.1 - Chương 4: Trời Ạ! Thiệu Dương Quốc? Không Nghe Nói Qua!

Nhớ không rõ đi qua mấy cái ban công đình các, vòng vo mấy vòng vẫn chưa tới nơi dùng cơm, Tử Diệp mệt thở hổn hển hự hự, đổ mồ hôi đầm đìa, trong lòng thì đang kêu khổ chủ nhân thân thể này thật đúng là không phải suy yếu bình thường, mới đi như vậy mà đã lộ vẻ mệt mỏi thành như vậy, có thể thấy được là do bình thường không vận động, thực có phải hay không Tây Thi thắng Tây Thi (ta ko hiểu), không thể để như vậy được, về sau ta nhất định phải luyện cái thân xác này được trắng trắng , ta không nghĩ muốn yếu ớt như vậy đâu, nhưng là hôm nay thực mệt không đi được, vì thế nói: “Tiểu Nhị, nghỉ ngơi một chút đi, ta mệt mỏi” . “Tiểu thư, người hôm nay tốt hơn nhiều, trước kia một đoạn đường này người đã nghỉ ngơi vài lần” . “Xem ra ta phải rèn luyện nhiều hơn” . “Tiểu thư, người thân thể không tốt, dưỡng thân thể từ từ sẽ tốt hơn, người sẽ tốt lên, nghỉ ngơi một chút đi, dù sao cũng không xa, phía trước là tới” . “Àn” . Đi

vào một gian sương phòng lớn, bên trong trang trí thoạt nhìn làm người ta thực thoải mái, hương sắc thần nhiên, một loạt màu đồng cổ sắp xếp giống nhau tựa vào góc tường, một chậu nước tiên hoa đặt ở trên bàn bát giác, Tử Diệp vừa đi vừa thưởng thức, nguyên lai đây là cái gọi là nhà ăn, không sai. “Phu nhân, tiểu thư đến”. “Đã biết, các người đi xuống đi”. “Nương, ta đến đây, về sau không cần chờ ta, cơm lạnh đối với thân thể của người không tốt, là nữ nhi sai lầm”. Tử Diệp làm nũng nói. “Ha ha, tiểu Tử Diệp của ta biết đau lòng nương, thật sự đã trưởng thành”. “Đó là đương nhiên, về sau mỗi ngày ta đều là nữ nhi hiếu thuận của nương”. “Hảo, hảo, đúng rồi, thân thể thế nào, có muốn hay không lại gọi Thái y trong cung lại đây giúp người nhìn một cái, người đứa nhỏ này, từ nhỏ thân thể liền không tốt, nương mỗi ngày đều thay người cầu nguyện hy vọng người sớm một chút tốt lên, hôm nay thoạt nhìn đã có chút khởi sắc”. “Nương, không có việc gì, về sau ta sẽ chú ý, sẽ không làm cho nương lại lo lắng”. “Xem, hôm nay ta cố ý bảo cho phòng bếp làm cho người mấy món ăn mà người thích nhất này, ăn nhiều một chút, làm cho cơ thể mập mập lên”. “Mới không đâu, béo thành tiểu trư rất khó coi a, nương... , cha đâu, như thế nào không trở về ăn cơm a”? “Cha người gần đây nhiều việc, đều ở trong cung ăn cơm, người cho là Thừa tướng là làm đùa chắc, hẳn thường xuyên như vậy người cũng không phải không biết, không cần chờ”. “Nga”. Tử Diệp ở trong lòng tính toán nhỏ nhặt, rốt cục từ miệng của nương biết được chức quan của cha, nguyên lai là người dưới một người trên vạn người, Thừa tướng. Nhưng là Tử Diệp muốn biết càng nhiều, bất quá từ từ sẽ biết. Dùng bữa tối xong, rồi lại theo con đường nhỏ về phòng của mình, Tiểu Nhị theo ở phía sau, Tử Diệp nghĩ Tiểu Nhị này nhất định là nha hoàn bên người của mình, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm, nếu theo trên người nàng hẳn là có thể nghe được rất nhiều chuyện, trong lòng hạ quyết tâm, Tử Diệp liền đối với Tiểu Nhị nói: “Tiểu Nhị, ta cảm thấy tên người rất đáng yêu, thực thích hợp với người, nhất định chỉ ý tứ nhụy hoa mùa xuân đi”. “Tiểu thư người giễu cợt ta, đứa nhỏ gia đình nghèo không biết tình thơ ý họa, chính là tùy tiện đặt mà thôi, không giống như tiểu thư người, Lam Tử Diệp, tên rất dễ nghe, Lam thị là họ tối cao thứ hai ở Thiệu Dương quốc chúng ta, dân chúng tầm thường không thể mang họ này, người trên người có cái bớt tử điệp, lão gia liền gọi người là Lam Tử Diệp, thật hay a”. Từ Tiểu Nhị nói, Tử Diệp rốt cục biết chính mình họ Lam, Thiệu Dương quốc? Tử Diệp vắt hết óc muốn từ tri thức lịch sử ít ỏi đáng thương của nàng tìm xem đây là triều đại nào, suy nghĩ nửa ngày rốt cục biết trong lịch sử không có Thiệu Dương Quốc, nói cách khác đó là một triều đại không có thực! Tử Diệp thầm nghĩ chính mình như thế nào lại xúi quẩy như vậy, xuyên qua còn chưa tính nhưng lại trở lại một cái triều đại không có trong lịch sử!

5. Q.1 - Chương 5: Thành Công Mượn Sức Một Người Bên Mình.

Trở lại phòng, Tử Diệp thực không thực nữ hướng trên giường ngã xuống, Tiểu Nhị bưng chậu rửa mặt tới chuẩn bị giúp Tử Diệp rửa mặt, chải đầu. “Tiểu thư, canh giờ không còn sớm, người nhanh rửa mặt nghỉ ngơi đi”, nói xong liền kéo Tử Diệp đứng lên. “Không cần, Tiểu Nhị, về sau người sẽ không cần hầu hạ ta như vậy, ta tự mình làm là được rồi, người cũng mệt mỏi một ngày mau đi nghỉ ngơi đi”. Tiểu Nhị ngơ ngác đứng ở đằng kia, méo máo nói: “Tiểu thư, có phải hay không em hầu hạ người không hài lòng, muốn đuổi em đi sao? Người nói em không tốt chỗ nào lần sau em nhất định sửa chữa”. Tử Diệp bỗng nhiên nhớ tới bây giờ không phải là xã hội trước kia, sâm nghiêm chế độ phong kiến không có qui định mọi người đều ngang hàng, vì thế bất đắc dĩ nói: “Không phải ta không hài lòng, cũng không có như ý tứ của người, chính là người xem hiện tại thân thể ta so với trước kia tốt hơn nhiều, ta nghĩ ta muốn rèn luyện thân thể một chút, bắt đầu từ những việc nhỏ nhất trước, Tiểu Nhị, về sau khi không có người chúng ta xưng hô tỷ muội đi, như vậy ở chung không phải càng thoải mái, thế nào a”. “Tiểu thư, đây là không được, em chỉ là một nha hoàn không dám trèo cao, tiểu thư, em chỉ làm nha hoàn bên cạnh tiểu thư là tốt rồi”. “Tiểu Nhị, người nhớ kỹ, người với người trong lúc đó không có cao thấp chi phân, đều do mẹ ruột chính mình dưỡng nào có quý tiện, về sau người không phải nha hoàn mà là tiểu muội của ta”. Nghe xong lời nói của Tử Diệp, Tiểu Nhị cảm động rơi lệ đầy mặt, nàng âm thầm thề, tiểu thư đối tốt với nàng như vậy, về sau vô luận tiểu thư gặp khó khăn gì nàng đều lấy mệnh đến bảo hộ tiểu thư, không cho nàng chịu một tia thương tổn, vì thế điểm mạnh đầu nói: “Em đây nghe theo tiểu thư, về sau thời điểm không có người em liền kêu người là tỷ tỷ”. “Tốt, ta rốt cục cũng có muội muội”. Tử Diệp nói, trong lòng âm thầm cao hứng, nàng rốt cục thành công đem người bên cạnh mượn sức

manh. “Tỷ tỷ xinh đẹp của ta ơi, người hiện tại có phải hay không có thể dễ như vậy mà ngủ”, Tiểu Nhị nghịch ngợm nói. “Có thể”. Tử Diệp ngồi trước bàn trang điểm, đánh giá khuôn mặt xinh đẹp này, hai ngày nay phát sinh rất nhiều chuyện nàng không thể tưởng tượng được, cho nên khi nàng xem khuôn mặt này không phải mặt mình cũng không phản ứng nhiều lắm, khuôn mặt hé ra ở trong gương, một mái tóc đen dài xõa trên đầu vai, bàn tay khẽ chạm khuôn mặt trái xoan, mi như mực họa, mắt giống như hàn tinh, nho nhỏ chớp mũi nghịch ngợm hướng về phía trước, bên miệng mỉm cười, bảy phân ngưỡng ngừng ba phần tình ý, chiếc cổ trắng nõn như thiên nga, không doanh nắm chặt eo nhỏ, hai chân thon dài phía dưới một đôi dãn nhân mơ màng chân ngọc, Tử Diệp đem chính mình định nghĩa chính là một cái hồng nhan họa thủy, như vậy khả ái thiên hạ ai không tưởng có được đâu! Nhìn xem bề ngoài có thể đủ khiến cho người khác giữ lấy dục vọng, nếu hơn nữa chính mình tư tưởng kia chẳng phải là muốn thiên hạ đại loạn sao, Tử Diệp nghĩ chính mình về sau không thể bộc lộ tài năng, để cho phiên toái không cần thiết tìm đến, liền thần nhiên làm chính mình, không đi yêu người khác cũng không cho người khác cơ hội yêu mình, dù sao mình chung quy là phải rời khỏi, đến lúc đó cho dù là đi cũng muốn đi vô khiên vô quái*.
* không vườn bần chuyện gì Tử Diệp vội vàng rửa mặt xong, liền ngã đầu ngủ, Tiểu Nhị nhìn bộ dạng Tử Diệp sáng lạn nở nụ cười, tiểu thư của nàng rốt cục có điểm mạnh khỏe không hề giống như trước không khí trầm lắng như vậy, mỗi ngày không có điểm thả lỏng, luôn nhíu mày. Ẩn ẩn nàng cảm thấy tiểu thư cùng trước kia có điểm không giống, nhưng lại không biết nói là khác ở đâu, tóm lại chính là thay đổi.

6. Q.1 - Chương 6: Thiệu Dương Tam Công Tử

Ngay tại thời điểm Tử Diệp ngủ sâu, tại nơi ngã tư phồn hoa Thiệu Dương lại náo nhiệt phi phàm, Thiệu Dương quốc trải qua mấy đại hoàng đế dốc sức xây dựng đến thời điểm Phong Lạc Hiên kế vị, vô luận là kinh tế hay là văn hóa đều đã đạt tới đỉnh cao nhất. Người ở đây có cuộc sống giàu có cho nên cuộc sống về đêm cũng thực muôn màu muôn vẻ, nhắc tới địa phương náo nhiệt phồn hoa không thể không nói địa phương nổi danh nhất hiện nay—— Nguyệt lâu, Nguyệt lâu là một tửu lâu, giải trí, đồng thời cũng là một nơi thu thập tình báo, người tới nơi này không phú thì quý, ngay tại một gian nhỏ trong Nguyệt lâu có ba vị nam tử phong độ hơn người, không ai biết cụ thể bọn họ đang làm cái gì, ba vị này không phải ai khác mà chính là những nhân vật đứng đầu Thiệu Dương quốc, Thiệu Dương quốc quốc quân Phong Lạc Hiên, quốc sư Phong Lạc Hàn, tướng quân Lam Văn Lỗi.

“Các người nói Lan Lăng quốc vì sao muốn cùng với chúng ta kết thân, quốc gia bọn họ còn không có suy sụp đến mức cần nhờ một cái cầu thân, Lan Lăng Ngạo Thiên không giống như là kẻ không biết làm việc, có phải có cái gì huyền cơ trong có hay không?” Người nói chuyện ngồi ở giữa hai người còn lại, hồn nhiên thiên thành khí thế vương giả, giờ tay nhắc chân đều mang theo khí phách, người này đó là Thiệu Dương quốc trụ cột Phong Lạc Hiên, hắn đem ánh mắt nghi vấn hướng hai vị đại thần kiêm bạn tốt bên người.

“Hoàng huynh, người có phải suy nghĩ nhiều rồi hay không, lấy tình thế Lan Lăng quốc hiện tại căn bản không có khả năng cùng chúng ta đối nghịch, tựa như như người nói vậy Lan Lăng Ngạo Thiên không phải gốc tử, hắn sẽ không lấy sinh tồn quốc gia đi nói giỡn, sở dĩ cùng với chúng ta cầu thân không ngoài ba loại nguyên nhân: một, chính là đơn thuần cùng với chúng ta cầu thân, hai, mượn dùng lực lượng của chúng ta để khiến trụ các quốc gia khác đối với bọn họ như hổ rình mồi, ba, vị trưởng công chúa này khuynh quốc khuynh thành, muốn mê hoặc hoàng huynh từ nay về sau quân vương không còn lo việc triều chính, Thiệu Dương quốc như vậy xuống dốc, tình huống thứ ba này có thể xem nhẹ, ta nghĩ không ra nếu chúng ta xuống dốc đối với bọn họ có chỗ nào tốt”. Người nói chuyện là Phong Lạc Hàn, hắn tựa vào nệm ghế, sắc mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc, hắn chính là Thiệu Dương quốc quân sư thiên tài, thông minh làm cho người ta cảm thấy chính mình nhỏ bé, nhưng là không ai biết chính là vị quân sư thiên tài này lại mang một thân bệnh tật, hắn không có khí phách như Phong Lạc Hiên, chỉ là một thân thần nhiên, vô ba ánh mắt sẽ không vì bất luận kẻ nào mà thay đổi, có đôi khi ngay cả Phong Lạc Hiên đều cảm thấy vị hoàng đế này của hắn không bị bẩn nhiễm dù một hạt bụi nhỏ, không giống phàm nhân mà như là một vị tiên tử nào đó lâm nhập phạm trần.

“Ta đồng ý với ý tưởng của Lạc Hàn, Lan Lăng lão quốc chủ vừa giả hạc tây quy (về trời), ta xem bọn hắc trong thời gian ngắn sẽ không ngoan ra cái trò gì đâu, Lan Lăng Ngạo Thiên kế vị hiện tại là thời điểm hắc tạo uy tín , tạm thời không có động tác gì lớn , bất quá tốt nhất là không có, nếu có ta sẽ là người thứ nhất không bỏ qua hắc” . Người này đó là Lam Tử Điệp ca ca Lam Vân Lỗi, bề ngoài làm cho người ta một loại cảm giác ôn nhuận như ngọc, nho nhã , ai cũng không thể tưởng được hắc chính là kẻ trên chiến trường làm quân địch văn phong phá đảm niên kỉ thiếu tướng quân, hắc dẫn dắt lam gia quân ở trên chiến trường chưa từng đánh bại trận nào, hắc là thiệu dương quốc kiêu ngạo, tượng trưng bất bại, mà ở trong mắt địch nhân hắc chính là tượng trưng ác ma.

Phong Lạc Hiên đứng ở cửa sổ, nhìn bên ngoài phố xá náo nhiệt, hắc thực tự hào bởi vì là tự tay hắc vì dân chúng sáng tạo một mảnh cảnh an bình tường hòa , hắc thực thích loại cảm giác này, cảm giác có quyền lực trong tay, quyền lực có thể cho hắc làm chuyện gì hắc muốn.

Ba người thật lâu đều không nói gì hưởng thụ bầu không khí im lặng khó có được này.

“Lạc Hàn, người xem hoàng huynh thống trị giang sơn nay phồn vinh hưng thịnh, trầm mệt mỏi, người có thể hay không thay hoàng huynh trông coi giang sơn này, trầm muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian” . Lạc Hiên bỗng nhiên nói.

“Hoàng huynh, người đừng ép buộc ta như vậy, thân thể ta người cũng không phải không biết, chiếu cố chính mình còn không kịp làm sao có thời giờ để ý đến quốc gia đại sự, huống chi ta đối giang sơn không có hứng thú, cũng là người chịu vất vả đi” . Lạc Hàn thản nhiên nói.

“Người sẽ không giúp hoàng huynh chia sẻ một chút sao” ?

“Ta ở sau lưng người trợ giúp người là được rồi, hoàng huynh chỉ có người mới có thể đem thiệu dương quốc trở nên càng cường đại hơn” .

“Tốt lắm, không nói chuyện này . Nếu không nếu Lan Lăng quốc hướng chúng ta cầu thân, trầm liền đem Lan Lăng công chúa gả cho người” .

“Ha ha, hoàng huynh ,chuyện tốt này vẫn là lưu cho chính người đi, ta là sống một ngày hay một ngày, đừng chậm trễ tiền đồ tốt đẹp của công chúa người ta” .

“Trầm nhất định sẽ tìm Thái y tốt nhất thiên hạ đến chữa khỏi cho người” .

“Tạ hoàng huynh” .

Lam Vân Lỗi nhìn huynh đệ hai người bọn họ kẻ xướng người hoạ cảm thấy đặc vui mừng, ở hoàng quyền có được chân chính cảm tình huynh đệ rất khó, mà bọn họ lại làm được .

Lạc Hàn nhìn nhìn Lam Vân Lỗi tươi cười, biết hắc suy nghĩ cái gì, chỉ có ở trong lòng bất đắc dĩ cười cười, hắc sẽ không thiên chân nghĩ đến hoàng huynh sẽ đem giang sơn tặng cho hắc, sở dĩ làm như vậy chỉ là đang thử hắc, thử hắc có mơ ước ngôi vị hoàng đế của hắc hay không, hắc biết Lạc Hiên đối với quyền lực có bao nhiêu mê luyện, đồng thời nhưng cũng thuyết minh một sự kiện, hắc còn vì hai năm trước phụ hoàng muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắc mà canh cánh trong lòng, tuy rằng hắc cự tuyệt nhưng là trong lòng Lạc Hiên vẫn còn để ý, không ai biết tâm hắc , hắc đối quyền lực, địa vị hoàn toàn không có hứng thú, thậm chí tìm một cái địa phương yên bình thản nhiên làm chính mình là tốt rồi, giấc mộng này không biết bao lâu mới có thể thực hiện? Trong lòng biết Lạc Hiên sẽ không để hắc rời đi, hắc biết cách làm người của Lạc Hiên, đối với người có uy hiếp đến địa vị của mình thì giữ ở bên người là an toàn nhất, Lạc Hàn cười khổ, chính mình đến tốt cùng còn muốn tịch mịch bao lâu mới có thể không còn cô độc.

Chân trời dần dần lộ ra một tia tinh quang, một ngày mới đang chờ bọn họ đã đến, mặt sau của cái im lặng an hòa này sẽ là như thế nào phong ba mãnh liệt!

7. Q.1 - Chương 7: Đây Chính Là Cha Mình?

Thời điểm Tử Diệp mở mắt ra trời đã muốn sáng rồi, nàng giật mình theo trên giường nhảy dựng lên, không xong làm sao có thể ngủ như vậy, hôm nay là ngày đầu tiên thực hành kế hoạch rèn luyện thân thể như thế nào lại ngủ quên, Tử Diệp vỗ vỗ đầu mình, lưng cuống tay chân nửa ngày vẫn là không biết quần áo này mặc như thế nào, miệng đồ đồ nói quần áo cổ đại như thế nào lại khó mặc như vậy, ngày nào đó mình phải làm một cái đơn giản hơn. Vì thế bất đắc dĩ ngồi ở trên giường hướng bên ngoài kêu: “Tiểu Nhị, ở bên ngoài sao”? Tiểu Nhị đi vào vừa thấy tư thế của Tử Diệp là biết có chuyện gì, trước kia quần áo Tử Diệp đều là do nàng giúp, chính mình còn chưa từng tự mình mặc vào bao giờ, vì thế đi tới giúp Tử Diệp mặc quần áo vào. “Tiểu thư, người dậy sớm như vậy có chuyện gì sao”? “Àn, từ hôm nay trở đi ta muốn đi rèn luyện thân thể”, nói xong liền hướng phía ngoài đi đến. “Tiểu thư, người còn chưa có chải đầu đâu”. “Không cần phiền toái như vậy, tùy tiện vén một chút là được rồi”. Tử Diệp nói xong liền lấy một cây ti cuốn tóc lên rồi hướng phía ngoài đi ra. Tử Diệp vừa đi vừa nhìn, trong lòng nghĩ thời tiết cổ đại thật tốt, không có một chút ô nhiễm, bầu trời là một mảnh màu lam, không khí thanh tân lại mang theo mùi đất, suối nước thanh tịnh giống như cam tuyền, đình lầu các thai, màu hồng liễu lục, một nơi thế ngoại đào nguyên như vậy, ở khung cảnh như thế này cuộc sống hoàn toàn không có áp lực. Đi đến một hòn núi giả trước mặt, Tử Diệp nhìn chung quanh, nơi này thực im lặng, đúng là địa phương tốt để rèn luyện thân thể, thân thủ loan xoay người kéo kéo chân trước hoạt động gân cốt, trước kia lúc Tử Diệp còn ở nhà từ nhỏ đã học võ đạo, khi lên đại học lại theo nghề thiết kế trang phục mà mình nhiệt tình yêu thích. Vừa định đem chân bỏ tới đỉnh đầu, bỗng nhiên phát hiện với quần áo này thời điểm mình đem chân phóng tới đỉnh đầu không cẩn thận bị người khác nhìn thấy là cỡ nào bất nhã, cười khổ lắc đầu, nghĩ quần áo này xem ra về sau mình mà không sửa lại là không có khả năng, nếu động tác này không làm được vậy chạy bộ đi, Tử Diệp làm một động tác hít sâu rồi bắt đầu chạy, cơn gió nhẹ ở bên tai ca hát, chim nhỏ lên đỉnh đầu vui đùa âm ỉ, không nhớ rõ chạy bao lâu, Tử Diệp mệt đứng ở một cái ao nhỏ nghỉ ngơi, hồ nước đối diện với hoa đào đang nở rộ. Tử Diệp đứng ở đó một lúc lâu. Lam Hoài Thêm sáng sớm về nhà chợt nghe phu nhân nói thân thể nữ nhi bảo bối so với trước kia tốt hơn nhiều, nghe xong liền khẩn cấp muốn đi xem, mới vừa đi đến cây cầu tiểu kiều đã bị cảnh sắc trước mắt làm rung động, hồ nước cách đó không xa có một cô gái mặc xiêm y đậm màu trắng duyên dáng yêu kiều đứng ở đằng kia, tóc tùy ý dùng một cây ti gắn ở sau đầu, mở ra song chưởng (đôi tay), nhắm mắt lại, đầu hơi hơi hướng về phía trước, khóe miệng mang theo thần nhiên như có như không mỉm cười, mấy sợi tóc hỗn độn dán tại trên mặt, vài giọt mồ hôi trên trán theo hai gò má chảy xuống... Động tĩnh lẫn nhau phụ trợ làm nên một bức tranh hài hòa. Lam Hoài Thêm chậm rãi tiêu sái đến bên cạnh, đã lâu cũng không nói gì, hần sợ sẽ phá hỏng khung cảnh đẹp đẽ này, cũng không dám nghĩ nữ tử trong bức họa này chính là nữ nhi quanh năm mang bệnh của mình, bởi vì từng có một vị tăng nhân tiên đoán Tử Diệp sống không quá 18 tuổi, hần từng sợ hãi mất đi nữ nhi của mình cho nên trăm phương nghìn kế thỏa mãn mọi yêu cầu của nàng, hận không thể đem hết mọi thứ cho nàng chỉ cần nàng có thể sống sót, nay, lời cầu nguyện của hần đã thực hiện được sao, Tử Diệp đang đứng trước mặt hần thân thể tốt hơn trước kia nhiều, Lam Hoài Thêm kích động ngữ khí thì thào hô: “Nha đầu, là Tiểu Diệp của ta sao”. Tử Diệp chính là đang đắm chìm trong thế giới của mình bị thanh âm này làm hoảng sợ, lập tức quay đầu xem là ai, quay đầu liền thấy một vị trung niên nam tử, trên mặt có khiếp sợ có kích động, miệng không chịu khống chế run run, trong ánh mắt che dấu không được kinh hãi, Tử Diệp từ Tiểu Nhị biết được nàng còn có một vị phụ thân hết mực thương yêu còn chưa xuất hiện, theo biểu tình trên mặt của vị nam tử này, hần lại sáng sớm xuất hiện tại đây, hần là cha mình đi, Tử Diệp trầm nghĩ. “Cha...”. Tử Diệp đoán hô. “Hảo nữ nhi của ta, người đã tốt lên, có biết hay không ta và nương người mỗi ngày thay người lo lắng đề phòng, là vị Thái y nào có y thuật tinh làm cho người tốt lên, nói cho cha, cha sẽ thưởng hậu hĩnh cho hần”. Lam Thừa tướng nói năng lộn xộn. “Cha, là ta chính mình tốt, mấy ngày hôm trước vừa cảm giác tỉnh lại liền thấy tinh thần tốt hơn nhiều, tự mình lại chú ý rèn luyện thân thể, cho nên mới có bộ dạng như người vừa thấy”. Tử Diệp lấp bắp nói. “Ha ha... , vậy là tốt rồi”. Lam Thừa tướng tiếng cười vang vọng cả Lam phủ. “Cha, ca như thế nào không cùng trở về cùng người a”? “Hần còn có việc phải làm, hôm nay không biết có thể trở về hay không, bất quá này hai ngày nữa nhất định sẽ trở về, nhớ ca người”? Lam Thừa tướng hiền lành hỏi. “Àn, có chút”. Tử Diệp nói bừa, nàng cũng không nghĩ hần sớm trở về một chút, nghe Tiểu Nhị nói ca ca nàng là người thực thông minh, nàng cũng không nghĩ liền nhanh như vậy đã lộ ra dấu vết. “Đi, Diệp nhi, bởi cha đi tìm nương người dùng cơm đi, nay chúng ta hảo hảo chuyện trò”. “Vâng”. Đi đến sương phòng, Lam mẫu đã muốn ở chờ bọn họ. “Phu nhân, xem ra bệnh của Tử Diệp thật sự tốt lắm, hôm nay người liền bồi Tử Diệp đi lên miếu thắp nén hương đi, thay nàng cầu phúc”. “Tốt, ta

đang có quyết định này đây” . Lam mẫu cười nói. Tử Diệp trong lòng cũng thật cao hứng, nghĩ đến mấy ngày nay còn không có cơ hội ra ngoài xem đâu, vừa vận hiện tại có thể quang minh chính đại đi chơi.

...

8. Q.1 - Chương 8: Lên Núi Cầu Phúc, Ngẫu Ngộ Thầy Tướng Số Đại Sư

Đây là lần đầu tiên trong đời Tử Diệp ngồi kiệu, tuy rằng không có giống như ô tô thoải mái, ngồi ở bên trong bị lay động đầu đã sớm choáng váng, nhưng nàng vẫn là giống như chú chim nhỏ mới ra khỏi tổ đối với bên ngoài trần ngập ngạc nhiên, hai mắt nhìn bên ngoài người đến người đi, mặc quá dị phục sức, võ nghệ cao cường phòng ốc kiến trúc, các loại tiếng rao mua bán đều làm Tử Diệp đại khai mắt giới, đây là cảnh tượng trước kia nàng chưa bao giờ nhìn thấy. Đi cũng đã lâu, rốt cục cũng một tiếng “Ngừng kiệu” dừng lại, kiệu liềm vén lên, Tử Diệp vừa định một cước nhảy xuống, chỉ thấy Lam mẫu được người giúp đỡ tào nhả tiêu sái đi xuống, Tử Diệp le lưỡi vụng trộm đem nửa đôi chân mới nẩy trở về, tĩnh tọa trong kiệu chờ đợi người khác tới nâng nàng đi xuống, giờ phút này nàng đoan trang đem khí chất tiểu thư khuê các hàm dưỡng (nuôi nấng trong nhà) phát huy tới tận cùng. Từ trong kiệu đi ra ngoài, ngẩng đầu lên liền nhìn đến một tòa thanh sơn (ngôi chùa trên đỉnh núi cao) thẳng sập tận trời, sương mù vờn quanh, trên đường núi đi lên nơi nơi là nhân hải dương, Tử Diệp theo sát phía sau Lam mẫu, học bộ dáng của nàng từng bước khom người, đi hai bước lại quỳ lạy một cái, Lam mẫu dáng vóc tiểu tụy làm cho nàng nghĩ đến là đang luyện tập pháp luân công *, nhưng lại không dám cười ra tiếng.

Đi cũng đã lâu, Tử Diệp mệt đến không đứng thẳng nổi thất lưng nữa, ngẩng đầu nhìn xem những người khác, phát hiện mọi người đều đang cầu nguyện, miệng lầm bầm.

“Nương, còn bao lâu nữa, ta đi không nổi” . Tử Diệp nhỏ giọng đối Lam mẫu nói.

“Nhanh thôi, chờ chúng ta diện kiến đại sư xong liền trở về, không được nhàn hạ phải có thành ý nếu không cầu nguyện của người sẽ không thực hiện được, trước kia nương vẫn cầu nguyện cho người như thế này” . Lam mẫu đối với Tử Diệp nói.

Giờ khắc này, Tử Diệp rất cảm động, bởi vì nàng có một vị mẫu thân vĩ đại, vì nữ nhi vô tư kính dâng.

Tử Diệp chậm rãi cúi đầu đem nước ở khóe mắt lau khô, trong lòng yên lặng nói: nương tuy rằng ta không phải nữ nhi của người, nhưng mà về sau ta sẽ hảo hảo đối xử tử tế với người.

Rốt cục thời điểm lên đến đỉnh núi đã là giữa trưa, nhìn những giọt mồ hôi theo hai gò má Lam mẫu chảy xuống, Tử Diệp lấy ra khăn lụa của mình đưa đến trước mặt Lam mẫu nói.

“Nương, lau mồ hôi đi” . Nói xong tay đã bắt đầu giúp Lam mẫu lau mồ hôi.

Từ đối diện một vị tăng nhân đi tới, hai mắt sáng ngời hữu thần, ánh mắt tựa hồ như có thể đem vạn vật nhìn thấu.

“Đại sư, đã lâu không thấy, gần đây tốt” lam mẫu hai tay tạo thành chữ thập hỏi.

“Đa tạ phu nhân quan tâm, bản tăng hết thấy đều mạnh khỏe” tăng nhân đáp.

“Tử Diệp, vị này chính là đại sư mà ta đã nói qua với người, đến, lại đây, mau bái kiến đại sư” Lam mẫu nói.

Tử Diệp chậm rãi tiêu sái đi qua, thỉnh an “Tử Diệp bái kiến đại sư” .

“Vị này là...” ?

“Tiểu nữ Tử Diệp” .

“Ân, ân, lệnh thiên kim quả nhiên không giống bình thường, ngày khác chắc chắn có điều cầu nguyện” . Tăng nhân vuốt râu nói.

“Ta đại sư cát ngôn (lời nói tốt), tiểu nữ này của ta thuở nhỏ thể nhược nhiều bệnh, không cầu điều gì hơn chỉ cầu cả đời mạnh khỏe, nay đa tạ đại sư đã chiếu cố Lam gia nhiều năm như vậy” Lam mẫu cảm khái nói.

“Phu nhân không cần lo lắng nhiều, con cháu có phúc của con cháu” tăng nhân hòa ái nói.

“Vậy là tốt rồi, đại sư ngài mời trở về đi, ngày khác sẽ đến bái phỏng” .

“Phu nhân đi thông thả” .

Tử Diệp ở một bên nghe như lọt vào trong sương mù không rõ phương hướng, cho nên nghe nói phải đi về trong lòng nhất thời thở ra một hơi, trước mặt vị đại sư này nàng có một loại cảm giác bất an, cụ thể là cảm thấy ánh mắt của đại sư có thể nhìn thấu sự đời khiến nàng không thể tránh né.

“Tử Diệp bái biệt đại sư” nói xong liền đi trở về.

Tăng nhân sau khi nghe Tử Diệp nói xong, miệng phiêu ra một câu “Nơi nào quy thuận nơi nào” .

Tử Diệp giống điện giật lẳng ngốc đứng ở đằng kia, bên tai vẫn vang lên những lời này, cả người ức chế không được rét lạnh, hần... Hần biết mình không phải người nơi này , hần làm sao mà biết được, mình nên làm cái gì bây giờ. Giờ phút này Tử Diệp trong óc là một mảnh tương hồ.

“Tử Diệp, đi thôi, còn đứng ở đằng kia phát ngốc cái gì a” Lam mẫu thúc giục nói.

“Nga... Nương, bụng ta đột nhiên không thoải mái, đi ra ngoài một chút, ở đây chờ ta, lập tức quay lại” Tử Diệp bay nhanh chạy đi.

“Chú ý an toàn” Lam mẫu còn chưa nói xong đã không thấy bóng dáng Tử Diệp nữa .

“Đại sư xin dừng bước...” Tử Diệp thở hổn hển đuổi theo đi.

“Người rốt cục vẫn theo kịp , ta chỉ biết người sẽ đến hỏi ta ” tăng nhân bí hiểm nói.

“Đại sư, người nếu biết ta từ đâu đến như vậy nói cho ta biết cách trở về đi, nói cho ta biết nên như thế nào trở về, đã nhiều ngày như vậy ba ta mẹ khẳng định sẽ rất lo lắng” Tử Diệp cầu xin nói xong.

“Tử Diệp không phải bần tăng không muốn giúp người, mà là hiện tại không phải lúc để người rời đi , tại đây người có nhất đoạn tình duyên chưa xong, tình chặt đứt tự nhiên sẽ trở về, chính là không biết thời điểm người nhìn thấy hần cũng yêu thương hần, không biết có còn dũng khí trở về hay không” tăng nhân thở dài.

“Sẽ không , sẽ không , ta đã từng nói qua ta sẽ không thể yêu thương bất luận kẻ nào, cho dù trở về cũng muốn đi vô khiên vô quả (không vướng bận chuyện gì)” . Tử Diệp vội vàng giải thích .

“Mọi chuyện đều là thiên ý, người nên gặp sẽ gặp, người nên yêu sẽ yêu, đây là số mệnh của người, trốn cũng không xong, hảo hảo quý trọng chính mình, tương lai chờ đợi người không hề là gió êm sóng lặng mà là... Về sau người sẽ biết phía dưới ta muốn nói là cái gì, nếu có chuyện gì phiền toái thì đến tìm ta, chỉ có một lần cơ hội cho nên đừng dễ dàng dùng nó trừ phi không còn cách nào nữa” tăng nhân càng đi càng xa.

“Ai ai... Ta còn không có hỏi xong đâu...” Tử Diệp bên người sớm đã không còn thân ảnh tăng nhân.

Tử Diệp đầu choáng váng, kéo bước chân trầm trọng đi xuống núi, đi như thế nào về cũng không biết.

“Tử Diệp, như thế nào đi lâu như vậy, có phải thân thể lại không thoải mái hay không” Lam mẫu quan tâm hỏi.

“Nương, ta không sao, chính là đầu có chút choáng váng , nghỉ ngơi sẽ tốt hơn thôi...” Còn chưa nói xong liền ngắt xiu.

“Tử Diệp...”

“Tiểu thư...”

Mọi người luống cuống tay chân đem Tử Diệp nâng vào trong kiệu, thật không rõ hôm nay tinh thần tiểu thư rất tốt như thế nào lại choáng váng liên hôn mê đầu, Lam mẫu nổi lo lắng tràn ra đáy mắt.

9. Q.1 - Chương 9: Xuyên Qua, Hoàn Lại Tình Trái

ừ trên miếu trở về Tử Diệp đều thực im lặng , người trong phủ đều nói tiểu thư lại trở về bộ dáng trước kia, nằm trên giường không dậy nổi cũng không nói chuyện, Tiểu Nhị lại sốt ruột, thông qua vài ngày ở chung nàng biết tiểu thư là có biến hóa , nhưng vì sao một lần trên núi trở về liền biến thành bộ dáng trước kia, nàng tuyệt không thích tiểu thư im lặng, càng thích như mấy ngày hôm trước tinh thần phấn chấn bông bột , Tiểu Nhị thâm nghĩ nhất định là tiểu thư gặp được chuyện gì không vui mới biến thành như vậy , nói không chừng qua vài ngày sẽ tốt. Tử Diệp trong lòng bây giờ còn nghĩ đến lời nói của vị tăng nhân kia, hội ngộ gặp một người ,hơn nữa còn yêu thương người đó, nghe ý tứ hẳn nói còn không phải thuận buồm xuôi gió, trong lòng không khỏi phiền muộn, nàng biết mình là một người đơn giản, không muốn sống phức tạp, nếu như yêu khổ như vậy chẳng thà không thương, gặp người nhưng ta không đi ra ngoài thì làm sao gặp , đúng rồi, liền như vậy cứ ở trong nhà thế nào cũng không đi ra ngoài, không ỉn cơ hội đi yêu người.

Ở Lam phủ một chỗ khác , cha cùng nương Tử Diệp đều đang sốt ruột đi qua đi lại .

“Lão gia, người nói Tử Diệp có phải không thoải mái hay không, sợ chúng ta lo lắng cho nên chịu đựng không nói cho chúng ta biết” Lam mẫu lo lắng hỏi.

“Đừng ở chỗ này phiền ta! Ta cũng không biết, Tử Diệp cũng sắp 18 tuổi , ta đang lo lắng có thể hay không giống như vị tăng nhân trước kia nói sống không đến 18 lam phụ nhìn sắc trời nói.

“Sẽ không , sẽ không , mấy ngày hôm trước đại sư nói Tử Diệp về sau sẽ có một phen chuyện tình, cho nên không có khả năng ...” Lam mẫu khóc lắm bẩm nói.

“Chỉ mong như vậy” lam phụ thở dài một hơi.

Mà vào lúc này bầu trời cũng như lòng người, hạ khởi vũ đến, tí tách tiếng mưa rơi càng làm cho lòng người thêm phiền, Tử Diệp đứng lặng trước cửa sổ, thời tiết như vậy càng làm cho tâm càng thêm sầu, chính mình đến thời không này đã được vài ngày , cũng không biết thân thể kia của mình thế nào , Diệp Y hiện tại có thương tâm khi mất đi vị bạn tốt này, mà ba mẹ bọn họ sẽ phải đối mặt như thế nào với những ngày không có mình bên cạnh, chính mình vì sao lại tới nơi này, chẳng lẽ là vì cái giấc mộng kia sao, vẫn là mình thật sự thiếu nợ tình của người nên đến nơi này hoàn lại, tương lai hội ngộ đến cái dạng gì khó khăn mình còn có thể kiên trì ở lại đây sao, Tử Diệp trong lòng loạn loạn nghĩ.

Thật muốn để ưa xối lên người mình, để ưa tẩy đi những phiền não trong người, Tử Diệp nghĩ liền làm , không mang đồ che mưa bước đi tiến vào trong mưa, xuyên qua núi giả vòng quá hồ nước trực tiếp đi đến nơi hoa đào đang nở rộ, trong mưa hoa đào nở rộ càng phát ra kiều diễm, bị vũ ướt nhẹ gió thổi lạc từng cánh hoa phiến phiến theo trên cây phiêu rơi xuống trên người Tử Diệp , Tử Diệp ngửa đầu nhìn hoa đào rơi xuống, phiến phiến bay tán loạn, tình cảnh như vậy làm cho nàng nghĩ tới một khung cảnh lãng mạn dưới tán cây hoa đào. Tử Diệp đứng đấy hồi lâu, suy nghĩ thiết nhiều, ý nghĩ cũng thanh tĩnh rất nhiều, hiện tại nàng hoàn toàn nghĩ thông, tăng nhân nói nàng đến nơi này là vì còn một đoạn tình, tình chặt đứt tự nhiên sẽ trở về, nghĩ nhiều như vậy cũng vô dụng, nếu thay đổi không được kết quả như vậy đi hoàn thiện quá trình đi, cho dù về sau trở về cũng sẽ không tiếc nuối, nghĩ đến đây, Tử Diệp đối với hoa đào triển khai mỉm cười xinh đẹp nhất, này tươi cười ngay cả hoa đào cũng ngưng ngừng bắt đầu cúi hạ, Tử Diệp sẽ không biết chính mình cười có bao nhiêu mỹ.

Mãn viện hoa đào, hẹn ước kiếp trước kiếp này đến hoàn lại, lại làm cho nàng nhớ tới một bài hát của Vương Dung tam sinh tam thế vừa hợp với cảnh này, vì thế Tử Diệp thân thủ theo trên cây hái được một đóa hoa đào, nhắm mắt lại nhẹ nhàng xướng lên: Kiếp trước chàng là một nhánh hoa đào Che khuất đi những ngày thiếp nhớ đến chàng Trong chốn hồng trần thiếp nhìn không thấu Đó là ánh mắt đã từng nhưng nhớ thiếp của chàng Kiếp sau thiếp là một nhánh hoa đào Đã từng rụng rơi trên cánh tay của chàng Nghe những lời than vãn trong chốn hồng trần của chàng Hoa rơi làm tiêu tụy dung nhan của chàng Kiếp trước nàng là một nhánh hoa đào Trong chốn hồng trần nở rộ trong cô đơn Nhớ nàng ta lưu luyến trong vườn hoa Niệm nhưng nhớ làm tiêu tụy trong ánh trăng lạnh Kiếp sau ta là một nhánh hoa đào Trên cánh hoa ghi rõ nhân duyên của ta và nàng Người thương hoa không thể hiểu được ẩn ý bên trong nó Làm mối tình duyên này khó có thể hoàn thành ***** Ta dùng ba kiếp tình đổi lấy một kiếp duyên cùng nàng Chỉ vì không muốn lại phải cầu nguyện cho chúng ta gặp lại ở kiếp sau Ta dùng ba kiếp tình duyên để đổi lấy một kiếp duyên bên nàng Chỉ vì tìm kiếm nàng khá lâu nhưng bên nhau lại quá ngắn ngủi Ta dùng

ba kiếp tình duyên để đổi lấy một kiếp duyên bên nàng Chỉ vì không muốn bỏ qua mỗi ngày chúng ta bên nhau.....

Vài giọt nước mắt theo khéo mắt Tử Diệp chảy xuống, “Chẳng lẽ tình duyên của mình cũng sẽ khó khăn như vậy sao” Tử Diệp thì thào nói.

10. Q.1 - Chương 10: Tam Công Tử Du Ngoạn Lam Phủ

Ngay tại thời điểm Lam phủ vì Tử Diệp lo lắng, Tử Diệp đã muốn đem cảm xúc của mình khổng chế tốt , nàng không hề trầm mê đối với hồi ức chuyện cũ mà là tích cực đối mặt hoàn cảnh trước mắt, buổi sáng thức dậy liền rèn luyện thân thể, không có việc gì thì đọc sách, làm cho nàng cảm thấy cực kì hứng thú là thêu hoa, có đôi khi Tử Diệp chính mình nhớ tới đều cảm thấy buồn cười, mình là người hiện đại làm sao có thể đối với loại chuyện này cảm thấy hứng thú, nàng sốt sạo thêu công làm cho Tiểu Nhị nhìn đều cảm thấy buồn cười, nhưng là Tử Diệp vẫn làm không biết mệt .

Thời điểm Lam mẫu đi vào phòng nhìn thấy Tử Diệp đang chui đầu vào thêu hoa , tay thêu vụng về , Lam mẫu lắc đầu cười nói:

“Tử Diệp, như thế nào lại thêu hoa, nương không cần cầu người giống như các cô nương gia khác làm loại chuyện này, người chỉ cần dưỡng thân thể tốt là được. “

“Nương, ta không sao, thân thể tốt lắm , thật sự không cần lo lắng, mấy ngày hôm trước làm cho nương lo lắng ” .

“Đừng ở trong phòng hoài, gọi Tiểu Nhị cùng người đi ra ngoài một chút đi, được không” .

“Ân, được rồi, thêu lâu nên cũng hơi mệt , đi ra ngoài thả lỏng một chút vậy” .

Tử Diệp tiến vào nội thất thay đổi một thân Nguyệt Nha quần áo, áo khoác màu thủy lam , tóc tùy ý để trên vai , toàn bộ Lam phủ Tử Diệp thích nhất chính là phiến rừng hoa đào kia, nghe nói rừng hoa đào này là cha trồng cho nương, Tử Diệp vì cha mẹ mình ân ái mà cảm thấy vui vẻ, hơn nữa nơi đó cha không cho người hầu tới gần cho nên có vẻ thực im lặng, ở nơi đó quả thật có thể làm cho chính mình hoàn toàn thả lỏng.

Làm việc đã lâu, Lam Vân Lỗi nhớ rõ mình đã vài ngày không về nhà , lại không quay về nghe Lam mẫu lái nhải , hạ quyết tâm liền đối với Hoàng Thượng nói:

“Hoàng Thượng, thần vài ngày không hồi phủ , hôm nay nghĩ muốn hồi đi xem...” .

“Có thể, thuận tiện thay trăm hương bọn họ vấn an” Phong Lạc Hiên nghĩ một chút còn nói thêm:

“Trăm xem như vậy đi, trăm cũng đã lâu không có đi ra ngoài một chút, hôm nay cũng định đi ra ngoài giải sầu thuận tiện đi nhà người dùng bữa cơm, Lạc Hàn cũng đi theo đi” .

“Vâng” Lam Vân Lỗi cùng Phong Lạc Hàn cùng đáp.

Ba người đứng dậy hướng Lam phủ xuất phát.

“Nương, cha, nhi thần đã trở lại” vừa mới tiến môn Vân Lỗi liền la lớn.

“Đã trở lại, mấy ngày nay mệt muốn chết rồi đi...” Lam mẫu hỏi.

Lam mẫu còn muốn hỏi, ngẩng đầu nhìn hai người người bên cạnh Vân Lỗi ,vội vàng nói:

“Không biết Hoàng Thượng giá lâm, nô tì...” .

“Thôi, ở nhà người không cần hành lễ , trăm muốn thả lỏng không nghĩ lễ nghi phiền phức như vậy” .

Lam mẫu vội vàng đem bọn họ đến phòng khách, bảo nha hoàn đi thư phòng tìm lão gia, nói với hấn Hoàng Thượng tới.

Vân Lỗi nhìn chung quanh không thấy bóng dáng Tử Diệp, liền hỏi Lam mẫu:

“Nương, Tử Diệp đâu, như thế nào không thấy, có phải thân thể còn không thoải mái hay không” .

“Nàng nha, so với mấy ngày hôm trước tốt hơn nhiều, hiện tại hình như đang ở đào lâm” Lam mẫu vừa rót trà vừa đáp.

“Phải không, ta đây đi xem, vài ngày không gặp không biết còn nhớ ca ca này không, Hoàng Thượng các người ở đây , ta đi một chút sẽ trở lại” Vân Lỗi nói xong liền lỵ khai.

Lam Vân Lỗi vội vàng tiến đến đào lâm, cước bộ càng lúc càng nhanh, trong lòng khẩn cấp muốn gặp Tử Diệp, Lam Vân Lỗi đối Tử Diệp yêu thương cũng không ít gì so với hai vị lão nhân, mỗi lần từ bên ngoài trở về hẳn đều mua ít vật nhỏ làm cho Tử Diệp cao hứng không thôi, đến gần đào lâm Lam Vân Lỗi liền nhìn thấy thân ảnh kia, vui vẻ hô:

“Tử Diệp, ca đã trở lại” .

Tử Diệp nghe được thanh âm liền quay đầu nhìn lại, chỉ mơ hồ thấy một thân ảnh cao ngất đang hướng chính mình đi tới.

Tử Diệp hiện tại không cần nghĩ cũng biết ca ca mình đã trở lại, thân ảnh càng ngày càng rõ ràng dần dần phóng đại đến trước mắt.

“Tử Diệp, Tử Diệp, ngốc nhìn cái gì đâu, ca trở về thăm người , như thế nào cũng không tỏ vẻ hoan nghênh a” Vân Lỗi ở trước mặt Tử Diệp vẫy vẫy tay nói .

Thật sự hảo suất, nơi này mọi người tại sao lại trưởng tốt như vậy, cha đã rất tuần tú không nghĩ tới còn có ca ca cũng suất không nói nổi, cả người lộ ra khí chất nho nhã, đáy mắt lại cất giấu狡 hoạt, vĩ ngôn trong ngực hữu lực song chưởng... Tử Diệp nổi lên háo sắc nhìn.

“Tử Diệp, Tử Diệp... Nhìn cái gì đâu, không biết ca ” Vân Lỗi trêu ghẹo nói.

Tử Diệp nghe Vân Lỗi gọi lần nữa mới hoàn hồn, mặt có chút ửng đỏ, ngáy ngốc nhìn Vân Lỗi nói: “Ca, người trở về xem ta ... Đây... Lâu như vậy mới trở về” .

“Ca gần đây bận việc không trở về thăm người, về sau ca sẽ giành nhiều thời gian cho người ,được không” .

“Àn, giữ lời nói...” .

“Vậy hiện tại ca liền bồi Tiểu Diệp nhà chúng ta đi xem chung quanh một chút, được không, ca kể cho người nhiều chuyện thú vị” .

Vân Lỗi nắm tay Tử Diệp, vừa đi vừa dùng tay khác vung vung chỉ chỉ gì đó, Tử Diệp thỉnh thoảng cười, tóc dài ở không trung theo gió khởi vũ.

Một chỗ khác, Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn cũng không tán gẫu mà rời khỏi phòng khách ra xem bốn phía.

Mọi chuyện hết thấy đều có định số, ngay tại tiểu kiều (cây cầu nhỏ) bên ngoài rừng đào, bọn họ không hẹn mà gặp.

11. Q.1 - Chương 11: Gặp Nhau

Ha ha... Ha ha... Ta nói cho người, người không biết tên đồ tể kia sắc mặt có bao nhiêu khó coi, so với trư còn khó coi hơn , khi đó nếu có cái lỗ gì ta phóng chừng hán cũng có thể chui vào bên trong trốn đi...” Vân Lỗi sinh động như thật đem chuyện thú vị mà hắn gặp ở bên ngoài kể cho Tử Diệp nghe.

Lúc này Tử Diệp đem chuyện mình từng nói qua là cả đời không ra khỏi Lam phủ quên không còn một mảnh.

“Ca, vậy lần sau người đi ra ngoài nữa thì dẫn ta cùng đi đi” . Tử Diệp phe phẩy tay Vân Lỗi nói.

“Có thể ,có thể, bất quá điều kiện tiên quyết là người phải đem thân thể của mình chiếu cố tốt, ta cũng không muốn mang cái ma ồm xuất môn nga” .

“Tốt” .

“Kia ca lại nói cho người chuyện thú vị khác...” .

Lam Vân Lỗi cùng Tử Diệp đi đến tiểu kiều bên ngoài rừng đào, đứng ở đằng kia đón gió, Tử Diệp nghe Vân Lỗi giảng chuyện xưa, thường thường cười, bởi vì đi đường nên trên mặt có một chút ửng đỏ lại tăng thêm phong thái tiểu nữ nhi then thùng, hấp dẫn ánh mắt người khác.

Một chỗ khác, Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn chính là đang nhàn tản tản bộ, bỗng nhiên nghe được một trận tiếng cười, không khỏi bị tiếng cười hấp dẫn tìm kiếm thanh âm, liền hướng phía bên đó đi đến, đi vài bước chỉ thấy trên kiều (cầu) một đôi nam nữ đang đứng, nam là Lam Vân Lỗi, nữ chưa từng gặp qua ở lam phủ .

Tử Diệp cùng Vân Lỗi nói chuyện vui vẻ, Tử Diệp mắt sắc nhìn thấy có hai người đang hướng phía bọn họ đi tới, Tử Diệp túm túm góc áo Vân Lỗi nói:

“Ca, nhà chúng ta có khách, hình như là tới tìm người ” .

Lam Vân Lỗi theo ánh mắt Tử Diệp liền thấy Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn đang hướng phía bọn họ đi tới, bỗng nhiên nhớ tới chỉ lo bởi Tử Diệp thế nhưng lại đem hai vị khách quan trong này quên mất, không khỏi than thở , trở về không bị hai người này chinh phục mới lạ, bất đắc dĩ đối Tử Diệp cười nói:

“Bọn họ là bạn tốt của ca, đến, ta giới thiệu một chút” .

Lúc này Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn đã tới trước mặt bọn họ , Lam Vân Lỗi vội vàng buông tay Tử Diệp ra.

“Vân Lỗi các người đang nói chuyện gì vui vẻ như vậy, cũng đem chúng ta hấp dẫn lại đây ” Phong Lạc Hiên nhẹ giọng hỏi.

Giờ phút này, Phong Lạc Hàn im lặng tựa như không tồn tại .

Lam Vân Lỗi một phen đem Tử Diệp kéo qua ,giới thiệu nói:

“Lam Tử Diệp, muội tử của ta, các người chưa thấy qua nàng. Bởi vì Tử Diệp thân thể luôn luôn không tốt đều nằm trên giường tu dưỡng, gần đây tốt hơn nên mới đi ra đi lại, vừa rồi chính là bởi nàng nói chuyện phiếm ” .

“Tử Diệp, này hai vị là...” Lam Vân Lỗi suy nghĩ muốn hay không nói cho Tử Diệp biết bọn họ là Hoàng Thượng cùng quân sư.

“Chúng ta là bằng hữu Vân Lỗi” Phong Lạc Hiên giải thích nói.

Tử Diệp hơi hơi cúi đầu xem như chào hỏi qua .

Tử Diệp ngẩng đầu đánh giá bọn họ, người nói chuyện gơ tay nhắc chân trong lúc đó làm cho người ta một loại cảm giác áp bách, hai mắt bắn ra cơ trí tinh quang ,khuôn mặt như điêu khắc , kiên cường, một thân màu đen trang phục, trên lưng đeo một khối ngọc bội trong suốt, chính thể làm cho người ta một loại dương cương, tư thế Thái Sơn áp không ngã tung , Tử Diệp không phải gốc tử nàng có thể nhìn ra , hẳn cùng ca cũng không phải đơn giản bằng hữu, ca đối hẳn ti khiêm có thêm mà hẳn lại thần nhiên , có thể làm cho ca như vậy trừ bỏ cha hẳn chỉ còn lại vương giả đi, Tử Diệp ở trong lòng thầm nghĩ . Tử Diệp không thích loại cảm giác này làm cho người ta không thở nổi.

Tử Diệp đánh giá Phong Lạc Hiên xong, liền nhìn về phía người cùng hẳn tới, người này cùng người trước hoàn toàn bất đồng, chỉ thấy một thân áo trắng trắng tuyết, hé ra khuôn mặt so với nữ tử càng tuấn tú hơn, ngay cả chính mình nhìn đều nhìn không được đỡ mắt, hình dáng nhu hòa, trong nháy mắt khả phá da thịt, thân mình đơn bạc giống như nhược liễu phù trước gió lẳng lặng đứng ở đằng kia, Tử Diệp không rõ tổ hợp như vậy làm sao có thể xuất hiện trên người của một vị nam tử , ngẩng đầu nhìn hướng mặt hẳn,

biểu tình thần nhiên không có một tia gợn sóng, hai mắt lạnh lùng nhìn phía xa xa, đáy mắt hiện lên vẻ tịch mịch cùng thật sâu đau thương, Tử Điệp bỗng nhiên cảm thấy hắn không nên sinh hoạt tại trần tục này , hắn hắn là một vị tiên tử cao cao đứng ở trên mây mắt lạnh xem thế sự biến thiên.

Tử Điệp lại một trận đau lòng, thật nghĩ muốn đi tới thay hắn lau đi tịch mịch cùng đau thương trong mắt, nghĩ rằng hắn đến tốt cùng tại trần thế này tịch mịch bao lâu có phải hay không còn nghĩ tiếp tục tịch mịch nữa?

Lúc này Tử Điệp giống bị dùng ma pháp , vòng quá Lam Vân Lỗi lập tức tiêu sái đến trước mặt Phong Lạc Hàn , ngẩng đầu nhìn hắn, một bàn tay vuốt ve mặt hắn nhẹ giọng nói:

“Người vì sao làm chính mình tịch mịch lâu như vậy...” ?

Lam Vân Lỗi cùng Phong Lạc Hiên kinh ngạc nhìn hành động của Tử Điệp , mà Phong Lạc Hàn đang muốn trách cứ nàng như thế nào lại hành động lớn mật như vậy,lại nghe câu kia khiến cả người hắn giống như bị sấm đánh trúng không thể động đậy, hơi hơi quay đầu đi trong mắt hiện lên một tia bối rối chỉ trong chớp lát liền không thấy bóng dáng.

Phong Lạc Hàn lẳng lặng đứng ở đằng kia một câu cũng chưa nói, song phương đánh giá lẫn nhau, Lạc Hàn đánh giá ánh mắt Tử Điệp trong sáng như nhất uông thanh tuyền, hắn không rõ nữ tử dường trong khuê phòng làm sao có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự của hắn, vẫn là vừa rồi hắn không cẩn thận tiết lộ nhiều cảm xúc, Lạc Hàn bất động thanh sắc đem ánh mắt trên người Tử Điệp dời đi, hắn không dám lại nhìn xuống, cảm thấy trên người Tử Điệp có một loại ma lực khó chống cự làm cho hắn không tự chủ được nghĩ tới gần, giống như là tâm linh ăn ý nhiều năm mới có được, Lạc Hàn không dám lại nghĩ tiếp.

Mà lúc này ai cũng không có chú ý tới Phong Lạc Hiên, hai tay hắn nắm chặt thành quyền, trong lòng có hơi hơi tức giận, cao cao tại thượng như hắn thói quen trở thành tiêu điểm trong mắt người khác, cho nên hắn không thể chịu được Tử Điệp đối với hắn không nhìn mà trong mắt chỉ có thân ảnh Lạc Hàn .

12. Q.1 - Chương 12: Gặp Làm Cho Lạc Thất Vọng Đau Khổ Động Nữ Tử

Đến chạng vạng thì Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn cũng ly khai Lam phủ, bọn họ vừa ly khai Lam Vân Lỗi liền lôi kéo tay Tử Điệp lập tức đi đến một chỗ không có người , trực tiếp đối Tử Điệp nói:

“Tử Điệp, hành động vừa rồi của ngươi rất lỗ mãng , ngươi biết bọn họ là ai không?”

“Là Hoàng Thượng cùng Vương gia” !

Lam Vân Lỗi kinh ngạc mở lớn miệng, hắn không hiểu được cho tới bây giờ không ra quá gia môn Tử Điệp làm sao có thể nhận thức bọn họ, vội vàng hỏi:

“Ngươi làm sao mà biết được, gặp qua bọn họ sao” ?

“Ca, ta chưa thấy qua bọn họ, nhưng là ta cũng không ngờ, người cùng cha đối với bọn họ kính sợ có thừa, ở trên bàn cơm bọn họ cũng ngồi ở vị trí trên cùng, đó là vị trí chủ nhân mới có thể ngồi, cha chức quan Thừa tướng trừ bỏ người trong hoàng thất ai có thể làm cho cha cúi đầu như vậy, hơn nữa bọn họ ăn mặc cũng không phải tầm thường, trong đó một người quần áo có hoa văn long văn, người này chỉ có thể là Hoàng Thượng, tên còn lại có thể cùng Hoàng Thượng sánh vai mà đứng, khí chất bất phàm, tuổi cùng Hoàng Thượng xấp xỉ khả năng bọn họ là huynh đệ đi” Tử Điệp giải thích nói.

Lam Vân Lỗi nở nụ cười, hắn không nghĩ tới muội muội này của hắn lại thông minh như vậy hơn nữa sức quan sát rất mạnh, trong lòng suy nghĩ trước kia hắn có phải hay không chỉ chú ý tới bên ngoài suy nhược của Tử Điệp mà xem nhẹ bên trong của nàng, nguyên lai trong lòng lại bằng tuyết thông minh như thế.

“Người đoán đúng rồi, bọn họ quả thật là đương kim Hoàng Thượng cùng hân thân đệ đệ Hàn Vương gia” Lam Vân Lỗi hồi lâu mới nói.

“Hoàng Thượng chiến tích tốt lắm, trị quốc cũng thực thành công chính là làm người có điểm quá mức âm trầm, để cho ta bội phục là Lạc Hàn, hần là quốc sư cường đại nhất của Thiệu Dương quốc chúng ta, có kinh người trí tuệ, giang sơn Hoàng Thượng có một nửa là công lao của hần, mà hần lại đối quyền lực không chút hứng thú, cho tới bây giờ chính là thản nhiên làm ình tựa như không tồn tại ” .

Tử Diệp nghe Lam Vân Lỗi nói xong làm cho nàng không khỏi nhớ tới Phong Lạc Hàn, ánh mắt kia của hần làm nàng không thể quên được, rầu rĩ suy nghĩ, là cái dạng hoàn cảnh gì đã làm con người hần trở nên lạnh lùng như vậy, trong mắt tịch tịch cùng đau thương thật sự chỉ là vì quyền lực đối hần trói buộc, về sau sẽ có nữ tử như thế nào có thể đi vào mắt hần, lau đi cái tịch tịch cùng đau thương đó, Tử Diệp nghĩ sẽ có một vị nữ tử như vậy xuất hiện, trong lòng chính mình cũng không rõ làm sao lại có cảm giác mất mát cùng ê ẩm . Vì thế rầu rĩ đối Lam Vân Lỗi nói:

“Hần tốt như thế nào cùng ta cũng không quan hệ a” .

Lam Vân Lỗi không rõ Tử Diệp như thế nào đột nhiên lại trở nên không vui , vì làm cho Tử Diệp lại lần nữa vui vẻ việc gì hần cũng làm, hạ quyết tâm đối Tử Diệp nói:

“Tử Diệp, nếu không ca lại làm mã khiên (ngựa) cho người, người muốn thế nào đều được, chính là việc này về sau đừng nói ra ngoài, ta khả năng không còn mặt mũi nữa a, nếu để cho người ta biết ta đường đường đại tướng quân vì lấy lòng muội tử thế nhưng bị làm mã khiên, chẳng phải là người khác cười đến rụng răng...” .

Tử Diệp biết Lam Vân Lỗi làm như vậy vì muốn nàng vui, trong lòng cảm động không thôi.

“Chúng ta đều thoải mái hơn đi, không chơi đùa gia xiếc , chúng ta thi chạy bộ đi, nếu người thua liền mang ta đi chơi, được không” Tử Diệp chờ mong hỏi.

“Liền như vậy định rồi” Lam Vân Lỗi vỗ đầu Tử Diệp nói.

Trận đấu kết quả là Lam Vân Lỗi cố ý nhượng bộ Tử Diệp thắng được mà chấm dứt, Lam Vân Lỗi đáp ứng có thời gian sẽ mang Tử Diệp đi ra ngoài chơi.

Một chỗ khác , trên một cái đường lớn có hai đỉnh cổ kiệu một trước một sau nâng đi, phía trước là Phong Lạc Hiên, hần ngồi kiệu đi khắp ngõ ngách, tự hào nhìn bên ngoài một mảnh cảnh sắc náo nhiệt do chính mình tự tay thống trị quốc gia mà có được.

Ngồi ở phía sau là Phong Lạc Hàn, hần không có giống Phong Lạc Hiên nhìn xung quanh như vậy mà là nhắm mắt lại, trong đầu lại quên không được câu nói của Tử Diệp làm hần rung động cùng với xúc cảm khi tay Tử Diệp vuốt ve mặt hần mang lại, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy hần là người lãnh bất cận nhân tình mà không dám cùng hần bắt chuyện, nhưng không ai biết hần tịch tịch , ở toàn bộ triều đình cũng tìm không thấy một người có thể làm cho hần tận tình nói hết , không thích quyền lực lại bị vây quanh trong đó, nghĩ tới cuộc sống tự do tự tại lại bị Hoàng Thượng một câu quốc gia cần người mà đoạn tuyệt đường lui, không ai biết tâm hần , biết tâm hần như vậy cũng là người đầu tiên trong cuộc đời hần gặp được, thân thủ sờ soạng một chút chỗ Tử Diệp chạm qua , Lạc Hàn trên mặt tái nhợt lộ ra một tia mỉm cười ảm áp, ngay tại thời điểm lơ đãng đó Lạc Hàn chính mình cũng không biết trong lòng đã bị Tử Diệp để lại một dấu vết khó phai.

13. Q.1 - Chương 13: Nữ Phấn Nam Trang Du Ngoạn, Kinh Hỉ Không Ngờng

Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn rời đi , Lam phủ lại khôi phục dĩ vãng yên bình , duy nhất bất đồng là người trong phủ không hề vì thân thể Tử Diệp mà lo lắng, người hầu mỗi ngày buổi sáng đều nhìn đến hình ảnh đầu tiên chính là Tử Diệp đang tập chạy, từ khi lần trước bệnh tốt hơn về sau mọi người đều cảm thấy tiểu thư bọn họ thay đổi, so với trước kia càng tràn ngập sức sống, ở trên người nàng có thể nhìn thấy được tinh thần trẻ tuổi phấn chấn, Tử Diệp hôm nay trong lòng kích động, bởi vì Lam Vân Lỗi rốt cục đáp ứng hôm nay mang nàng đi ra ngoài chơi, này chính là lần thứ hai nàng đi ra ngoài a.

Lam Vân Lỗi sáng sớm rời giường phải đi tới địa phương Tử Diệp rèn luyện chờ nàng, ngay cả hần cũng trực giác cảm thấy Tử Diệp thay đổi thật nhiều nhưng là lại nói không nên lời cụ thể là thay đổi thể nào, hần cũng ưa Tử Diệp hiện tại, ánh mắt truy tìm thân ảnh Tử Diệp, chỉ thấy nàng mặc nhất kiện quần áo có vẻ kỳ quái, hạ thân không phải váy dài mà thoát nhìn như là từ giữa gian tách ra đem hai đùi gấu bao lấy, có vẻ chân càng thêm thon dài, tóc cao cao buột lại, theo tiết tấu chạy của nàng trái phải đong đưa, nói thì chậm, Tử Diệp đã đến trước mặt Lam Vân Lỗi.

“Ca, chúng ta khi nào thì đi ra ngoài a, cha đồng ý người dẫn ta đi ra ngoài sao” Tử Diệp thở hổn hển hỏi.

“Không thành vấn đề, có ta cha người có thể không đồng ý sao, chính là nếu không đồng ý người dùng một chút làm nũng kính cha, cha còn có thể không đồng ý” Lam Vân Lỗi thực sự cầu thị nói.

Nhìn nhìn cách ăn mặc của Tử Diệp lại cười nói:

“Người thế nào lại làm cho quần áo kỳ quái như vậy, mặc vào xem cũng không tệ lắm, sẽ không là tiểu nha đầu của người lừa đảo có ý tưởng cổ quái này đi” .

“Hắc hắc... , là ta chính mình tự làm, ta ở trong sách thấy có nói có một quốc gia xa xôi bọn họ chính là mặc như vậy để hành động, chạy bộ váy vướng chân ta liền chính mình cân nhắc biến thành như vậy, thế nào cũng được đi” ?

“Àn, còn được thông qua” Lam Vân Lỗi vuốt cằm nói.

“Nhưng là người xác định sẽ mặc thành như vậy cùng ta đi ra ngoài” Lam Vân Lỗi lại hỏi.

“Có thể, có thể, nhưng không phải hôm nay, ta hôm nay sẽ làm cho người đại khai nhãn giới, ca, người chờ ta, lập tức quay lại” Tử Diệp nói xong liền chạy ra.

Chỉ chớp lát công phu ở trước mặt Lam Vân Lỗi đã xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi, tóc vén cao dùng một cái vòng cô trụ, một thân màu lam trường bào, lĩnh biên cùng tay áo biên thêu hoa văn màu trắng, một đai lưng tương ngọc bích màu trắng tại mảnh khảnh vòng eo, chỉnh thể nhìn qua mặc dù có điểm non nớt nhưng cũng phong độ .

“Ca, ta thế này như thế nào” Tử Diệp vòng vo hạ thân hỏi.

“Tốt lắm, không biết là tiểu công tử quý phủ nhà ai đâu” Lam Vân Lỗi trêu ghẹo nói.

Lam Vân Lỗi giờ phút này mãn nhãn đều là kinh hỉ, Tử Diệp gần đây gây cho hần nhiều việc ngoài ý muốn lắm, hần càng ngày càng cảm thấy muội muội này ý vị sâu xa, hần khẩn cấp muốn nhìn một chút Tử Diệp còn có thể gây cho hần cái chuyện tình gì không tưởng được nữa.

Lam Vân Lỗi cùng Tử Diệp sống vai tiêu sái ở trên đường, hai bên là cửa hàng kinh doanh khí thế ngất trời, Tử Diệp hết nhìn đông tới nhìn tây, mắt nhìn đều tràn ngập tò mò, một hồi nhìn xem cái này một hồi nhìn một cái kia, nhưng lại đem Lam Vân Lỗi làm cho thực khẩn trương, hần phải thời khắc đi theo sau Tử Diệp chỉ sợ một cái sơ xuất người đã không thấy tăm hơi, Tử Diệp ở một chỗ bán đồ dùng nữ tử dừng lại, tay vươn ra lấy một hộp son không chút suy nghĩ liền hỏi một bên Lam Vân Lỗi:

“Này đẹp mắt sao” . Lại hỏi lão bản: “Hộp này bao nhiêu tiền” ?

Lão bản ngây ngô nhìn hai người bọn họ, Tử Diệp không rõ nguyên do lão bản vì sao dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn bọn họ, bên cạnh Lam Vân Lỗi ngượng ngùng kéo ống tay áo Tử Diệp một chút, Tử Diệp bỗng nhiên nhớ tới bọn họ hiện tại là hai đại nam nhân, nào có nam nhân mua đồ dùng nữ tử, khó trách lão bản dùng ánh mắt như xem quái vật nhìn bọn họ, lúc này Tử Diệp cũng ngượng ngùng, thì thào nói: “Không mua” liền chạy nhanh, theo ở phía sau Lam Vân Lỗi cũng trưởng về mặt đỏ bừng.

Lão bản bán son nhìn bọn họ chật vật tránh ra không khỏi lắc đầu nói:

“Đáng tiếc, hai tiểu công tử phong hoa như vậy lại có cái loại ham thích này” .

Lam Vân Lỗi cùng Tử Diệp đi đến một chỗ có vẻ hẻo lánh, đối diện phía sau cười ha ha, dẫn tới không ít người qua lại quay đầu nhìn xung quanh.

“Đi cũng đã lâu, mệt mỏi rồi phải không, đi, ca hôm nay mời người dùng đại tiệc” Lam Vân Lỗi nhìn Tử Diệp nói.

“Hảo, ăn xong lại ngoạn, thật là có chút đói bụng” .

Nói xong, Lam Vân Lỗi liền mang Tử Diệp hướng một tửu lâu đi tới, ngồi ở vị trí dựa vào cửa sổ , thay Tử Diệp gọi một ít món ăn nàng thích nhất, an vị ở đằng kia chờ đồ ăn tới thuận tiện có thể nhìn xem phong cảnh bên ngoài .

“Ai... Các người biết không? Nghe nói Lan Lăng quốc đã xảy ra một hồi đại ôn dịch, nghe nói đã chết thiệt nhiều người, có một số lớn dân chạy nạn hướng quốc gia chúng ta vọt tới hy vọng chúng ta có thể nhận bọn họ, hiện ở ngoài cửa thành tụ tập rất nhiều người, không biết Hoàng Thượng sẽ xử lý chuyện này như thế nào ” một người nói.

“Còn có thể thế nào a .Hoàng Thượng tuyệt đối không thể để bọn họ vào, có thể cứu tế bọn họ chút là được rồi, Hoàng Thượng lo dân chúng chính mình chết sống thế nào chưa xong, huống chi vẫn là dân chúng quốc gia khác ” một người khác nói xong.

“Đúng vậy, không biết lần này muốn chết bao nhiêu người...” Có người phụ họa nói.

Tử Diệp lẳng lặng ngồi ở đó nghe người bên cạnh tiếp tục nói xong, Tử Diệp nhìn Lam Vân Lỗi phát hiện trên mặt hắn không có biểu tình gì.

“Nghe nói bọn họ chết thực thảm, có địa phương một khi xuất hiện tình hình bệnh dịch, quan ở nơi đó liền đem người chôn sống ... Người nói nếu người là Hoàng Thượng người sẽ làm như thế nào” một người nhẹ giọng hỏi một người khác.

“Ân... Ân... Ta sẽ...” Nói còn chưa dứt lời đã bị người đánh gãy.

“Tình hình dịch bệnh đang không biết có thể khống chế được hay không tuyệt không tùy tiện mở cửa thành cho người ta tiến vào, nhưng ta sẽ ở ngoài dựng một mảnh lều trại đem dân chạy nạn tập trung ở nơi đó, sẽ có người chuyên môn phụ trách bọn họ hết thấy thức ăn chỗ ở, đồng thời sẽ đưa Thái y đứng giờ đi kiểm tra thân thể cho bọn họ, để cho bọn họ cảm thấy chính mình cũng không có bị vứt bỏ, một khi tình hình bệnh dịch đi qua, bọn họ nghĩ trở lại quốc gia của mình có thể trở về, không nghĩ trở về có thể lựa chọn lưu lại hơn nữa có thể được nhân dân bốn quốc đãi ngộ như nhau, “Dân dĩ thực vi thiên, quân lấy dân vi thiên” là mãi mãi đạo lí không thay đổi , vị quân giả không phải vì chính mình mưu phúc, vì dân chúng mưu phúc mới là vương giả khôn khéo chi đạo “Tử Diệp bình tĩnh kể ra .

Tử Diệp lời này vừa nói ra giống như đầu mìn một quả bom, ngay từ đầu chung quanh là lặng ngắt như tờ tiếp theo đó là vỗ tay như sấm, tất cả mọi người cảm thấy Tử Diệp nói thật đúng quá, Lam Vân Lỗi giờ phút này cảm thiếu chút nữa đều rơi xuống, hẳn chẳng thể nào nghĩ tới lời nói này sẽ từ miệng Tử Diệp nói ra, Tử Diệp hôm nay gây cho hắn rung động vượt qua rất xa ngoài ý liệu của hắn.

Ngay tại thời điểm mọi người đem Tử Diệp vây chặt như nê m cối , ở cách đó không xa bọn họ còn có hai nhóm người cũng bị lời của nàng lay động, nhất là Lan Lăng Quốc quốc quân Lan Lăng Ngạo Thiên, hẳn là mượn lần ôn dịch này chuồn êm đến Thiệu dương quốc, xem bọn hắn sẽ có hành động như thế nào, không nghĩ tới ở tửu lâu sẽ nghe thấy lời nói làm kinh sợ thế tục thế này, trực giác vị công tử trẻ tuổi này không đơn giản, một cái khác là chính là Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn, bọn họ chính là cải trang nhìn xem dân gian sẽ có phản ứng thế nào, cùng với suy nghĩ biện pháp giải quyết, mà lời nói của Tử Diệp nhất thời làm cho Phong Lạc Hiên hiểu ra, hẳn làm sao có thể không nghĩ tới biện pháp đơn giản này, vừa tránh cho tình hình bệnh dịch ở bốn quốc lan tràn lại chiếm được vị trí trong lòng dân chúng, thật sự là nhất tiễn song điêu, hảo mưu kế.

Tuy rằng Tử Diệp nam trang, nhưng Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn thời điểm khi nhìn thấy Lam Vân Lỗi vẫn là nhận ra vị nam tử bên cạnh kỳ thật chính là lam phủ tiểu thư Lam Tử Diệp, chẳng qua là Tử Diệp cùng Lam Vân Lỗi không có nhìn thấy bọn họ mà thôi, nhìn Tử Diệp Phong Lạc Hiên trong mắt lộ ra ánh sáng như tìm được con mồi, hẳn thực chờ mong Tiểu Diệp này sẽ có biểu hiện kinh người như thế nào nữa, mà Phong Lạc Hàn lại trong lòng nghĩ rốt cuộc là một cái kỳ nữ tử thế nào, nhìn đơn giản kì thực là giống như vụn vặt người ta nghĩ không ra.

14. Q.1 - Chương 14: Hoàng Thượng Cũng Đối Tử Điệp Nhìn Với Cặp Mắt Khác Xưa

Tử Điệp một ngày này thu hoạch khá lớn , mọi thứ Lam Vân Lỗi cầm trong tay đều là do nàng mua , hơn nữa cũng không có đem chuyện phát sinh ở tửu lâu vừa rồi để ở trong lòng, Lam Vân Lỗi đi phía sau Tử Điệp, có chút suy nghĩ nhìn chăm chăm nàng đã lâu.

“Tử Điệp, những lời người nói hôm nay là nghe ở đâu ” Lam Vân Lỗi thử thăm dò hỏi.

“Xem thư cộng thêm chính mình tổng kết ” Tử Điệp không cần quay đầu đối Lam Vân Lỗi nói.

Kỳ thật Tử Điệp biết Lam Vân Lỗi muốn hỏi nàng cái gì, không phải là muốn hỏi nàng là một nữ tử dưỡng trong khuê phòng làm sao có thể đối với chính trị có giải thích độc đáo như vậy, nàng tuy rằng trước kia có đến trường học tập nhưng đối chính trị lịch sử cũng không có hứng thú, nhưng là tối thiểu một chút tri thức nàng vẫn biết đến, chính là nàng không biết nên như thế nào giải thích cho Lam Vân Lỗi, nói ra hẳn cũng không tin có khi còn cho rằng nàng lại phát bệnh, cho nên cũng chỉ có thể cùng hắn nói sơ qua, trong lòng lại đang nói về sau từ từ ta sẽ nói cho các người mọi chuyện , hy vọng đến lúc đó các người có thể nhận.

Sự việc xảy ra không qua nửa ngày, toàn bộ Thiệu dương quốc phổ lớn ngõ nhỏ đều thịnh truyền luận điểm vị quân giả của Tử Điệp , mỗi người đều bội phục cách giải thích độc đáo này, có người càng muốn nhất đồ phong thái, chỉ là làm ọi người thất vọng là người nọ giống cơn gió biển mất không bao giờ nữa gặp lại bóng dáng.

Ở trong sương phòng của một nhà trọ, Lan Lăng Ngạo Thiên ngạo nghễ đứng phía trước cửa sổ, ánh mắt có chút suy nghĩ nhìn ra phía ngoài, Thiệu dương quốc phồn hoa cùng tình hình Lan Lăng quốc hiện tại đối lập, cảnh tượng trước mặt làm cho hắn xấu hổ không thôi, hắn cắn chặt môi lưu lại một dấu răng, tiên hoàng đột nhiên rời đi cùng với tàn dư do các huynh đệ khác tranh quyền thất bại để lại, đem một đồng cục diện rối rắm lưu lại cho kẻ cả ngày mê luyện cầm kỳ thư họa Lan Lăng Ngạo Thiên hắn, Lan Lăng Ngạo Thiên đắm chìm trong thế giới chính mình, một đạo thân ảnh lặng yên tới phía sau hắn.

“Chủ tử, tra được chi tiết người vừa rồi” .

“Nói” .

“Là, người nọ cùng người đi với hắn cùng nhau đi vào phủ Thừa Tướng rồi cuộc không đi ra, thuộc hạ sợ để lâu sẽ khiến cho người hoài nghi nên trước hết về báo cáo” .

“Tiếp tục quan sát, lấy tin tức chuẩn xác về người nọ cho ta” .

“Vâng” .

Ở hoàng cung, trong ngự thư phòng , Phong Lạc Hiên đang triệu kiến vài vị đại thần, hắn vững như Thái Sơn ngồi trên nệm ghế thần sắc tức giận, phía dưới đại thần thỉnh thoảng lau mồ hôi lạnh chảy xuống, Phong Lạc Hiên không kiên nhẫn nói:

“Như thế nào? Các người không phải bình thường đều nói rất hay sao, như thế nào đến thời khắc mấu chốt người người đều thành câm điếc , trẫm đương các người là để đẹp mặt ” !

“Bẩm Hoàng Thượng, theo thần nghĩ hay là chúng ta đem đám dân chạy nạn kia đều đuổi đi” một lão thần cúi đầu nói.

“Hảo... Ý tưởng tốt lắm... Người đã có năng lực lớn như vậy ,có thể đem dân chạy nạn đuổi đi, vậy chuyện này giao cho người làm đi” Phong Lạc Hiên lạnh lùng nói.

“Hoàng Thượng...” .

“Im miệng” !

Mọi người ở đây đều nghĩ đến chính mình có thể an toàn vô sự, Phong Lạc Hiên lại lạnh lạnh mở miệng:

“Như thế nào, các người không phải nghĩ đến việc này đã xong rồi, cùng các người không quan hệ , trẫm nói cho các người hay, ngày mai các người lại nghĩ không ra biện pháp tốt nào, các người đâu có thể lưu lại thân mình thì đi ra ,đều cút ra ngoài cho ta” !

Các đại thần bị dọa một tiếng cũng không dám lên tiếng tiếp, chỉ sợ mình không nghĩ qua lại chộc Hoàng Thượng mất hứng, chính mình lại thành người thứ nhất đầu rời khỏi thân thể .

“Hoàng Thượng, theo lão thần thấy, trước mắt chuyện quan trọng nhất là phải đem dân chạy nạn trấn an , đến lúc đó nếu dân ý xao động như vậy khó có thể thu thập ” Lam Thừa tướng thật cẩn thận nói.

“Trước hết chiếu theo ý người nói làm đi” Phong Lạc Hiên không kiên nhẫn nói. Vẫy vẫy tay nói:

“Hôm nay đến đây, các người đều đi xuống đi” .

Các đại thần giống như tị nạn ôn dịch đều chạy ra, Phong Lạc Hiên một người lẳng lặng ngồi trong Ngự thư phòng , măn nãi đều là lời nói cùng thân ảnh của Tử Diệp, lắc đầu đi ra Ngự thư phòng hướng địa phương ngủ đi đến, Phong Lạc Hiên mạn vô mục đích bước đi, giờ phút này hắn cũng mê mang , hậu cung ba ngàn giai nhân không có một người hiểu tâm hắn, không có một người hân yêu, người người đều là một bộ lấy lòng , từ lúc ngồi trên ngôi vị hoàng đế là lúc hắn liền đối chính mình nói phải vô tình vô ái mới có thể cai trị giang sơn này tốt, hiện tại hắn cỡ nào tịch mịch, hậu cung người người cũng không phải người thân của hắn, với hắn mà nói chẳng qua là chỉ là địa phương để ngủ mà thôi.

Hoàng hậu đi thăm Thái Hậu trở về liền thấy Phong Lạc Hiên một mình đang lẳng lặng ngắm người, đối với Phong Lạc Hiên, Hoàng Hậu so với khác phi tử khác càng yêu nhiều, chính là làm một quốc gia chi mẫu nàng chỉ dám đem tình yêu này ẩn giấu sâu xuống, yên lặng đứng ở phía sau Phong Lạc Hiên, đem hậu cung thống trị đầu vào đấy, không đi tranh giành tình nhân, bởi vì như vậy nên nàng mới là nữ nhân bên cạnh Phong Lạc Hiên lâu nhất, vì thế nàng đi đến bên cạnh Phong Lạc Hiên quan tâm hỏi:

“Hoàng Thượng, như thế nào một mình người ở đây, có phải gặp được chuyện gì không vui , nói cho nô tỳ nghe một chút không chừng nô tỳ có thể chia sẻ giúp người ít chuyện” .

“Không có đại sự gì, chính là vì dân chạy nạn ngoài thành nên hơi phiền” .

“Các vị đại thần không có ý kiến tốt có thể tiếp thu sao” ?

“Đám thùng cơm kia ,thời khắc mấu chốt có thể nghĩ ra biện pháp gì, trẫm không trông cậy vào bọn họ” .

“Kia Lạc Hàn đâu, hắn chẳng lẽ cũng không có cách nào sao” ?

“Trẫm không có hỏi hắn, bởi vì đã có người thay trẫm nghĩ ra biện pháp tốt” !

“Nga, là ai so với Lạc Hàn còn giỏi hơn đâu, nô tì thật ra rất ngạc nhiên” .

“Một tiểu con bướm (con bướm nhỏ)” Phong Lạc Hiên bí hiểm nói.

Phong Lạc Hiên không đầu không đuôi đáp hoàn toàn đem hoàng hậu làm hồ đồ , hoàng hậu trực giác cảm thấy đáp án này có vấn đề, Hoàng Thượng tựa hồ có chuyện gì gặt năng mà lại không tiện hỏi.

“Kia, Hoàng Thượng đêm nay đi đâu ngủ” ?

“Đến chỗ người đi” Phong Lạc Hiên hàm hồ nói.

Nghe Phong Lạc Hiên muốn đi tới chỗ nàng ngủ, Hoàng Hậu có vẻ thực kích động, chính là nàng không biết là Phong Lạc Hiên giờ phút này trong lòng nghĩ tất cả đều là tiểu con bướm kia, hắn thực kỳ vọng đến lúc bọn hắn gặp mặt lại là cái dạng tình huống gì nữa.

15. Q.1 - Chương 15: Thi Kê, Tử Diệp Lần Đầu Tiên Tiến Cung

Một ngày, khi Phong Lạc Hiên đang ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, mọi người chờ giống như không được tiến vào quấy rầy hắn, ngay tại thời điểm hắn xem xuất thần mơ hồ bên tai truyền đến thanh âm đi lại, Phong Lạc Hiên lắc đầu trong lòng nở nụ cười khổ, vào lúc này chỉ có muội muội hân Phong Lạc Tuyết mới dám đem lời nói của hân thành gió thoảng bên tai, lúc hân xem tấu chương đến quấy rầy hân, nhưng là hân lại không có biện pháp, toàn bộ trong hoàng cung chỉ có hân cùng Lạc Tuyết là cùng

một mẫu thân sinh ra, cho nên đối với nàng càng yêu thương có thêm. “Hoàng huynh” Phong Lạc Tuyết rón ra rón rén đến sau lưng Phong Lạc Hiên hô to một tiếng hy vọng có thể dọa đến hắn. “Lạc Tuyết, khi nào thì vào, đem hoàng huynh hoảng sợ” Phong Lạc Hiên theo Phong Lạc Tuyết ý tưởng nói. “Đến đã lâu, hoàng huynh không phát hiện ta sao”? “Không có”. “Hoàng huynh, ở trong cung thực nhàm chán, người dẫn ta vụng trộm đi chơi, được không”? “Không được, người đường đường công chúa cả ngày chỉ biết đi ra ngoài chơi, còn ra cái gì nữa”! “Nhưng là ở trong này quả thật thực nhàm chán, nếu không người ở ngoài cung tìm cho ta một người có thể kể chuyện bên ngoài cho ta nghe, ta cam đoan không ra cung, nhất định không hai lời”. Phong Lạc Hiên cân nhắc cảm thấy biện pháp này có thể, nhưng là nhất thời lại nghĩ không ra tìm ai làm bạn với Phong Lạc Tuyết, đột nhiên Phong Lạc Hiên vỗ án nhớ đến vừa vặn có người thích hợp, hơn nữa hắn cũng thực chờ mong. “Hảo, hoàng huynh đáp ứng yêu cầu này của người, thay người tìm bằng hữu” Phong Lạc Hiên mi phi sắc vũ nói. Phong Lạc Hiên trong lòng nói không nên lời cao hứng, hắn đang vì tìm lí do gì để nhìn thấy Tử Diệp mà phát sầu, không nghĩ tới Phong Lạc Tuyết vừa vặn giúp hắn việc này. Tử Diệp từ lần trước đi ra ngoài về sau liền không đi ra ngoài lần nào nữa, cả ngày ngốc ở trong phủ đọc sách, bởi Lam mẫu tâm sự ngày qua cũng không tịch mịch, đúng lúc này một đạo thánh chỉ đánh vỡ cuộc sống yên tĩnh của nàng ở Lam phủ, Lam mẫu hoảng sợ không chịu nổi, nàng không rõ Hoàng Thượng vì sao muốn Tử Diệp đi vào cung làm bạn với công chúa, chuyện này trực giác làm cho nàng cảm thấy bất an. “Tử Diệp, về phần lần này Hoàng Thượng vì sao cho người đi vào cung vì nường cũng không rõ ràng lắm, nhưng là trong cung không thể so với trong nhà, hết thảy phải cẩn thận” Lam mẫu đối Tử Diệp lải nhải. “Ấn, đã biết, nường đừng lo lắng, chỉ là bởi công chúa một đoạn thời gian sẽ không xảy ra chuyện gì” Tử Diệp an ủi Lam mẫu, ngay cả nàng cũng không rõ ý tưởng này của Hoàng Thượng là ở đâu ra. Được công công dẫn dắt, Tử Diệp lần đầu tiên đi vào hoàng cung, Tử Diệp vừa đi vừa nhìn, trong lòng cảm thấy này so với Bắc Kinh Tử Cẩm thành không chút nào kém cỏi, chỉ thấy hồng tường hoàng ngõ, họa đồ điêu lương, kim bích huy hoàng; đèn ban công, cao thấp chằng chịt, đồ sộ hùng vĩ... Tử Diệp bị cảnh sắc trước mắt làm cho choáng váng, trong hoàng cung đường rất nhiều, đi theo phía sau công công không biết đi bao lâu rốt cục cũng đi tới ngự thư phòng của Phong Lạc Hiên. “Người đợi ở đây, ta đi vào bẩm báo Hoàng Thượng” công công tiem cổ họng nói, này thanh âm khó nghe làm cho Tử Diệp ngay cả tóc gáy đều dựng thẳng lên. “Làm phiền công công” việc như thế Tử Diệp vẫn lễ phép đáp tạ. Trong Ngự thư phòng, Phong Lạc Hiên đang đi qua đi lại. “Bẩm Hoàng Thượng Lam tiểu thư đã đợi ở ngoài” “Để cho nàng tiến vào”. “Vâng”. Tử Diệp theo dẫn dắt của công công đến Ngự thư phòng, Phong Lạc Hiên thẳng tắp ngồi ở trên nệm ghế, Tử Diệp nhu thuận cúi đầu. “Dân nữ tham kiến Hoàng Thượng” Tử Diệp nhẹ giọng nói. “Bình thân, không cần nói cái gì dân nữ, lần sau người nói thẳng tên người là được” Phong Lạc Hiên khinh cười nói. Tử Diệp trong lòng lại đang nói, dựa vào đâu, giống như ta và người rất quen thuộc không bằng, chúng ta bất quá chỉ thấy quá lần thứ hai mà thôi, ở trong này ta vẫn tuân thủ quân thần chi đạo có vẻ tốt hơn, ai biết người ngày nào đó khó chịu lấy đi thủ cấp của ta cũng nên, cho dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng là ở mặt ngoài Tử Diệp vẫn cung kính nói: “Dân nữ không dám”. Phong Lạc Hiên đối với biểu hiện hiện tại của Tử Diệp có điểm không hài lòng, hắn cảm thấy Tử Diệp hẳn là đúng lý hợp tình tới hỏi hắn vì sao để cho nàng tiến cung, mới vừa rồi hắn còn muốn thúc giục nàng hỏi để giải thích, nhưng hiện tại lại làm cho hắn thất vọng rồi. “Người nhìn thấy trẫm giống như tuyệt không kinh hãi, chẳng lẽ chuyện lúc trước người biết trẫm là Hoàng Thượng, là Văn Lỗi nói cho người sao” Phong Lạc Hiên hỏi. “Là dân nữ chính mình đoán”. “Oh, vậy đem suy đoán của người nói ra nghe một chút”. “Thứ nhất, Hoàng Thượng ở nhà của dân nữ biểu hiện cùng với việc người nhà đối với người kính trọng làm cho ta thấy người không phải là người thường, cha là Thừa tướng chỉ dưới một người, như vậy chỉ có một người có thể làm cho cha phải kính trọng cho nên khẳng định là Hoàng Thượng. Thứ hai, hiện tại dân nữ lại gặp được người suy đoán đó thành sự thật”. “Thực thông minh, khó trách lí luận vì quân giả lại từ miệng người nói ra”. “Hoàng Thượng làm sao mà biết được”? “Bởi vì lúc ấy ta cùng Lạc Hàn cũng ở gần bàn của người”. “Đây là lí do người để cho ta tiến cung”? “Có một nửa nguyên nhân, một nửa khác là trẫm quả thật nghĩ muốn tìm cho Lạc Tuyết một người bằng hữu, mà người lại vừa vặn thích hợp”. “Tạ Hoàng Thượng khích lệ”. “Tốt lắm, chúng ta còn nhiều thời gian, hôm nay trẫm liền cùng người đến chỗ Lạc Tuyết trụ”. “Làm phiền Hoàng Thượng”. Lúc Phong Lạc Hiên cùng Hạ Tử Diệp đi đến chỗ ở của Phong Lạc Tuyết, Phong Lạc Hiên nghĩ lấy tính cách của Phong Lạc Tuyết khẳng định sẽ đối Tử Diệp làm khó dễ một đoạn thời gian, không nghĩ tới Phong Lạc Tuyết đối Tử Diệp dĩ nhiên là nhất kiến như cố*, lập tức sửa miệng kêu Tử Diệp là tỷ tỷ, làm cho Phong Lạc Hiên mở rộng tầm mắt.

16. Q.1 - Chương 16: Cả Đời Nhất Thế Một Đôi Tay

Ngay ngày đầu tiên Tử Diệp ở trong cung cũng không có như nàng nghĩ phải lo lắng đề phòng gì, Lạc Tuyết đối nàng rất tốt, hiện tại trong mắt nàng chỉ thấy bọn hắc giống như đứa nhỏ còn chưa lớn, cho nên có vẻ dễ dàng ở chung cũng không có ngăn cách gì, mỗi ngày nàng đều kể cho Lạc Tuyết nghe những chuyện trước kia, làm cho Lạc Tuyết đại mở mắt giới cũng làm cho nàng biết trừ bỏ bên ngoài kia, Thiệu Dương quốc còn là một quốc gia phát đạt như vậy.

“Tử Diệp tỷ tỷ, người nói những nơi đó trước kia người đều đi qua sao” Lạc Tuyết hỏi.

“Không có, thân thể ta luôn không tốt nên đều ở nhà tĩnh dưỡng, làm sao có thể đi, ta chỉ là đọc sách mới biết được có nơi như vậy thôi” Tử Diệp râu rĩ nói.

“Nơi đó mọi người tưởng đều đẹp mắt sao, còn có hoàng huynh cùng Lạc Hàn ca ca đều soái sao” Lạc Tuyết thiên chân hỏi. Mọi người tưởng không sai biệt lắm, bất quá nơi đó không có chế độ sâm nghiêm như ở đây, mỗi người đều ngang hàng, nữ nhân cũng có thể mạnh mẽ như nam nhân, nam nhân cũng có thể làm việc của nữ nhân, thậm chí còn làm rất tốt.”

“Ta thật muốn đi xem, mỗi người ngang hàng là một chuyện bất khả tư nghị cỡ (1) nào...”

Tử Diệp cùng Phong Lạc Tuyết tùy ý ngồi dưới đất bắt diệp nhạc hồ (2) nói, mà Phong Lạc Hiền vừa vặn cũng xử lý xong công chuyện trong triều liền hướng người bên cạnh Phong Lạc Hàn nói:

“Chúng ta cùng đi thăm Lạc Tuyết đi, người cũng đã lâu không đi thăm nàng, nàng mỗi ngày đều ở bên tai trăm nói người sao không đi thăm nàng, hôm nay người đến đó còn có thể thấy được một kinh hỉ”.

Phong Lạc Hàn gật gật đầu tỏ vẻ đáp ứng theo Phong Lạc Hiền cùng đi thăm Lạc Tuyết, về phần sẽ nhìn thấy cái kinh hỉ gì hắc không quan tâm, hắc không biết thế giới này sẽ có bao nhiêu sự tình có thể làm cho hắc tâm khởi cơn sóng, trừ phi... Một thân ảnh mơ hồ xuất hiện lại lập tức đoạn tuyệt ý niệm trong đầu đó.

Phong Lạc Hiền cùng Phong Lạc Hàn còn chưa đi đến chỗ Lạc Tuyết liền nghe được tiếng cười từ bên trong truyền ra, bọn họ rất ngạc nhiên là chuyện gì làm cho Lạc Tuyết cười thành như vậy.

“Ha ha ha, tiểu trư kia thật đáng yêu, thật sự biết quá muộn đấy” Lạc Tuyết cười lời mở đầu không cần đáp liền nói xong.

“Còn muốn nghe không? Muốn nghe ta lại kể cho người chuyện thú vị hơn...” Tử Diệp tiếp tục nói.

“Các người đang nói cái gì mà vui vẻ như vậy ngay cả Trầm tiến vào cũng không biết” Phong Lạc Hiền vừa nói vừa tùy ý ngồi xuống.

Nhìn thấy Hoàng Thượng tiến vào Tử Diệp vội vàng đứng lên dập đầu nói:

“Tử Diệp gặp qua Hoàng Thượng cùng Vương gia”.

“Đứng lên đi, ta từng nói với người lúc không có người nào khác các nghi thức xã giao liền miễn”.

Phong Lạc Hàn khi nhìn thấy Tử Diệp quả thật giật mình không ít, hắc không nghĩ tới Phong Lạc Hiền sẽ đem Tử Diệp tiến cung, tuy trong lòng kinh ngạc không thôi nhưng ở bên ngoài vẫn lẳng lặng ngồi ở một bên. Mà Tử Diệp thời điểm nhìn thấy Phong Lạc Hàn cũng giật mình một chút, Tử Diệp vội trộm quan sát, hắc vẫn không thay đổi, biểu tình thản nhiên giống như tất cả mọi chuyện trên đời đều cùng hắc không quan hệ, giống như là khách qua đường xem người khác như tiểu sử ở trước mắt hắc biểu diễn, đầy mắt tịch mịch nhưng không có chút tăng giảm.

Giây phút trăm mặt ngẩn ngừ trong phòng bị Phong Lạc Tuyết phá tan.

“Hoàng huynh, Tử Diệp tỷ tỷ đã kể rất nhiều chuyện xưa thú vị, ta nói nàng lại kể cho chúng ta nghe thêm một chuyện nữa” Phong Lạc Tuyết đối với Phong Lạc Hiền nói.

“Lạc Hàn ca, nhĩ hảo, đã lâu không có tới thăm ta , cũng không nhớ ta a, ta nhưng lại mỗi ngày đều nhắc đến người...” Phong Lạc Tuyết giống con hát đối với Phong Lạc Hàn lắm nhỉ.

“Người nếu còn nói nhiều như vậy , qua hai năm nữa Trầm liền đem người gả ra ngoài, gả rất xa không bao giờ có thể trở về” Phong Lạc Hiền cố ý uy hiếp Phong Lạc Tuyết.

Phong Lạc Hàn ở bên cạnh cười yếu ớt, thản nhiên nói:

“Hoàng huynh chủ ý này không sai, hiện tại có thể thay Lạc Tuyết thu xếp tìm vị hôn phu tốt” .

“Các người đều khi dễ ta, chỉ có Tử Diệp tỷ tỷ đối với ta tốt nhất ” Phong Lạc Tuyết quyết miệng nói, mà bên cạnh Tử Diệp ngượng ngùng cười gượng.

“Lạc Tuyết, người nghĩ xem người muốn vị hôn phu của mình như thế nào, trầm đều đáp ứng người” Phong Lạc Hiền xem ra cũng không nghĩ đem chuyện này dừng lại.

“Muốn ta gả cũng có thể, ta muốn gả một người vừa giống hoàng huynh có quyền lực vừa giống Lạc Hàn ca tuần tú như vậy” Phong Lạc Tuyết đồng ý nói, ngay cả một chút dấu hiệu thẹn thùng cũng không nhìn thấy.

“Này dễ thôi” Phong Lạc Hiền lạnh lạnh nói xong.

Phong Lạc Hiền vừa uống trà vừa dùng ánh mắt có chút suy nghĩ nhìn Tử Diệp, chậm rãi mở miệng nói:

“Tử Diệp, nếu là người, người tính gả cho người như thế nào” ?

Lúc này Phong Lạc Hàn cũng dừng lại uống trà chờ đợi câu trả lời của nàng, hẳn muốn biết một chút Tử Diệp sẽ lựa chọn cái gì.

“Rất đơn giản, cả đời nhất thế một đôi tay, nếu không trừ cũng không nên(3) ” Tử Diệp như trảm đinh thiết nói.

Phong Lạc Hiền tay đang cầm chén trà không khỏi run lên làm trà trong chén tràn ra, mà Phong Lạc Hàn cũng mở to hai mắt nhìn Tử Diệp cả người run run, một chén nước toàn bộ đổ hết lên người, tâm hắn nhiều năm bình tĩnh giờ phút này như là bị một tảng đá kích khởi cơn sóng, đơn giản một câu đã nói lên nguyện vọng mà hắn đã thật nhiều năm chôn sâu trong lòng, Phong Lạc Hàn quên không được ánh mắt cùng lời nói của mẫu thân trước lúc lâm chung: “Lạc Hàn, về sau tìm một người mình toàn tâm toàn ý yêu, cả đời nhất thế chỉ yêu một mình nàng, không cần giống phụ hoàng người” . Mà Phong Lạc Hàn cũng làm như vậy, nhiều năm nay có bao nhiêu quan to quý nhân cầu thân đều bị hắn cự tuyệt, hắn cố chấp giữ vững tín niệm của mình, tìm một người đáng giá với tình yêu của hắn, mà giờ phút này hắn cảm thấy mình đã tìm được rồi.

Tử Diệp ngăn người nhìn Phong Lạc Hàn, Phong Lạc Hàn cũng nhìn Tử Diệp, ánh mắt cùng giao tại một chỗ còn có một tia khác thường, Tử Diệp nhìn đến chỗ bị nước làm ướt trên quần áo của Phong Lạc Hàn, bối rối dời ánh mắt, vội vàng đứng dậy nói:

“Quần áo người bị ướt , ta đi lấy khăn lau cho người” nói xong chạy ra.

Tử Diệp dùng khăn tay thật cẩn thận thay Phong Lạc Hàn chà lau quần áo, thủy chung không dám ngắt đầu, Phong Lạc Hàn vẫn như vậy gần gũi nhìn nàng, nhặt nhéo trong ánh mắt lại bí mật mang theo một tia nhu tình, hoàn toàn bị bỏ qua một bên Phong Lạc Hiền nhìn hai người bọn họ, trong mắt hiện lên hàn ý rất nhanh liền biến mất không thấy.

(1) bất khả tư nghị : có thể hiểu là việc khó có thể xảy ra

(2) bất diệc nhạc hồ: Tử nói, học nhi thời tập chi, bất diệc thuyết hồ. Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bất diệc quân tử hồ.(trích trong sách Luận ngữ) -> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh. (nguồn: wiki)

nur : theo mình thì trong trường hợp này ý nói Diệp tỷ và Tuyết tỷ vui vẻ trò chuyện, không để tâm bất cứ lễ tiết gì(3) Ý Diệp tỷ ở đây là người tỷ ấy thích là người cả đời chỉ có mình tỷ ấy, nếu không làm được điều đó thì dự trữ cũng không cần thiết.

17. Q.1 - Chương 17: Tự Tình Đả Thương Người

Tâm tình Tử Diệp mấy ngày nay vẫn đều không yên, thái độ của chính bản thân mình đối với Phong Lạc Hàn làm cho nàng cảm thấy bất an, rõ ràng tự mình đã nói qua không thể đối với người khác động tình mà điểm này ở trên người Phong Lạc Hàn lại không có đến một chút tác dụng, từ lần đầu tiên nhìn thấy hần Tử Diệp chỉ biết chính mình đối với hần so với đối người khác nhiều quan tâm cùng một loại tình cảm không nói nên lời, Tử Diệp tâm phiền ý loạn ở trong phòng đi qua đi lại, cảm thấy thật khó chịu.

“Lạc Tuyết, ta đi ra ngoài một chút” không đợi Lạc Tuyết đáp ứng Tử Diệp liền đi ra.

Hoàng cung so với trong tưởng tượng của Tử Diệp lớn hơn rất nhiều, nơi nơi là đình đài lầu các tiểu kiều lưu thủy, Tử Diệp tránh đi địa phương nhiều người vừa đi vừa thưởng thức, dần dần cách đám người càng ngày càng xa, trước mặt là ngã ba làm cho Tử Diệp không biết nên đi thế nào, mỗi khi gặp loại tình huống này Tử Diệp liền thói quen đi theo trực giác, Tử Diệp chọn con đường chính giữa đi vào, đường nhỏ im lặng có thể nghe được tiếng tim đập của mình, đang do dự muốn hay không đi tiếp, một tiếng tiêu du dương từ bên trong truyền ra, tiếng tiêu nhẹ nhàng lại mang theo một cảm giác sâu bi khó phát hiện, Tử Diệp ngạc nhiên không biết ai lại có thể thông qua tiếng tiêu thể hiện nỗi lòng của mình hơn nữa lại như thể tiêu điều, Tử Diệp ngăn không được cước bộ từng bước đi đến.

Cảnh tượng trước mắt là một màn có lẽ Tử Diệp kiếp này sẽ không quên, trước một mảnh xanh xanh của rừng trúc có một thân áo trắng của Phong Lạc Hàn đang quên thân thổi tiêu, ống tay áo theo gió đông đưa sợi tóc khẽ lay động, ánh mắt u oán nhìn phương xa.

Tử Diệp ôm ngực đang ần ần phát đau, nàng không biết Phong Lạc Hàn thất vọng đau khổ rốt cuộc chôn dấu bao nhiêu cảm xúc, đường đường là Vương gia làm sao có thể có tịch mịch cùng ánh mắt đau thương như vậy, như thế nào làm được vẻ mặt ngoài vân đạm phong khinh như vậy.

Tử Diệp lặng lẽ đứng ở đằng kia dụng tâm đi cảm thụ hết thảy nỗi lòng Phong Lạc Hàn đang theo tiếng tiêu đi ra, tiếng tiêu như khóc như tố, nước mắt Tử Diệp yên lặng chảy xuống, xoay người nhìn rừng trúc bên cạnh, thân thủ hái xuống một lá trúc điệp đến đặt ở bên miệng, nhắm mắt lại chậm rãi cảm thụ tình cảm Phong Lạc Hàn, Tử Diệp nhẹ nhàng đuổi kịp tiết tấu của hần phụ họa thổi theo, trong phút chốc, bốn phía một mảnh yên tĩnh trong thiên địa tựa hồ chỉ có hai người bọn họ, chỉ có tiếng tiêu cùng nhẹ nhàng trúc điệp thanh kẻ xương người họa .

Phong Lạc Hàn quay đầu nhìn nàng, Tử Diệp dùng ánh mắt đón nhận, tiếng tiêu dừng lại, Phong Lạc Hàn lặng lẽ đứng ở đằng kia nhìn nàng, Tử Diệp khẩn trương ngay cả hô hấp đều cảm thấy khó khăn, lo lắng mình đã mạo muội xâm nhập có thể đã mạo phạm Phong Lạc Hàn.

“Ta ở bên ngoài lạc đường , là nghe được tiếng tiêu nên tính tiến vào hỏi , không biết là người ở bên trong...” Tử Diệp đem ánh mắt chuyển qua nơi khác, bối rối giải thích .

“Ta không có trách người” Phong Lạc Hàn giọng nói như thanh phong bay tới tai Tử Diệp.

Phong Lạc Hàn lập tức tiêu sái đến trước mặt Tử Diệp cúi đầu nhìn nàng, nhìn một chút ứng đồ đang từng chút từng chút một hiện lên, Tử Diệp cắn chặt môi tay gắt gao nắm góc áo, đầu hơi hơi ngửa ra sau , ánh mắt có tí mê ly, nữ tử thẹn thùng làm cho nàng thoát nhìn so với bình thường càng hấp dẫn, ánh mắt Phong Lạc Hàn đã bị Tử Diệp hấp dẫn như vậy, cũng không vì nữ tử mỹ mạo sở động hần lần đầu tiên cảm thấy Tử Diệp rất đẹp, hần cảm thấy Tử Diệp mỹ không phải tầm thường như những nữ tử dung chi tục phấn, nàng mỹ là một loại giống như u lan trong cốc, thanh nhã không nhiễm tục trần lại như hoa lê mộc mạc bình dị gần gũi, ăn mặc đơn giản ngay cả trên tóc một chút trang sức cũng không có, cứ như vậy giờ phút này lại làm cho Phong Lạc Hàn xem không dời nổi ánh mắt.

“Vương gia...” Tử Diệp nhỏ giọng hô.

“Mọi người đều gọi ta Hàn Vương gia, người gọi ta Lạc Hàn đi, ta gọi người Tử Diệp” Phong Lạc Hàn lấy lại tinh thần nói.

Tử Diệp không biết cự tuyệt hẳn như thế nào, nàng trực giác gọi như vậy không ổn, nhưng trong lòng lại hy vọng làm như vậy.

“Nếu đến đây, vậy liền cùng ta đi chung quanh xem một chút ” Phong Lạc Hàn nhìn Tử Diệp nói.

Tử Diệp đi theo sau Phong Lạc Hàn , vòng qua rừng trúc nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ, Phong Lạc Hàn dừng lại ở trước ngôi nhà, nơi này có vẻ không bắt mắt lắm nhưng lại sạch sẽ thoáng mát.

Phong Lạc Hàn thì thảo đối Tử Diệp nói:

“Đây là nơi mẫu hậu ta sống, mẫu hậu sinh tiền là phi tử phụ hoàng thương yêu nhất, mới trước đây phụ hoàng luôn cùng mẫu hậu cùng một chỗ dạy ta luyện thi từ, khi đó chúng ta một nhà ba người sống chung rất hoà thuận vui vẻ, ta nghĩ cuộc sống sẽ vẫn liên tục như vậy, nhưng là không lâu, phụ hoàng lại cưới một nữ nhân, tận lực bồi tiếp từng bước từng bước đưa vào cung, mẫu hậu không còn vui vẻ như trước, phụ hoàng nói với mẫu hậu là hẳn yêu chỉ có nàng, nhưng mẫu hậu lại nói tình yêu không trọn vẹn như vậy nàng tình nguyện không cần, không muốn cuốn vào hoàng thất người lừa ta gạt, mà phụ hoàng đối với ta yêu thương làm cho nàng lại càng không nguyện ta trở thành vật hi sinh trong hoàng thất, vì thế không để ý phụ hoàng ngăn trở cùng ta chuyển đến nơi đây sống, cho đến khi trước lúc lâm chung nàng cũng không nguyện gặp phụ hoàng ta, chỉ là nói với ta cả đời này nhất định phải tìm người mà chính mình yêu, cả đời nhất thế chỉ đối nàng tốt”.

Phong Lạc Hàn không biết vì sao lại cùng với Tử Diệp nói này đó, hẳn chính là cảm thấy nàng là người đáng để nói hết.

Tử Diệp đứng ở phía sau lưng Phong Lạc Hàn lắng lắng nghe hẳn đem nỗi lòng nói cho hết lời, nàng có thể tưởng tượng mẫu hậu hẳn là vị nữ tử cương liệt cỡ nào, cũng biết trên người Phong Lạc Hàn có cái gì đó siêu nhiên thoát tục, bình tĩnh hỗn loạn ưu thương tính cách mâu thuẫn như vậy từ ai di truyền, trong cuộc sống cái gì đều có thể cùng chung chỉ có yêu là ích kỷ chỉ có thể một mình có được, nếu không như vậy cũng nguyện từ bỏ, Tử Diệp cảm thấy mẫu thân Phong Lạc Hàn thật vĩ đại, dứt bỏ một phần yêu cần rất nhiều dũng khí. Tử Diệp suy nghĩ rất nhiều, đi qua đối với Phong Lạc Hàn nói:

“Cho nên người cho tới nay đều là đang tìm chân ái của chính mình cũng không giống bên ngoài cái gì cũng không cần như vậy” ?

“Đúng vậy, bề ngoài lạnh lùng thay ta chặn không ít phiền toái, chân ái ta muốn chính mình đi tìm, cả đời chỉ yêu một người” .

“Như vậy người hiện tại tìm được rồi sao” Tử Diệp thử thăm dò hỏi.

“Có lẽ, nhưng còn không xác định” Phong Lạc Hàn bí hiểm nhìn Tử Diệp cười nói.

Tử Diệp trong lòng ề ề nghĩ nữ tử thế nào lại may mắn như thế, nàng phát hiện bình thường không cười Phong Lạc Hàn giờ phút này thế nhưng cười rộ lên, tươi cười phong hoa tuyết đại, vạn vật ẩm đậm thất sắc.

“Người hẳn là nên cười nhiều” Tử Diệp đối Phong Lạc Hàn nói xong quay đầu tránh ra, Phong Lạc Hàn sững sờ.

18. Q.1 - Chương 18: Tư Định Cả Đời

Tử Diệp ở phía trước đi tới Phong Lạc Hàn theo phía sau, dọc theo đường đi trầm mặc cũng không nói một câu gì, thời điểm đi đến chỗ ở của Phong Lạc Tuyết ,Phong Lạc Hàn nói:

“Ngày mai ta sẽ ở chỗ hôm nay gặp chờ người” nói xong không đợi Tử Diệp lấy lại tinh thần đã đi xa .

Tử Diệp lẳng lẳng nhìn bóng dáng Phong Lạc Hàn đi xa vẫn như cũ cô tịch, thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng kia Tử Diệp mới buồn bã ỉu xìu trở lại chỗ Lạc Tuyết, Lạc Tuyết quan tâm tiến lên hỏi nàng vì sao lại không vui, Tử Diệp lắc đầu cái gì cũng chưa nói bỏ nhào lên giường ngủ đầu ngủ vùi.

Sáng sớm ngày hôm sau Tử Diệp liền chuẩn bị đi tới nơi đã hẹn, một thân váy màu thủy lam, đai lưng cùng màu khéo léo trên chiếc eo nhỏ, hợp thể càng làm cho dáng người nàng thoát nhìn càng thêm mạn diệu nhiều vẻ, trang sức màu đỏ, tóc bị nàng dùng một cây kim trâm màu ngà cố định lộ ra chiếc cổ ngọc trắng nõn thon dài, Tử Diệp phi thường vừa lòng bộ dạng hiện tại của mình đối với gương thân nhiên mỉm cười, cười một cái khuyên thành, cười thêm một cái khuyên quốc, Phong Lạc Tuyết không khỏi xem ngây người, nàng không nghĩ tới Tử Diệp có thể mỹ đến mức làm cho người ta đui mù, trong mắt ẩn tình miệt mĩm cười, Lạc Tuyết ngơ ngác nói:

“Tử Diệp tỷ tỷ người thật đẹp, ta cảm thấy cái gì cũng không có thể hình dung vẻ đẹp của người” !

Tử Diệp không khỏi cười cười, chính mình cũng không hiểu được mình mặc như vậy là vì ai, là vì hấn sao? Tử Diệp không muốn biết đáp án.

Tử Diệp cơ hồ là khẩn cấp đến nơi hẹn, trái phải nhìn xung quanh không thấy thân ảnh Phong Lạc Hàn, trong lòng có cảm giác mất mát trầm trọng làm nàng khó chịu muốn khóc, nghĩ rằng hấn có lẽ là nói đùa, có lẽ sớm cũng đã quên, nghĩ đến đây không khỏi ngồi xổm xuống, bả đầu vùi thật sâu vào hai lòng bàn tay, Phong Lạc Hàn lẳng lặng đứng bên cạnh nàng vừa định vươn tay ôm, Tử Diệp quay người lại mạnh mẽ ôm lấy Phong Lạc Hàn, vùi đầu ngửi mùi hương chỉ có trên người hấn hỏi bằng giọng mũi nghiêm trọng nói:

“Ta nghĩ rằng người sẽ không đến đây” .

“Làm sao có thể, ta làm sao có thể để người một người tại đây khổ sở” . Phong Lạc Hàn ôm lấy Tử Diệp nói, nhẹ tay đỡ đầu nàng ra, vừa rồi Phong Lạc Hàn còn do dự đến hay không đến, hấn chưa bao giờ biết sợ hãi là cái tư vị gì, hiện tại lại sợ hãi đến như vậy, nhưng cuộc bộ vẫn không tự chủ được đã đi tới, thời điểm thấy Tử Diệp tất cả băn khoăn của hấn đều biến mất, cho dù là nhất sinh tình nguyện cũng muốn ở bên người nàng, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa vì yêu phần đầu quên mình.

“Kia... Vậy người...” Tử Diệp không biết nên nói như thế nào, để tay đặt ở trước ngực Phong Lạc Hàn.

“Chỉ có người một người” thông minh như Phong Lạc Hàn thông qua hành động Tử Diệp sao không lĩnh ngộ được ý tứ của nàng.

Tử Diệp từ trong ôm ấp của Phong Lạc Hàn ngẩng đầu lên dùng ánh mắt sưng đỏ nhìn hấn, hai tay đang chạm mặt Lạc Hàn thật lâu không dời đi, kiễng mũi chân hôn lên môi Lạc Hàn, Phong Lạc Hàn kinh ngạc một chút rất nhanh đảo khách thành chủ, gắt gao ôm lấy Tử Diệp như là muốn khảm nhập nàng vào trong thân thể mình, đôi môi ai cũng không nghĩ buông ra lẫn nhau, thật sâu hung hăng hôn đối phương, Tử Diệp bị hôn suyền, mặt đỏ như hoa kiều diễm, Phong Lạc Hàn hít sâu khống chế chính mình, Tử Diệp xem trọng hấn như vậy hấn không nghĩ vào lúc này sẽ làm thương tổn nàng. Đột nhiên bị buông ra Tử Diệp ánh mắt mê ly nhìn Phong Lạc Hàn, đôi môi bị hôn qua như mật đào kiều diễm ướt át, không khỏi dẫn nhân muốn đi nhấm nháp.

“Không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, nếu không...” Phong Lạc Hàn thở hổn hển nói.

“Nếu không thế nào...” Tử Diệp không sợ chết lấy tay ở trên người Phong Lạc Hàn loạn vẽ, sau đó ha ha ha cười ha ha.

Phong Lạc Hàn giờ phút này mới phát hiện, cách Tử Diệp càng gần càng có thể phát hiện trên người nàng còn nhiều điểm hấp dẫn người, giống như bây giờ nghịch ngợm.

Phong Lạc Hàn chưa từng giống như bây giờ xem qua Tử Diệp, tĩnh lặng như xử nữ, linh động như thỏ chạy tựa hồ để hình dung nàng lúc này, tay hai người gắt gao nắm chặt vào nhau, Tử Diệp đầu khoát lên vai Phong Lạc Hàn nhắm mắt lại hưởng thụ yên tĩnh cùng hạnh phúc khó có được này, Phong Lạc Hàn quay đầu nhìn Tử Diệp nói:

“Tử Diệp, hiện tại nếu chúng ta đã nhận định lẫn nhau như vậy người không thể lại tiếp tục ở trong cung, tìm cái lý do nói cho Hoàng Thượng người muốn trở về nhà, qua mấy ngày nữa ta sẽ tự mình tới quý phủ cầu hôn, ta một ngày cũng không muốn người ở trong cung, hoàn cảnh phức tạp không thích hợp với người” .

“Ân, được, ta sẽ nghe theo an bài của người, chút nữa sẽ nói với Hoàng Thượng”

Tử Diệp từ từ nhắm lại hai mắt nói.

Phong Lạc Hàn đưa Tử Diệp rời đi, một đường Tử Diệp tâm tình tốt không thể nào tả hết, trong lòng thật cao hứng nhưng trên mặt Tử Diệp vẫn thản nhiên như trước kia, cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh Tử Diệp, Phong Lạc Hàn mới xoay người trở lại căn nhà trước kia, lẳng lặng đứng ở đằng kia, nhìn khung cảnh vui vẻ trước kia, khóe miệng hơi hơi giương lên.

“Nương, ta đã tìm được người nữ tử sẽ sống cả đời với ta rồi, ta sẽ dùng cả đời đi trân trọng nàng, không cho nàng chịu một chút thương tổn” Phong Lạc Hàn đứng nơi đó lời thề son sắt nói.

Tử Diệp bước chân nhẹ nhàng đến chỗ Lạc Tuyết, lúc nhìn thấy Phong Lạc Hàn ở bên trong, ngây ra một lúc, không biết hẳn lúc này đến đây là có chuyện gì, Lạc Tuyết kéo tay Tử Diệp qua nói là Hoàng Thượng đã chờ nàng rất lâu rồi, Tử Diệp trong lòng có một tia bất an.

19. Q.1 - Chương 19: Ta Gả Cho Hoàng Thượng? Không Có Khả Năng!

Phong Lạc Hàn đứng ở đằng kia bình tĩnh nhìn Tử Diệp, nhìn giống như trải qua cả ngàn năm dài lâu mới chậm rì rì nói:

“Ở trong cung quen không? Nếu có cái gì không hài lòng tùy thời nói với Lạc Tuyết, trẫm sẽ bảo người một lần nữa bố trí” .

“Này đã tốt lắm, không cần phiền toái Hoàng Thượng, hơn nữa ở trong cung cũng được một thời gian dài không có về nhà vấn an cha mẹ, ta nghĩ muốn về thăm” Tử Diệp theo lời nói của Phong Lạc Hàn nói.

“Cũng tốt, người có thể đi về trước, qua một thời gian trẫm lại phái người tới đón người” .

“Tạ Hoàng Thượng ân chuẩn” .

“Trẫm cùng người có tất yếu khách sáo như vậy sao” !

“Quân thần chi đạo, tiểu nữ không dám vượt quá giới hạn” .

“Người...” .

Phong Lạc Hàn nhìn Tử Diệp đứng ở đằng kia vẫn không nhúc nhích, hẳn không rõ hành vi của Tử Diệp, nữ nhân khác nhìn thấy hẳn đều là ủa lên nghĩ hết các biện pháp đến lấy lòng hẳn chỉ có nàng đối hẳn là tị mà xa chi (tránh như tránh rắn)(ông này tự tin thái quá), ở trong ánh mắt trong suốt của nàng nhìn không tới một tia tình cảm ái mộ cho dù là một chút hẳn đều thất vọng không có thấy, Phong Lạc Hàn càng cảm thấy Tử Diệp cùng những nữ nhân khác không giống nhau, Tử Diệp thông minh sao không nhận ra trong ánh mắt của Phong Lạc Hàn nhìn đến có điều làm nàng bất an, đó giống như cảm giác khi người thợ săn nhìn thấy con mồi phát ra quang mang.

Lúc này Tử Diệp nghĩ nếu có thể cách Phong Lạc Hàn bao xa liền cách xa bấy nhiêu, nàng rất sợ hãi ánh mắt này của Phong Lạc Hàn, nếu hẳn biết chính mình cùng thân nhất đệ đệ của hẳn cùng một chỗ, có phải hay không sẽ cảm thấy chúng ta phản bội hẳn, có thể hay không cảm thấy là Lạc Hàn cướp đi thứ thuộc về hẳn mà đau hạ sát thủ... Tử Diệp rung mình không dám nghĩ tiếp sau đó, nàng hiện tại sốt ruột cũng không phải là lo Phong Lạc Hàn tới nhà nàng cầu hôn mà là muốn làm cho Phong Lạc Hàn biết là Phong Lạc Hàn yêu nàng hơn nữa song phương yêu lẫn nhau.

“Nếu Hoàng Thượng không việc gì nữa, ta đây đi thu thập này nợ lập tức trở về” Tử Diệp vội vàng nói.

“Vội vã trở về như vậy, chẳng lẽ sợ ở trong cung trẫm sẽ ăn người hay sao” Phong Lạc Hàn nhìn chằm chằm Tử Diệp nói.

“Hoàng Thượng nói đùa, Tử Diệp chỉ là vội vã trở về gặp phụ mẫu của chính mình, hướng hồ trong cung ba ngàn giai nhân phong hoa tuyệt đại, người như ta làm sao có thể so sánh, làm sao vừa mắt Hoàng Thượng cho nên Tử Diệp không sợ” . Tử Diệp lớn đảm nói.

“Dong chi tục phần sao có thể cùng với người so sánh” .

“Hoàng Thượng không cần tự hạ thấp thân phận mình, cùng các nàng so sánh Tử Diệp chỉ có thể xem như hoa nhỏ, ở trong biển hoa cảm phần muôn dạng nhiều vẻ này thì hoa nhỏ nào có khả năng làm cho người ta chú ý, đến gần quan sát sẽ phát hiện chung quy còn nhiều chỗ nơi thanh nhã” .

“Thật là cái miệng biết ăn nói” .

“Tạ Hoàng Thượng khích lệ” .

“Tự giải quyết cho tốt, biết biện luận như vậy nếu ở lại trong cung sẽ tăng thêm bao nhiêu lạc thú, trầm thực chờ mong cùng người tranh luận , cho nên trầm sẽ không tha người đi” .

“Phải không, Hoàng Thượng chẳng lẽ không sợ đến lúc đó ta sẽ biến thành hũ nút hoặc là ta đây cố ý đối với người hạ người chỉ vì nghĩ muốn khiến cho người chú ý mà thôi” ?

“Mặc kệ là kết quả thế nào trầm cũng không tính thả người đi, hơn nữa trầm nhưng thật ra muốn nhìn người sẽ có tâm cơ đùa giỡn như thế nào” .

Tử Diệp ngốc như gà gỗ trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào mới tốt, nàng tin tưởng Phong Lạc Hiên nói sẽ không là nói dối, làm cho nàng tiến cung tương đương biến thành gả cho hắn, nàng không cần tiến cung cũng không cần gả cho Phong Lạc Hiên, từ xưa cửa cung thâm sâu như biển nàng không muốn mình chôn vùi ở trong này, quan trọng là nàng không thương Phong Lạc Hiên mà là yêu Phong Lạc Hàn.

Tử Diệp về Lam phủ liền đem chính mình khóa ở trong phòng, nàng khóa cửa chính mình nhưng thật ra lại đem cha mẹ của nàng bên ngoài lo lắng không yên, bọn họ không biết Tử Diệp ở trong cung phát sinh chuyện gì, nghĩ hỗ trợ cũng bất lực chỉ có thể giống kiến bò trên chảo nóng ở trước cửa loạn chuyển, trong phòng Tử Diệp cũng suy nghĩ hừ đầu nửa ngày mà vẫn không ra biện pháp giải quyết.

“Quên đi, không nghĩ , ra ngoài đi dạo nói không chừng vấn đề liền giải quyết dễ dàng ” Tử Diệp thiết nghĩ.

Tử Diệp vừa mở cửa liền đem hai người ngoài cửa làm cho hoảng sợ, nhìn thấy phụ mẫu của mình đứng ở ngoài cửa, Tử Diệp áy náy nghĩ mình lại làm cho bọn họ lo lắng nữa rồi.

“Tử Diệp, ở trong cung có phải gặp được chuyện gì không vui không, nói với cha, cha giúp người nghĩ biện pháp” Lam phụ nhìn Tử Diệp nói.

Tử Diệp nghĩ có lẽ bọn họ sẽ cho nàng ý kiến, chỉ là không biết khi bọn họ nghe được tin này không biết có khiếp sợ nhảy dựng lên hay không.

“Không có gì cùng lắm thì có việc phiền lòng, chính là Hoàng Thượng muốn ta gả cho hắn, mà ta yêu thượng Hàn Vương gia” Tử Diệp nói đơn giản.

“Cái gì... Gả cho Hoàng Thượng” Lam phụ lẳng nửa ngày bỗng nhiên lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, ta không đáp ứng” .

Lam Hoài Thêm nhìn nữ nhi của mình, bởi vì Tử Diệp từ nhỏ thân thể đã không tốt cho nên hắn vẫn chiều chuộng nàng, vài năm lại đây nữ nhi trưởng thành hơn nữa lột xác càng như hoa sen mới nở, khó trách Hoàng Thượng sẽ coi trọng, chính là ở lâu trong quan trường hắn biết hoàng cung là cái địa phương giết người không thấy máu đồng thời cũng là nơi mai táng nữ nhân, hắn không nghĩ tới để cho Tử Diệp sống ở trong cung chỉ hy vọng nàng bình bình an an cả đời là tốt rồi, Lam Hoài Thêm đi thông thả bước chân qua lại tiêu sái, thở dài một tiếng nói:

“Nay chỉ có thể để cho Tử Diệp nhanh chóng lập gia đình là biện pháp duy nhất, ý tứ Hoàng Thượng chúng ta coi như không biết, ta không thể để cho Tử Diệp tiến cung” .

Lam mẫu cũng phụ họa , hai mắt đầm lệ nhìn Tử Diệp, tử diệp vì có một đôi cha mẹ tốt như vậy mà cảm động, chính là nàng bây giờ còn không nghĩ lập gia đình, Tử Diệp vừa định hướng bọn họ giải thích cái gì, một đạo thánh chỉ đánh gãy lời của nàng, người một nhà quỳ xuống nghe chỉ, ý tứ đại khái chính là Hoàng Thượng năm nay tổng tuyển cử phi, nữ nhi của các quan lại chỉ cần chưa gã đều phải tham tuyển.

20. Q.1 - Chương 20: Sơ Ngộ Lan Lăng Ngạo Thiên

Một đạo thánh chỉ thỉnh linh ban xuống hoàn toàn chặt đứt một tia hi vọng cuối cùng của Lam Hoài Thâm, hấn đột nhiên hiểu được vì sao Hoàng Thượng muốn định trước ngày tuyển phi tử.

Tử Điệp nhìn bộ dạng Lam phụ thương tâm không đành lòng liền đi qua.

“Cha, kỳ thật người không cần lo lắng nhiều, nói gì ta cũng sẽ không gả cho Hoàng Thượng, huống chi hiện tại chỉ là nói tạm thời không thể kết hôn, tiểu thư quan lại nhiều như vậy chưa chắc sẽ tuyển ta đâu” Tử Điệp an ủi Lam phụ.

“Tử Điệp, người không biết, Hoàng Thượng muốn gì chưa bao giờ không chiếm được, hấn không chiếm được tình nguyện bị hủy cũng sẽ không để cho người khác có được” . Lam phụ thì thào nói.

“Như vậy là hấn cũng không hiểu ta, ta cũng vậy, thà làm ngọc vỡ” Tử Điệp cắn răng nói.

Lam Hoài Thâm giờ phút này bỗng nhiên cảm thấy Tử Điệp không như bên ngoài, kiên mạnh(kiên cường,mạnh mẽ) hơn nhiều, hấn cảm thấy hiện tại chính hấn cũng không thể đoán được Tử Điệp sẽ làm gì.

Ngày hôm sau, Thiệu Dương quốc từ trên xuống dưới đều biết chuyện Hoàng Thượng muốn tuyển phi, trong khoảng thời gian ngắn trên đường càng nhiều thân ảnh thướt tha nhiều về qua lại, bọn họ đều là vì ngày tuyển phi mà chuẩn bị, các lão bản bán sơn phần bột nước người người đều cười cười toe toét, trong những thân ảnh đó cũng bao gồm Tử Điệp, đương nhiên nàng không phải đến mua vài thứ kia, nàng chỉ vì ở nhà nhàm chán nên gọi Tiểu Nhị bồi nàng đi ra ngoài một chút, nàng không nghĩ tới vừa ra khỏi cửa lại thấy trường hợp này, Tử Điệp lạnh lùng nhìn bọn họ, trong lòng cười lạnh, đều muốn biến thành phượng hoàng, đều muốn vào hoàng cung tráng lệ, đến lúc đó các người sẽ biết đó chẳng qua chỉ là cái phòng thủ kiên cố chỉ có tiến không thể ra, nhà giam!

Tiểu Nhị đi theo sau Tử Điệp, nàng cảm thấy bọn họ mỹ làm sao có thể so sánh với tiểu thư nhà nàng, có tiểu thư bọn họ ngay cả một chút khả năng thắng đều không có. Nhưng khi nhìn các vị tiểu thư khác chọn mua này kia vui vẻ sôi nổi như thế mà Tử Điệp ngay cả bộ dạng xem thử cũng không có, Tiểu Nhị nhìn không được đối Tử Điệp nói:

“Tiểu thư, người xem bọn họ đều vội vàng mua này nọ hay là người cũng mua một ít đi, đến lúc đó tiểu thư người sẽ làm cho bọn họ phải hổ thẹn mà lui xuống” .

“Ta mới không cần phải làm những chuyện nhàm chán như vậy đâu” .

“Cũng đúng, tiểu thư không cần trang điểm cũng so với bọn họ xinh đẹp hơn” .

“Lười để ý đến người, đi, chúng ta tìm một nơi ngồi xuống uống trà, xem các nàng làm việc chẳng phải nhác tai” .

Tử Điệp lôi kéo tay Tiểu Nhị đi vào tửu lầu trước kia bọn họ thường xuyên lui tới, chọn được một vị trí dựa vào cửa sổ ngồi xuống, gọi vài đồ ăn đơn giản cùng Tiểu Nhị vừa ăn vừa nhìn phong cảnh bên ngoài, Tử Điệp nhìn những bóng hình xinh đẹp bên ngoài biết bọn họ đều muốn vào cung, muốn làm nữ nhân bên người Hoàng Thượng.

Trước kia qua tivi nàng đã thấy nhiều cảnh Hoàng Thượng tuyển phi, đó chính là bắt đầu cho những tranh đấu ở trong cung, từ một khắc kia sẽ khởi màn cho những bi kịch của các nàng sau này, người gặp bi kịch nhiều lắm Tử Điệp không nghĩ lại nhiều thêm nàng một người nữa, nàng hy vọng là có thể cách xa bao nhiêu liền cách xa bấy nhiêu. Nàng không muốn làm nữ nhân của Hoàng Thượng, từ xưa đế vương đều vô tình, hơn nữa trọng yếu nhất là Tử Điệp là người hiện đại tới nơi này nàng không tiếp thụ được chuyện đế vương tam cung Lục Viện, nàng muốn là một tình yêu duy nhất, điểm này mọi đế vương đều không thể cấp được, cho nên mặc kệ Phong Lạc Hiên vì nàng làm cái gì nàng cũng không đáp ứng.

Mà Phong Lạc Hàn lại bất đồng, hấn không có khí phách vương giả mà như hoa lê thanh nhã, Tử Điệp từ lần đầu tiên nhìn thấy Phong Lạc Hàn đã bị khí chất của hấn hấp dẫn,càng cảm động là hấn là Vương gia

mà vẫn chỉ muốn yêu một người duy nhất, Tử Diệp cũng không thể giải thích rõ cảm tình của nàng cùng Phong Lạc Hàn rốt cuộc là như thế nào lại phát triển nhanh đến vậy ,nàng thầm nghĩ cùng hần thường thường thản nhiên vượt qua, không có như trong cung người thừa ta gât.

“Ai! Về sau trong cung không biết lại xuất hiện bao nhiêu oán phụ nữa,làm nữ nhân của Hoàng Thượng có cái gì tốt ” Tử Diệp thán khí đối Tiểu Nhị nói.

“Sẽ không nha, được Hoàng Thượng tuyển vào cung đó là cơ nào vinh quang, về sau liền đại phú đại quý tài trí hơn người” Tiểu Nhị thay Tử Diệp nói ra chỗ tốt khi vào cung.

“Cũng không phải dễ dàng như ngươi nói, Hoàng Thượng có nhiều nữ nhân, có người cả đời cũng chưa cơ hội gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lại chỉ nghe người mới cưới không biết người cũ khóc, từ xưa đế vương đều vô tình, như vậy không vào hoàng cung là tốt nhất” Tử Diệp đối Tiểu Nhị nói.

“Nhưng là nếu như vậy bọn họ vì sao lại muốn đi vào” Tiểu Nhị mê hoặc hỏi Tử Diệp.

“Không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất” Tử Diệp lời ít mà ý nhiều giải thích .

Tử Diệp không có chú ý tới bên cạnh còn có một người nghe được lời của nàng mà khóe miệng hơi hơi giương lên cười rộ, người này chính Lan Lăng Ngạo Thiên, hần ở bên cạnh cẩn thận quan sát Tử Diệp, hần thấy Tử Diệp xinh đẹp không thể so sánh với cái gì,một nữ tử xinh đẹp như vậy lại nói không muốn làm nữ nhân của Hoàng Thượng làm cho hần càng thêm sinh ra hảo cảm, nhưng cũng làm cho hần đối Tử Diệp sinh ra tò mò.

Tử Diệp nghỉ ngơi một hồi liền cùng Tiểu Nhị cùng nhau rời đi, Lan Lăng Ngạo Thiên cũng không tự chủ được đi theo, Tử Diệp vừa đi tới cửa đã bị người chặn phải, ngay tại thời điểm sắp ngã sắp xuống một chỗ kia một đôi tay tiếp được nàng. Tử Diệp mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt quan tâm nhìn nàng, hai tay thực quân tử giúp đỡ nàng không khỏi đối hần sinh ra hảo cảm, Tử Diệp đứng lên sửa lại chút tóc hỗn độn.

“Vừa rồi thật sự cảm ơn người, nếu không ta khả khừu lớn” Tử Diệp chân thành nói xong.

“Không cần khách khí, ta rất sẵn lòng vì nữ tử xinh đẹp như người cống hiến sức lực” Lan Lăng Ngạo Thiên cố ý nói xong.

Tử Diệp nhìn Lan Lăng Ngạo Thiên cảm thấy hần không giống đấng đờ tử, nhưng nói năng ngọt xớt lại làm cho nàng cảm thấy có điểm giống, Lan Lăng Ngạo Thiên đứng ở bên cạnh nhìn Tử Diệp không ngừng chuyển động hai mắt đột nhiên cảm thấy thực đáng yêu, tựa như tiểu muội bên nhà chọc người trừu mến.

“Ha ha... Người thật đáng yêu , không biết người tính như thế nào đáp tạ ta – vị này ân nhân cứu mạng này đây” Lan Lăng Ngạo Thiên cười lớn nói.

“Người muốn ta như thế nào đáp tạ người đây” Tử Diệp hỏi.

“Như vậy đi, ta là người bên ngoài tới đây buôn bán , không bằng người liền theo giúp ta đi chung quanh một chút, giới thiệu phong thổ nơi này giúp ta” Lan Lăng Ngạo Thiên đề nghị .

“Hảo” Tử Diệp sáng khoái đáp lời.

21. Q.1 - Chương 21: Vì Tử Diệp Lo Lắng Không Thôi

Tử Diệp bởi Lan Lăng Ngạo Thiên đi chơi một ngày thật cao hứng đã kết giao được với một bằng hữu, mà Lan Lăng Ngạo Thiên cũng thật cao hứng nhận thức Tử Diệp, hần cảm thấy Tử Diệp cùng những nữ tử khác không giống nhau,cảm thấy Tử Diệp là một nữ tử vừa có dung mạo, thông minh lại bình tĩnh.

Đi cả một ngày Tử Diệp cũng mệt mỏi, nhìn thấy phía trước có con sông nhỏ không chút do dự ngồi xuống, hai chân thả xuống khuấy động mặt nước , tóc có điểm hỗn độn, bởi vì thở hổn hển ngực hơi hơi kích thích , ánh mắt sáng trong như nhất uông thanh tuyền bình tĩnh nhìn dòng nước đối diện, Lan Lăng Ngạo Thiên bỗng nhiên cảm thấy Tử Diệp giống thiên nữ, hấp dẫn ánh mắt nhưng lại không dám xâm phạm, Lan Lăng

Ngạo Thiên chuyển mắt dời đi lực chú ý ở trên người Tử Diệp, hai người tựa hồ ăn ý ai cũng không nói gì, lặng lẽ ngồi.

“Cám ơn người bồi ta một ngày này, chúng ta vẫn còn không biết đối phương tên gọi là gì đâu, có thể nói cho ta biết tên của người không?” Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn Tử Diệp hỏi.

“Gặp lại cũng nhận ra đã từng quen biết, cái này tất yếu sao” Tử Diệp nói.

“Cũng đúng, chỉ là không biết chúng ta còn có cơ hội gặp lại hay không, ta gọi là Lăng Ngạo Thiên người có thể không nói ra tên của người” .

Lan Lăng Ngạo Thiên từ trên lưng cưỡi xuống một khối ngọc bội đưa cho Tử Diệp.

“Đây là thư tín của ta, nếu về sau người gặp được chuyện gì cần ta hỗ trợ, chỉ cần cầm khối ngọc bội này tìm lão bản ở tửu lâu mà chúng ta gặp mặt kia, hắn sẽ giúp người, không có ý tứ khác , chính là nghĩ kết giao bằng hữu với người, không ngại đi” Lan Lăng Ngạo Thiên vẫn nói.

“Kết giao bằng hữu có thể, bất quá thứ đó của người ta không cần, thứ đó rất quý” Tử Diệp chối từ .

“Cái đó là thứ yếu , này chỉ là tín vật giữa bằng hữu chúng ta mà thôi” .

“Vậy được rồi, thứ đó ta trước thay người lưu lại, ngày nào đó ta sẽ trả lại cho người ” .

“Có thể”

“Trời không còn sớm ,ta phải về nhà , ở bên ngoài chơi cả một ngày về nhà cha mẹ lại nói ta ” .

“Ta đưa người trở về” .

“Không cần, ta cùng Tiểu Nhị cùng nhau trở về là được, mệt mỗi một ngày người cũng nên đi nghỉ ngơi đi” .

Nói cho hết lời Tử Diệp liền cùng Tiểu Nhị đi bộ trở về, Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn bóng dáng Tử Diệp rời đi lâm vào trầm tư, Tử Diệp bỗng nhiên quay đầu nhìn Lan Lăng Ngạo Thiên lớn tiếng nói vọng lại: “Ta gọi là Tử Diệp, thật cao hứng nhận thức người, hy vọng còn có cơ hội chúng ta có thể gặp mặt” .

Lan Lăng Ngạo Thiên nghe lời nói của Tử Diệp, hiểu ý cười rộ lên, hướng Tử Diệp phất phất tay cũng xoay người rời đi.

Tử Diệp vui vẻ nhẹ nhàng cước bộ theo hướng nhà đi đến, mới vừa đi đến cửa chính liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, như trước một thân áo trắng, Tử Diệp thích nhìn Phong Lạc Hàn mặc đồ trắng ,y bộ đáng sạch sẽ như trẻ con mới sinh (tưởng tượng kiểu gì vậy trời...???), cùng hắn cùng một chỗ làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái, Tử Diệp giống con bướm chạy vội đi qua.

“Người như thế nào tới nhà của ta , đã để người chờ lâu, ta hôm nay ở trên đường gặp được một người rất hợp duyên liền kết giao bằng hữu...” Tử Diệp giống chim nhỏ ở bên cạnh Phong Lạc Hàn lú lú nói.

“Ta ra ngoài bàn ít việc liền thuận đường đến thăm người, nào biết người không ở nhà, có phải hay không thường xuyên ở bên ngoài mãi chơi như vậy làm cho người nhà chờ a” Phong Lạc Hàn mỉm cười hỏi.

“Không có đâu, ta cũng đã lâu không có đi ra ngoài, nhanh vào đi thôi, ta cũng không nghĩ để cho người khác đều nhìn chăm chăm người” Tử Diệp nói xong liền đẩy Lạc Hàn đi vào.

Tử Diệp cùng Phong Lạc Hàn sống vai đi cùng một chỗ giống như một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp, Lam Hoài Thêm đứng ở bậc thang nhìn đôi nam nữ hướng hắn đi tới , nam như thanh phong thông dong nữ như hoa cúc bình tĩnh, quả thật là một đôi trời định chỉ là Hoàng Thượng có thể thành toàn bọn họ sao? Nếu Phong Lạc Hàn hướng hắn cầu hôn hắn nên trả lời như thế nào?

Lam Hoài Thêm xuất thần nghĩ, ngay cả bọn họ đi đến trước mặt cũng chưa phát hiện, Tử Diệp phát hiện phụ thân thất thần không biết vì cái nguyên nhân gì, nàng từng cùng phụ thân đề cập qua nàng cùng Phong Lạc Hàn là lương tình tương duyệt sẽ không gả vào cung, Tử Diệp nghĩ giờ phút này phụ thân khẳng định là đang suy nghĩ nên giải quyết chuyện tình phức tạp này đây.

“Cha” Tử Diệp nhẹ giọng hô.

“Nga, nga, các người đến đây, nhanh vào nhà đi” Lam Hoài Thêm hoảng thần nói.

“Thừa tướng có phải có tâm sự gì hay không, ngay cả chúng ta đi tới cũng chưa phát hiện” Phong Lạc Hàn thần nhiên hỏi.

“Ha ha, không có, lớn tuổi có điểm lực bất tòng tâm” Lam Hoài Thêm trả lời.

“Chú ý tới thân thể, triều đình còn cần người” .

“Già đi, không còn dùng được ” .

“Cha, các người trước trò chuyện ta đi gặp nương” Tử Diệp nói xong ly khai phòng khách.

Phong Lạc Hàn đưa Tử Diệp rời đi, trong phòng một mảnh yên tĩnh, Phong Lạc Hàn chậm rãi uống trà cùng Lam Hoài Thêm một câu lại một câu nói chuyện triều đình.

“Thừa tướng hôm nay ta đến quý phủ có một chuyện thỉnh cầu người đáp ứng” Phong Lạc Hàn nhìn Lam Hoài Thêm nói.

“Vương gia, ngài nói quá lời, ngài bảo lão phu làm cái gì lão đều đáp ứng” Lam Hoài Thêm vừa ứng phó vừa lo lắng nghĩ chuyện cần đến rốt cục cũng đến.

“Vậy ta liền nói ngắn gọn, ta cùng với Tử Diệp tình đầu ý hợp muốn nàng gả cho ta, hy vọng các người có thể đáp ứng, sinh ra trong cung ta nghĩ cả đời có lẽ cũng không tìm được chân ái chính mình, nhưng cố tình lại làm cho ta gặp Tử Diệp, mới biết được chính mình cũng sẽ không sống cô độc cả quãng đời còn lại, ta sẽ tuân hoàn (tuân theo,hoàn thành) nguyện vọng của mẫu hậu, cả đời chỉ thú nàng một người, nói cách khác về sau quý phủ chỉ có một mình Vương phi, không có cái khác” Phong Lạc Hàn vân đạm phong khinh kể ra.

“Vương gia coi trọng tiểu nữ đó là vinh hạnh của Tử Diệp, ta cũng hy vọng Tử Diệp cả đời đều hạnh phúc, có một người yêu nàng thiết tâm, ta tin tưởng Vương gia nói được thì sẽ làm được, chỉ là Hoàng Thượng vừa hạ chỉ tuyển phi nữ tử chưa gả không được hôn phối, lão phu chính có tâm cũng không dám nhận a” Lam Hoài Thêm lo lắng nói.

“Thừa tướng không cần để ý,việc này ta sẽ để ý, nói như vậy người đã đáp ứng Tử Diệp gả cho ta ” Phong Lạc Hàn đoán .

“Nếu Vương gia có thể xử lý tốt chuyện này lão phu vì sao không đáp ứng, ta tin tưởng Tử Diệp gả cho người nhất định sẽ hạnh phúc , chính là có một chuyện không biết có nên nói hay không” Lam Hoài Thêm nhìn phong lạc hàn nói.

“Cứ nói đừng ngại” .

“Vương gia cũng biết Hoàng Thượng vì sao đem ngày tuyển phi định trước” Lam Hoài Thêm hỏi Phong Lạc Hàn.

“Hoàng huynh có đôi khi xúc động nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, này cũng chẳng có gì lạ, hắn không phải theo khuôn phép cổ nhân” Phong Lạc Hàn trả lời.

“Đây là cùng lúc, về phương diện khác không biết Tử Diệp có nói cùng người hay không, Tử Diệp ở trong cung mấy ngày này tựa hồ được Hoàng Thượng yêu thích, Hoàng Thượng từng có ý niệm đem Tử Diệp ở lại trong cung bị Tử Diệp giáp mặt cự tuyệt , Tử Diệp trở về không lâu Hoàng Thượng liền hạ chỉ tuyển phi, trong đó có thể có liên hệ hay không, Vương gia thấy chuyện này thế nào” ?

“Mặc kệ hoàng huynh có thích hay không thích Tử Diệp, Tử Diệp chỉ có thể làm Vương phi của ta , cái gì đều có thể cho hần duy nhất Tử Diệp là không thể” Phong Lạc Hàn ánh mắt kiên định nói.

Phong Lạc Hàn trong đầu xét qua hình ảnh lúc hần cùng hoàng huynh lần đầu tiên nhìn thấy Tử Diệp, Tử Diệp trực tiếp đến trước mặt hần,lúc đó hần nhìn thấy hoàng huynh nắm chặt quyền, lần thứ hai là thời điểm khi bọn họ nghe được Tử Diệp nói cả đời nhất thế một đôi tay ánh mắt hoàng huynh kinh hỉ lại mất mát.

Phong Lạc Hàn mới biết được chính mình phạm vào một sai lầm lớn, hắn không nghĩ tới Phong Lạc Hiên sẽ thích Tử Diệp, trong lòng hắn có ẩn ẩn bất an trực giác cảm thấy hắn cùng Tử Diệp đi đến với nhau sẽ không thực dễ dàng. Hắn rất hiểu cá tính Phong Lạc Hiên, hắn không chiếm được thì người khác cũng đừng mơ tưởng.

Phong Lạc Hàn biết lúc này chỉ có một người có thể trợ giúp hắn, người đó chính là Thái Hậu, nương của Phong Lạc Hiên, bởi vì Thái Hậu cảm thấy then với mẫu hậu Lạc Hàn cho nên đối yêu cầu của Phong Lạc Hàn cơ hồ đều là hữu cầu tất ứng, mà Phong Lạc Hàn cũng chưa từng yêu cầu qua cái gì, lúc này đây lại có thể xin Thái Hậu giúp đỡ.

Phong Lạc Hàn biết không lâu nữa chính là ngày sinh của Thái Hậu, hắn cảm thấy hắn là mượn cơ hội lần này làm cho Thái Hậu biết hắn coi trọng nữ nhi Thừa tướng, như vậy xin giúp đỡ sẽ dễ dàng hơn.

Phong Lạc Hàn suy nghĩ rất nhiều, phục hồi tinh thần lại nhìn thấy Lam Hoài Thêm đang nhìn chăm chăm mình liền nói:

“Thừa tướng không cần lo lắng, ta đã nghĩ ra biện pháp tốt lắm” Phong Lạc Hàn khẳng định nói.

“Biện pháp gì” ?

“Không lâu chính là ngày sinh của Thái Hậu, nhân cơ hội lần này làm cho Thái Hậu biết ta xem trúng thiên kim nhà Thừa tướng, nàng chính là mỗi ngày lái nhải ta bắt thành gia, cứ như vậy Thái Hậu sẽ vui mừng đáp ứng, nói không chừng còn có thể trong hôm đó tứ hôn” Phong Lạc Hàn giải thích nói.

Lam Hoài Thêm lòng cuối cùng cũng được buông lỏng, vừa có thể không đắc tội Hoàng Thượng vừa có thể làm cho Tử Diệp được hạnh phúc, này quả thật là cái biện pháp tốt, hắn vẫn cảm thấy Phong Lạc Hàn không đơn giản, không nghĩ tới lại thông minh như thế, vì về sau có một người con rể như vậy mà cao hứng thay Tử Diệp mà cảm thấy vui mừng

22. Q.1 - Chương 22: Gả Người? Hoàng Thượng Sẽ Bỏ Qua Chúng Ta Sao

Phong Lạc Hàn cùng Lam Hoài thêm đàm luận xong liền lập tức hướng khuê phòng Tử Diệp đi đến, từ lúc cùng Tử Diệp xác nhận quan hệ tới nay bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng có kích động khác thường nói không nên lời. Rất xa Phong Lạc Hàn liền nhìn thấy Tử Diệp nhàn nhã ngồi ở bàn đu dây lắc lư, tóc dài cúi nghiêng, mảnh khảnh vòng eo thượng thúc một cái đai lưng hoa thục phức tạp có vẻ càng làm cho thắt lưng thêm phần tinh tế, một đôi chân ngọc ở không trung tùy ý lay động, Phong Lạc Hàn nhẹ nhàng đi qua lấy tay thông thả đưa nhẹ bàn đu dây, Tử Diệp nhắm mắt lại cảm thụ im lặng khó có được này, dài nhỏ lông mi hơi hơi run run giống con bướm giữa mùa thu, một loại hương vị quen thuộc ở chung quanh lan tràn, không cần nghĩ Tử Diệp cũng biết là Phong Lạc Hàn đang ở bên cạnh nàng, qua một lúc lâu, Tử Diệp mới mở mắt ra nhìn người trước mắt như trước cái gì cũng chưa thay đổi Phong Lạc Hàn nói:

“Như thế nào lâu như vậy mới lại đây xem ta, cùng cha nói chuyện còn vui vẻ hơn sao” ?

“Trong cung có rất nhiều chuyện ta không thể dứt ra được, hôm nay vẫn là bớt một ít thời gian đến thăm người, vừa rồi cùng cha người nói chuyện hôn sự của chúng ta , hắn không phản đối, ta nghĩ hắn là đồng ý” .

Tử Diệp hơi chút vòng vo hạ mặt một chút, rằng mây đỏ ở trên mặt nhanh chóng triển khai, tuy rằng trong lòng Tử Diệp sớm có chuẩn bị biết mục đích đến đây hôm nay của Phong Lạc Hàn, nhưng là những lời này theo miệng Phong Lạc Hàn tự mình nói ra Tử Diệp vẫn là nhin không được ngượng ngùng lên, cúi đầu không dám nhìn thẳng Phong Lạc Hàn, nịnh góc áo duyên dáng gọi to nói:

“Ta có nói muốn gả cho người sao?” Nghĩ lại còn nói thêm:

“Cho dù ta đồng ý gả cho người hiện tại cũng không có khả năng , Hoàng Thượng thánh chỉ...”

“Người yên tâm , chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý tốt , người ngay tại gia an tâm chờ tin tức xấu đi, người chỉ có thể làm Vương phi của ta, ai cũng đừng mơ tưởng đem người từ bên người ta cướp đi” Phong Lạc Hàn đánh gãy lời nói của Tử Diệp, nắm tay Tử Diệp nói.

“Người nói là thật vậy chăng” ?

“Ta cam đoan, qua không lâu nữa là ngày sinh của Thái Hậu, tất cả tử nữ của quan viên sẽ đi chúc mừng nhưng cũng là thời điểm Thái Hậu âm thầm vì hoàng gia chọn lựa người, người chuẩn bị tốt cái tiết mục chờ đến phiên người lên sân khấu thời điểm ta đối Thái Hậu nói ta xem trúng người, Thái Hậu một khi cao hứng sẽ chuẩn cho chúng ta , bởi vì nàng vẫn vì ta chậm chạp không cưới thê mà lo lắng” .

“Liên đơn giản như vậy sao” ? Tử Diệp lo lắng hỏi.

“Đúng vậy, liên đơn giản như vậy,lời nói của Thái Hậu ai dám phản bác”!

Phong Lạc Hàn không đem lo lắng trong lòng nói cho Tử Diệp là không nghĩ để cho nàng lo lắng theo, Phong Lạc Hàn biết nếu Phong Lạc Hàn thật sự giống Lam Hoài Thêm nói cũng ái mộ Tử Diệp, thì sự tình sẽ không thuận lợi như vậy, hắn cùng Tử Diệp tất sẽ gặp đủ loại cách trở, Phong Lạc Hàn âm thầm thề mặc kệ thế nào hắn đều không buông tay Tử Diệp, vì Tử Diệp hắn có thể buông tha cho tất cả mọi thứ hiện tại hắn có được, vốn hết thảy mọi thứ này cũng không phải là hắn muốn , thấy mẫu hậu bất hạnh, hắn thầm nghĩ cùng người mình yêu rời xa hoàng cung đi tìm cuộc sống chân chính của chính mình, mà Tử Diệp cũng không thích hợp trong cung người lừa ta gạt, cho nên phải mang nàng rời đi.

Phong Lạc Hàn đi rồi Tử Diệp liền đem toàn bộ tinh lực đều dùng ở tại ngày sinh của Thái Hậu, nàng nghĩ muốn cấp cho Thái Hậu một cái hạ lễ hoàn toàn mới hy vọng lưu lại cho Thái Hậu một ấn tượng tốt, suy nghĩ đã lâu Tử Diệp rốt cục biết chính mình nên làm như thế nào , nàng nghĩ Thái Hậu tôn quý thân phận bình thường gì đó nàng sẽ không để vào mắt, hơn nữa các đại thần đơn giản chỉ là đưa chút quý báu tranh chữ châu báu, mấy thứ này ở trong mắt Thái Hậu cùng mấy thứ này nọ bình thường không có khác gì nhau, cũng sẽ không khiến cho của nàng hứng thú, Tử Diệp ngược lại cảm thấy có lẽ vài thứ dân gian nhất có thể làm cho Thái Hậu chú ý cũng có thể làm người hứng thú.

Tử Diệp cái thứ nhất nghĩ đến chính là làm bánh ngọt, nàng tin tưởng thứ này khẳng định có thể hấp dẫn Thái Hậu dù sao đây là thứ mà hiện tại triều đại này không có, Tử Diệp vì nghĩ đến biện pháp này mà cao hứng ,nói liên làm, vội vàng đi tìm tài liệu, liên tục vài ngày Tử Diệp đều ở phòng không có đi ra ngoài ,chuyên tâm làm bánh ngọt của nàng, Tử Diệp muốn cũng không phải một cái bánh ngọt đơn giản mà thôi, nàng muốn là loại bánh ngọt đặc biệt.

Cách ngày sinh Thái Hậu càng ngày càng gần, Tử Diệp đối với lễ vật của mình cũng định liệu trước, có mấy lần Phong Lạc Hàn đều nhìn không được hỏi nàng chuẩn bị cái lễ vật gì Tử Diệp đều thần bí không trả lời, chính là nói cho hắn đến lúc đó nhất định sẽ làm hắn chấn động, Phong Lạc Hàn đành phải sủng nịch xoa đầu nàng.

“Lạc Hàn, ngày đó ta cho người chuẩn bị khúc, người luyện tập thế nào ” Tử Diệp hỏi Lạc Hàn.

“Đã luyện rất quen thuộc, như thế nào này sẽ không phải chính là lễ vật người muốn tặng cho Thái Hậu đi? Đến lúc đó khẳng định sẽ có thật nhiều tiểu thư khuê các tấu khúc đánh đàn khiêu vũ ,hàng năm cơ hồ đều như vậy mọi người đều nhìn chán , ta cảm thấy không đủ mới mẻ độc đáo” Phong Lạc Hàn lắc đầu nói .

“Không phải, này chỉ là một phần nhỏ ta muốn cùng người cùng nhau diễn tấu mà thôi, trọng điểm không phải thứ này tóm lại hôm đó người liền sẽ biết ta cấp Thái Hậu chuẩn bị một phần lễ vật như thế nào, tuyệt sẽ không làm người thất vọng ” Tử Diệp tin tưởng mười phần nói xong.

“Ta đây liền mỗi mắt mong chờ ” .

Phong Lạc Hàn cảm thấy tin tưởng mười phần, Tử Diệp thoát nhìn cũng có lực hấp dẫn, hai mắt phát ra ánh sáng rực rỡ, mắt như thu thủy trong suốt trong sáng lại giống như nhất uông thanh tuyên làm cho người ta thân hãm vào trong đó.

23. Q.1 - Chương 23: Thái Hậu Ngày Sinh

Ngày sinh Thái Hậu rốt cục cũng đến ,sáng sớm Tử Điện liền dậy sớm rửa mặt chải đầu, vì tỏ vẻ vui mừng Tử Điện cố ý thay đổi một thân đạm phần cung trang xoa chút son phấn, nhất thời trong kính hiện lên nữ tử đoan trang đang cười khê như trước xinh đẹp động lòng người, thấy đã vừa lòng Tử Điện liền cùng người nhà Thừa tướng ngồi kiệu hướng Hoàng cung đi chúc mừng, vừa tới ngoài cung Tử Điện vén rèm xe lên chỉ thấy một loạt các cổ kiệu chỉnh tề sắp hàng ,cổ kiệu Tử Điện ở nơi dừng lại tĩnh tọa chờ.

Từ phía đông một vòng ánh sáng mặt trời dâng lên,trầm trọng cửa cung “Chi” một tiếng mở ra, nhất thời kiệu liềm bị đều xóc lên, mỗi người đều theo trong kiệu đi ra hướng trong cung đi đến, Lam Hoài Thêm cùng mỗi người gặp trên đường chào hỏi qua lại.

Tử Điện đi theo phía sau Lam Mẫu, chỉ thấy thăm đỏ thăm từ cửa cung thẳng đến thánh điện, hai bên thạch sư cũng khoác hồng sa, nơi nơi là một mảnh sắc hồng cùng không khí vui vẻ, thời điểm tiến vào cửa cung thứ hai đám người tán loạn trở nên có trật tự sắp hàng.

Tử Điện đang buồn bực không hiểu chuyện gì xảy ra ngẩng đầu lên xem, chỉ vừa thấy liền ngay cả nàng là người từ hiện đại xuyên qua cũng không thể không rung động, chỉ thấy thánh điện phía trước cao như mây thê, bậc thang bị thăm đỏ thăm bao trùm trung gian điều điều phi long trông rất sống động, hai bên hoa tươi nở rộ, Phong Lạc Hiên một thân hoàng bào đứng ở trên đại điện bởi vì khoảng cách quá xa thấy không rõ người chỉ cảm thấy sắc vàng lóa mắt, Thái Hậu chống long trận đứng ở một bên Phong Lạc Hiên tuy rằng tuổi già sức yếu nhưng lại phong vận do bảo tồn tốt, đứng ở một bên còn lại là Hoàng Hậu một thân mũ phượng hà phi.

Tử Điện nhìn hết thấy không khỏi bị thuyết phục, nàng rốt cục có thể cảm nhận được vì sao trước kia xem tivi ai nhìn thấy Hoàng Thượng đều nhin không được phủ phục xuống, tại đây trong tư thế này Tử Điện bỗng nhiên cảm thấy chính mình là như thế nào nhỏ bé mà hoàng quyền cũng là như thế không thể xâm phạm. Đi tới trước bậc thang Tử Điện theo mọi người quỳ xuống hô to “Vạn tuế, vạn vạn tuế” mà Phong Lạc Hiên đứng xa như thế lại có thể vẫn như cũ đem thanh âm rơi vào tai này, Tử Điện không khỏi bội phục âm lượng của Phong Lạc Hiên, một tiếng “Miễn lễ” đem hoàng gia uy nghiêm phát huy đến mức tận cùng.

Ở trên thánh điện sở hữu quan viên y theo chức quan phân hai bên theo thứ tự mà ngồi, từng cái quan viên đều phải đi về phía trước cấp Thái Hậu chúc thọ nói chút lời cát tường, Tử Điện ngồi ở bên cạnh thực nhàm chán lại cũng không dám lơ đãng, mỗi người nói một câu làm cho Tử Điện thăm nghĩ ngả đầu liền ngủ, không biết qua bao lâu Tử Điện thấy còn không có muốn chấm dứt liền nhắc chân lạng lẽ rời đi, nàng nghĩ đến sẽ không ai chú ý tới nàng, không biết thời khắc khi nàng rời đi còn có lưỡng đạo ánh mắt đuổi theo nàng, Phong Lạc Hiên ngồi ở trên long kỵ tuy rằng cảm thấy nhàm chán cũng không thể biểu hiện ra ngoài mà Phong Lạc Hàn liền không cần, Tử Điện rời đi không bao lâu sau Phong Lạc Hàn liền mượn cơ rời đi, vừa ly khai đại điện Phong Lạc Hàn liền chung quanh tìm kiếm thân ảnh Tử Điện, cách đó không xa một bóng hình hồng nhạt xinh đẹp liền rơi vào trong mắt Phong Lạc Hàn.

“ Không nhần nại như thế nhưng so với ta trước đây tốt hơn a, trước kia gặp được loại sự tình này ta đều mượn cơ không tham gia hoặc là sớm rời đi, hôm nay cho người chiếm trước” Phong Lạc Hàn trêu ghẹo Tử Điện.

“Thực nhàm chán , người không thấy một đám người kia rung đùi đắc ý làm cho ta choáng váng hết cả đầu, nói chuyện thì nói còn hoa mỹ cái gì đâu ” Tử Điện phiết miệng nói.

“Hít thở không khí một chút rồi chúng ta liền phải trở về, không thể ở bên ngoài lâu nếu không sẽ bị cho rằng là đối Thái Hậu bất kính, trở về ăn một chút gì đó thời gian còn sớm,ngày sinh Thái Hậu buổi tối mới là trọng điểm, khi đó ta sẽ cùng người thưởng thức” Phong Lạc Hàn nhìn Tử Điện nói.

“Vây trở về đi, ta còn muốn để Thái Hậu lưu lại ấn tượng tốt” .

“Đi” Phong Lạc Hàn nhìn xem bốn phía không ai liền nắm tay Tử Điện trở về.

Bị Phong Lạc Hàn cầm tay Tử Điện sửng sốt, nàng không nghĩ tới Phong Lạc Hàn sẽ cầm tay nàng, cúi đầu nhìn một đôi bàn tay to nắm một đôi tay nhỏ bé hạnh phúc tràn lan trên người hai người, Tử Điện giờ phút này thực hy vọng con đường này không có cuối như vậy có thể để cho Phong Lạc Hàn nắm tay mãi,

Tử Diệp đi nhanh đuổi kịp bước chân của Phong Lạc Hàn, tay kia thì ôm lấy cánh tay Phong Lạc Hàn đầu nhẹ nhàng dựa lên, Phong Lạc Hàn quay đầu nhìn Tử Diệp khóe miệng nở nụ cười hạnh phúc, đã muốn dâng lên thái dương ánh mặt trời chiếu vào trên người hai người chung quanh dâng lên một đoàn ánh vàng rực rỡ quang huy.

Phong Lạc Hàn cùng Tử Diệp sóng vai đi vào đại điện, thấy không có ai chú ý tới hai người bọn họ lặng lẽ trở về vị trí của mình, Phong Lạc Hàn theo hai người bọn họ rời đi sau vẫn không yên lòng, hiện tại nhìn thấy bọn họ cùng nhau trở về hơn nữa thế nhưng nhìn thấy Phong Lạc Hàn luôn một mặt lạnh lùng nay lại mang theo mỉm cười trong lòng đột nhiên cảm thấy thực không thoải mái, hẳn hướng nơi Tử Diệp ngồi nhìn lại chỉ thấy Tử Diệp đang hướng phía Phong Lạc Hàn nhìn đến, Phong Lạc Hàn như cảm ứng được cũng nhìn về phía Tử Diệp, ánh mắt hai người ở không trung gặp nhau rồi cuộc di không ra, Phong Lạc Hàn nhìn bọn họ, bàn tay nắm chặt, thở hổ hển không ổn định lại, mà ngồi ở một bên Hoàng Hậu kinh ngạc nhìn Hoàng Thượng nghĩ đến lúc này có chuyện gì làm cho Hoàng Thượng khí thành như vậy, chỉ thấy ánh mắt Hoàng Thượng luôn luôn nhìn chăm chăm một nơi, Hoàng Hậu theo ánh mắt Phong Lạc Hàn nhìn lại liền nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp đoan trang, khí chất văn tĩnh, tính tình thanh nhã đang ngồi ở đằng kia, Hoàng Hậu quay lại ánh mắt có chút suy nghĩ nhìn Phong Lạc Hàn.

24. Q.1 - Chương 24: Vì Thái Hậu Kính Ca Hiến Vũ

Cùng với tịch dương dần dần tây hạ, buổi tiệc mừng ngày sinh Thái Hậu từ thánh điện dời tới ngự hoa viên, một đội ngũ lớn ở trong Hoàng cung uốn lượn đi đến, mà ngự hoa viên giờ phút này cũng giống tân nương, nơi nơi là biển hoa cùng hương hoa, Tử Diệp vừa đi vừa thưởng thức, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng bọn họ ngồi vào chỗ của mình sau các đại thần lại một trận hô thanh thiên tuế thiên thiên tuế.

Hôm nay Tử Diệp thật sâu cảm nhận được hoàng gia uy nghiêm mà chính mình cũng lần đầu trong tình trạng mệt kiệt sức, chưa gì đã đi quỳ xuống dập đầu Tử Diệp quả thật ăn không tiêu, sắc trời dần dần hạ xuống, toàn bộ ngự hoa viên bao phủ một tầng mỏng lung, Tử Diệp vừa nhắc đầu liền thấy Phong Lạc Hàn, cứ việc sắc trời u ám nhưng Phong Lạc Hàn một thân vàng nhạt cung trang vẫn làm cho hắn có vẻ thoát tục trong đám người, vẻ mặt bình tĩnh như trước chỉ khi lúc nhìn Tử Diệp trên mặt mới có rất nhỏ biến hóa, Tử Diệp cùng nhóm thiên kim muốn tham gia hiến vũ bị an trí ở một nơi mà từ chỗ bọn họ ngồi có thể thấy được Hoàng Thượng, trong lúc nhất thời các nàng giống như chim nhỏ lưu rú nói chuyện, mà Tử Diệp như không đếm xỉa đến, một mình đứng ở một bên bình tĩnh xem các nàng đùa giỡn.

“Xem, bên kia ngồi là Hoàng Thượng! Thoạt nhìn thật uy nghiêm, nghe nói Hoàng Thượng hậu cung phi tần không nhiều lắm, buổi tiệc mừng ngày sinh Thái Hậu lần này cũng là Thái Hậu mượn cơ hội vì hoàng gia chọn lựa người, nếu ta được chọn thật là tốt biết bao” một nữ tử mặc quần áo màu tím nói.

“Như người sẽ không được chọn, nhập hoàng thất phải có bối cảnh cường đại, như vậy mới có thể vì Hoàng Thượng lo lắng, cha ta là quan Thượng Thư, trúng cử cũng chỉ có thể tuyển như ta vậy” nữ tử mặc quần áo lục sắc châm biếm những lời vừa rồi của nữ tử áo tím.

“Trúng cử cũng không tất phải nhìn bối cảnh người như thế nào, còn muốn xem tài tình của người, tính tình như thế nào, mà ta tài mạo song toàn người thấy các người có cơ hội sao” một nữ tử cao ngạo nói xong.

“Người...” Có một người khí nói không ra lời.

Tử Diệp nhìn các nàng khắc khải như vậy bỗng nhiên cảm thấy thực buồn cười, cái gì cũng chưa nói, bắt quá không ai tính buông tha nàng.

“Ai... , nói người xem, chúng ta tại đây thảo luận sự người cách xa như vậy là làm sao? Người nói Hoàng Thượng...” Một nữ tử đối với Tử Diệp kêu gọi còn chưa nói hoàn đã bị Tử Diệp đánh gãy.

“Nhìn người đừng nghĩ cũng giống như mình, ta sẽ không gả cho Hoàng Thượng”.

Cơ hồ tất cả các ánh mắt của các nữ tử khác đều giống như xem quái dị nhìn Tử Điệp, lúc này mỗi người ai cũng đều muốn bay lên thành phượng hoàng thể nhưng có người không muốn thậm chí còn không cần, ngay tại lúc có người còn muốn hỏi thêm cái gì thì lúc diễn xuất đã muốn bắt đầu, tất cả mọi người bị phân tán lực chú ý bắt đầu chuẩn bị tiết mục chính mình hy vọng được mặt rồng đại duyệt.

Tử Điệp một mình ngồi ở góc tĩnh lặng trên khán đài, cao siêu cầm kỹ cùng kỹ thuật nhảy siêu quần làm cho dưới đài vang lên từng đợt vỗ tay, Tử Điệp cũng không khỏi cảm thán kỹ năng của các tiểu thư khuê các, nhưng là hàng năm Thái Hậu đều xem, còn tiết mục nàng cấp cho Thái Hậu là tiết mục khó quên nhất trong những ngày sinh của người. Còn có một tiết mục nữa liền đến phiên Tử Điệp lên sân khấu, Tử Điệp đi xuống lặng lẽ che dấu trong bóng đêm, lúc chính mình biểu diễn đã đến, một vị nữ tử mặc quần áo màu lam diễn thấu hoàn khúc nhạc của mình tiêu sái đi xuống.

Trên đài bỗng nhiên tĩnh lặng, lẳng lặng không có một tia thanh âm, dưới đài nghị luận đều không biết là tại sao, chỉ nghe “A” một tiếng nhất thời tất cả các ánh mắt đều hướng chỗ thanh âm nhìn lại, mông lung chỉ thấy một vị nữ tử giống như thiên tiên cầm trong tay sáo ngọc theo trên không chậm rãi hạ xuống, ở sau lưng nàng là một bộ tranh vẽ lờ lờ sáng lên cùng với tốc độ của nàng chậm rãi hạ xuống, lúc xuống tới đài chỉ thấy nàng kia thoáng lui ra phía sau từng bước, ánh vào tầm nhìn của mọi người là một cái chột lóe sáng lên chữ “Thọ”, yên lặng đã lâu đột nhiên tiếng vỗ tay như sấm nổ lên.

Tử Điệp hít sâu một hơi biết trước mắt mình đã thành công, ổn định cảm xúc xong Tử Điệp cầm sáo ngọc trong tay thổi lên, gió nhẹ thổi mái tóc cùng váy bay lên ánh trăng chiếu vào trên người, Tử Điệp như nguyệt tiên tử hạ phàm, du dương tiếng sáo ở bốn phía nhộn nhạo, người dưới đài không khỏi nhắm mắt lại lắng nghe thanh âm thanh thúy này, tiếng sáo càng ngày càng thấp thẳng đến khi nghe không thấy, làm mọi người nghĩ đến lúc đã hoàn thành lại theo xa xa truyền đến một trận như có như không tiếng tiêu, mọi người giống bị bùa chú bị tiếng tiêu hấp dẫn không khỏi hướng xa xa nhìn lại, này vừa nhìn người người cảm thiếu chút nữa đều rớt, bọn họ trong mắt nhìn thấy Phong Lạc Hàn như trước một thân thiên sắc cung trang, thổi tiêu chậm rãi theo xa xa đi tới, như trước không thay đổi biểu tình trong ánh mắt lại hàm chứa ngàn vạn nhu tình.

Trong mắt Tử Điệp nhìn Phong Lạc Hàn không còn cái gì khác, nhìn Phong Lạc Hàn từng bước một hướng chính mình đi tới, Tử Điệp bỗng nhiên nở nụ cười, này tươi cười tựa như yêu dã hoa đào nở rộ trong đêm tối, nhìn Phong Lạc Hàn đi đến trước mắt mình Tử Điệp cảm lấy sáo ngọc phối hợp tiếng tiêu thổi lên, tuyệt vời âm phù cùng với tiếng tiêu trong không trung truyền đến hài hòa dễ nghe nói không nên lời, như đại châu tể châu lạc ngọc thanh thúy lại giống như tiểu kiều lưu thủy ôn nhuận làm rung động nội tâm mỗi người, thoáng chốc chung quanh một mảnh im lặng đều say mê âm nhạc, có người nhìn lẳng lẳng hai người trên đài là như thế xứng đôi, giai ngẫu thiên thành duy mỹ làm người ta không dám đi quấy rầy.

Tử Điệp cùng Phong Lạc Hàn nhìn lẫn nhau ý cười cao đến đáy mắt, dưới đài tiếng vỗ tay như sấm lại vang lên, Tử Điệp cùng Phong Lạc Hàn đi đến trước mặt Thái Hậu, Tử Điệp từng bước bước lên phía trước, hạ thấp người cúi đầu động tác tao nhã hành văn liền mạch lưu loát.

“Tiểu nữ Lam Tử Điệp cung chúc Thái Hậu: phúc như Đông Hải thủy dài lưu, thọ sánh Nam Sơn cây thông không già” thanh âm thanh thúy như chim hoàng oanh êm tai vang lên.

Thái Hậu đánh giá nữ tử hôm nay gây cho nàng nhiều lắ ngoài ý muốn, quả nhiên không phải nữ tử bình thường, mi như nga đại, mắt giống như thu thủy, mỹ mạo tài tình mọi thứ xuất chúng.

Mà ngồi ở một bên Phong Lạc Hiền cũng đang nhìn Tử Điệp, hần cảm thấy hôm nay Tử Điệp lại làm cho hần hiểu biết nàng thêm một mặt, Phong Lạc Hiền không nghĩ tới nàng lại tài tình như thế, có thể nghĩ ra tiết mục nổi bật như vậy, nhìn Tử Điệp Phong Lạc Hiền càng cảm thấy cũng chỉ có nữ nhi như vậy mới xứng với chính mình, Phong Lạc Hàn đứng ở bên cạnh Tử Điệp nhìn thấy ánh mắt của Phong Lạc Hiền hoảng lên, vì thế nhanh đối với Thái Hậu nói:

“Mẫu hậu còn không có xem đủ Tử Điệp a? Nếu người còn xem không đủ rõ ràng làm cho nàng đứng lên, đứng ở trước mặt người một lần cho người xem đủ luôn”.

“Xem người đứa nhỏ này, có người nói với mẫu hậu như vậy sao, ai gia chỉ là thấy trong thiên hạ ít có người thứ hai nên xem nhiều một chút, người liền có ý kiến” Thái Hậu cười đối Phong Lạc Hàn nói.

“Nhi thần nào dám nói mẫu hậu không phải, mẫu hậu người xem vừa rồi chúng ta biểu diễn như thế nào? Kia chữ thọ lóe lóe sáng lên đều là Tử Điện tự mình nghĩ ra biện pháp, còn có một kinh hỉ cho người nữa đấy” Phong Lạc Hàn nhìn Tử Điện nói.

“Phải không? Thật sự là một cô nương tốt, Hàn nhi, khó mới gặp người đối nữ hài tử dễ bụng như vậy, có phải hay không...” Thái Hậu đoán hỏi.

“Chuyện gì đều không giấu được Thái Hậu ngài lão nhân gia, Hàn nhi muốn Tử Điện làm Vương phi duy nhất của nhi thần, mong rằng mẫu hậu thành toàn” Phong Lạc Hàn nhìn Thái Hậu nói.

“Tốt, tốt. Khó có được nữ tử có thể vào mắt Hàn nhi ai gia sao không thành toàn cho các người được, hôm nay trước mặt mọi người ai gia cho các người...” Thái Hậu còn chưa nói xong đã bị Phong Lạc Hàn khó khăn nổi đánh gãy.

“Mẫu hậu, hôm nay là ngày sinh của ngài, chuyện hoàng đệ lần khác nói sau cũng không muộn a, không vội, vẫn là trước xem bọn họ chuẩn bị cho người cái lễ vật gì đặc biệt đi” .

“Kia cũng tốt, chuyện hai người lần khác ai gia lại làm chủ cho các người” Thái Hậu cao hứng nói.

Mắt thấy chuyện sẽ thành công lại bị Phong Lạc Hàn phá hoại , Phong Lạc Hàn ngẩng đầu nhìn Phong Lạc Hàn liếc mắt một cái phát hiện Phong Lạc Hàn cũng đang nhìn mình, Phong Lạc Hàn biết từ hôm nay trở đi hai người huynh đệ bọn họ không có khả năng giống như trước mặt ngoài ở chung hòa hợp như vậy, Phong Lạc Hàn xem Tử Điện còn quỳ ở một bên vươn tay kéo lên, kiên sủng vai rồi đi, chuẩn bị cấp Thái Hậu lễ vật.

25. Q.1 - Chương 25: Ngày Sinh Thượng Vì Thiệu Dương Quốc Giải Vây

Tử Điện cùng Phong Lạc Hàn kiên sủng vai đi ra ngự hoa viên, dọc theo một cái đường nhỏ chậm rãi bước đi ai cũng không nói gì, Tử Điện ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao không biết như thế nào đột nhiên có cảm giác thương cảm, chính mình mặc danh kỳ diệu đến Thiệu Dương quốc này vì còn một đoạn tình duyên chưa dứt, là chuyện tình của mình và Phong Lạc Hàn sao? Buổi tối Phong Lạc Hàn ngăn cản ý định tứ hôn của Thái Hậu cũng là bởi vì mình sao, nếu vậy, Thái Hậu sẽ lựa chọn như thế nào trong hai bên Phong Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hàn ...

Phong Lạc Hàn nhìn Tử Điện xuất thần, biết hiện giờ trong lòng Tử Điện đang có áp lực nên an ủi Tử Điện nói:

“Đừng lo lắng chuyện của chúng ta, Thái Hậu không phải nói qua vài ngày liền tứ hôn cho chúng ta sao, chúng ta đợi chút là được “

“Lạc Hàn chúng ta thật sự sẽ được cùng một chỗ sao” Tử Điện nhìn Phong Lạc Hàn hỏi.

“Sẽ , cái gì cũng không ngăn cản được quyết tâm cùng một chỗ của chúng ta” .

“Nhưng là Hoàng Thượng...” .

“Ai cũng không thể ngăn cản , Hoàng Thượng cũng không khác” Phong Lạc Hàn ánh mắt kiên định nhìn bầu trời nói.

“Ân, chúng ta phải kiên trì, ta chỉ cần tình yêu của người ngay cả ngôi cửu ngũ ta cũng không hiếm lạ” Tử Điện đột nhiên thay đổi biểu tình đối với Phong Lạc Hàn thần nhiên cười nói.

“Có những lời này của người ta đã yên tâm hơn, tuy rằng sau này có gặp những ngăn trở gì, nhưng là...” Phong Lạc Hàn nói còn chưa nói xong, Tử Điện đã cầm lấy tay Phong Lạc Hàn đặt ở ngực nói: “lưỡng tình nếu là lâu dài thì há tại triều sớm tối một”.(hai người có tình thì không cần phải sớm tối ở gần nhau)

Phong Lạc Hàn nhìn Tử Điện thật lâu đột nhiên đem Tử Điện ôm vào trong lòng thì thào nói:

“Điệp nhi ! Kiếp này có thể có được người là hạnh phúc lớn nhất của ta, sau này bất luận gặp cái gì khó khăn chúng ta đều không cần buông tha, chỉ cần còn một hơi thở ai cũng không thể đem chúng ta tách ra, lên trời xuống đất cũng không từ nan !”

Tử Diệp cũng gắt gao ôm Phong Lạc Hàn, đầu thật sâu mai nhập trong lòng hắn, một vòng sáng tỏ ánh trăng chứng kiến bọn họ tư định cả đời, đã lâu bả đầu Tử Diệp mới từ trong lòng Phong Lạc Hàn nâng lên, nhìn chăm chăm ánh mắt Phong Lạc Hàn nói: “Lạc Hàn, nhớ kỹ, ta đến nơi đây chỉ vì làm tân nương của người, cái gì khó khăn cũng đừng buông tha cho ta, một khi buông tha sẽ không có khả năng bắt đầu lại một lần nữa” !

“Tuyệt không buông tay người” !

Tử Diệp cùng Phong Lạc Hàn ở bên ngoài ngây người đã lâu mới đem lễ vật dâng lên Thái Hậu, bên trong ngự hoa viên vẫn như cũ náo nhiệt phi phàm, dưới đài các đại thần đều người một ly ta một ly cho nhau kính rượu, Tử Diệp cùng Phong Lạc Hàn hai tay nâng bánh ngọt đi đến trước mặt Thái Hậu, nhẹ giọng đối Thái Hậu nói:

“Thái Hậu, đây chính là lễ vật tiểu nữ dâng lên cho Thái Hậu, hy vọng ngài lão nhân gia có thể thích” .

“Đây là...” Thái Hậu kinh ngạc nhìn thứ trong tay Tử Diệp nói.

“Thái Hậu, đây là bánh ngọt mà tiểu nữ theo trong sách làm , chỉ dùng hoa quả cùng sữa mật thêm vào làm thành , có tác dụng kéo dài tuổi thọ bảo dưỡng dung nhan hiệu quả” .

“Nga, còn có nhiều tác dụng như vậy sao, vậy ai gia liền nếm thử” .

“Như thế nào” ?

“Hương vị thực đặc biệt, không nghĩ tới người còn có tay nghề tốt như vậy, về sau ai cưới người xem như có phúc khí” nói xong ý vị thâm trường nhìn Phong Lạc Hàn liếc mắt một cái.

“Tạ Thái Hậu khích lệ, về sau Thái Hậu muốn ăn Tử Diệp liền làm cho Thái Hậu” .

“Chữ Phúc đặc biệt kia người làm cách nào mà sáng lên? Đây là lễ vật mà ai gia vừa lòng nhất trong hôm nay” .

“Hồi Thái Hậu, là tiểu nữ bắt đem đóm rồi dùng tương hồ dính vào mặt trên ” .

“Kia muốn bắt bao nhiêu, thật sự là một cái đùa nhỏ thiện người am hiểu ý, ai gia cũng không biết thưởng cho người cái gì, kia cứ như vậy đi, ai gia chuẩn người tùy thời có thể ra vào cung, khi không có việc gì có thể đi vào cung đến trò chuyện với lão thái bà ta” .

“Tiểu nữ tuân mệnh, về sau mỗi lần Tử Diệp đều làm món ăn ngon cấp Thái Hậu nhấm nháp” .

“Hảo, hảo, Hàn nhi ánh mắt không sai” .

“Tạ mẫu hậu khích lệ” Phong Lạc Hàn mỉm cười nói.

Trình đưa lễ vật xong Phong Lạc Hàn liền cùng Tử Diệp ở một bên khán đài xem các tiết mục của nhóm biểu diễn sứ thần ngoại lai.

Các đại thần đều mở to hai mắt ngạc nhiên nhìn tiết mục kỳ quái của bọn họ, chỉ thấy một người cao to mắt lam ngoại quốc dùng không thông thạo ngôn ngữ Thiệu dương quốc nói cái gì, đại ý chính là muốn mời một vị tiểu thư lên đài cùng hắn khiêu vũ để chúc mừng Thái Hậu ngày sinh, dưới đài kêu các tiểu thư người người đều đều lắc đầu, cùng một người ngoại quốc khiêu vũ các nàng làm không được hơn nữa quan trọng là các nàng cũng sẽ không, cũng không dám lên đài làm xấu mặt.

Người kia dùng ngôn ngữ khiêu khích nói:

“Như thế nào chẳng lẽ quý quốc ngay cả một cái yêu cầu nhỏ nhỏ như vậy cũng không dám đáp ứng” ?

“Ha ha a, buồn cười, nói cái gì mệnh mông đại quốc, một đám kỳ thật đều nhất như chuột” người nọ tiếp tục kích thích nói.

“Chẳng lẽ liền một người cũng không có sao” Phong Lạc Hàn nhìn người phía dưới nói.

“Hoàng Thượng người nếu có thể kêu một người đi ra cùng ta khiêu vũ một điệu, quốc gia của ta nguyện ý hàng năm hướng quý quốc không ràng buộc đưa tặng vô giá lễ vật, còn không, đã nói lên quý quốc không có nhân tài như vậy quý quốc liền không ràng buộc hướng quốc gia của ta đưa tặng quý trọng lễ vật” người ngoại quốc tiếp tục kiêu ngạo nói.

Phía dưới các đại thần đều khí lỗ mũi hướng lên trời lại cũng không có cách nào, Tử Diệp biết hiện tại không phải thời điểm cậy mạnh, nhưng là nhìn hẩn xem thường người khác như vậy, không khỏi cũng nhiệt huyết sôi trào lên, Tử Diệp biết người hoàng tộc mất lam tình kia là người Âu châu, vũ đạo châu Âu Tử Diệp cũng tinh thông rất nhiều, nàng đã nghĩ ta đi lên khiêu cho người không còn mặt để nâng lên, hiện tại nhưng là quan hệ đến tôn nghiêm của một quốc gia, quả không được nhiều như vậy, chỉ thấy Tử Diệp từ trong đám người đứng lên hướng người trên nói:

“Ta đến khiêu cùng người ” !

Nhất thời tất cả các ánh mắt lại ở một lần nữa tụ tập ở trên người Tử Diệp, Tử Diệp chỉ có thể thần nhiên mai khai liên bước hướng trên đài đi đến.

“Ai nói Thiệu Dương quốc không ai biết, bọn họ chính là khinh thường cùng người so đo, ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé không đáng kể, một cái liền đủ làm cho người đại mở mắt giới, bất quá cũng mời người nhớ kỹ những lời người đã hứa vừa rồi” Tử Diệp thanh âm trong trẻo đối người ngoại quốc nói.

“Kia... Kia đương nhiên” người ngoại quốc tự động bị khí thế dọa đến lắp bắp nói.

“Tưởng khiêu cái gì vũ, người xin cứ tự nhiên, ta phụng bồi” .

“Sẽ có người làm mẫu cho người” .

Tử Diệp vừa thấy làm mẫu thiếu chút nữa cười ha hả, nguyên lai muốn nàng khiêu dĩ nhiên là bình thường nhất giao tế vũ, vì thế vội vàng vẫy tay nói:

“Không cần nhảy, rất đơn giản, ta sẽ không cho người thất vọng ” Tử Diệp hướng người ngoại quốc nói.

Chỉ thấy Tử Diệp đi đến trước mặt người nọ, đem một tay khoát lên vai người nọ một tay khác hợp với người nọ tương nắm, động tác thành thạo như nàng mới là người dạy cho người khác, uốn ngược đề hông dự bị động tác hoàn thành xong thì tiếng nhạc cũng vang lên, bọn họ bắt đầu nhảy, đề chân, đi bát tự bước, đuối kịp người ngoại quốc bộ pháp, bắt tay buông ra xoay tròn động tác Tử Diệp hành văn liền mạch lưu loát hoàn mỹ hoàn thành, cuối cùng Tử Diệp còn thực thực nữ bái váy cúi đầu hướng người ngoại quốc trí tạ.

Người ngoại quốc không nghĩ tới người trước mắt thế nhưng biết vũ đạo của quốc gia bọn họ còn như thế thuần thực, không khỏi bội phục, vội vàng hướng Phong Lạc Hiên nói: “Quý quốc quả nhiên nhân tài đồng đúc, là bỉ nhân thấp nhìn quý quốc, quốc gia của ta sẽ tuân thủ lời hứa mới vừa rồi, hàng năm hướng quý quốc không ràng buộc đưa tặng quý trọng lễ vật” .

“Ha ha, là các người khiêm tốn , đồng dạng quý quốc thực lực cũng không thể khinh thường a” Phong Lạc Hiên đối người ngoại quốc nói.

“Hôm nay là Thái Hậu ngày sinh, là ngày đáng chúc mừng, các người đều phải uống tận hứng không say không về, sáng mai có thể lên triều trễ một cái canh giờ” Phong Lạc Hiên cao hứng lớn tiếng tuyên bố .

Nhất thời dưới đài một mảnh thanh âm xôn xao, đúng lúc này một mảnh phiến yên hoa (pháo hoa) ở trên trời nổ rộ chiếu toàn bộ hoàng cung như ban ngày, mọi người lớn tiếng quát to , Phong Lạc Hàn nhân cơ hội đi đến bên người Tử Diệp, bàn tay to bao quát đem Tử Diệp vào trong ngực, nhẹ giọng nói:

“Đêm nay người cho ta nhiều lắm kinh hỉ, ta phát hiện người có vẻ cả người đều là bảo vật, làm cho ta không khỏi nghĩ tự mình đi tìm kiếm” .

“Ta có cũng không chỉ này đó, về sau người chậm rãi sẽ phát hiện càng nhiều” Tử Diệp làm nũng nhìn Phong Lạc Hàn nói.

Bọn họ vong tình ôm, cùng nhau nhìn muôn hồng nghìn tía yên hoa ở không trung nổ rộ, Phong Lạc Hiên nhìn bọn họ, đôi mắt ẩn tức giận phát ra quang mang khiếp người.

26. Q.1 - Chương 26: Danh Dương Kinh Thành

Hôm đó mọi người tham gia chúc thọ Thái Hậu đều nhớ kỹ những biểu hiện kinh người của Tử Diệp, cơ hồ chỉ trong một ngày từ các phố lớn ngõ nhỏ đều lưu truyền chuyện Tử Diệp vì nước làm vẻ vang đánh bại người nước khác, mà Lam phủ cũng bị truyền tụng thổi phồng lên, mỗi người đều nói Lam Thừa tướng văn võ song toàn nên nữ nhi cũng đầy đủ tài mao, người khác không biết Tử Diệp có tài hoa như vậy ngay cả Lam Hoài Thêm đến nay còn chưa tin nữ nhi của mình có năng lực đó, hần không rõ nữ nhi trước kia đều là ốm đau ở trên giường không có khả năng biết vũ đạo của nước khác, hần nhớ rõ chưa từng mời sư phó cho Tử Diệp, Tử Diệp cho hần ngoài ý muốn quá lớn, hần ần ần cảm thấy có chỗ không ổn lại nói không nên lời rốt cuộc là chỗ nào.

Tử Diệp ngồi trong khuê phòng của mình, hai tay nâng má trầm tư, nàng biết biểu hiện của mình khẳng định đã khiến cho người nhà hoài nghi, một người nằm lâu ở trên giường bỗng nhiên có một ngày có thể khiêu vũ đạo của nước khác, nói ra ai cũng không tin, Tử Diệp vắt hết óc cũng nghĩ không ra cái biện pháp nào có thể dễ dàng lừa gạt bọn họ, không khỏi sinh khí hai tay chụp đầu của mình.

Quay đầu nhìn ánh trăng bên ngoài, Tử Diệp đứng lên đẩy cửa đi ra, vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc, đứng dưới ánh trăng mờ ảo ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời đêm, " Mỗi phùng giai tiết bội tư thân (1)" Tử Diệp giờ phút này thật nhớ người nhà của mình, không biết ba mẹ hiện tại thế nào, bọn họ có chịu nổi đả kích đã mất đi con gái hay không, nếu có một ngày mình trở về có thể buông hết thảy ở nơi này sao, đi trở về cũng có nghĩa là duyên phận của mình cùng Lạc Hàn sẽ kết thúc, nghĩ đến đây trong lòng Tử Diệp đau đớn khó nhịn, khó có thể lường toàn! Lệ nháy mắt trào lên đầy mắt, nhìn ánh trăng lẳng lẳng xuất thần.

Lam Hoài Thêm buổi tối cũng không ngủ được liền đi ra ngoài hóng gió một chút, ngẩng đầu liền thấy Tử Diệp một người đứng nhìn bầu trời đêm ngẩn người, đứng ở đằng kia vẫn không nhúc nhích, bả vai run run cả người toát ra một nỗi ưu thương, Lam Hoài Thêm không dám tùy tiện đi qua, chỉ có thể đứng ở cách đó không xa nhìn Tử Diệp, chỉ thấy Tử Diệp cúi đầu hai tay tạo thành chữ thập, miệng thì mặc niệm cái gì, mặc niệm xong rồi ngồi dưới đất, đầu vùi thật sâu vào khuỷu tay của mình, giống như đứa bé bị vứt bỏ đêm đêm đáng yêu, Lam Hoài Thêm có chút đắm chiêu nhìn Tử Diệp một hồi liền xoay người rời đi, không bao lâu lại quay trở lại, trong tay còn cầm thêm một chiếc áo khoác, cầm áo hướng Tử Diệp đi đến.

Tử Diệp đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, bỗng nhiên cảm thấy có người tới gần, quay đầu lại nhìn thấy Lam Hoài Thêm.

"Cha, đã trễ thế này người sao còn không có nghỉ ngơi" Tử Diệp kinh ngạc nhìn Lam Hoài Thêm.

"Người già không còn ngủ lâu như vậy, tỉnh một chút nên đi ra đây, nhìn thấy người ở đây nên tới đây, buổi tối trời lạnh như thế sao không mặc thêm quần áo, để như vậy sẽ làm thân mình lạnh lẽo, không tốt, người ! nha đầu kia tuyệt không làm cho người ta bớt lo" Lam Hoài Thêm nhìn Tử Diệp nói.

"Nữ nhi thân thể tốt hơn nhiều, làm cho phụ thân lo lắng" .

"Có phải có tâm sự gì hay không a, bằng không đã hơn nửa đêm rồi một người lại ngồi đây phát ngốc cái gì?"

"Không có tâm sự gì, cha, người ngủ không yên có phải vì những biểu hiện của ta khi chúc thọ Thái Hậu mà nghĩ mãi không thông hay không?"

"Ha ha, nữ nhi trưởng thành sẽ có những bí mật không muốn cha mẹ biết, cha sẽ không ép hỏi người, cha vì người mà hành diện" .

"Cám ơn cha, không phải Tử Diệp không muốn cho người cùng nương biết, chỉ là ta cũng không biết nói như thế nào, chờ có một ngày ta suy nghĩ cẩn thận sẽ nói cho cha cùng nương" .

"Àn, ta sẽ chờ Tử Diệp tự mình nói cho ta biết, trời không còn sớm mau nhanh về nghỉ ngơi đi" .

"Àn, vậy cha cũng sớm một chút nghỉ tạm đi thôi" .

“Được” .

Nhìn Tử Diệp hướng khuê phòng mình đi Lam Hoài Thêm lại lâm vào trầm tư, hẳn thực chờ mong đáp án công bố ngày nào đó.

Tử Diệp khẽ mở cửa phòng ra nhìn thấy Tiểu Nhị còn không có nghỉ ngơi, hai tay chống cằm còn ánh mắt đã nhắm lại ngủ say, trong lòng Tử Diệp lại cảm động, vội vàng lấy tay gọi nhẹ Tiểu Nhị lập tức kinh tỉnh lại.

“Tiểu Nhị cũng đã mệt mỗi cả ngày mau nhanh về nghỉ ngơi đi, về sau nếu ta đi ra ngoài không cần chờ ta trễ như vậy” Tử Diệp phân phó Tiểu Nhị.

“Như vậy sao được, ta phải hầu hạ tiểu thư nghỉ ngơi, sao có thể đi ngủ ” Tiểu Nhị tranh cãi nói.

“Tốt lắm, không cần cãi, đêm nay không cần, nhìn ngươi mệt mỗi như vậy nhanh về nghỉ ngơi đi” .

“Kia tiểu thư cũng nghỉ ngơi sớm một chút” .

“Đi thôi” .

“Ak, đúng rồi tiểu thư, ngày mai có hội chùa, ngươi nếu ở nhà buồn quá Tiểu Nhị liền cùng người đi dạo” .

“Thật sự, thật tốt quá, chúng ta mau đi nghỉ ngơi như vậy ngày mai mới có tinh lực để đi chơi” .

“Được ạ” .

Tiểu Nhị đi rồi Tử Diệp cũng chạy nhanh đi rửa mặt sau đó cũng leo lên giường nghỉ ngơi, mệt mỗi một ngày Tử Diệp rất nhanh tiến vào mộng đẹp, chính là đang ngủ mày cũng chau lại.

27. Q.1 - Chương 27: Cùng Lan Lăng Ngạo Thiên Cứu Người

Sáng sớm Tử Diệp tỉnh lại cũng không có vội vã đứng lên mà yên lặng nằm ở trên giường nghe tiếng chim hót, mùi hương hoa ở bên ngoài cùng tiếng bước chân bận rộn của nhóm người hầu.

Tiểu Nhị bởi vì hôm nay được cùng với Tử Diệp đi dạo hội chùa thiên nên cũng trở nên rộng lượng hơn, hiện tại chính là ở bên ngoài đi qua đi lại, nàng biết ngày hôm qua tâm tình Tử Diệp không tốt ngủ cũng rất khuya, cho nên hiện tại không dám tùy tiện đi đánh thức Tử Diệp, đành phải ở bên ngoài kiên nhẫn chờ.

Tử Diệp nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa biết là Tiểu Nhị ở bên ngoài liền ngượng ngùng vì đã làm cho nàng chờ lâu, đành phải đối với ngoài cửa kêu:

“Tiểu Nhị, vào đi, đừng ở bên ngoài nữa” .

Tiểu Nhị nghe thấy Tử Diệp kêu, nàng chạy nhanh đẩy cửa ra đi vào, thấy Tử Diệp còn nằm ở trên giường tay cũng thuận lấy quần áo Tử Diệp ở cái giá bên cạnh đem qua.

“Tiểu thư, hội chùa hôm nay chúng ta có đi không?” Tiểu Nhị vội hỏi Tử Diệp.

“Đương nhiên đi” .

Tử Diệp đem chuyện đi dạo hội chùa nói qua với quần gia, nói bọn họ đừng chờ nàng trở về ăn cơm liền cùng Tiểu Nhị đi ra ngoài, hôm nay Tử Diệp mặc một thân quần áo màu lam , nhìn qua làm cho người ta cảm thấy bình lặng cùng tĩnh tâm.

Người đi hội chùa rất đông,rất nhiều con đường bị người đi lại làm cho tắc nghẽn chật như nêm cối, Tử Diệp cũng bị mắc ở bên trong, Tiểu Nhị khẩn trương nhìn Tử Diệp sợ hãi đám người kia sẽ đem bọn họ tách ra. Tử Diệp cũng không có để ý đến chuyện đó, từ khi đến nơi đây nàng không còn có thể nhìn thấy cảnh tượng chật chội này, cho nên nàng liều mạng dùng hết tất cả sức lực hướng bên trong đám người chen lẫn đi qua thoát khỏi nơi này , chính là cao hứng nhìn lại lại không thấy Tiểu Nhị mới biết được nguyên lai đám người đã đem bọn họ tách ra, Tử Diệp cũng không có trở về tìm, nhiều người như vậy ai biết nàng bị

mắc lại chỗ nào, hạ quyết tâm xong Tử Điệp tìm một chỗ dễ trông thấy ngồi xuống để cho Tiểu Nhị có thể tìm được nàng.

“Chào, khéo như vậy, người cũng đến dạo hội chùa” Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn bóng lưng Tử Điệp nói.

Tử Điệp nghe thấy có người ở sau lưng cùng nàng nói chuyện, vội vàng quay đầu liền nhìn thấy Lan Lăng Ngạo Thiên đang cười tủm tỉm đứng ở sau lưng nàng, Tử Điệp đứng lên đi đến trước mặt hân hoan cao thấp đánh giá : “Đúng vậy, người không phải là đến hội chùa này có việc buôn bán đi” ?

“Vì sao hỏi như vậy” ?

“Không phải người nói người là thương nhân sao, đến hội chùa này người không phải đến vì việc buôn bán chẳng lẽ là tới chơi” !

“Ha ha, nói đúng, ta chính là đến chơi, sinh ý của ta ai lại tới cái miếu nhỏ này làm” Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn bên cạnh Tử Điệp không ai liền hỏi:

“Chỉ có một mình người” ?

“Không phải , cùng ta đi với một nha hoàn, chỉ là chúng ta bị lạc nhau cho nên ta ở đây chờ nàng” .

“Vậy như thế này đi, không bằng hôm nay ta liền liệu mình bồi người đi dạo, người ở đây còn không biết phải đợi bao lâu, nói không chừng cuối cùng còn không đợi được, ta cùng người đi dạo cũng tốt lắm, dù sao ta cũng không có việc gì, người xem như thế nào” ?

“Này không tốt lắm đâu, sẽ không quấy rầy người chứ” ?

“Sẽ không, ta cũng không phải chỉ đi chơi thuận tiện nhìn xem giá cả buôn bán nơi này như thế nào” .

“Được, chúng ta sẽ khảo sát thị trường, đi thôi” .

Tử Điệp nói xong liền cất bước xuyên qua đám người, trong chợ có rất nhiều thứ Tử Điệp xem đến hoa cả mắt, nữ hài tử chính là rất thích trang sức mà Tử Điệp cũng không ngoại lệ, Tử Điệp ở trước một quầy hàng bán trang sức dừng lại tìm kiếm thứ mình thích, bỗng nhiên Tử Điệp phát hiện một cái điệp châu sai khá đặc biệt, vật liệu làm châu sai này cũng không giống với loại ngọc ở trong nhà thường dùng, nhìn qua như là trên mặt tảng đá có hoa văn xinh đẹp còn phía dưới lại khắc một mảnh trúc điệp Tử Điệp xem liền yêu thích không buông tay, thân thủ tìm lấy túi tiền sờ mới biết được nguyên lai tiền đều do Tiểu Nhị giữ, liền ngượng ngùng buông đi. Lan Lăng Ngạo Thiên vội hỏi:

“Nếu thích như vậy sao lại không mua ” ?

“Ừm, thích thứ gì đó không nhất định sẽ mua , ta chỉ là nhìn xem. Chúng ta lại đi xem thứ khác đi” Tử Điệp tùy Lan Lăng Ngạo Thiên nói.

Tử Điệp xoay người bước đi, Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn nhìn liền mua châu sai đuổi kịp Tử Điệp, Tử Điệp thấy phía trước có thật nhiều người vây quanh liền tò mò đi qua, chỉ thấy bị vây là cô gái tuổi cũng không lớn, quần áo tã tơi tóc tai hỗn độn, một đôi mắt to hoảng sợ nhìn đám người hai tay giữ lấy thắt lưng, trên lưng cắm một cây thảo tiêu (chắc là giống cái bản rao bán nhĩ), Tử Điệp trước kia trên tivi cũng xem qua trường hợp bán nữ nhi như vậy, chỉ là không nghĩ tới hình ảnh như vậy nay cũng có thể tận mắt nhìn thấy, rất nhiều người vây quanh xem đều mang một ý nghĩ khác, cô gái mắt nước mắt lưng tròng quỳ ở đằng kia, người phía sau phỏng chừng là phụ thân nàng chính là đang uống rượu say khướt, đánh ợ một cái nói:

“Ta này... Ta nha đầu kia rất ngoan cái gì cũng đều biết làm, vị đại gia nào mua đi làm người hầu hay làm thiếp còn... Còn có thể làm ấm giường...” .

Người xung quanh xem cười vang, Tử Điệp thấy cô gái cảm thấy thật sâu bi ai, trên đời làm sao có thể có phụ thân như vậy , tự tay bán nữ nhi của mình, phụ thân như vậy không cần cũng được.

“Muốn... Nếu không phải ta cần tiền uống rượu... Ta còn luyện tiếu bán đâu, qua mấy tuổi nữa... Nói không chừng còn có thể... Bán cái giá tốt...” .

“Chẳng lẽ người làm phụ thân như vậy mà cũng không cảm thấy một chút thẹn tâm nào sao? Bán nữ nhi của chính mình người không sợ trời phạt sao” Tử Diệp tức giận rồi cũng đứng ra cùng giúp cô gái đứng lên.

“Người... Người nào. Sao dám cùng lão tử ta nói như vậy” !

“Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là người là cái gì, người như vậy căn bản không xứng làm phụ thân” !

Phụ thân cô gái xem đối phương vẫn là một tiểu mỹ nhân không khỏi dâm cười rộ lên, tay lau miệng nói:

“Ta xứng hay không xứng làm phụ thân người không xen vào, bất quá nếu người theo ta... Hắc hắc... Ta sẽ làm cho người biết cái gì là nam nhân...” .

“Ba” một tiếng, một cái tát của Tử Diệp dừng ở trên mặt người nọ, thực đáng ghê tởm , người chung quanh cũng kinh ngạc nhìn Tử Diệp, âm thầm bội phục cô gái dũng cảm này, Tử Diệp một bên nâng cô gái dậy một bên chán ghét nói:

“Cô gái này ta mua, người không phải muốn bạc sao, bốn tiểu thư hôm nay không có đem theo, người đến Lam phủ nói với quản gia tiểu thư nhà bọn họ mua một cái nha hoàn, bạc sẽ đưa cho người” .

“Nói thật dễ nghe, chưa trả bạc đã nghĩ dẫn người đi, ai biết người có phải tiểu thư Lam gia hay không, mau đưa mười lượng bạc đây liền dẫn người” .

“Nếu ta có thể làm chứng nàng là tiểu thư Lam gia” Lan Lăng Ngạo Thiên đi đến bên người Tử Diệp nói.

“Cá mè một lứa” .

“Mười lượng bạc, căn bản không cần đi quấy rầy Lam phủ, đây cũng không phải là người người có thể làm ăn nói như thế, bạc cho người, nhanh rút cho ta” Lan Lăng Ngạo Thiên uy nghiêm nói.

“Được... Được... Ta rút...” .

Những người vây quanh thấy không còn chuyện tốt xem gì nữa đều tránh ra, tiểu cô nương cảm kích hướng Tử Diệp cùng Lan Lăng Ngạo Thiên dập đầu cảm tạ thật mạnh xuống đất, Tử Diệp xem không đành lòng vội vàng đem nàng nâng dậy, hỏi:

“Tiểu muội muội người tên là gì” ?

“Ta không có tên, bọn họ đều gọi ta là nha đầu” .

“Vậy từ hôm nay về sau người kêu là Tiểu Như đi, về sau người liền đi theo bên người ta” .

“Cám ơn ân cứu mạng của tiểu thư, về sau Tiểu Như sẽ toàn tâm toàn ý đối tiểu thư thật tốt” .

Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn Tử Diệp, trong lòng cũng không nghĩ tới nàng chính là thiên kim Lam phủ, chính là gần nhất nổi tiếng Lam Tử Diệp, âm thầm mắng chính mình như thế nào lại ngốc như vậy, trước đó vài ngày còn cho thủ hạ đi điều tra người đưa ra đạo luận quân giả, tra được Lam phủ mới biết được người đó chính là thiên kim Lam phủ, chính mình còn khổ cực suy nghĩ làm thế nào để tiếp cận Lam gia tiểu thư, hiện tại mới biết được người cùng mình từng có ba lần duyên gặp mặt thế nhưng chính là Lam gia tiểu thư.

28. Q.1 - Chương 28: Đến Tột Cùng Là Nữ Tử Như Thế Nào

Tử Diệp thấy Lan Lăng Ngạo Thiên cứ nhìn nàng chằm chằm ,da mặt dù có dày thế nào nhưng nếu cứ bị nhìn như vậy cũng sẽ ngượng ngùng a, vì thế giả bộ cá giận nói:

“Ai, người không biết nhìn chằm chằm người ta như vậy là không lễ phép sao” ?

“Khụ khụ, ta còn tưởng rằng người cùng nữ hài tử khác không giống nhau, nguyên lai da mặt cũng không phải rất dày a” Lan Lăng Ngạo Thiên giễu cợt Tử Diệp nói.

“Đúng a, bị mỹ nam tử như người nhìn chăm chăm như vậy nhất định phải có tố chất tâm lý tốt mới được, người thường xuyên nhìn người khác như vậy sao?” Tử Diệp hỏi Lan Lăng Ngạo Thiên.

“Vậy còn muốn xem là dưới tình huống gì, gặp được mỹ nữ hiếm thấy như người ta khẳng định muốn nhìn” Lan Lăng Ngạo Thiên cười lớn nói.

“Được rồi, không cần vô mộng ngữ” .

Tử Diệp phát hiện mỗi lần cùng một chỗ với Lan Lăng Ngạo Thiên đều thực vui vẻ, không có một chút áp lực, tuy rằng thời gian bọn họ quen biết nhau cũng không dài, vì thế Tử Diệp nhìn Lan Lăng Ngạo Thiên chân thành nói:

“Được quen biết với người thật tốt, mỗi một lần cùng với người một chỗ đều thực vui vẻ” .

“Ha ha, là vinh hạnh của ta, về sau gặp được chuyện gì không vui cầm lần ngọc bội lần trước ta đưa cho người là có thể tìm được ta, ta sẽ giúp người” .

“Được” .

Lan Lăng Ngạo Thiên từ trong tay áo lấy ra châu sai hắc mua trước đó đưa cho Tử Diệp nói:

“Đây, tặng cho người, biết người thích, nhưng mà phải trả tiền a, nhớ rõ lần sau gặp mặt nhớ phải trả cho ta, ta cũng không nghĩ mỗi lần cùng người một chỗ đều phải thâm hụt tiền sinh ý a” .

“Được... Được... Đã biết, ta sẽ trả lại gấp bội cho người, cảm tạ” Tử Diệp cầm châu sai mặt mày hớn hở nhìn Lan Lăng Ngạo Thiên nói.

“Hôm nay đi chơi cũng không còn sớm, mau trở về đi, chắc hẳn lúc này nha hoàn kia không tìm được người đã hỏi phủ rồi, không còn ở trên đường tìm người đâu, nhanh trở về đi đừng làm cho người nhà lo lắng, ta đưa người đi” Lan Lăng Ngạo Thiên chân thành nói.

“Không cần, ta có thể tự mình trở về, bên người không phải còn có người sao, đã làm phiền người một ngày người cũng nhanh đến nơi kiếm ra tiền sinh ý của người đi, có thời gian chúng ta lại gặp mặt tán gẫu” .

“Được” .

Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn Tử Diệp rời đi cũng xoay người trở về khách sạn, ép buộc một ngày Lan Lăng Ngạo Thiên mệt mỏi thật muốn nghỉ ngơi, nhưng là tiếng đập cửa lại không cảm thấy được vang lên, Lan Lăng Ngạo Thiên đành phải bất đắc dĩ ngồi xuống, cửa cũng bị đẩy ra, người đi vào đối với Lan Lăng Ngạo Thiên thập phần cung kính.

“Hoàng Thượng, chúng ta đi đã lâu cần phải trở về, thư tín nói trong thời gian này không có Hoàng Thượng trong triều có chút lộn xộn” .

“Đợi vài ngày nữa, xử lý xong một việc chúng ta liền khởi hành trở về” .

“Vậy thần xin lui xuống” .

Lan Lăng Ngạo Thiên một lần nữa nằm trở lại trên giường, trong đầu đều là thân ảnh Tử Diệp, lần đầu là nữ phần nam trang giảng luận vị quân giả, ở tửu lâu lại khinh thường làm nữ nhân Hoàng Thượng cùng với bộ dạng hôm nay vươn tay giúp người khác, đều làm cho Lan Lăng Ngạo Thiên đối Tử Diệp tràn ngập tình cảm khác thường, hơn cả tình yêu nam nữ, càng nhiều là bội phục khí chất của Tử Diệp không giống người thường.

Lan Lăng Ngạo Thiên lại nghĩ đến tình hình quốc nội không khỏi nhíu mày, tiên hoàng làm cho Lan Lăng Ngạo Thiên trở nên loạn lạc rồi ném lại cho hắn làm cho hắn không biết nên bắt đầu từ đâu, cho nên mới đến nơi đây để khảo sát dân tình, nghe Tử Diệp nói hắn thật sâu hiểu được nếu muốn làm một đế vương thành công nhất định phải thời thời khắc khắc đều đem lợi ích của dân chúng đặt ở vị trí đầu tiên, dân chúng yên ổn quốc mới ổn định.

Nghĩ đến Tử Diệp Lan Lăng Ngạo Thiên không khỏi cười rộ lên, thật sự là một kỳ nữ, hắn rất muốn biết nam tử như thế nào mới có thể có tư cách có được nàng, không thích cuộc sống trong cung Lan Lăng Ngạo Thiên nghĩ lấy cá tính Tử Diệp cho dù là đương kim hoàng thượng Phong Lạc Hiên thích nàng, nàng không để vào mắt cũng không hiếm lạ, Lan Lăng Ngạo Thiên ẩn ẩn thay Tử Diệp lo lắng, một kỳ nữ tử như Tử Diệp Phong Lạc Hiên làm sao có thể không chú ý đến, hắn nghĩ lần sau gặp Tử Diệp nhất định phải đem việc này nói cho nàng, để cho nàng cẩn thận một chút phòng hoạn chưa xảy ra. Về phần thân phận của mình, nếu nàng không hỏi mình cũng đừng nói, lúc nàng muốn biết mình lại nói cho nàng, Lan Lăng Ngạo Thiên cũng không rõ vì sao bọn họ mới gặp mặt qua vài lần tựa như lão bằng hữu quen biết nhau đã lâu, nếu là bằng hữu vậy cho nàng một tình bằng hữu ấm áp, gặp chuyện không vui mình ít nhất còn có thể giúp nàng có tinh thần duy trì.

Lan Lăng Ngạo Thiên bỗng nhiên cảm thấy mình thật vĩ đại, suy nghĩ thiệt nhiều mí mắt cũng dần dần trĩu nặng, cứ như vậy liền ngủ sâu bên miệng còn lộ vẻ thần nhiên mỉm cười, mặc cho ai nhìn cũng không thể nghĩ rằng hắn đường đường là vua của một nước, Lan Lăng Ngạo Thiên ngủ nhìn qua giống như thiên sứ yên bình.

29. Q.1 - Chương 29: Phong Lạc Tuyết Lại Làm Cho Tử Diệp Vào Cung

Tử Diệp sau khi cùng Lan Lăng Ngạo Thiên chia tay liền cùng Tiểu Như về nhà, mới vừa đi đến cửa đã bị quần gia tình mắt thấy, quần gia thấy Tử Diệp liền chạy nhanh qua nhỏ giọng nói:

“Tiểu thư người rốt cục đã trở về, lúc này mà còn không trở về phỏng chừng lão gia đã lật tung cả kinh thành này lên rồi, gia đình đều bị phải đi tìm người ”.

“A? Sao lại thế này? Ta cùng Tiểu Nhị đi dạo hội chùa, vừa đi ra liền gặp một bằng hữu nên cùng hắn đi chơi, Tiểu Nhị trở về nói cho cha một chút chẳng phải là được rồi sao” Tử Diệp khó hiểu hỏi.

“Nhị nha đầu trở về liền vội vã nói không thấy người, lão gia có thể không khẩn trương sao, đi lạc nhau thì nhanh về nhà a, trễ như vậy mới trở về không lo lắng mới là lạ, nhanh vào đi thôi”.

Tử Diệp thè lưỡi chạy nhanh đi vào, chỉ thấy Lam phụ đang chấp tay sau lưng lo lắng đi qua đi lại, Tử Diệp chạy nhanh qua, nhẹ giọng nói:

“Cha, ta đã trở về, thực xin lỗi, làm cho cha lại lo lắng ”.

Lam Hoài Thêm nghe thấy thanh âm nữ nhi lập tức quay đầu lại nhìn Tử Diệp, nghĩ tức giận lại như thế nào cũng không phát ra được, đành phải bất đắc dĩ khoát tay nói:

“Nhớ rõ trở về là tốt rồi, lần sau không được hồ nháo như vậy nữa, nếu không phải ở nhà thế nào cũng không cho đi ra ngoài”.

“Vâng, đã biết, lần sau sẽ không ” Tử Diệp nhu thuận nói.

Lam Hoài Thêm còn muốn nói gì với Tử Diệp nữa, miệng còn không có mở ra liền bị một thanh âm khác đánh gãy.

“Tử Diệp, người hôm nay đi đâu, làm hại bản công chúa đến không công một chuyến chờ người một ngày”

Người nói chuyện đúng là Phong Lạc Tuyết, Phong Lạc Tuyết ở trong cung nhàm chán nản nỉ nửa ngày Phong Lạc Hiên mới đáp ứng cho nàng đi ra ngoài, nhưng cũng cho nàng một nhiệm vụ là phải đem Tử Diệp mang tiến cung còn hứa không tiết lộ bí mật.

“Lạc Tuyết, người như thế nào ra cung cũng không nói cho ta biết, phải biết rằng người tới ta sẽ không đi ra ngoài làm hại mọi người đồng loạt lo lắng cho ta” Tử Diệp đối với Lạc Tuyết nói.

“Ta cũng không biết hôm nay người đi ra ngoài a, không nghĩ sẽ gặp tình huống này, hội chùa không phải còn vài ngày nữa sao, ngày mai người dẫn ta đi đi, ta chưa từng dạo qua đâu” Lạc Tuyết năn nỉ Tử Diệp.

Tử Diệp không thương lượng mà đầu óc nhanh vận động, loại trò này nàng cũng không dám chơi a, Lạc Tuyết không phải người thường nàng đường đường là công chúa Thiều dương quốc, vạn nhất trên đường gặp được chuyện gì nàng chính là có mười cái đầu cũng không đủ bù lại, cho nên Tử Diệp vô luận như thế nào cũng sẽ không bởi Lạc Tuyết đi chơi , cho dù đi chơi mà phía sau đi theo một đồng người cũng không có ý nghĩa gì.

Còn có một chút nguyên do chính là Tử Diệp không muốn cùng hoàng thất có nhiều liên hệ, nghĩ đến Phong Lạc Hiên chân mày Tử Diệp liền thẳng nhú, Tử Diệp không muốn cùng Phong Lạc Hiên có nhiều liên quan, nếu đã lựa chọn Phong Lạc Hàn nên cách những người khác xa chút, nàng không nghĩ tạo thành hiểu lầm không cần thiết, nhưng là lời nói của Phong Lạc Tuyết nàng lại không dám trực tiếp bác bỏ, lúc còn đang lo lắng không biết nên lấy cớ thế nào Tử Diệp liền thấy ca ca mấy ngày nay không gặp đang hướng ngoài cửa đi đến, Tử Diệp giống bắt được cứu tinh liền chạy nhanh đến trước mặt Vân Lỗi, giả dạng đáng thương hề hề bộ đối Lam Vân Lỗi nói:

“Ca, mau giúp ta nghĩ biện pháp, Lạc Tuyết muốn ngày mai ta mang nàng đi dạo hội chùa, ta cũng không dám đảm đương mang nàng đi, vạn nhất gặp rắc rối như vậy làm sao a” .

Lam Vân Lỗi nhìn bộ dạng đáng thương của Tử Diệp lại nhìn cách đó không xa Phong Lạc Tuyết đang dùng một đôi mắt đẹp nhìn hẩn nhất thời da đầu run lên cũng không nghĩ ra cái biện pháp gì, hẩn biết Phong Lạc Tuyết luôn được cưng chiều, làm việc luôn luôn không lo lắng hậu quả hẩn cũng không dám cho công chúa đi chơi, nhưng là hiện tại không có biện pháp tốt cũng chỉ có thể dờ đi lực chú ý của nàng.

“Gặp qua công chúa điện hạ, người đợi Tử Diệp nửa ngày liền tính bụng tha nàng như vậy sao, không nhân cơ hội xử phạt nàng một chút?” Lam Vân Lỗi hướng Phong Lạc Tuyết hỏi.

“Cũng đúng, như thế nào có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy đâu, từ khi rời khỏi cung liền không chịu đi thăm ta, ta như thế nào trừng phạt người đây...” Phong Lạc Tuyết oai đầu nghịch ngợm nháy mắt nói. Phong Lạc Tuyết suy nghĩ nửa ngày mới bỗng nhiên nhớ tới nhiệm vụ Phong Lạc Hiên giao cho nàng làm , không có ý tốt tươi cười.

Đứng ở một bên Tử Diệp cùng Lam Vân Lỗi bỗng nhiên có một loại cảm giác đại họa lâm đầu, cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên, Phong Lạc Tuyết nhìn dáng vẻ Tử Diệp khẩn trương liền cười ra tiếng, sau đó từ từ nói:

“Bản công chúa liền không cùng ngươi so đo , bản cung chờ ngươi một ngày cũng có thể xem nhẹ, không theo giúp ta đi chơi cũng có thể, bất quá ngươi phải tiến cung theo giúp ta vài ngày coi như là trừng phạt ngươi đi, ngươi thấy thế nào” ?

“Ta không tiến cung” Tử Diệp không chút suy nghĩ liền trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

Lam Vân Lỗi cùng Phong Lạc Tuyết đều bị lời nói của nàng làm hoảng sợ, từ khi biết chuyện Tử Diệp cùng Phong Lạc Hàn Lam Vân Lỗi vẫn muốn nói cho Tử Diệp biết nên cách hoàng cung xa một chút, còn chưa nói đã bị Phong Lạc Tuyết đi trước một bước, Lam Vân Lỗi cũng không nói gì chỉ đứng ở một bên nhìn xem Phong Lạc Tuyết sẽ nói như thế nào.

“Vì sao” Phong Lạc Tuyết hỏi Tử Diệp.

“Ah... Ah... Lạc Tuyết, ngươi cũng biết người ngoài cung không thể thường xuyên vào cung , ta...” Tử Diệp còn đang suy nghĩ câu sau nên nói như thế nào, còn chưa dứt lời đã bị Phong Lạc Tuyết đánh gãy.

“Ngươi là đặc thù , chúng ta là hảo tỷ muội, ở trong cung không ai cùng ta chơi cả, các nàng không phải sợ ta thì chính là lấy lòng ta chỉ có ngươi không phải như thế, hơn nữa ta cũng không phải cho ngươi tiến cung rồi không cho ngươi đi ra nữa, chỉ là ở chơi với ta vài ngày cũng không được sao” Phong Lạc Tuyết vừa chân thành vừa giả đáng thương nói.

Nghe Phong Lạc Tuyết nói như vậy Tử Diệp cũng không biết nên cự tuyệt như thế nào, trực giác nói cho nàng biết là không thể lại tiến cung , nhưng là đối mặt với ánh mắt kia của Phong Lạc Tuyết Tử Diệp lại không thể nào có thể nói ra những lời nhân tâm được, nhìn Lam Vân Lỗi một bên cũng đang quan tâm nhìn chính mình, Tử Diệp thâm hô một hơi bất đắc dĩ nói:

“Được rồi, ta ở cùng ngươi vài ngày” .

“Tử Diệp ta chỉ biết người nhất định sẽ đáp ứng ta, việc này không nên chậm trễ người liền theo ta hồi cung đi” Phong Lạc Tuyết cao hứng phe phẩy cánh tay Tử Diệp nói.

“Gấp như vậy sao? Ta về nhà còn không có tiền gia môn liền đi cùng người, lúc trở về còn không có hướng cha mẹ từ biệt đâu” Tử Diệp nhìn Phong Lạc Tuyết nói.

“Không cần, ta sẽ nói qua đại thể cho bọn họ biết, sẽ không trách cứ người đâu” .

“Được rồi” .

“Ca, ta đi rồi, qua vài ngày sẽ trở lại, cha mẹ người chiếu cố tốt nha” Tử Diệp đối Lam Vân Lỗi nói.

“Yên tâm đi, người cẩn thận một chút” Lam Vân Lỗi có ý nói.

“Vâng” .

Tử Diệp cùng Phong Lạc Tuyết vừa đi ra gia môn ngồi vào trong kiệu liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong đầu suy nghĩ lại là một chuyện thăm thú Hoàng Cung không thoải mái.

30. Q.1 - Chương 30: Vì Hoàng Thượng Bày Mưu Tính Kế, Hoàng Thượng Còn Có Thể Buông Tay Sao?

Thời điểm Tử Diệp tiến vào cung sắc trời đã muốn hạ xuống, tịch dương đem ánh chiều tà cuối cùng chiếu vào hoàng cung tạo nên một sắc kim vàng lóng lánh, hạ kiệu Tử Diệp yên lặng đi theo phía sau Phong Lạc Tuyết, ngẩng đầu đánh giá Hoàng cung có vẻ quen thuộc vẫn như cũ hùng vĩ như vậy, người ngoài cung chỉ nhìn thấy vẻ bên ngoài phong cảnh vô hạn của Hoàng cung lại không biết sau lưng nó lại là chua xót cùng bất đắc dĩ, vì phong cảnh bên ngoài này mà trả giá không biết bao nhiêu thứ quý giá, Tử Diệp đắm chìm trong tâm sự mà không có chú ý tới có người bên cạnh lặng yên không tiếng động đang hướng Ngự thư phòng của Phong Lạc Hiên đi đến.

Giờ phút này Phong Lạc Hiên đang ở trong Ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, trên mặt có ẩn ẩn tức giận, bọn thị vệ đứng ở hai bên sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng không dám chỉ sợ làm cho Hoàng Thượng tức giận.

“Ba” tiếng một quyển tấu chương bị Phong Lạc Hiên quăng trên mặt đất, “Vô liêm sỉ” Phong Lạc Hiên căm giận nói xong lại bắt đầu xem một bản tấu chương khác, trong phòng tựa như giây phút yên lặng trước khi cơn bão táp ập đến, “Ba” lại là tiếng một quyển tấu chương khác bị quăng trên mặt đất, Phong Lạc Hiên tức giận từ trên long ý đứng lên chấp tay sau lưng đi qua đi lại , bọn thái giám bị dọa cả người run run lúc này ai cũng không dám đi lên nói chuyện, thái giám Lưu tổng quản đi đến ngự thư phòng nghĩ muốn hướng Phong Lạc Hiên hội báo chuyện Phong Lạc Tuyết đã hồi cung, đến đây lại nhìn thấy dưới đất đầy rẫy tấu chương liền run rẩy đứng ở đằng kia không dám tiến lên, Phong Lạc Hiên nhìn hẩn một cái, không kiên nhẫn nói:

“Có chuyện gì sao” ?

“Hồi Hoàng Thượng, công chúa và Lam tiểu thư đã hồi cung ” Lưu tổng quản nhỏ giọng nói.

“Đã biết, đều đi xuống đi, trẫm có việc sẽ kêu các người” .

“Dạ” .

Phong Lạc Hiên còn vì chuyện tấu chương mà tức giận , từ xưa cây to đón gió ,Phong Lạc Hiên luôn luôn vì chuyện làm thế nào để tiêu giảm quyền lực Đồng thị bộ tộc mà đau đầu, bọn họ ỷ vào Hoàng Hậu ở trong cung làm chỗ dựa nên luôn ở bên ngoài lung tung hoành hành nhưng Phong Lạc Hiên cũng vẫn im lặng thấy như không thấy, nhưng hiện tại bọn họ thể nhưng muốn xây dựng quân đội riêng việc này không thể không quản, Phong Lạc Hiên nghĩ lợi dụng chuyện này tìm cái biện pháp dẹp cả đôi đường có thể làm cho bọn họ không thể xây dựng quân đội mà để ình dùng, như vậy có thể thuận lợi đoạt lại binh quyền lại có thể làm cho người khác kính sợ. Phong Lạc Hiên nhìn thấy bên ngoài đã muốn tối lại nghĩ đến Tử Diệp trở lại trong cung, thuận tay cầm lấy áo khoác hướng tẩm cung Phong Lạc Tuyết đi đến.

Bên trong Tử tiêu điện Tử Diệp đang giáo cho Phong Lạc Tuyết đàn một tân khúc, dứt quãng thanh âm theo bên trong truyền ra, Phong Lạc Hiên đứng ở bên ngoài lắng nghe khúc nhạc có làn điệu thực đặc biệt này, tâm tình áp lực tựa hồ đã tốt lên rất nhiều, Phong Lạc Hiên điều chỉnh tâm tình mới hướng bên trong đi vào, bọn thị nữ thấy Hoàng Thượng tiến vào vừa định quỳ xuống nghênh đón đã bị Phong Lạc Hiên vội vàng ngăn cản, Tử Diệp cùng Phong Lạc Tuyết không biết Hoàng Thượng tiến vào vẫn như cũ tại bên kia còn thật sự học, Phong Lạc Hiên thấy bộ dáng bọn họ nghiêm túc không khỏi nở nụ cười, tiếng cười phát ra liền bị bọn họ phát hiện .

“Hoàng huynh” “Gặp qua Hoàng Thượng” Phong Lạc Tuyết cùng Tử Diệp trẩm miệng một lời nói.

“Thôi, không cần khách sáo như vậy ” .

Tử Diệp không nghĩ tới đã trễ thế này Phong Lạc Hiên còn có thể đến tẩm cung của Phong Lạc Tuyết, mặc dù có chút ngoài ý muốn cũng không có biểu hiện ở trên mặt, Phong Lạc Hiên thấy trên mặt Tử Diệp một chút kinh hãi cũng không có không khỏi thất vọng, vừa vận tâm tình mới tốt lên chút lại bắt đầu lo lắng, Phong Lạc Tuyết thấy Phong Lạc Hiên âm tình bất định giống như có cái tâm sự gì, liền hỏi Phong Lạc Hiên: “Hoàng huynh, người có phải có chuyện gì không vui hay không” ?

“Có a, còn rất khó giải quyết , người cùng Tử Diệp xem thử có ý kiến tốt gì cho ta không” .

Phong Lạc Hiên liền đem chuyện tấu chương vừa rồi đại loại nói qua một chút, Tử Diệp nghe xong lắng lắng ngồi ở một bên tự hỏi, chuyện như vậy trước kia trên tivi thấy cũng nhiều, chính là thế lực gia tộc lớn uy hiếp đến địa vị Hoàng Thượng, Hoàng thượng muốn nghĩ biện pháp tốt lật đổ, Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp một bên đang tự hỏi liền hỏi Tử Diệp có cái biện pháp tốt nào có thể giải quyết, Tử Diệp suy nghĩ một hồi mới chậm rãi nói ra ý nghĩ.

“Hoàng Thượng, người có cái biện pháp tốt gì nói ra chúng ta nghe xem” Tử Diệp nhìn Phong Lạc Hiên hỏi.

“Biện pháp tốt thì không có, đơn giản chính là ngày mai trước khi lâm triều gọi các đại thần khác gặp riêng mình, sau đó hướng Đồng thị tạo áp lực làm cho bọn họ tự động giao quyền” .

“Như vậy bọn họ có thể đem quyền lực giao ra sao, nếu đơn giản như trong lời nói Hoàng Thượng như vậy Hoàng Thượng sẽ không sầu mảy mảy thâm khóa “

“Vấn đề khó giải quyết, người có phương pháp nào tốt không ngại nói ra nghe một chút” .

“Ta cảm thấy hần là tác động từ xa rồi từ từ làm tan rã bên trong” .

“Chỉ giáo cho” Phong Lạc Hiên kích động hỏi Tử Diệp.

“Hoàng Thượng người có từng nghĩ tới không, Đồng thị bộ tộc này càn rỡ như vậy là vì trong cung có chỗ dựa là Hoàng Hậu, mà vì bọn họ là hoàng thân quốc thích nên không ai dám phản kháng bọn họ, hơn nữa Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu thành hôn cũng là bởi vì thế lực Đồng gia lớn như vậy có thể mượn Đồng gia trợ giúp trừ bỏ các thế lực khác, đây là phương diện tốt cũng như không tốt, chính là từ đây Hoàng Thượng cũng không thể tùy ý trừ bỏ bọn hần, Đồng gia tựa như gốc rễ của cây đại thụ bốn phương tám hướng đều thông suốt, nếu bộ phận trung tâm không thể động đến như vậy liền tác động từ các rễ bên ngoài như vậy cũng không bị phát hiện, chậm rãi đem các nhánh rễ đó xóa sạch chờ đến lúc bọn hần phát hiện cũng đã hoàn toàn bị cô lập, cuối cùng lại chậm rãi thu thập điểm trung tâm liền dễ dàng hơn, đến lúc đó bọn họ sẽ vì mạng sống mà đem quân quyền hai tay dâng lên, đến lúc đó Hoàng Thượng lại sắc phong cho bọn họ một chức quan tước hữu danh vô thực làm cho bọn họ không thể làm gì được còn có thể để lại thanh danh cho các vị đại thần” Tử Diệp bình tĩnh đem ý nghĩ của chính mình nói ra.

Phong Lạc Hiên lắng lắng nhìn Tử Diệp, hần cảm thấy Tử Diệp rất hiểu biết về chính trị nhìn thấy xa như vậy, các đại thần không thể nghĩ được mà nàng lại có thể tùy ý mà nói, Phong Lạc Hiên lại một lần nữa chứng kiến sự thông minh của Tử Diệp nhưng cũng khẳng định ý nghĩ trong lòng không tiếc hết thảy cũng muốn đem nàng ở bên người mình! Lại nghĩ đến ý trung nhân trong lòng Tử Diệp là Phong Lạc Hàn, Phong Lạc Hiên liền đổ kỵ phát cuồng, hần không hiểu chính mình so ra cũng không kém gì với Phong Lạc Hàn vì sao Tử Diệp lại không nhìn thấy cái tốt của hần, trong lòng thầm nghĩ một ngày nào đó ta sẽ cho người yêu thượng ta.

Tử Điệp thấy Phong Lạc Hiên không nói được một lời còn tưởng rằng ý nghĩ của mình làm hắn không hài lòng liền thật cẩn thận hỏi:

“Hoàng Thượng, phương pháp này có được thông không” ?

“Ha ha... , phương pháp này thật tốt quá, quả thực là một hòn đá ném hai con chim, Tử Điệp ngươi thật sự là giỏi , nhân tài như ngươi vậy đúng là khiếm khuyết ở bên người Trẫm, Trẫm vẫn khuyết thiếu một người vợ hiền” Phong Lạc Hiên nhìn Tử Điệp ý vị thâm trường nói.

Nghe được lời nói của Phong Lạc Hiên thân mình Tử Điệp ngẩn ra cả người sợ hãi, hối hận chính mình không nên ở trước mặt hắn bộc lộ tài năng , nay, tàn cục như vậy không có người tới giúp nàng thu thập chỉ có thể dựa vào chính mình thôi, vì thế nhìn Phong Lạc Hiên vô lực cười nói:

“Tạ Hoàng Thượng khích lệ” .

31. Q.1 - Chương 31: Làm Nữ Nhân Hoàng Thượng ! Không Làm!

Tử Điệp đứng ngăn người bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài một mảnh tối đen chỉ còn lại chút ánh sáng heo hắt của ánh đèn cung đình, một cánh cửa thành đã ngăn cách nàng cùng Phong Lạc Hàn, nàng từng đáp ứng qua với Phong Lạc Hàn sẽ không hề tiến cung nữa, Tử Điệp nghĩ nếu Phong Lạc Hàn biết hiện tại nàng ở trong cung sẽ lo lắng mảy khóa sâu như thế nào.

Phong Lạc Hiên đứng bên cạnh nhìn nhất cử nhất động của Tử Điệp, tuy rằng biết nàng đang suy nghĩ cái gì nhưng lại không nói ra, hiện tại so với bất kì thời điểm nào hắn đã biết được Tử Điệp không chỉ có dung mạo mà trọng yếu hơn là nàng có thứ mà tất cả mọi người trong hậu cung đều không có, đó là tài tình cùng cơ trí, Phong Lạc Hiên chậm rãi đi đến bên người Tử Điệp nhìn bên ngoài nói:

“Đang nghĩ tới Lạc Hàn phải không? Trẫm muốn biết trẫm làm sao so ra kém hắn” .

Tử Điệp quay đầu nhìn nhìn Phong Lạc Hiên không nói gì, một lúc lâu mới sâu kín nói:

“Hoàng Thượng ! người so với Lạc Hàn cũng không thua kém gì, thậm chí còn thắng được một bậc, chính là tình yêu không thể tính toán, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy Lạc Hàn chỉ biết hắn chính là người kiếp này ta chờ đợi, hắn tịch mịch như thế mà ta lại nghĩ muốn vì hắn mà đuổi đi tất cả tịch mịch đó” .

“Tịch mịch? Người làm sao mà biết trẫm không tịch mịch” ?

“Ngay cả Hoàng Thượng tịch mịch còn có phi tần trong hậu cung thay người giải ưu mà Lạc Hàn không có” .

“Ha ha, nếu trẫm tịch mịch cũng muốn người thay Trẫm giải ưu, không muốn buông tha cho người thì sao” ?

“Đó là chuyện của Hoàng Thượng ” !

“Làm nữ nhân của Trẫm không tốt sao? Ta có thể cho người vinh hoa phú quý cùng quyền lợi mà người khác không thể cho được” .

“Người có thể cho ta tình yêu sao” ?

“Có thể” .

“Ta muốn là tình yêu duy nhất, Hoàng Thượng người có thể sao” ?

“Trẫm có thể chuyên sủng người, thậm chí giải tán hậu cung cũng có thể cho người, chỉ cần người đáp ứng trẫm” .

“Chuyên sủng?” Xuân tiêu khổ đoán nhặt cao khởi, tông thử quân vương bắt tảo triều ” Hoàng Thượng là muốn để cho ta chịu vạ người thóa mạ hồng nhan họa thủy hay là muốn để cho ta ở trong cung tranh đấu

sa sút sau lại nhận kết cục chết không tử tế? Giải tán hậu cung ! Hoàng Thượng chắc là đang nói giỡn, người sẽ vì một nữ tử bé nhỏ buông tha cho toàn bộ giang sơn sao? Ta muốn yêu ai thì người phải chỉ có ta là người duy nhất, Hoàng Thượng người cấp không được, cho nên ta chỉ có thể gả cho phàm nhân mà không phải là người có được quyền lực tối cao như Hoàng Thượng” Tử Diệp kích động nói.

“Trẫm không thể cho người tình yêu duy nhất, người cho là Lạc Hàn có thể sao, hắn là Vương gia của Thiệu Dương quốc không có khả năng chỉ thú một mình người hắn cũng sẽ có ba vợ bốn nàng hầu, người còn gả sao ?” Phong Lạc Hiên hơi hơi có chút tức giận nói.

“Hắn sẽ không thú ” !

“Người khẳng định như vậy, hắn không thú trẫm sẽ làm hắn thú” !

“Hoàng Thượng là đang uy hiếp ta, phải không” ?

“Trẫm không có ý tứ như vậy, người là nữ nhân đầu tiên trẫm muốn kết hôn cũng là người đầu tiên không đáp ứng, trẫm sẽ không buông tay, một ngày nào đó trẫm sẽ có được người, vô luận là dùng phương pháp gì” Phong Lạc Hiên nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Không thể đạt mục đích thì không bỏ qua, phải không” ?

“Đúng” .

“Vậy Tử Diệp cũng tặng Hoàng Thượng một câu, thà làm ngọc vỡ” !

“Được, tốt lắm, Trẫm sẽ chờ nhìn người như thế nào thà làm ngọc vỡ, Trẫm không chiếm được ai cũng đừng mơ tưởng được” !

Phong Lạc Hiên nói xong phất tay áo phần nộ rồi đi, Tử Diệp dựa theo góc tường vô lực ngồi xổm xuống chôn đầu khóc, sớm biết rằng kết quả sẽ như thế này vì sao vẫn khổ sở, Tử Diệp trong lòng có nỗi hận nói không nên lời với Phong Lạc Hiên, nàng hận Phong Lạc Hiên biết rõ nàng yêu hoàng đệ của hắn mà vẫn không chịu bỏ qua, cũng thống hận Phong Lạc Hàn vì sao không phải là người thường mà lại sinh ra trong nhà để Vương làm cho tình yêu của bọn họ gian nan như thế.

Phong Lạc Tuyết đứng ở phía sau Tử Diệp cũng không biết nên khuyên bảo nàng như thế nào, Lạc Tuyết tuy rằng so với Tử Diệp nhỏ tuổi hơn nhưng dù sao cũng là từ nhỏ ở trong cung lớn lên cho nên tư tưởng so với người bình thường cũng trưởng thành sớm hơn, nàng thấy Tử Diệp khóc thương tâm như vậy cả người lại toát lên nỗi ưu thương trong lòng cũng rất khó chịu, sinh ra trong nhà để Vương thì hôn nhân đại sự vốn không phải do chính mình làm chủ, nghĩ đến về sau mình cũng phải do Hoàng Thượng làm chủ lại cảm thấy rất đau xót, nhìn Tử Diệp Phong Lạc Tuyết thậm chí cảm thấy Tử Diệp so với nàng đã may mắn hơn nhiều, ít nhất nàng có thể phản kháng mà nàng lại ngay cả cơ hội này cũng không có.

Phong Lạc Tuyết thấy Tử Diệp dần dần đành chỉ tiếng khóc liên chậm rãi đến bên người Tử Diệp ngồi xổm xuống ôm lấy Tử Diệp một câu cũng không nói, Tử Diệp chính cảm thấy bỗng nhiên trước ngực có chút ấm ướt , cúi đầu nhìn Lạc Tuyết biết rằng nàng đang khóc, Tử Diệp vẫn không nhúc nhích để cho Phong Lạc Tuyết ôm mình khóc, một lúc lâu Phong Lạc Tuyết mới nâng hai mắt sưng đỏ nhìn Tử Diệp nói:

“Tử Diệp thực xin lỗi, ta không biết hoàng huynh sẽ...” .

“Không có gì, không phải lỗi của người, Hoàng Thượng làm việc không phải có lý do là có thể nói được” Tử Diệp miễn cưỡng cười đối Phong Lạc Tuyết nói.

“Vậy người tính làm sao bây giờ a? Hoàng huynh không phải dễ dàng buông tha cho người khác” Phong Lạc Tuyết nhìn tử điệp nói.

“Không biết, đi từng bước tính từng bước đi, hắn không nói buông tha cho ta lại càng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp” Tử Diệp bất đắc dĩ nói.

Phong Lạc Tuyết nhìn Tử Diệp cảm thấy có điểm xin lỗi, nàng cảm thấy chính mình sơ sót không phát hiện tâm ý Hoàng Thượng đối với Tử Diệp, cũng không hiểu được vì sao Tử Diệp không thích có được Hoàng Thượng quyền lực tối cao, Tử Diệp là người duy nhất không kiêng kị thân phận công chúa của nàng mà chân thành đối đãi như một người bằng hữu, từ sâu trong lòng nàng không hy vọng Tử Diệp sẽ bị

thương tổn, nhưng là nàng cũng không hy vọng hoàng huynh bị thương tổn bởi vì nàng biết làm một Hoàng Thượng tìm được người mình yêu là cỡ nào khó khăn, Phong Lạc Tuyết trong thế khó xử cũng không biết làm thế nào mới tốt.

32. Q.1 - Chương 32: Vì Nữ Tử, Hai Huynh Đệ Tình Nghĩa Võ Tan

Phong Lạc Hiên rời đi khỏi nơi ở của Phong Lạc Tuyết tâm tình cũng không tốt lên được, hắn không nghĩ tới Tử Diệp sẽ ở trước mặt Lạc Tuyết cự tuyệt làm cho uy nghiêm của hắn trong chốc lát mất hết, Phong Lạc Hàn vẫn làm cho hắn kính sợ cũng lại không thể thổ lộ tình cảm hoàng đệ, cho tới nay hắn đều biết Phong Lạc Hàn không thích quyền lực, hắn từng phong nhiều chức tước cho hắn nhưng đều bị hắn cự tuyệt, ngay cả đối với thân nhân cũng có chút xa cách, mọi thời điểm đều mang một bộ dạng vân đạm phong khinh tựa hồ mọi việc đều không vào được tâm của hắn.

Phong Lạc Hiên không nghĩ tới Tử Diệp lại có thể đi vào trong lòng hắn, hắn vẫn nhớ rõ lần đầu tiên Phong Lạc Hàn nhìn thấy Tử Diệp trong mắt chợt lóe qua kinh hỉ đến ngay cả hắn thiếu chút nữa cũng không phát hiện, đó là lần đầu tiên hắn thấy trong mắt Phong Lạc Hàn có dao động, hắn mới giật mình hiểu kì đi đánh giá cái nữ nhân làm cho cảm xúc Phong Lạc Hàn dao động đó, cứ như vậy hắn nhận thức Tử Diệp và từ chậm rãi tiếp xúc hắn biết được tài trí cùng khí chất cóc u lan của Tử Diệp, có lẽ trong bất giác yêu thương nàng mà ngay cả chính mình lại không biết, khi biết Tử Diệp yêu thương Phong Lạc Hàn mới bỗng nhiên phát hiện nguyên lai chính mình cũng yêu thương nàng nhưng so với Phong Lạc Hàn lại chậm một bước.

Phong Lạc Hiên đi đến thư phòng truyền chỉ nói đêm nay không cần phi tần nào hầu ngủ, tùy tay uống một ly trà rồi nằm nửa ngồi suy nghĩ, ngay từ đầu Phong Lạc Hiên không tính thật sự làm cho Tử Diệp vào cung, nhưng là mới vừa rồi Tử Diệp một phen nói hoàn toàn chọc giận hắn, hắn bắt đắc dĩ mới nói ra câu đó, để cho hắn cam tâm tình nguyện buông tha cho Tử Diệp thành toàn hai người bọn họ Phong Lạc Hiên cảm thấy chính mình không làm được, hơn nữa hiện tại hắn cũng không nghĩ buông tha cho họ, hắn cảm thấy Tử Diệp là nữ tử tài tình có thể vào cung là phúc khí của Thiệu Dương quốc, Phong Lạc Hiên cảm thấy lúc này nên cùng Phong Lạc Hàn nói chuyện, vô luận như thế nào hắn cũng sẽ không buông tay Tử Diệp, đêm nay đối với Phong Lạc Hiên mà nói là một đêm suy nghĩ sâu xa, thời gian dần trôi qua ở hướng đông cũng dần lộ ra một tia sáng mới, một ngày mới lại bắt đầu.

Lâm triều Phong Lạc Hiên đang nghe mỗi vị đại thần thượng tấu các loại tình huống, không có việc gì đặc biệt nhưng các vị đại thần cũng bắt trụ một chút việc nhỏ nhai không để yên, Phong Lạc Hiên nhẫn nại tiếp tục nghe bọn họ lải nhải, nhìn Phong Lạc Hàn chỉ thấy hắn vẫn như trước một thân đạm sắc xiêm y vẻ mặt bình tĩnh đứng ở đằng kia, giống như lời nói của các vị đại thần căn bản không có nghe thấy, Phong Lạc Hiên bỗng nhiên thực muốn nhìn một chút phía sau một thân đạm sắc xiêm y kia của Phong Lạc Hàn sẽ là cái dạng gì.

Phong Lạc Hàn đứng ở đằng kia cố ý bỏ qua ánh mắt kỳ quái của Phong Lạc Hiên hôm nay nhìn hắn, sáng sớm Phong Lạc Hàn liền cảm thấy hôm nay Phong Lạc Hiên rất kỳ quái, bởi vì từ khi vào triều đến bây giờ hắn đều nhìn chằm chằm vào chính mình, Phong Lạc Hàn bị nhìn như thế trong lòng có chút sợ hãi nhưng ở mặt ngoài lại mang vẻ bình tĩnh như trước, buổi lâm triều này rốt cục dưới một tiếng “Bãi triều” liền giải tán, Phong Lạc Hàn vừa định đi về liền bị Phong Lạc Hiên kêu giữ lại.

“Lạc Hàn, trong khoảng thời gian này quốc sự bận rộn chúng ta cũng đã lâu không có cùng ăn một bữa cơm, hôm nay lưu lại bồi dưỡng ăn một bữa cơm sau đó chơi cờ xem thử trình độ của Trẫm có tiến hơn không” .

“Được rồi, thần đệ cũng đã lâu không có chơi cờ ” .

“Ha ha, tốt, hiện tại chúng ta trước hết giết một ván đi” ?

“Nghe Hoàng Thượng phân phó” .

“Tốt, chúng ta trước đi ngự hoa viên để cho bọn họ chuẩn bị một chút” .

Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn kiên sủng vai cùng đi ai cũng không nói gì, Phong Lạc Hàn biết Hoàng Thượng một mình tìm hắc khang định là có việc cho nên hắc cũng không vội mà nói chuyện chỉ tĩnh lặng chờ Phong Lạc Hiên mở miệng, đi đến trước một lương đình Phong Lạc Hiên dừng lại nhìn Phong Lạc Hàn bên cạnh không biết nên nói từ đâu, Phong Lạc Hàn nhìn bộ dạng khó xử của Phong Lạc Hiên tưởng là chuyện gì ngượng ngùng khó nói liền sẵn sốc hỏi:

“Hoàng huynh, có phải có việc muốn báo cho thần đệ biết hay không? Giữa chúng ta thì còn có chuyện gì ngượng ngùng không thể nói, là chuyện khó gì thần đệ giúp người giải quyết”.

“Ha ha, không có đại sự gì, Lạc Hàn tuổi người cũng không nhỏ đừng trách hoàng huynh nhiều chuyện, có phải cũng nên thành gia lập thất rồi hay không, đừng để mẫu hậu lo lắng cho người”.

“Hoàng Thượng là vì chuyện này mà lo lắng a, ta đang định qua đoạn thời gian nữa chính thức hướng Lam phủ cầu hôn, đến lúc đó hoàng huynh người liền giúp hoàng đệ tứ hôn thì tốt lắm”.

“Người thật đúng là muốn kết hôn cùng Lam Tử Diệp”?

“Đúng vậy, có cái gì không ổn sao”?

“Không có, chính là đoạn thời gian trước đây Lan Lăng quốc không phải đề cập qua muốn cầu thân sao, ta tính đem Lan Lăng công chúa gả cho người, như vậy chúng ta liền hơn một cái bằng hữu mà thiếu một cái địch quốc, ta đang muốn nói đến chuyện này, thần đệ người coi xem thế nào”?

“Cùng Lan Lăng quốc cầu thân người trong hoàng tộc chưa thành hôn có khối người, Hoàng Thượng cũng không thể không tìm được người khác, ta đáp ứng qua với Tử Diệp chỉ thú nàng một người cho nên còn thỉnh Hoàng Thượng thứ lỗi”.

“Nhưng là trăm chỉ nhìn thấy người cũng chỉ có người mới có thể làm trăm yên tâm, đừng để trăm thương tâm a”.

“Hoàng Thượng, thứ thần đệ không thể nhận, có phải nếu thần đệ giúp người giải quyết việc khó này Hoàng Thượng có thể không gây khó xử cho thần đệ nữa hay không?”

“Nếu người làm trăm thực vừa lòng, trăm có thể đáp ứng giúp người tứ hôn”.

“Tạ Hoàng Thượng thành toàn”.

Hai người nói xong lời nói này liền không nói gì nữa, Phong Lạc Hàn rất cục hiểu được nguyên lai Hoàng Thượng là ý không ở trong lời, mà là hướng hắc gián tiếp làm rõ thú Tử Diệp trừ phi là hắc đáp ứng nếu không hắc cũng có lý do làm cho hắc thú người khác, trên mặt Phong Lạc Hàn là bình tĩnh chỉ có hai mắt che kín đau thương, bình có thể vượt qua tương sao? Vì tử diệp thật sự cùng với Hoàng Thượng đối nghịch sao? Tử diệp người có thể nói cho ta biết ta nên làm như thế nào không? thật hy vọng giờ phút này người có thể ở bên người ta một lúc cũng tốt.

Phong Lạc Hiên thấy Phong Lạc Hàn xuất thần nhìn xa xa còn tưởng rằng là đang lo lắng lời nói của hắc nhất thời vui vẻ vỗ hắc nói: “Tốt lắm, tạm thời không cần nghĩ đến việc này, trước bồi trăm chơi ván cờ đi”.

“Được”.

Phong Lạc Hàn nhìn Phong Lạc Hiên đi ở phía trước lần đầu tiên cảm thấy quyền lực có thể đem rất nhiều chuyện không thể thực hiện thành được, tuy rằng chính mình không thích nhưng giờ phút này vì Tử Diệp lại tưởng có được

33. Q.1 - Chương 33: Trên Bàn Cờ Tranh Đấu Gay Gắt

Phong Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hiên đi đến một lương đình khác của ngự hoa viên, bên trong bàn cờ đã được bố trí tốt, cung nữ im lặng đứng ở hai bên, Phong Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hiên ngồi xuống bắt đầu

một màn chém giết, Phong Lạc Hàn có khiếu chơi cờ trời cho, mỗi một lần cùng Phong Lạc Hiên chơi cờ đều là hắn dễ dàng thắng cuộc cho dù có đôi khi là Phong Lạc Hiên thắng cũng là do hắn cố ý bại bởi Phong Lạc Hiên, mà lần này trên bàn cờ lại đằng đẵng sát khí, Phong Lạc Hiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phong Lạc Hàn một cái lại không phát hiện hắn cùng trước kia có cái gì bất đồng, Phong Lạc Hiên chuyên tâm đánh cờ, nhìn toàn bộ thế cục vẫn đem xe phóng tới trước mặt Phong Lạc Hàn, Phong Lạc Hàn kinh ngạc liếc mắt nhìn Phong Lạc Hiên một cái thản nhiên cười hỏi:

“Hoàng huynh là muốn trí tử rồi sau đó sinh (1) sao” ?

“Có gì không thể sao” Phong Lạc Hiên nhìn bàn cờ hỏi.

“Nếu ta đem xe của ta đặt ở đây rồi quay đầu lại ăn luôn xe của ngươi, hoàng huynh cảm thấy chính mình có thể trí tử rồi sau đó sinh sao” Phong Lạc Hàn vừa cùng Phong Lạc Hiên nói chuyện vừa đem quân cờ đặt vào nơi mà mình nói.

“Là kỳ nghệ của Trẫm không có tiến bộ vẫn là thần đệ kỳ nghệ tinh thông” .

“Là hoàng huynh nóng lòng cầu thành mới xem nhẹ toàn cục” .

“Chúng ta lại chơi một ván nữa, lần này trẫm nhất định phải thắng ngươi” .

“Xin phụng bồi” .

Bên này thì chém giết bất diệc nhạc hồ (2), bên kia Tử Diệp bởi vì nhàn nhàm chán nên đang cùng Phong Lạc Tuyết hướng ngự hoa viên đi tới, Tử Diệp bởi vì tâm tình không tốt không muốn đi ra ngoài cho nên Phong Lạc Tuyết vừa nắm vừa xoa đem nàng kéo đi ra, đi đến chỗ rẽ Tử Diệp mắt sắc liền nhìn thấy Phong Lạc Hàn ở đằng kia, đang cao hứng muốn chạy tới bỗng nhiên nhớ đến mình tiến cung hắn còn không biết, chính là lúc do dự muốn đi qua hay không lại bị Phong Lạc Hiên nhìn thấy, Tử Diệp lại không thể không đi qua liền trộm ngắm Phong Lạc Hàn một cái phát hiện Phong Lạc Hàn cũng đang nhìn nàng liền vội vàng đem ánh mắt dời đi.

“Gặp qua Hoàng Thượng” Tử Diệp thản nhiên nói.

“Ở trong cung mấy ngày nay rất ít thấy ngươi đi ra ngoài, hiện tại nếu đi ra cũng đừng vội vã trở về, ngồi ở chỗ này nhìn xem trẫm cùng Hàn Vương gia chơi cờ” Phong Lạc Hiên ôn nhu nhìn Tử Diệp nói.

“Vâng” .

Tử Diệp ngồi ở đằng kia như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than cả người không được tự nhiên, nàng chợt dạ lại trộm ngắm liếc mắt nhìn Phong Lạc Hàn một cái, tuy rằng mình không có làm cái gì có lỗi với hắn nhưng giờ phút này Tử Diệp lại giống như con dâu nhỏ đi trộm bị bắt nên không yên bất an, ánh mắt lửa dối loạn chuyển lại nghĩ không ra cái lý do tốt gì có thể làm cho Phong Lạc Hàn không tức giận chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chằm chằm Phong Lạc Hàn bên cạnh.

Phong Lạc Hàn nhìn thấy Tử Diệp xuất hiện ở ngự hoa viên thiết thực có chút kinh ngạc bởi vì chính hắn không biết Tử Diệp ở trong cung, từ khi hắn biết Hoàng Thượng đối Tử Diệp cũng có ý nên cũng không muốn cho Tử Diệp tái xuất hiện ở trong cung lần nữa, hiện tại xem biểu tình đáng thương của nàng Phong Lạc Hàn biết khẳng định là có người làm cho nàng tiến cung mà không khéo bị mình thấy cho nên mới chợt dạ như vậy, Phong Lạc Hàn thấy bộ dạng Tử Diệp như vậy thật muốn cười ra tiếng nhưng chỉ có thể nghẹn đến nội thương.

Phong Lạc Hiên cũng đang nhìn Tử Diệp, chỉ thấy ánh mắt của nàng từ lúc nhìn thấy Phong Lạc Hàn liền không còn có dời đi, căn bản đem hắn cho rằng không tồn tại, Phong Lạc Hiên đành phải đem khí đổ lên con cờ, “Ba” một tiếng đem những người khác giật nảy mình, Phong Lạc Hàn có chút suy nghĩ nhìn hắn một cái, như trước là biểu tình thản nhiên nhìn bàn cờ giống như là không có chuyện gì phát sinh.

Phong Lạc Hiên nhìn nhìn bố cục những quân cờ trên bàn cờ biết mình lại thua rồi, nhìn Phong Lạc Hàn nói: “Trẫm lại thua rồi” .

“Là hoàng huynh khiêm nhượng” .

Trong khoảng thời gian ngắn mấy người không tìm ra chuyện nói liền ngồi yên lặng ở đằng kia, đúng lúc này một thái giám vội vã đi tới giống như có chuyện gì khẩn cấp lắm.

“Bẩm Hoàng Thượng, Lam Thừa tướng có việc gấp cầu kiến” .

“Lam Thừa tướng? Tuyên hân tiến vào” Phong Lạc Hiên uy nghiêm nói.

“Cha, lúc này đến có việc gì gấp” Tử Diệp nhìn hai người bọn họ nói.

“Lập tức sẽ biết” .

Nói xong chỉ thấy Lam Hoài Thêm vội vã hướng bên này đi tới xem ra quả thật có đại sự, Phong Lạc Hiên cùng Phong Lạc Hàn biểu tình đều không khỏi trở nên nghiêm túc.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Vương gia” .

“Đứng lên đi, có chuyện gì mà vội vã như vậy” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng! Đường lên kinh thành giống như đã xảy ra bệnh dịch, phu nhân lão thần mấy ngày nay thân thể không khoẻ thần đi hiệu thuốc bốc thuốc mới biết được mấy ngày nay ở thành nam cũng có nhiều người sinh bệnh, hơn nữa đã uống thiệt nhiều thuốc cũng chưa tốt lên, bọn họ bốc thuốc cơ hồ đều là cùng một bộ được, hiện tại trong hiệu thuốc đang khan hiếm mấy vị dược liệu này, còn có người đi trộm dược, thần chỉ sợ là tình hình bệnh dịch cho nên không dám trì hoãn lập tức lại đây bẩm báo Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng làm cho vài vị Thái y trong cung đi ra ngoài xác nhận một chút để tăng mạnh phòng chống” .

“Tốt, trầm hiện tại mệnh người lập tức mang vài vị Thái y đi chẩn đoán chính xác, chính mình cũng phải cẩn thận một chút” .

“Thần tuân chỉ, thần lập tức liền đi” .

“Cha, nương hết bệnh rồi chưa, nếu không ta về nhà chiếu cố nương” Tử Diệp nhìn Lam Hoài Thêm vội vã rời đi liền hỏi.

“Đã tốt hơn nhiều, người an tâm làm chuyện người nên làm đi, nương người ta sẽ chiếu cố tốt” Lam Hoài Thêm nhìn Tử Diệp ôn hòa nói.

“Vậy, cha người phải chú ý thân thể, lúc đi thành nam nhớ kỹ mọi thứ nơi đó không cần lấy tay tùy tiện chạm vào, về nhà phải nhanh đi rửa tay” Tử Diệp dặn .

“Ừm, người cũng chú ý thân thể” nói xong liền vội vàng rời đi.

“Truyền lệnh đi xuống, trong cung làm tốt tất cả công tác phòng bị, hộ bộ làm tốt công tác phòng bị ở kinh thành, đem dịch bệnh bóp chết từ trong nôi, từ hôm nay trở đi mọi người trong kinh thành không được ra ngoài, người ngoài thành không được tiến vào, chờ tin tức xác nhận xong lại đi xử lý” Phong Lạc Hiên quyết đoán hạ lệnh.

Tử Diệp lần đầu tiên chứng kiến Phong Lạc Hiên làm Hoàng Thượng uy nghiêm cùng quyết đoán, âm thầm thay dân chúng Thiệu Dương quốc cảm thấy may mắn vì có một vị quốc quân sáng suốt như vậy, đối với nhận thức trước kia về hắn có điều đổi mới, theo góc độ khách quan Phong Lạc Hiên là sự lựa chọn hoàn hảo nhưng mà Tử Diệp biết trong tình yêu không có lý trí tự hỏi như vậy, trong mắt của nàng vẫn cảm thấy Phong Lạc Hàn mới là lựa chọn chính xác nhất của mình, nghĩ như vậy liền nhìn hắn mà Phong Lạc Hàn cũng đang quan tâm nhìn chính mình, khoảnh khắc này một cỗ ản ý lan tràn trong lòng hai người.

34. Q.1 - Chương 34: Tình Triều Gợn Sóng, Chuyện Tốt Bị Quấy Rầy!

Trong kinh thành cước bộ của những người đi đường trở nên vội vàng bối rối, mỗi người đều mang cái khăn che mặt chỉ có đôi mắt là lộ ra bên ngoài, ngã tư đường ngày xưa náo nhiệt bỗng nhiên trở nên tiêu điều

hoang vắng, trên đường không có mấy người qua lại, cơ hồ tất cả các cửa hàng đều đóng cửa chỉ còn lại mấy nhà mở ra cũng không có khách nhân, đám tiểu nhị trong khách điểm tụ nhóm ngồi ở bên quầy nhìn đại môn ngăn người, trên đường chỉ có được điểm là còn mở cửa nhưng cũng sầm uất khổ kiếm vì được liệu bệnh nhân cần đã không còn lại vì Hoàng Thượng hạ lệnh phong tỏa cửa thành không cho ra vào cho nên bọn họ cũng không thể đến được nguồn cung cấp.

Trong cung cũng phòng vệ người người đều mang sắc mặt hoảng sợ, Thái y đi ra ngoài đã bị cách ly, trận ôn dịch này đến rất đột ngột lại không thể văn hỏi mà theo thể lan tràn nhanh chóng, thành Nam nghiêm trọng nhất rồi tới gần thành Đông cùng thành Tây cũng có phát hiện bệnh dịch, chỉ có thành Bắc trước mắt còn không có phát hiện bệnh dịch nhưng cũng bởi vì sợ hãi bị lây bệnh cho nên bọn họ cũng cầu khẩn ra khỏi thành, cửa thành đã khóa bọn họ không ra được liền trụ ở cửa thành nháo loạn, trong khoảng thời gian ngắn trong thành hỗn loạn không chịu nổi, Phong Lạc Hiên chấp tay sau lưng ở trong điện đi tới đi lui cau mày, bên cạnh nhóm Thái y một loạt đều khẩn trương nhìn Phong Lạc Hiên, thỉnh thoảng có người vung quạt đưa mắt nhìn hẩn, qua một lúc lâu Phong Lạc Hiên mới mở miệng hỏi:

“Đến nay còn chưa tìm ra nguyên nhân gì khiến ra như vậy sao? Nguyên nhân còn không tìm ra được làm sao tìm được phương pháp giải cứu” ?

Các đại thần người xem ta ta xem người cuối cùng đều lắc đầu sau đó lại cúi đầu mặc cho Hoàng Thượng xử trí, Phong Lạc Hiên thấy bộ dạng người người hoảng sợ của bọn họ giận không thể át nói:

“Bình thường bỗng lộc Trẫm phát cho các người cũng không phải là để đến thời điểm mấu chốt các người đều có bộ dạng phó mặc như vậy! Đây là một đám thùng cơm! Trẫm nói cho các người nếu nghĩ không ra biện pháp các người đều về nhà làm ruộng đi” !

“Hoàng Thượng, hiện tại mấu chốt là ổn định lòng người, bởi vì tình hình bệnh dịch đến rất đột ngột nên nhóm lão thần mới nhất thời thúc thủ vô sách hơn nữa bao năm qua chưa từng có trận bệnh dịch nào như vậy cho nên mới nhất thời nghĩ không ra biện pháp, cho lão thần chút thời gian tin tưởng sẽ tìm được biện pháp giải quyết ” một đại thần cố lấy dũng khí đối Hoàng Thượng nói.

“Tốt, trẫm sẽ cho các người thêm chút thời gian, đến lúc đó nếu vẫn không có biện pháp giải quyết các người đều đem đầu tới gặp Trẫm! Chỉ vì tình hình bệnh dịch này chưa từng có xuất hiện mới khiến ọi người khủng hoảng, hừ ! nếu trước kia từng có thì có cần kinh hoảng như vậy sao? Các người tiếp tục nghiên cứu cho Trẫm, một chi tiết nhỏ cũng không buông tha, có tiến triển lập tức nói cho trẫm” !

“Vâng, thần tuân chỉ” các đại thần đồng thanh kêu lên nói, sau đó đều xám xịt ra về sợ Hoàng Thượng lại không vui liền đem đầu của bọn họ chuyển nhà.

Phong Lạc Hiên đứng ở trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài Hoàng cung vẫn như cũ muôn hồng nghìn tía, tuy rằng tình hình bệnh dịch làm cho người ta không yên bất an nhưng trong cung rõ ràng so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều, Phong Lạc Hiên nghĩ đến thần dân bên ngoài đang đấu tranh sinh tử với dịch bệnh càng thêm nóng vội, lúc này một phần một giây đều hy vọng không thể cứ chờ đợi mãi, tình hình bệnh dịch một ngày chưa tiêu trừ hẳn liền một ngày ngủ không yên, liên tục vài ngày nghỉ ngơi không tốt hai mắt Phong Lạc Hiên hằm đỏ bừng có vẻ cực vì mệt mỏi, nghĩ đến mọi người bên ngoài cùng chiến đấu với sinh tử bệnh dịch là Phong Lạc Hiên liền hận không thể lập tức đem đám Thái y không dùng được này đều giải quyết hết, Phong Lạc Hiên phiền chán bất an đi qua lại bỗng nhiên hô to một tiếng:

“Người tới, lập tức tuyên Hàn Vương gia yết kiến, một lát không thể chậm trễ” !

Nghe xong chỉ thị Lưu tổng quản vội mang vài thái giám vội vàng rời đi, giờ phút này Phong Lạc Hàn đang ở Lạc thanh cung, tầm cung trước kia hẩn trụ, tiếp đãi Tử Diệp, Phong Lạc Hàn không tính trụ ở trong cung nhưng từ khi nghe nói trong thành khả năng có ôn dịch mới quyết định ở đây, để ngừa Hoàng Thượng tùy thời điểm tìm mà mình lại không thể vào cung kịp, thứ hai là Tử Diệp ở trong cung làm cho hẩn lo lắng quyết định trước cứ ở tại đây lại nghĩ biện pháp đánh mất ý niệm trong đầu của Hoàng Thượng.

Phong Lạc Hàn cho bọn thị nữ chung quanh đều lui xuống, nhất thời căn phòng to như vậy chỉ còn lại có hẩn cùng Tử Diệp, Tử Diệp có chút khẩn trương nhìn nhìn bốn phía lại nhìn nhìn Phong Lạc Hàn phát hiện hẩn không có nhìn nàng nhất thời thở ra một hơi, Phong Lạc Hàn thấy dáng vẻ khẩn trương của Tử Diệp không khỏi nhẹ giọng cười rộ lên lấy một ly trà đưa cho nàng, Tử Diệp khẩn trương khuôn mặt đều xấu hổ

hoa mi gian ẩn tình, một bàn tay bắt an chải vuốt mái tóc đen mượt, chỉ có ở trước mặt Phong Lạc Hàn Tử Diệp mới hoàn toàn thả lỏng.

Phong Lạc Hàn nhìn dáng vẻ khấn trương của Tử Diệp bỗng nhiên nghĩ muốn chọc ghẹo nàng một chút, Phong Lạc Hàn cố ý ở bên cạnh Tử Diệp ngồi xuống đầu hơi hơi hướng Tử Diệp dựa vào, nhìn đôi môi Tử Diệp kiều diễm ướt át làm cho Phong Lạc Hàn cảm thấy có một cỗ khí nóng vô danh ập tới liền cúi đầu hướng bên môi Tử Diệp tới gần, Tử Diệp mở to hai mắt nhìn Phong Lạc Hàn có chút khấn trương còn có chút chờ mong, hơi thở Phong Lạc Hàn phả vào trên cổ Tử Diệp làm cho nàng ngứa ngứa bất an di động thân mình đầu ngưỡng về phía sau nhắm mắt lại khấn trương chờ đợi nụ hôn ngọt ngào kia, Phong Lạc Hàn vốn là tưởng đùa hạ nàng nhưng hiện tại nhìn thấy môi của Tử Diệp tựa hồ đang hướng hân gọi mời, rốt cục hân nhẹn không được liền đem môi mình nhẹ nhàng đặt lên môi Tử Diệp, bắt đầu chỉ là nhẹ nhàng kết quả lại không thể vãn hồi, hân cảm thấy môi Tử Diệp giống như có ma lực làm cho người ta không thể rời đi được, Phong Lạc Hàn nhẹ nhàng hoàn trụ thất lực Tử Diệp mà Tử Diệp cũng không biết khi nào cánh tay nàng đã vòng qua cổ của Phong Lạc Hàn hai người thâm tình hôn nhau, Tử Diệp bỗng nhiên cảm thấy thân mình trở nhẹ không có một chút khí lực chỉ có thể bám vào trên người Phong Lạc Hàn, Phong Lạc Hàn ôm chặt lấy Tử Diệp như muốn đem nàng khảm nhập vào thân thể của chính mình.

“Hàn Vương gia...” Lưu tổng quản thần tình xấu hổ nhìn hai người trước mặt, nhất thời không biết mắt nên để ở đâu cho tốt, hân phụng chỉ đến tuyên Hàn vương gia vào cung, nhất thời nóng vội không có thông báo liền vội vàng tiến vào khiến cho hân thấy được tình cảnh xấu hổ không thôi.

“Lưu tổng quản có chuyện gì lại vội vàng như vậy, lại đây” Phong Lạc Hàn giống như không có việc gì nhìn Lưu tổng quản hỏi.

“Hoàng Thượng có việc gấp tuyên người yết kiến” Lưu tổng quản một bên bồi phục định lực Phong Lạc Hàn một bên trả lời câu hỏi của Phong Lạc Hàn.

“Được, người trước đi xuống đi, bản cung lập tức đi qua” .

“Vâng” .

Phong Lạc Hàn quay đầu nhìn Tử Diệp tránh ở phía sau ôn nhu hôn trên trán nàng một cái nhu tình nói:

“Tại đây chờ ta, Hoàng Thượng tìm ta, ta đi một chút sẽ trở lại” .

“Là chuyện gì” Tử Diệp hỏi.

“Hiện tại toàn bộ kinh thành đều nháo loạn, Hoàng Thượng hẳn là vì chuyện này mới tìm ta thương lượng” .

“Ta với người cùng đi, nói không chừng ta có thể có biện pháp giải quyết” .

“Ta thật sự không nghĩ để cho người lại ở trước mặt Hoàng thượng biểu hiện ra thông minh tài trí của mình, bất quá lần này bất đồng, vì dân chúng ta liền cho người đi một lần, aiiii! Chuyện tốt bị phá rồi thực mất hứng” Phong Lạc Hàn sủng nịch nhìn Tử Diệp nói.

“Người...” Tử Diệp mặt đỏ tai hồng cúi đầu không nói lời nào, tùy ý Phong Lạc Hàn nắm tay nàng hướng đại điện đi tới.

35. Q.1 - Chương 35: Để Trầm Thành Toàn Cho Các Người, Trầm Làm Sao Có Thể Cam Tâm Từ Bỏ

Giờ phút này không khí bên trong Hoàng cung tựa hồ như có một cơn bão táp tiến vào trước phút yên tĩnh, thủ vệ trong cung so với dĩ vãng nhiều hơn rất nhiều, ngẫu nhiên gặp được vài người trong cung cũng mang một bộ dạng hoang mang rối loạn, trong lúc nhất thời mỗi người trong cung đều cảm thấy bất an, chỉ sợ nạn ôn dịch này sẽ hại đến mình.

Tử Diệp lẳng lặng đi theo phía sau Lạc Hàn trong lòng thì đang suy nghĩ mỗi người trong cung đều sợ thành như vậy xem ra lần ôn dịch này thực nghiêm trọng, nếu áp dụng biện pháp chế ngự trễ sẽ không thể khống chế, một khi lan tràn thì hậu quả sẽ không tưởng nổi. Ở hiện đại lớn lên nàng biết rõ ôn dịch này đối với y học cổ đại còn không phát triển thì mang ý nghĩa gì, đó chính là một khi bị lây bệnh chỉ có thể mệnh về Tây Thiên, nghĩ đến đây lông mày Tử Diệp không khỏi co rút nhanh.

Trong lòng Lạc Hàn cũng đang suy nghĩ chuyện này, trong đầu không ngừng tự hỏi nên xử lý chuyện này như thế nào, Lạc Hàn biết rõ đạo lý dân chúng chính là quốc chi căn bản(dân chúng là gốc của đất nước) hẳn nghĩ sẽ đem hết khả năng đem phạm vi ôn dịch khống chế đến mức nhỏ nhất, vừa rồi cùng Tử Diệp người tình ta nồng hoàn toàn bị chuyện này cắt đứt, nhưng nghĩ đến bộ dạng then thùng của Tử Diệp Lạc Hàn vẫn lộ ra một chút mỉm cười thần nhiên, trong mỉm cười lại bí mật mang theo thỏa mãn tràn ra khoe miệng.

Lạc Hàn quay đầu xem lại phát hiện mình vừa rồi bởi vì suy nghĩ quá nhập thần cho nên bỏ rơi Tử Diệp một đoạn thật xa, Lạc Hàn rõ ràng thấy khoe miệng Tử Diệp bắt mắt nhếch lên, bộ dáng rất là đáng yêu, xa xa Tử Diệp cũng thấy Lạc Hàn đang đợi nàng liền làm một bộ dạng cái gì cũng không có thấy tiếp tục chậm rãi đi trên con đường của mình, trong lòng lại suy nghĩ : tuyệt không biết thông cảm người ta, đi nhanh như vậy ta chạy chậm còn theo không kịp, nhưng nghĩ đến Lạc Hàn ưu quốc ưu dân nên cái gì cũng không giận nổi .

Đi đến trước mặt Lạc Hàn nàng cố ý làm bộ tức giận không thèm nhìn Lạc Hàn, Lạc Hàn cười lắc lắc đầu sủng nịch thay Tử Diệp sửa lại những sợi tóc hỗn độn, cười nói:

“Đừng nóng giận , ta không phải đã dừng lại chờ người đi sao, đi nhanh đi, có lẽ Hoàng huynh đã chờ đến không kiên nhẫn rồi” .

“Chỉ biết người sẽ thay Hoàng huynh người suy nghĩ, cũng không ngẫm lại ta” Tử Diệp quệt miệng cố ý nói.

Lạc Hàn biết Tử Diệp là cố ý nói như vậy nên cũng không nói thêm gì, cầm lấy tay Tử Diệp liền hướng Ngự thư phòng đi đến, Tử Diệp buông tha giấy dựa tùy ý tay Lạc Hàn cứ nắm tay của mình như vậy, nhìn một đôi tay nắm chặt Tử Diệp thật hy vọng con đường này cứ dài mãi không có cuối.

Phong Lạc Hiên giờ phút này đứng ở phía trước hành lang Ngự thư phòng , rất xa liền nhìn thấy hai người bọn họ, nhất cử nhất động của bọn họ đều rơi vào trong mắt hắn, mặc dù hắn không nhìn thấy chi tiết, nhưng là hắn có thể tưởng được ánh mắt đầy nhu tình của Lạc Hàn cùng Tử Diệp đối Lạc Hàn một mảnh thâm tình, từ xa xa thấy Tử Diệp tựa như một con bướm kẻ sát ở trên người Lạc Hàn, Phong Lạc Hiên nắm chặt quyền, trong lòng âm thầm chờ trận này ôn dịch lắng xuống hẳn nhất định phải có được Tử Diệp, hắn không tin Tử Diệp đối hắn không có một chút hảo cảm, trong miệng thì thảo nói:

“Tử Diệp, nếu người đối ta có hảo cảm cho dù là một chút ta cũng sẽ không buông tay, nếu hận có thể cho người nhớ kỹ ta, ta đây cam tâm tình nguyện cho người hận ta, chỉ cần để cho ta có thể thấy người là được” .

Tử Diệp trong lòng cực kì bài xích tiến cung , nàng sợ nhìn thấy ánh mắt như muốn xâm chiếm mình của Phong Lạc Hiên, nàng không thích cái loại bá đạo này, nàng chỉ biết là mình muốn chính loại đạm bạc trên người Lạc Hàn, cuộc sống bình thường. Nhưng là nàng cũng biết Phong Lạc Hiên là sẽ không đơn giản thành toàn bọn họ như vậy.

Tử Diệp biết kỳ thật Lạc Hàn cũng là biết ý đồ của Phong Lạc Hiên, chính là ở trước mặt Lạc Hàn Tử Diệp cũng không chủ động đi nói chuyện này, nàng không muốn bởi vì mình mà gây khó khăn cho Lạc Hàn, nàng cầu nguyện mặt ngoài bình tĩnh này có thể liên tục kéo dài càng lâu càng tốt, như vậy nàng có thể vì đường lui của mình an bài thêm nhiều chút, sau đó chậm rãi rời khỏi tầm nhìn của Phong Lạc Hiên, nàng nghĩ nói cho Lạc Hàn biết mình hiện tại không muốn lấy chồng, trước mắt bọn họ cũng không có cái biến hóa lớn gì, nhiều nhất chính là sâu kín tranh đoạt, Tử Diệp muốn chính là không đem chuyện này biểu lộ ra trước mặt thì tốt rồi.

Tử Diệp cùng Lạc Hàn đi vào đường nhỏ đến Ngự thư phòng, ngẩng đầu liền thấy Phong Lạc Hiên trên cao nhìn xuống đang nhìn bọn họ, Lạc Hàn cái gì cũng chưa nói vẫn như cũ cầm lấy tay Tử Diệp không buông,

còn Tử Diệp thì bả đầu lại càng thấp thêm một chút.

“Tử Diệp, trước mặt Hoàng thượng về vấn đề dân chạy nạn người tốt nhất trước hết cái gì cũng không cần nói, chỉ nghe hai người chúng ta thảo luận, nếu Hoàng Thượng nhất định để cho người nói một chút về cái nhìn của mình, người liền cân nhắc nặng nhẹ mà nói, nhớ kỹ không cần gây nhiều chú ý, nếu không lấy tính cách Hoàng Thượng sẽ không bao giờ nữa tha cho người, chúng ta vốn không có đường lui, biết không?” Lạc Hàn có điểm ưu thương đối Tử Diệp nói.

“Yên tâm đi, ta biết ta nên làm cái gì bây giờ, ai cũng không thể chia rẽ chúng ta, trừ phi ta chết” Tử Diệp bình tĩnh đối Lạc Hàn nói.

Lạc Hàn nhìn nhìn ánh mắt kiên định của Tử Diệp, nắm chặt tay Tử Diệp hướng Ngự thư phòng đi đến.

36. Q.1 - Chương 36: Kinh Thành Xuất Hiện Ôn Dịch

Phong Lạc Hiên lẳng lẳng nhìn bọn họ đi vào trước mặt mình, ánh mắt ở trên người Tử Diệp nhẹ nhàng đảo qua một chút liền dừng lại ở trên người Lạc Hàn.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng” Lạc Hàn cùng Tử Diệp cùng nhau nói.

“Quên đi, không có ngoại nhân không cần khách khí như vậy, vẫn là kêu hoàng huynh đi, Lưu Tuyên ngâm trà vào nước rồi đặt ở đây, các người liền lui ra đi, ta cùng Vương gia có chuyện muốn nói, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không cho tiến vào.” Phong Lạc Hiên nói.

“Vâng, nô tài tuân chỉ” Lưu Tuyên nói xong liền cùng các tùy tùng rời đi.

Phong Lạc Hiên cùng Lạc Hàn Tử Diệp sau khi đi vào Ngự thư phòng liền đem cửa đóng lại, Phong Lạc Hiên ngồi xuống xong lại ngửa đầu nhắm mắt một câu cũng không nói, không khí trong phòng làm cho người ta cảm giác hít thở không thông, Lạc Hàn nhìn biểu tình Phong Lạc Hiên cái gì cũng không nói, liền an vị ở đằng kia lẳng lẳng chờ hần mở miệng, Lạc Hàn hiểu bản tính của Phong Lạc Hiên, biết nếu hần không nói thì mình cái gì cũng không nên hỏi, chờ đợi là lựa chọn tốt nhất.

Tử Diệp xem bộ dáng Phong Lạc Hiên một lòng bất ổn không biết làm sao bây giờ, lúc này Lạc Hàn cho nàng một ánh mắt an tâm, giống như qua rất lâu Phong Lạc Hiên rốt cục mở mắt ra, khẽ nhấp một ngụm trà, sâu kín mở miệng nói:

“Lạc Hàn, người cảm thấy trăm làm Hoàng đế như thế nào?”

“Thâm dân tâm” Lạc Hàn lời ít mà ý nhiều nói.

“Đúng vậy, đối diện với liệt tổ liệt tông Trẫm thấy cũng không có thẹn với bọn họ, trăm là hoàng đế tốt, vì này giang sơn này Trẫm dốc hết tâm huyết nửa đời người, nhưng vì sao ông trời lại đối đãi với con dân Trẫm như vậy, làm cho bọn họ lâm vào nước sôi lửa bỏng, đối mặt trận ôn dịch này trăm thật sự không biết có cái phương pháp tốt nào có thể khống chế hay không, trăm phải đi vài tên ngự y đến nay không có trở về, cũng không biết bên ngoài tình hình tốt cuộc như thế nào, còn tiếp tục như vậy con dân Trẫm như thế nào sống sót” Phong Lạc Hiên thâm đau nói.

“Hoàng huynh, lần này muốn ta đến tiền cung là muốn tham thảo chuyện này đi, thần đệ thấy Hoàng huynh trước không cần tự nhận đứng đầu trận tuyến, tình hình bên ngoài có lẽ không có tệ như hoàng huynh tưởng tượng như vậy, vừa rồi cùng Tử Diệp đi ngang qua phố xá còn có thể nhìn thấy trên đường rải rác vài người, cái này đã nói lên tình hình cũng không có tệ như vậy, các ngự y không có trở về, cũng còn một loại khả năng nữa đó là bọn họ sợ đem ôn dịch truyền vào trong cung, cho nên tự động cách ly” .

“Nếu tình huống như người nói thì tốt rồi, chỉ sợ không phải như thế, chuyện này nhất định không thể qua loa, người là quân sự của Trẫm, y theo cái nhìn của người nên làm như thế nào?” Phong Lạc Hiên hỏi Lạc Hàn.

“Y thần đệ xem trước nên yên lặng xem xét, nếu tình huống thực nguy cấp vậy có thể phong thành, khu vực nghiêm trọng thì cần phải thêm nghiêm chỉnh trông giữ, không thể cho người ra ngoài, phát hiện một cái liền xử phạt, cho quan quân trông coi” .

Phong Lạc Hiên khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Tử Diệp hỏi:

“Tử Diệp, chuyện này người thấy thế nào?”

“Thần cùng Vương gia cái nhìn nhất trí” Tử Diệp không chút suy nghĩ nói.

Nhất thời trong thư phòng lại lâm vào một hồi yên tĩnh, đúng lúc này, bên ngoài truyền báo có người muốn gặp Hoàng Thượng, Phong Lạc Hiên ngồi nghiêm chỉnh phía sau bàn, người tới đúng là phụ thân Tử Diệp Lam Hoài Thêm, Tử Diệp không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Lam Thừa tướng tìm thăm gấp như vậy, không biết có chuyện khẩn cấp gì?” Phong Lạc Hiên dò hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, là như vậy, Ngự y đi dịch khu (nơi có dịch bệnh) đều đã tự động cách ly, mấy ngày sau nếu không có tình huống gì liền tự thân gặp Hoàng Thượng, Ngự Thái y sợ Hoàng Thượng lo lắng nên ủy thác người đưa lão thần một phong thư tín, nhờ thần chuyển cho Hoàng Thượng” Lam Thừa tướng cúi đầu hồi đáp.

“Trình lên đây” .

Lạc Hàn đem tín đưa cho Hoàng Thượng, Phong Lạc Hiên lấy được thư tín liền khẩn cấp mở ra, càng xem càng nhăn sâu, Lạc Hàn vừa thấy biểu tình của Hoàng Thượng chỉ biết tình huống khả năng so với trong tưởng tượng của mình nghiêm trọng hơn nhiều, quả nhiên Phong Lạc Hiên cái gì cũng chưa nói liền đem tín đưa cho Lạc Hàn, Lạc Hàn vừa thấy cũng không khỏi nhủ mảy, Lạc Hàn không thể lý giải được, tình hình bệnh dịch nghiêm trọng như vậy vì sao thời điểm bắt đầu một chút dấu hiệu cũng không có, đợi cho đến khi phát hiện lại cơ hồ vượt qua phạm vi khống chế. Nếu cứ tiếp tục nghiêm trọng như trong lời nói, phỏng chừng kinh thành sẽ trở thành một tòa thành không người.

Nhìn biểu tình Hoàng Thượng cùng Vương gia, Lam Hoài Thêm biết đã xảy ra đại sự , nơm nớp lo sợ hỏi:

“Hoàng Thượng, có phải tình hình bệnh dịch thực nghiêm trọng hay không ” ?

“Nghiêm trọng vượt qua phạm vi thăm mong muốn, hiện tại toàn bộ mọi người trong kinh thành cơ hồ đều bị lây bệnh lần mà các ngự y lại không có tra được nơi phát ra ôn dịch, cũng không có phương pháp hốt đứng thuốc , loại ôn dịch này lại truyền bá rất nhanh, cách truyền dịch cũng không rõ ràng” Phong Lạc Hiên lo lắng nói.

“Còn thỉnh Hoàng Thượng để cho lão thần xuất mã, thần nhất định không tiếc sinh mệnh tra ra nguyên nhân ôn dịch” Lam Hoài Thêm chờ lệnh nói.

Tử Diệp ở bên cạnh cái gì cũng không có nói, chỉ là ở trong đầu nhanh chóng tìm tòi các loại bệnh trạng ôn dịch, nàng biết lần ôn dịch này khẳng định thực nghiêm trọng, nàng còn nhớ rõ ràng nạn dịch SARS năm 2003, đó là một loại sợ hãi xâm nhập đến cốt tủy cùng vô năng vô lực, chỉ có thể trở mắt nhìn từng cái từng cái sinh mệnh ở trước mắt mình biến mất, Tử Diệp tuy rằng không phải thầy thuốc nhưng sống trong niên đại công nghệ ột thời gian khẳng định so với cổ nhân phải biết nhiều hơn rất nhiều, mà ôn dịch cổ đại đại đa số đều là từ ẩm thực không vệ sinh hoặc động vật chết đi xử lý không tốt mà khiến ra như vậy, nghĩ vậy, Tử Diệp bức thiết muốn biết bệnh trạng ôn dịch, có giải bệnh trạng mới có thể đứng bệnh hốt thuốc, một cái ý tưởng lớn mật ở trong đầu Tử Diệp dần hình thành, muốn giải thì phải là tự mình đi một chuyến tới dịch khu, chân chính đi giải bệnh trạng nàng mới có thể nghĩ ra chủ ý. Nhìn nhìn Lạc Hàn cùng phụ thân bên người, Tử Diệp suy nghĩ bọn họ đã biết cách giải quyết lớn mật này sao?

37. Q.1 - Chương 37: Nguy Hiểm! Nên Chúng Ta Cùng Nhau Gánh Vác

Phong Lạc Hiên ở trong thư phòng đi qua lại, Lạc Hàn bọn họ ba người liền đứng ở kia lẳng lặng chờ ý chỉ cuối cùng của Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên đi đến trước mặt Lam Thừa tướng dừng lại, nhìn Lam Thừa tướng nói:

“Lam Thừa tướng có nắm chắc sẽ tra xét ra nguyên nhân ôn dịch sao?”

“Hồi Hoàng Thượng, lão thần nhất định đem hết khả năng đi làm tốt chuyện này” Lam Thừa tướng cung kính nói.

“Tốt, vậy trẫm liền đem chuyện này giao cho người đi làm, người toàn quyền phụ trách” .

“Lão thần linh chỉ” .

Tử Diệp vừa nghe việc này để cho phụ thân đi làm lập tức liền nóng nảy, nàng không thể để cho phụ thân đi mạo hiểm như vậy, Tử Diệp biết phụ thân là trung thần nhưng nàng biết phụ thân tuổi tác cũng đã cao, thân thể căn bản không tốt, nghĩ vậy, nàng lập tức ngăn cản Lam Thừa tướng.

“Hoàng Thượng, có thể đổi người khác đi không? Cha ta tuổi lớn, thân thể căn bản không tốt, huống hồ tình hình bệnh dịch không phải một hai ngày có thể điều tra rõ , cha cũng không phải ngự y đi cũng không hiểu.”

“Tử Diệp, như thế nào có thể nói chuyện cùng Hoàng Thượng như vậy! Đây là cha tự mình muốn đi không phải mệnh lệnh Hoàng Thượng, đem người sủng hồng rồi, rất không hiểu chuyện ” Lam Thừa tướng nghiêm khắc trách cứ Tử Diệp.

“Cha, là ta muốn tốt cho người. Trong cung cũng không phải chỉ có người là một cái trung thần, đổi một chút không tốt sao” Tử Diệp lo lắng đối Lam Thừa tướng nói.

“Yên tâm đi, cha không có việc gì ...” Nhìn Tử Diệp Lam Thừa tướng an ủi nói.

“Lam Thừa tướng, theo như ý Tử Diệp nói đi, trẫm cũng hiểu được không ổn, người tuổi lớn thân thể cũng không tốt, trẫm như thế nào xem nhẹ điểm ấy, trẫm sẽ cho hộ bộ Thượng Thư đi thôi” Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp nói.

“Này, này...” Lam Thừa tướng nửa ngày nói không ra lời.

Lam Thừa tướng nghe xong lời nói của Hoàng Thượng không khỏi trừng mắt nhìn Tử Diệp bên người, Lam Thừa tướng đoán nghĩ Phong Lạc Hiên là vì lời nói của Tử Diệp mà tức giận, Tử Diệp nhìn khuôn mặt nổi giận của Lam Thừa nói:

“Hoàng Thượng, ta thấy hay là cho ta thay thế cha đi dịch khu nhìn xem đi, yên tâm, ta thân thể tốt lắm, hơn nữa ta ở nhà nhàn rồi không có việc gì cũng xem qua mấy bản sách thuốc, nói không chừng ta có thể phát hiện căn nguyên dịch bệnh” .

“Không được” ba người trăm miệng một lời nói.

“Đừng hồ nháo, này không phải chuyện đùa” Lam Thừa tướng nghiêm túc nhìn Tử Diệp nói.

Lạc Hàn nhìn nhìn cục diện có điểm cứng nhắc đành phải ra mặt dịu đi một chút, hần đi đến trước mặt Phong Lạc Hiên nhỏ giọng nói nhẹ cái gì, Phong Lạc Hiên không khỏi gật gật đầu.

“Chuyện này cha và con gái các người cả hai cũng không được , chuyện này để cho Vương gia thay thế Trẫm tự mình đi thẩm tra” Phong Lạc Hiên nhìn bọn họ nói.

Tử Diệp nhìn Lạc Hàn, Lạc Hàn hừ bả đầu chuyển qua chỗ khác làm bộ như không phát hiện, Tử Diệp trong lòng tức giận muốn chết , trong lòng nghĩ : người không phải muốn đi sao, tốt, người đi ta cũng đi, tóm lại ta sẽ không để cho người đi đến nơi nguy hiểm như vậy, không mang ta đi, ta sẽ vụng trộm đi theo, hừ.

Thảo luận xong chuyện này, Phong Lạc Hiên mời bọn họ ăn cơm, Lam Thừa tướng lấy cớ trong nhà còn có việc lôi kéo Tử Diệp ly khai Hoàng cung, thư phòng to như vậy chỉ còn lại hai huynh đệ Phong Lạc Hiên, Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hiên dùng cơm, lại đem chuyện đi dịch khu cần thận tham thảo một phen, đến khuya Lạc Hàn mới rời khỏi Hoàng cung.

Lạc Hàn biết lần này mình tự tiện chủ trương khẳng định làm cho Tử Diệp tức giận, nhưng hần cũng không thể để cho Tử Diệp đi mạo hiểm, ở trong lòng Lạc Hàn hiện tại trừ bỏ mẫu thân quá cố thì Tử Diệp chính là người quan trọng nhất của hần, Lạc Hàn không thể để cho Tử Diệp có một chút sơ xuất, ở trước cửa phủ Lạc Hàn phát hiện Tử Diệp đang đợi hần, một cỗ ầm áp trải rộng toàn thân, Tử Diệp đưa lưng về phía Lạc Hàn cho nên không có nhìn thấy Lạc Hàn đang hướng nàng đi đến.

“Trễ như vậy còn không chịu trở về, đừng làm cho cha nương người lo lắng cho người, yên tâm đi, ngày mai đi dịch khu ta sẽ chiếu cố mình, sẽ không để ỉnh có việc ” Lạc Hàn từ phía sau ôm Tử Diệp, biết Tử Diệp lo lắng liền đem toàn bộ lời nói trong lòng nói ra.

“Biết ta lo lắng sao còn chủ động xin đi đến nơi nguy hiểm như vậy giết giặc, ta mặc kệ, ngày mai người đi ta cũng đi, không được bỏ rơi ta” Tử Diệp tùy ý Lạc Hàn ôm, thì thảo nói.

“Không được, ta không thể cho người đến chỗ nguy hiểm, người ngay tại nhà chờ tin tức tốt của ta đi, ta không có việc gì , cho dù có chuyện gì ta cũng sẽ đem chính mình chiếu cố tốt” Lạc Hàn ở bên tai Tử Diệp nói.

“Mặc kệ người nói cái gì, không được chính là không được, ta phải đi theo người ta mới an tâm, ta giúp người sẽ không làm chậm trễ chuyện của người , hướng hồ đối với chuyện ở dịch khu nói không chừng ta so với người càng rõ ràng hơn, tóm lại người phải tin tưởng ta” .

“Cho dù ta đồng ý, cha nương người cũng không sẽ đồng ý” .

“Yên tâm đi, ta sẽ không nói cùng bọn họ.”

“Tốt lắm, ngày mai ta mang người đi, bất quá người lúc nào cũng phải đi theo bên người ta không được rời đi nửa bước, lại hứa càng không tự tiện hành động” .

“Đã biết, ta chỉ biết Hàn là tốt nhất” .

“Aiiiiiiii, thật không biết nên bắt người làm gì mới tốt” .

“Trời đã khuya , ta đưa người về nhà đi” .

Ban đêm, trên ngã tư đường càng có vẻ càng thêm tịch liêu, Lạc Hàn nắm tay Tử Diệp dọc theo ngõ nhỏ chậm rãi tiêu sái, bóng dáng hai người bị kéo thật dài rất dài cuối cùng hợp thành một thân ảnh.

38. Q.1 - Chương 38: Nguy Hiểm Để Cho Một Mình Ta Gánh Vác

Tử Diệp nằm ở trên giường thật lâu cũng không thể ngủ được, nàng nghĩ đến chuyện ngày mai nên như thế nào mới đi được, phụ thân biết Lạc Hàn ngày mai muốn đi dịch khu , cho nên không thể cùng phụ thân nói qua nàng muốn đi gặp Lạc Hàn, như vậy phụ thân khẳng định sẽ không đồng ý ỉnh đi ra ngoài , Tử Diệp cũng biết đây là cái triều đại nam nữ không kết hôn là không thể tùy tiện gặp mặt , nàng lại có thể thường xuyên nhìn thấy Lạc Hàn thật sự là phụ thân đối với mình quá mức sủng ái , nhưng là nàng không thể để cho người khác ở sau lưng nói mình là nữ nhân không đứng đắn, Tử Diệp thay đổi tư thế nằm thoải mái tiếp tục ở trong óc nghĩ cố để ngày mai xuất phủ.

Bên ngoài Tiểu Nhị nghe thấy thanh âm Tử Diệp xoay người qua lại biết tiểu thư không có ngủ , Tiểu Nhị rất hiểu Tử Diệp, nàng hiện tại có thể kết luận Tử Diệp không ngủ khẳng định là đang nghĩ ngày mai nên lấy có như thế nào để đi ra ngoài, Tiểu Nhị là có một chút không hiểu được từ khi Tử Diệp hết bệnh rồi về sau liền không thể nào nguyện ý ngốc ở nhà, cơ hồ mỗi ngày đều tìm các loại cớ để đi ra ngoài, người cũng so với trước kia sống thoải mái hơn rất nhiều, nhìn thấy Tử Diệp thay đổi như vậy Tiểu Nhị trong lòng cao hứng, lại nghe thấy thanh âm Tử Diệp xoay người , Tiểu Nhị khóe miệng khoái trá hơi hơi vênh lên kiêu nói:

“Tiểu thư, người không phải gần đây đang học thêu sao? Ta hôm nay thấy chỉ thêu đã không có, ngày mai có phải nên đi ra ngoài mua thêm chút hay không?”

Tử Diệp nghe được lời nói của Tiểu Nhị kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng thật thích cái nha đầu thông minh này, nghĩ đến ngày mai đã có cớ đi ra ngoài , cơn buồn ngủ lại đột nhiên tập kích nàng, trong miệng thì thảo nói với Tiểu Nhị một nhọc muốn sớm nghỉ ngơi một chút liền để cho Tiểu Nhị cũng nhanh đi nghỉ ngơi.

Bầu trời hơi hơi lộ ra một tia ánh sáng, Tử Diệp liền sớm rời khỏi giường, hôm nay Tử Diệp từ đầu tới đuôi một thân đơn giản, ba ngàn sợi tóc chỉ đơn giản dùng một cây trâm gài tóc kẹp lấy, không mang trang sức gì, quần áo trắng thuần vậy dài xõa xuống, bên hông buộc lại bởi một cây ti mang hình thức phiền phức, mấy căn dây kết giắt ở trước thắt lưng, xa xa xem giống như Lăng Ba tiên tử trên thế gian, Tử Diệp không có cảm thấy với một thân đơn giản này mình sẽ khuynh thành thoát tục như thế bởi vì nàng đang chuẩn bị một chút vật dụng để hôm nay đi dịch khu, Tử Diệp biết những thứ này không thể quá lộ liễu được, nếu không phụ thân sẽ không tin tưởng nàng chỉ là đơn giản trên đường mua chỉ thêu , bị vây bởi lo lắng này Tử Diệp thuận tay mở tủ quần áo ra tìm ra mấy khối bố vô dụng đem giấu vào áo, nghĩ nghĩ lại từ trong hộp trang sức tìm ra một khối khăn lụa thanh lịch dùng trâm cài lên tóc, phát hiện mọi thứ đã chuẩn bị không sai biệt lắm thì trời đã muốn sáng rồi.

Vội vàng dùng qua cơm sáng Lam Hoài Thêm cương nghị đi ra gia môn, Tử Diệp liền lấy cớ muốn đi ra ngoài mua chỉ thêu đào thoát khỏi truy vấn của mẫu thân, Lam mẫu ở phía sau thấy Tử Diệp giống con ngựa hoang thoát cương chạy ra gia môn lắc đầu nói đứa nhỏ này càng lớn càng không có định tính , ngoài miệng mặc dù phê bình nhưng ai cũng đều có thể nhìn ra trong mắt nàng là từ ái, xuất môn không bao lâu Tử Diệp liền bỏ rơi mấy kẻ trong nhà bám đuôi, sau đó lập tức hưởng quý phủ Lạc Hàn đi đến.

Cho tới bây giờ Lạc Hàn vẫn mâu thuẫn , hẳn thực không nghĩ để cho Tử Diệp bởi mình đi vào địa phương nguy hiểm như vậy lại không nghĩ thấy ánh mắt thất vọng của Tử Diệp, Lạc Hàn thật sâu biết ngày đó gặp Tử Diệp mình vốn không có dũng khí cự tuyệt yêu cầu của nàng, vẫn nghĩ đến bản thân mình là thanh tâm quả dục , nhưng là cho đến khi gặp Tử Diệp Lạc Hàn lần đầu tiên biết nguyên lai mình cũng như bao người thường, Tử Diệp thản nhiên một câu “người như thế nào ưu thương như thế” liền từ nay về sau bước vào trong lòng hắn, trong lòng trừ bỏ Tử Diệp không chứa bất luận kẻ nào, cả đêm không nghỉ ngơi tốt làm cho khuôn mặt Lạc Hàn nguyên bản tái nhợt càng thêm không có huyết sắc, hắn suy nghĩ qua nên đánh đuổi ý niệm đi dịch khu trong đầu Tử Diệp như thế nào, cho dù là một chút nguy hiểm Lạc Hàn cũng không muốn cho Tử Diệp đi vào, Lạc Hàn nói cho người dưới nếu Tử Diệp đến đây không cần đến thông báo, để cho nàng trực tiếp tiến vào.

Tử Diệp vào cửa liền thấy Lạc Hàn đối mặt tường ngăn người, giờ phút này Lạc Hàn có vẻ càng thêm lạc tịch, ngực Tử Diệp không khỏi đau đớn. Lăng lặng đến phía sau Lạc Hàn nhìn bóng dáng quen thuộc suy nghĩ đến tốt cùng trong lòng hắn có bao nhiêu bi thương, ở trước mặt nàng rất ít khi nhìn thấy Lạc Hàn hoàn toàn toát ra loại ưu thương này, có lẽ ở thời điểm không người hắn mới có thể hoàn toàn để cho ưu thương lan tràn, điều chỉnh tốt tâm tình của mình Tử Diệp ra vẻ cười khê nói:

“Nghĩ cái gì mà nghĩ nhập thần như vậy, người làm sao mà biết người như vậy lại có thể hấp dẫn ta?”

Lạc Hàn xoay người liền nhìn thấy khuôn mặt mình nhớ thương, thản nhiên ý cười trong mắt đã che đi ưu thương, trong lòng Lạc Hàn ầm ập biết bộ dạng này làm cho Tử Diệp lo lắng , Lạc Hàn lấy cánh tay vòng ôm Tử Diệp, gắt gao nhìn chăm chăm Tử Diệp thì thào nói muốn ôm người , sau đó đầu tựa vào trên vai Tử Diệp , trong khoảnh khắc ai cũng không nói gì, Tử Diệp tùy ý Lạc Hàn ôm, cảm thụ ầm ập theo cánh tay truyền đến.

Lạc Hàn nhẹ nhàng vuốt nhẹ mái tóc Tử Diệp, qua một lúc lâu giống như mới hạ quyết tâm chậm rãi nói: “Tử Diệp, chuyện này ta nghĩ đã lâu vẫn là quyết định không thể mang người đi, rất nguy hiểm , nếu người có cái gì không hay xảy ra ta không có cách nào cùng cha người nói công đạo càng không thể tha thứ chính mình, nghe lời ta, ngoan ngoãn ở nhà chờ tin tức của ta, ta sẽ bình yên vô sự trở lại bên cạnh người, yên tâm đi, ta trở về còn muốn thú người, sẽ không để ỉn có sơ xuất ” .

“Ta nói rồi ta sẽ không để người bỏ rơi ta, vô luận chuyện gì chúng ta cùng nhau chia sẻ , ta sẽ không để cho người đi mạo hiểm như vậy, còn nữa đến lúc đó chúng ta còn có thể ứng chiêu, gặp được vấn đề chúng ta còn có thể thương lượng, còn có một chuyện không nói cho người, kỳ thật ta biết một chút y học , đều là trước kia không có việc gì liền vụng trộm xem , ta nghĩ đi dịch khu còn có một nguyên nhân chính là ta nghĩ tự mình đi nhìn xem rốt cuộc là lây bệnh như thế nào , yên tâm , không có sự đồng ý của người ta sẽ không xằng bậy ” Tử Diệp cúi đầu rầu rĩ trả lời.

“Được, lần này theo ý người, đến đó về sau hết thấy phải nghe ta, không có sự cho phép của ta không được xằng bậy, aiiiiii, người rốt cuộc còn có cái bí mật gì mà ta không biết nữa ” Lạc Hàn bất đắc dĩ khê cười nói.

“Nhiều lắm a, còn thiệt nhiều thứ ta không có phát huy ra, về sau cho người đại khai mắt giới, chờ chuyện này hoàn thành ta sẽ nói cho người một bí mật nga” Tử Diệp cười khẽ đáp.

Lạc Hàn nhìn Tử Diệp thần nhiên nở nụ cười, ánh mắt giống một vòng trăng rằm đẹp mặt, hai người nhìn nhau một lúc lâu mới nhớ tới mọi thứ còn không có chuẩn bị tốt liền luống cuống tay chân về phía sau viện thu thập mọi thứ, nhìn thân ảnh bọn họ mọi người trong phủ tươi cười vui mừng bởi vì bọn họ rất ít nhìn thấy Lạc Hàn giống như hôm nay mỉm cười vui vẻ như vậy, bọn họ trong lòng hy vọng Tử Diệp có thể thay đổi Lạc Hàn.

39. Q.1 - Chương 39: Chuyện Gì Nguy Hiểm Cũng Không Thể Đem Chúng Ta Tách Ra

Tử Diệp loan thốt lưng xem xét Lạc Hàn còn có cái gì quan trọng mà quên không mang theo hay không, Lạc Hàn đứng ở một bên nhìn Tử Diệp chuẩn bị mọi thứ, hần lần đầu tiên phát hiện một nữ tử không có trang điểm gì cũng cảnh đẹp ý vui như thế, dáng người hoàn mỹ nhìn một cái không xót gì, tựa hồ cảm nhận được ánh nhìn chăm chú sau lưng Tử Diệp quay đầu liền thấy ánh mắt thâm tình của Lạc Hàn dừng trên người mình chưa kịp dời đi, nhìn thấy bộ dạng quần bách của Lạc Hàn Tử Diệp thần nhiên tươi cười giống như đóa hoa mùa hạ sáng lạn, liền bước nhẹ nhàng đến trước mặt Lạc Hàn, hai mắt ẩn tình, Lạc Hàn không biết Tử Diệp làm sao có thể đột nhiên khiêu khích người như vậy, một đôi mắt làm cho hần muốn nhìn cũng không dám xem, ở trước mặt Tử Diệp hần co quắp bất an giống như cái đứa nhỏ, nghĩ phải trấn tĩnh lại như thế nào cũng tĩnh không được, nhìn bộ dạng Lạc Hàn Tử Diệp không đành lòng chọc hần nữa, đành nói:

“Tốt lắm, nhìn xem còn có cái gì quên mang theo hay không?”

Vừa mới dứt lời Tử Diệp liền từ sau lưng lấy ra hai mảnh vải, một cái giao cho Lạc Hàn một cái thì mình lưu giữ, Lạc Hàn không biết cái này để làm gì dùng ánh mắt mê hoặc nhìn Tử Diệp, Tử Diệp nói cho hần mảnh vải dùng để che miệng như vậy có thể phòng ngừa vi khuẩn tiến vào khoang miệng, nói xong liền làm thử cho Lạc Hàn xem chỉ để một đôi đôi mắt đẹp lộ ra bên ngoài, Lạc Hàn nhìn nhìn cũng đem mảnh vải che lại, Tử Diệp lại từ trong người lấy ra hai thứ gì nữa mà Lạc Hàn cũng chưa thấy qua, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lạc Hàn, Tử Diệp nói cho hần đây là cái bao tay có thể phòng ngừa lây bệnh, Lạc Hàn kỳ quái trong cái đầu nhỏ của Tử Diệp làm sao có thể có nhiều ý tưởng cổ quái kỳ lạ (khác lẽ thường) như vậy, Tử Diệp qua loa nói là nàng nhìn thấy trong sách hơn nửa tiêu phí cả đêm mới làm tốt, Tử Diệp lại nói cho Lạc Hàn chỉ cần đến dịch khu nhất định phải có những thứ này hơn nữa cái bao tay cùng khẩu trang quyết không được mở ra, Lạc Hàn muốn phản bác cái gì còn không có há mồm đã bị Tử Diệp ngăn lại, Tử Diệp bá đạo nói chuyện này phải nghe nàng, Lạc Hàn cố ý giả bộ tức giận nhưng trong lòng cũng là ấm áp, bởi vì hần biết Tử Diệp nói như vậy khẳng định có lý do của nàng.

Sau khi tất cả đều đã chuẩn bị tốt Lạc Hàn cùng Tử Diệp an vị ở trên xe ngựa hướng dịch khu ngoài thành chạy tới, Tử Diệp tuy rằng đến Thiệu dương quốc đã lâu nhưng vẫn không có thói quen ngồi xe ngựa, Tử Diệp cảm thấy lực phủ ngũ tạng đều bị nén cùng một chỗ, vì dời đi lực chú ý Tử Diệp vén màn xe lên hướng ra phía ngoài nhìn lại, trước kia con đường lớn đầy người hiện tại lại không có ai, ngẫu nhiên gặp vài người thì cước bộ cũng vội vàng, các quán nhỏ cùng khách sạn đều treo bài đóng cửa, xe ngựa càng chạy cách kinh thành càng xa, không bao lâu liền ly khai đường cái lớn vào một cái đường nhỏ thì xe ngựa cũng lắc lư càng lợi hại, nhìn thấy Tử Diệp nhíu chặt mày Lạc Hàn hai lời chưa nói liền kéo Tử Diệp lấy tay gắt gao ôm thắt lưng nàng, có lẽ bởi vì có Lạc Hàn bên người nên Tử Diệp cảm thấy xe ngựa không xóc nảy như vậy nữa, vừa ngã vào lòng Lạc Hàn đã ngủ.

Chờ khi Tử Diệp tỉnh lại thì xe ngựa vẫn còn chạy, nàng không nghĩ ngoài thành cách trung tâm kinh thành lại xa như vậy, Lạc Hàn biết Tử Diệp mệt muốn chết rồi liền nói cho nàng qua một chút nữa là tới nơi, lúc này ở phía tây tịch dương đã muốn hạ xuống, ngẫu nhiên còn có mấy nhà cổ ngoài cửa xe chợt lóe qua, Tử

Điệp biết đã gần tới liền chuẩn bị tinh thần, chạy không bao lâu xe ngựa rốt cục dừng lại, Lạc Hàn vừa muốn đi xuống đã bị Tử Diệp giữ lại.

“Trước không cần xuống xe, đem những thứ vừa rồi ở nhà người ta đưa cho người cái bao tay cùng khẩu trang đeo lên đi, nhớ kỹ lời ta nói là không được bỏ xuống” Tử Diệp nghiêm túc đối Lạc Hàn nói.

“Được, chúng ta chuẩn bị tốt lần nữa đi, một hồi nữa ta đi tìm nơi ở tạm, buổi tối người phải nghỉ ngơi tốt một chút, ngày mai ta lại đi xem xét bệnh tình”, Lạc Hàn nhìn trên mặt tử điệp có chút mệt mỏi nói.

“Vậy được rồi, xe ngựa này thực mệt, lần sau phải làm thêm cái đệm, hôm nay trước hết nghỉ ngơi đi, mệt muốn chết rồi, không cho người giấu ta chuẩn êm đi kiểm tra” Tử Diệp uly hiếp nói.

Hai người chuẩn bị tốt mới đi xuống, Lạc Hàn vừa nhảy xuống sau đó liền đem Tử Diệp ôm xuống, Lạc Hàn để ả phu đi tìm nơi dừng chân, hắn cùng Tử Diệp trước đi xuống dưới một chút, tuy trong lòng đã chuẩn bị tốt nhưng khi Tử Diệp nhìn thấy tình huống thực tế vẫn ngạc nhiên, nơi nơi là nhà cỏ cao thấp, vài miếng bó củi làm thành hàng rào, trong không khí có một loại vị tanh hôi, ven đường nơi nơi là rác và ruồi bọ, vài người quần áo tả tơi gian nan qua lại, sắc mặt vàng như nền xem ra bệnh đã nguy kịch, ven đường vô luận là quán ăn vặt hay là tửu lâu đều đã đóng cửa, còn có vài bảng hiệu rơi xuống nơi nơi tiêu điều. Có thể là nhìn thấy bọn Tử Diệp là kẻ có tiền vài người quần áo tả tơi đều vây quanh họ, dùng một loại khăn cầu bí mật(không phát ra tiếng được mà nói bằng cơ miệng) lại mang theo ánh mắt tuyệt vọng nhìn bọn họ, trong đó có một lão nhân trên môi đã khô héo thì thào nói:

“Người tốt, cứu cứu chúng ta đi, nơi này mọi người đều sẽ chết sạch, chúng ta lão nhân chết thì chết nhưng là còn có đứa nhỏ a, có còn mấy người thai phụ, các người không cứu bọn họ nhất định phải chết, dẫn bọn họ rời xa chỗ này”.

“Chúng ta đều là người nghèo cũng không có tiền xem bệnh, lão bản hiệu thuốc bắc ở trấn trên đem giá được nâng cao nhất, chúng ta mua không nổi được chữa bệnh” một người khác phụ họa nói.

Nhìn đám thôn dân vô tội Lạc Hàn cảm thấy có một cổ lửa giận trong lòng hùng hực dấy lên, hắn tức giận không phải vì thôn dân bị tật bệnh tra tấn đến chết mà là cái đám thương nhân tâm đen tối kia, bọn họ đang kiếm tiền trên sinh mệnh người khác, chuyện này đối với Lạc Hàn mà nói đúng là không thể tha thứ, hắn lập tức nghĩ đến chuyện thứ nhất trước mắt phải làm chính là trừng trị những thương nhân phát rồ đó, sau đó đem được phân phát cho thôn dân, tiếp theo mới là tìm ra nguyên nhân căn bệnh.

“Mọi người yên tâm, ta lần này đến chính vì chuyện này, các người trước yên tâm trở về, ngày mai ta sẽ phái người đem được tự mình đưa cho các người, các người đều ở nhà an tâm không cần đi ra ngoài, ta sẽ đem tình hình bệnh dịch lần này điều tra rõ rồi trị tận gốc sẽ cho các người vừa lòng” Lạc Hàn trịnh trọng nói.

Đám người vây quanh dần dần rời đi, Lạc Hàn đứng ở đằng kia thẳng tắp nhìn phía phương xa Tử Diệp đứng ở sau lưng cái gì cũng không nói, chỉ là nhẹ nhàng cầm tay Lạc Hàn, nàng biết lúc này nói cái gì cũng không cần thiết chỉ cần yên lặng đứng ở sau lưng ủng hộ hắn thì được rồi, Tử Diệp trước kia có xem qua tivi thấy các thương nhân kiếm tiền trái lương tâm, nhưng khi sự thật ngay tại trước mắt nàng vẫn có chút không thể chấp nhận, nàng không rõ vì sao còn có người như vậy, ngay cả sinh mệnh của người khác cũng không giúp chỉ lo kiếm tiền, nhìn mặt Lạc Hàn xanh mét Tử Diệp biết nhóm người này sẽ có kết cục không hay ho gì rồi, Lạc Hàn không dễ dàng tức giận, một khi tức giận thì phải là không thể tha thứ.

40. Q.1 - Chương 40: Ôm Nhau Hạnh Phúc Gần Như Vậy

Trong mắt người khác Phong Lạc Hàn vẫn yên tĩnh đạm bạc tựa hồ mọi sự tình gì đối với hắn đều là việc nhỏ, vĩnh viễn là một bộ dạng dửng dưng định liệu trước, nhưng Tử Diệp biết ở sau lưng đạm bạc đó Lạc Hàn có một nội tâm rất mãnh cảm, buổi tối Tử Diệp cùng Lạc Hàn sẽ ngủ trong một lữ điếm ở trấn trên, nhà lữ điếm này là do mã phu của Lạc Hàn khẩn cầu lâu lắm mới cho vào ở tạm, bởi vì Lạc Hàn không muốn để cho người khác biết hắn là Vương gia thân phận hiển hách, thiếu chút nữa là không có nơi trụ.

Trong cái trầm tĩnh của ban đêm, Tử Diệp ngủ không được mặc quần áo lằng lể mở cửa ngli ra bên ngoài đứng một chút, vừa mở cửa ra Tử Diệp liền thấy thân ảnh Lạc Hàn đã đứng ở bên ngoài, trên người không có khoát nhiều quần áo ở trong bóng đêm có chút đơn bạc cùng tịch liêu, giờ phút này u buồn trong ánh mắt biểu lộ hoàn toàn, tâm Tử Diệp hung hăng bị co rút một chút, nàng không rõ với địa vị ở trong cung của Lạc Hàn làm sao có người gây ưu thương được cho hân, trước kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho hân không thể hóa giải, mặc dù rất nhiều nghi vấn nhưng Tử Diệp chưa bao giờ đi hỏi Lạc Hàn, bởi vì nàng tin tưởng có một ngày Lạc Hàn sẽ nói cho nàng biết.

Tử Diệp xoay người vào lại trong phòng lấy ra một chiếc áo khoát lằng lể đến sau lưng phủ thêm cho Lạc Hàn, sau đó liền trầm mặc đứng ở đằng kia, Lạc Hàn cảm nhận được ấm áp trên người truyền đến, u buồn trong ánh mắt nhất thời bị một chút nhu tình thay thế, xoay người nhìn Tử Diệp nói:

“Đã trễ thế này, như thế nào còn không chịu nghỉ ngơi? Người mệt mỏi một ngày rồi mau nhanh nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có rất nhiều việc cần xử lý” .

“Người chẳng phải cũng không chịu nghỉ ngơi, không có việc gì, người có thể tiếp tục đứng đây, còn ta đứng ở chỗ này không nói lời nào chie đứng cùng người thì được rồi, ta không cần người một người cô linh, ngốc” Tử Diệp nhẹ nhàng tựa vào lưng Lạc Hàn nói.

“Như vậy đi, chúng ta đi vào trong phòng, thân thể người không tốt không thể cảm lạnh, người ngồi ở trên giường, ta ở bên cạnh chúng ta nói chuyện, liên luy người ở bên trong phòng ngủ, ta đứng bên cách vách phòng, có thể chứ” Lạc Hàn hỏi Tử Diệp.

Tử Diệp gật gật đầu tùy Lạc Hàn trở lại trong phòng, Tử Diệp tuy rằng không có phong kiến như cổ nhân vậy, nhưng là căn phòng to như vậy chỉ có nàng cùng Lạc Hàn vẫn có một chút xấu hổ, Tử Diệp chỉ có thể làm bộ dường như không có việc gì bộ đến trên giường cái chăn bán nằm, nhìn thấy bộ dạng Tử Diệp then thùng trong lòng Lạc Hàn cũng là một trận rung động, mặt ngoài thì trang một bộ đạm bạc, trong phòng có chút không khí ái muội bắt đầu khởi động, vì đánh vỡ loại không khí không được tự nhiên này, Tử Diệp dần dần bình tĩnh vội hỏi nói:

“Lạc Hàn, ngày mai người tính xử trí đám thương nhân này như thế nào?”

“Cầm tặc trước cầm vương, đám thương nhân cầu lợi trung gian khẳng định có một thế lực lớn chỉ đạo, không có hân lên tiếng nhóm tiểu thương này cũng không có lá gan lớn mà dám làm như vậy, ngày mai trước cấp nhóm tiểu tốt cảnh báo để cho chính bọn họ nói ra kẻ đứng sau thao túng, nghiêm trọng nghiêm trị không tha, tịch thu tất cả được phẩm của bọn họ phát cho những bệnh nhân ở đây hi vọng có thể thoát khỏi tình hình khẩn cấp, về phần nhóm tiểu thương liền làm cho bọn họ tự động mở gia môn ra giúp người cần giúp, chuyện này trong vòng hai ngày nhất định phải xử lý thỏa đáng, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta vẫn là tìm ra nguyên nhân, chuyện xem bệnh để cho nhóm ngự y cùng lang trung làm tốt” Lạc Hàn khụ khụ cổ họng ra vẻ trấn định nói.

“Ân, xem ra ngày mai đại môn của nhóm thương nhân này đã muốn đổ , đụng vào Hàn Vương gia của chúng ta không tử cũng phải lột da” Tử Diệp vui sướng khi người gặp họa nói.

“Ta có như người nói độc ác như vậy sao” Lạc Hàn ra vẻ tức giận nói.

“Không có, người là công thần, ta sẽ không quên lịch sử sẽ không quên người” Tử Diệp khoa trương nói.

“Cái gì công thần ta không hiếm lạ, ta chỉ cần con dân sống tốt, trong nước hiện nay thoát nhìn phồn vinh hưng thịnh kỳ thật là loạn trong giặc ngoài, nội có ôn dịch ngoại có ngoại tộc biên cương như hổ rình mồi, trên biên cương không nghĩ sẽ khởi mào chiến loạn, tai ương vẫn là bình dân vô tội, chờ ngày nào đó thật sự ổn định , Tử Diệp người gả cho ta, ta cũng không làm cái gì Vương gia, chúng ta tìm một chỗ u tĩnh sinh sống, cuộc sống hạnh phúc dưỡng một đám đứa nhỏ, cuộc sống chỉ cần yên ương không cầu cuộc sống thần tiên, người xem được không” Lạc Hàn vẻ mặt hưởng tới nhìn Tử Diệp nói.

“Ân, đến lúc đó chúng ta không bao giờ xa nhau nữa, ta chính là cái đuôi nhỏ của người ,người đến đâu ta liền theo đến đó” Tử Diệp làm nũng ôm tay Lạc Hàn nói.

“Được, người liền làm cái đuôi nhỏ của ta, không còn sớm , mau ngủ đi, ta ở đây chờ người ngủ ta mới đi ra” Lạc Hàn thay Tử Diệp sửa lại chăn nói.

Tử Diệp ngay tại lúc Lạc Hàn nói chờ đợi nhắm mắt lại chỉ chốc lát liền ngủ say, Lạc Hàn nhìn dung nhan Tử Diệp ngủ say trong mắt nhu tình có thể xuất thủy, giờ phút này Lạc Hàn thật muốn cứ chờ đợi như vậy, chờ đợi người trong lòng tình cảm thật chân thành, nhưng là Lạc Hàn biết cho dù lần này xử lý tốt ôn dịch trở lại kinh thành xong thì chuyện thú Tử Diệp cũng không phải dễ dàng, Lạc Hàn biết Phong Lạc Hiên là cánh cửa mà hắn khó có thể qua được, Lạc Hàn nhẹ nhàng cúi xuống bên môi Tử Diệp nhẹ nhàng in lại, sau đó vuốt ve tóc Tử Diệp thì thào nói:

“Ai cũng không thể ngăn trở chúng ta cùng một chỗ, ta sẽ không đem người tặng cho bất luận kẻ nào, cho dù là hoàng huynh ta kính trọng cũng không ngoại lệ, Tử Diệp vì ta, hảo hảo trân trọng chính mình” .

Nói xong Lạc Hàn đứng dậy trở lại căn phòng cách vách, ngay tại lúc Lạc Hàn đem cửa phòng đóng lại trong nháy mắt Tử Diệp mở mắt, bên miệng có mỉm cười thần nhiên trong mắt cũng có chút sầu bi.

41. Q.1 - Chương 41: Lược Thi Tiểu Kế, Còn Không Có Được Đưa Tới

Trời còn không có tảng sáng Tử Diệp đã bị tiếng đập cửa của Lạc Hàn đánh thức, mặc áo khoác còn chút buồn ngủ đi mở cửa, Lạc Hàn nhìn thấy Tử Diệp thật là giật mình không nhỏ, nhìn thấy bộ dạng Tử Diệp còn không có tỉnh ngủ Lạc Hàn liền nhanh chóng đem cửa đóng lại, Tử Diệp phong tình như vậy Lạc Hàn cũng không nghĩ để cho người khác nhìn thấy, thấy Tử Diệp lấy quần áo mà bắt đầu mặc, Lạc Hàn nghĩ nha đầu kia thật đúng là không biết ngại, bả đầu vớ vàng chuyển tới một bên, Tử Diệp bị Lạc Hàn làm cho tức cười buồn ngủ nhất thời bị đều biến mất, Tử Diệp đơn giản rửa sạch một chút mang theo cái bao tay cùng khẩu trang liền cùng Lạc Hàn đi ra.

Khởi điểm không cần khởi sớm như vậy , nhưng Lạc Hàn có tin tức đám thương nhân kia có hành động, xem ra là muốn lần trốn, Lạc Hàn không nghĩ kiểm củi ba năm thiêu một giờ chỉ có thể gây ông đập lưng ông, tối hôm qua thừa dịp Tử Diệp ngủ say Lạc Hàn lặng lẽ thay y phục dạ hành đi lên trấn trên đột nhập vào tất cả các hộ thương nhân tìm kiếm một lần, cho nên hiện tại Lạc Hàn thực dễ dàng đến một hiệu thuốc bắc lớn phía trước, trong ánh sáng mờ ảo của buổi sớm Tử Diệp nhìn thấy có người đang tiến xuất xuất có vẻ phi thường vội vàng, nhìn đến tình huống này không đợi Lạc Hàn giải thích Tử Diệp lập tức liền đoán được nhóm người này khẳng định thông đồng, khẳng định cũng có được tin tức có người muốn trừng trị bọn họ, thế này mới lựa chọn bất động thanh sắc lần trốn, Tử Diệp cảm thấy may mắn là Lạc Hàn đến gọi nếu tới chậm một chút thì xem như không công, Tử Diệp nhỏ giọng hỏi Lạc Hàn hiện tại làm sao bây giờ, Lạc Hàn nói cho nàng trước không cần nóng nảy, chờ bọn hắn đem hàng của Đông Tây Đô chuyển đến hết lên xe mới hiện thân, nhân chứng vật chứng lấy được là chứng cứ tốt nhất.

Nhìn thấy hàng hóa của Đông Tây Đô đều được chuyển lên xe, Lạc Hàn cùng Tử Diệp mới từ một góc sáng sửa đi ra, người hiệu thuốc bắc nhìn thấy sớm như vậy còn có người đi ra cũng giật mình không nhỏ, âm thầm lưu tâm, Lạc Hàn ổn trọng đi đến tiểu nhị trước mặt nói:

“Đây là muốn chuyển nhà sao? Chưởng quầy các người ở đâu, kêu hắn đi ra nói có người tìm hắn có chút việc.”

Tiểu nhị là người thông minh, vừa thấy người tới ăn mặc không giống người thường liền chạy nhanh đi về phía chưởng quầy báo cáo, Lạc Hàn dạo quanh xe ngựa một vòng lại một vòng, thừa dịp người không chú ý lặng lẽ mở ra một góc hàng nhìn xung quanh liền thấy bên trong tất cả đều là dược liệu, không đợi bao lâu chưởng quầy đã được tiểu nhị dẫn đến trước mặt Lạc Hàn, chưởng quầy cẩn thận đánh giá Lạc Hàn, trong mắt hắn Lạc Hàn đáng vẻ đường đường không gian mà uy đồng thời còn có một cổ đậm bạc nói không nên lời, hắn trực giác Lạc Hàn không phải cái nhân vật đơn giản, như vậy sáng sớm đến gặp hắn, rõ ràng là hướng về phía hắn mà đến, nhưng là hắn suy nghĩ nửa ngày cũng không biết là trêu chọc nhân vật lợi hại nào, lại không biết chi tiết đối phương, điều này làm cho lòng hắn không yên, vì thế có chút lấy lòng hỏi Lạc Hàn:

“Không biết vị khách quan này sáng sớm tinh mơ tìm tại hạ có chuyện gì?”

“Đông chưởng quầy phải không? Nghe nói ở trấn trên này hiệu thuốc của người là lớn nhất, hàng hóa đầy đủ hết” Lạc Hàn nhìn hàng hóa trên mã xa hỏi.

“Lớn nhất thì không dám, bất quá hiệu thuốc bắc của ta cái gì cũng có, không biết ngài cần cái gì” Đông chưởng quầy tiến thêm một bước nịnh bợ nói, nếu không biết rõ ràng thân phận người tới Đông chưởng quầy không dám thể hiện quá.

“Ồ, thật ra ta có chút việc nhỏ cần người hỗ trợ, rất đơn giản, người không phải muốn chuyển nhà sao, mọi thứ trên xe toàn bộ lưu lại các người có thể rời đi, người cũng biết nơi này đang có ôn dịch, người lựa chọn rời đi không phải là không muốn ở đây chết cùng với mấy nhân mạng này sao? Ta nghĩ Đông chưởng quầy người quả quyết sẽ không là người duy lợi.” Lạc Hàn tiếp tục nhìn chăm chăm trên xe hàng hóa nói.

“Này... Này... , vị này khách quan người cũng biết chúng ta là thương nhân, làm ra chút sinh ý cũng không phải dễ dàng người muốn chúng ta đem tất cả mọi thứ trên xe lưu lại không phải làm ô nhục nhà già trẻ chúng ta uống gió sao? Lại nói nơi này ôn dịch số được đó của chúng ta cũng không thể chữa khỏi bệnh dịch này” Đông chưởng quầy có điểm bị làm khó nói.

“Đông chưởng quầy biết vì sao sáng sớm ta tới nhà người sao? Không ngại nói cho người, nếu người là ta ,không có một chút căn cứ chính xác sẽ không tới tìm người như vậy , người thừa dịp ôn dịch tai ương bốn phía nâng lên được giới khiến rất nhiều người khổ mua không nổi được mà trở mắt nhìn người thân ở trước mặt mình chết đi, nếu người một nhà nâng được cao còn chưa tính, người thế nhưng còn liên kết tất cả thương nhân cùng nhau nâng cao được giới, người nói xem đây là nguyên nhân gì” Lạc Hàn lạnh lùng mang theo thần nhiên tươi cười ở khóe miệng còn có một tia lãnh khốc.

“Người đừng vu oan, người là loại người nào đến quản ta, không ngại nói cho người chính là ta muốn mọi người đem được giới nâng cao ,ở thành đông này đại cứu tử (em rể) ta là người trong nha môn” Đông chưởng quầy chỉ cao khí ngang nói.

Tử Diệp nhìn Đông chưởng quầy kia phớt lờ sắc mặt đương trường đã nghĩ đi tẩu một quyền giải hận, nhưng là nàng biết có Lạc Hàn ở đây loại sự tình này không cần nàng ra mặt liền thoải mái giải quyết, nhìn chưởng quầy không có người được một tia nguy hiểm khóe miệng Tử Diệp hơi hơi nhếch lên bởi vì nàng biết người này kết cục cũng không hay ho gì, không nói đại cứu tử chúc vị ra sao, một khi nói đã nói lời kia vốn không có đường sống để sửa đổi, lúc này Lạc Hàn đi đến bên người Tử Diệp đối với Đông chưởng quầy nho nhã nói:

“Phải không, nguyên lai sau lưng còn có chỗ dựa quan viên, ta thật muốn nhìn xem là vị quan viên nào có lá gan lớn như vậy, người tới, trước đem Đông chưởng quầy thỉnh đến quý phủ nhà mình, phải người đi đem đại cứu tử của hần cũng mời đến” .

Lần này Đông chưởng quầy mới bắt đầu hoảng hốt , hần ẩn ẩn cảm thấy người nọ là mình không thể trêu vào , mồ hôi lạnh theo thái dương chảy xuống, hần run run hỏi:

“Không biết khách quan rốt cuộc là loại người nào, chỗ nào chậm trễ còn thỉnh quan nhân tha thứ” .

“Ta làm cái gì không trọng yếu, người chỉ cần biết hôm nay ta đến không vì cái gì khác ngoài xe được này của người, ta là người như thế nào người lập tức liền sẽ biết, nếu người làm nhiều việc trái lương tâm, hôm nay ta liền thay người đem số được đó đưa cho tất cả bệnh nhân, cho người tích chút đức đi” Lạc Hàn đánh giá Đông chưởng quầy gia nói.

Trong lúc nhất thời không biết từ nơi nào rất nhiều người đi ra, ba chân bốn cẳng đem được trên xe toàn bộ dỡ xuống, Đông chưởng quầy liền trở mắt nhìn từng xe được bị lấy đi lại tuyệt không dám phản kháng, những người đó dựa theo chỉ thị của Lạc Hàn, tất cả số được này đều đem xuống chờ chuyện này xử lý xong liền đi phân phát, lại nói đại cứu tử Đông chưởng quầy sáng sớm đã bị người mời đến nói là nhà Đông chưởng quầy có việc, trong lòng cũng sợ hãi không biết xảy ra chuyện gì, hần cầu nguyện chỉ mong không phải chuyện được giới, nhưng là khi hần vừa vào cửa nhìn liền nhìn thấy tình huống thì lập tức biết mọi thứ xong rồi, có lẽ kinh thành rất nhiều quan lớn hần không biết nhưng Hàn Vương gia hần nhận thức , Lạc Hàn đại danh môn kinh hoa thành không có ai là không biết, nhìn thấy việc này Hàn Vương gia tự mình đến tra hần chỉ biết mình đã vào tử địa .

“Vi thần không biết Hàn Vương gia đại giá quang lâm có chút chậm trễ, vi thần đáng chết” cậu em vợ Đông chưởng quầy vừa thấy Lạc Hàn liền bùm quỳ trên mặt đất, đầu không ngừng dập xuống .

Tiếng xưng hô này hoàn toàn đem Đông chưởng quỳ dọa choáng váng, vội vàng bùm quỳ trên mặt đất hô to tha mạng, Lạc Hàn biết sự tình này đã xảy ra cho dù giết bọn họ cũng không giải quyết thêm gì, huống hồ trung gian còn có tiểu nhị vô tội, được này cũng đã đến nơi, nhưng là đầu sỏ gây nên là không thể tha thứ.

“Các người đều đứng lên đi, ta biết trung gian có rất nhiều người vô tội, tất cả bọn tiểu nhị hiện tại có thể rời đi, về phần Đông chưởng quỳ cùng cậu em vợ người tội chết có thể miễn tội sống khó thoát, các người liền tự mình đi nha môn lĩnh năm mươi đại côn, triệt miễn quan chức, tịch thu tất cả dược liệu của Đông chưởng quỳ, việc này chấm dứt tại đây” Lạc Hàn nhìn chăm chăm hai người bọn hắn nói.

Tất cả mọi người dập đầu tạ Lạc Hàn khai ân, trong lúc nhất thời tất cả bọn tiểu nhị đều rời đi, Đông chưởng quỳ cùng cậu em vợ của hắn trong trạng thái thất hồn lạc phách bị người nâng hướng nha môn đi đến.

42. Q.1 - Chương 42: Nơi Đây Làm Sao Có Thể Có Dịch Tả

Lạc Hàn xử lý xong chuyện này thì trời cũng đã sáng tỏ, ánh mặt trời từ trong tầng mây thật dày bắn ra vạn trượng hào quang, đem trần nhỏ xa kính thành bên này chiếu rọi tựa hồ toả sáng ra vạn trượng sinh cơ, tùy từng của Lạc Hàn dựa theo phân phó của hắn đem dược phân phát đến mỗi hộ gia đình, nhưng lo lắng lãng phí thời gian, Tử Diệp cho bọn họ ở ngã tư đường cái hầm mấy nôi dược, sau đó mới đem dược phân phát đến mỗi người.

Tụ tập ở đầu đường, thôn dân nhìn đến trường hợp điểm phúc này đều kích động rơi lệ đầy mặt, trước kia cũng có quan viên tới nơi này nhưng không có một người như bọn Lạc Hàn tận tâm tận trách như vậy, bọn họ nhìn một đôi bích nhân cảm giác giống tiên nhân thần thánh không thể xâm phạm, tâm địa Bồ Tát khắc sâu hướng trái tim mỗi người, Tử Diệp nhìn đám thôn dân khốn khổ này trong lòng có chua xót không nói nên lời, nàng biết yêu cầu bọn họ có bao nhiêu đơn giản nhưng là yêu cầu đơn giản như vậy có đôi khi cũng không thể thực hiện, Tử Diệp nghĩ lần này mình nhất định phải đem nguyên nhân điều tra ra, không muốn để bọn họ lại phải trải qua ốm đau tra tấn.

Tử Diệp đem đề nghị của mình nói cho Lạc Hàn, Lạc Hàn dựa theo ý tưởng của Tử Diệp đem những thôn dân có mức độ bệnh tình giống nhau thì phân cùng một chỗ, như vậy có thể sắp xếp điều trị, Tử Diệp đầu tiên tìm trong đám người bệnh tình nghiêm trọng đi thăm dò xem, Tử Diệp phát hiện tất cả bệnh nhân cơ hồ đều có một đặc thù là đi tả, nôn mửa, bên góc còn xuất hiện hiện tượng ngất sùi, Tử Diệp hỏi người chung quanh trước kia có thể có tình huống giống vậy xuất hiện chưa, tất cả mọi người đều lắc lắc đầu, Tử Diệp cẩn thận đề ra nghi vấn thì một đám trả lời cơ hồ đều nhất trí.

Ngay tại lúc Tử Diệp cúi đầu suy nghĩ bỗng nhiên ở đầu truyền đến một trận xao động, Tử Diệp chạy nhanh tới nhìn xem nguyên lai là có một người đang run rẩy, biểu tình cực kỳ thống khổ hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt mép, tứ chi không ngừng run rẩy, người bên cạnh đều dùng ánh mắt hoảng sợ lại bất lực nhìn người đó, Tử Diệp đứng ở đằng kia sắc mặt trắng bệch nhìn không chuyển mắt người trên, giờ phút này Tử Diệp có chút rõ ràng cũng không thể khẳng định, nàng chạy nhanh tới chỗ Lạc Hàn, lúc này Lạc Hàn đang hỏi tình huống bệnh nhân, Tử Diệp vội vàng hỏi Lạc Hàn những người này trả lời như thế nào, Lạc Hàn thấy sắc mặt Tử Diệp không tốt vội vàng đem đáp án hỏi ra nói cho Tử Diệp, kết quả cùng đáp án Tử Diệp hỏi là giống nhau. Tử Diệp đem Lạc Hàn kéo đến một bên nghiêm túc nói:

“Lạc Hàn, từ giờ trở đi người lập tức phái người đi thăm dò tra nguồn nước chung quanh, trước đem tất cả nguồn nước che lại, bắt đầu kiểm tra từ nguồn nước gần đây, tiếp theo, tạm thời đem mọi người tập trung cùng một chỗ, phân nơi bệnh tình nặng nhẹ, người không bệnh thì người điều động quan binh cùng nhau đem trần trên này phạm vi năm dặm toàn bộ quét tước một lần, cỏ rác tập trung cùng một chỗ rồi toàn bộ đốt cháy hết, cuối cùng, trước để cho nhóm ngự y cùng lang trung lập tức hầm một loại thuốc phòng ngừa lây bệnh hơn nữa không có tác dụng phụ, đưa ọi người bao gồm người không mắc bệnh uống một chén, từ giờ trở đi mỗi người ăn cơm uống nước hay sinh hoạt đều phải sạch sẽ ở tại đây”.

Lạc Hàn lần đầu thấy Tử Diệp nghiêm túc nói chuyện một hồi như vậy, lập tức nghĩ đến Tử Diệp có khả năng biết nguồn gốc bệnh tình hoặc là biết cách dự phòng, vội vàng hỏi:

“Tử Diệp, biết bệnh gì sao?”

“Tạm thời còn chưa có thể khẳng định, bất quá nếu không có gì bất ngờ xảy ra hẳn chính là như ta đoán, Lạc Hàn bây giờ còn có ngự y ở ngoài cung sao?” Tử Diệp bình tĩnh nói.

“Có mấy người, lần trước ra cung nghĩ sợ lây lan vào cung nên vẫn không trở về” Lạc Hàn đáp.

“Tốt lắm, bọn họ hiện tại ở đâu, ta muốn đi gặp bọn họ nghe ý kiến” Tử Diệp nhìn Lạc Hàn nói.

“Được, ta phái người đưa chúng ta đi qua đó, tình huống bên này trước dựa theo phương pháp người nói mà làm, nhất thời cũng không có việc gì, ta liền cùng người đi qua” Lạc Hàn vừa nói vừa cùng Tử Diệp hướng ra phía ngoài đi đến.

Ngồi ở trên xe Tử Diệp vẫn trầm mặc, khuôn mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ giống như đang không ngừng suy tư về cái gì, Lạc Hàn vẫn xuất thần nhìn Tử Diệp, ở sâu trong ánh mắt là một mảnh nhu tình hải dương, qua hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại nhìn phía Lạc Hàn, thì thào nói:

“Lạc Hàn, biết loại bệnh dịch tả này sao”? (trong cv ghi là làm loạn, ta không hiểu cho nên theo bệnh tình cho là bệnh tả, bà kon cô bác nào biết chỉ điểm dùm cho)

“Không biết, không nghe nói qua, lần này cùng dịch tả người nói có liên quan sao”? Lạc Hàn hỏi Tử Diệp

“Ta chỉ là đoán không có xác định, cho nên nhu cầu cấp bách phải hướng ngự y tìm kiếm đáp án” Tử Diệp đáp.

“Loại này bệnh ở đây chưa từng xuất hiện qua, ngự y cũng xác định không được” Lạc Hàn nói.

“Kia không trọng yếu, ta chỉ cần bọn họ xác định vài loại bệnh trạng, xác định tốt là được, như thế nào mà loại bệnh này tại đây cũng sẽ xuất hiện” một câu cuối cùng Tử Diệp là lăm bầm lâu bầu đối chính mình tự nói.

“Bệnh này thực nghiêm trọng” Lạc Hàn lo lắng hỏi.

“Lạc Hàn biết không, ở thật lâu trước kia tây phương xa xôi, có một đế quốc vì loại bệnh này mà quốc gia thiếu chút nữa chết rất nhiều người, vì vậy bệnh nguyên nhân gây bệnh có rất nhiều loại, chỉ sợ có một loại không tiêu diệt hết thì bệnh này sẽ không hoàn toàn trừ tận gốc” Tử Diệp nói.

Lạc Hàn đến giờ nhận thức được tính nghiêm trọng của chuyện này, nếu việc này xử lý không tốt vậy khả năng sẽ lan tràn toàn hướng, nếu như thế này vậy thật đáng sợ, Lạc Hàn vội hỏi Tử Diệp có biện pháp nào, Tử Diệp chỉ là lắc đầu, cuối cùng mới nói chờ nhìn thấy ngự y mới có quyết định.

43. Q.1 - Chương 43: Tìm Kiếm Phương Pháp Giải Cứu

Xe ngựa ở một chỗ không dễ thấy được dừng lại, Lạc Hàn nói cho Tử Diệp đây là chỗ ở của Ngưu Thái y, có người liệu khởi rèm cửa Tử Diệp được tùy tùng nâng đi xuống xe ngựa lập tức hướng quý phủ đi đến, bọn thị vệ thấy Lạc Hàn liền nhanh quỳ xuống hành lễ bị Lạc Hàn đưa tay ra hiệu ngừng, trong sương phòng Ngưu Thái y cùng vài Thái y khác còn đang thảo luận tình hình bệnh dịch lần này, thấy Lạc Hàn đi vào quý phủ đều chấn động, Lạc Hàn thản nhiên đem nguyên do sự tình đơn giản tự thuật một chút để cho Tử Diệp đi thẳng đến vấn đề chính.

“Các vị đều vì tình hình bệnh dịch lần này mà vất vả, ta đây sẽ không đi vòng vèo, không biết các vị trước kia có sao có nghe nói qua loại bệnh dịch tả này chưa?” Tử Diệp đơn giản hỏi.

Ngưu Thái y cùng vài cái Thái y khác người xem ta ta xem người cuối cùng đều lắc đầu biểu hiện không có nghe nói qua, Tử Diệp thấy vẻ mặt bọn hắn mê mang chỉ biết bọn họ cũng không rõ ràng lắm vội vàng giải thích:

“Dịch tả, là một loại bệnh phi thường phức tạp, nguyên nhân có rất nhiều loại, lúc ban đầu bệnh trạng là đi tả, nôn mửa, nghiêm trọng sẽ xuất hiện ngất, run rẩy, cơ bắp co rút cho đến tận suy kiệt mà chết, nguyên nhân chung là do ăn uống không vệ sinh, cảnh vật chung quanh ô nhiễm cùng tự thân không vệ sinh khiến ắc bệnh, mà nó lây bệnh rất mạnh, nói ví dụ, nếu có một người xuất hiện loại bệnh này, như vậy của người này khi tiếp xúc với mọi người cũng sẽ bị lây bệnh, bệnh nhân bị con muỗi đốt, con muỗi sẽ là nguyên nhân lây bệnh trên rất nhiều người, một truyền mười, mười truyền trăm, dùng không được bao lâu toàn bộ cao thấp tất cả mọi người sẽ bị lây bệnh, cho nên nói đó là một loại bệnh truyền nhiễm thực đáng sợ, nếu xử lý không tốt sẽ dễ khiến tai ương diệt quốc ” Tử Diệp bình tĩnh đem những điều mình biết đều nói ra.

Trong lúc nhất thời mỗi người nhìn nhau choáng váng nói không ra lời, Lạc Hàn từ trong khiếp sợ tỉnh lại trước, hắn luôn luôn cao ngạo tự chủ giờ phút này cũng phương tắc gần loạn, các ngự y giờ phút này cũng tỉnh táo lại nghĩ đến hậu quả đều mồ hôi lạnh chảy ròng, Ngưu Thái y không xác định hỏi Tử Diệp.

“Lam tiểu thư, như thế nào người biết dịch bệnh lần này là dịch tả, theo lão thần biết được Lam tiểu thư từ nhỏ vẫn thể nhược nhiều bệnh cơ hồ cũng không xuất môn, người là từ đâu biết được dịch tả, cũng làm sao mà biết được đây là tình trạng của dịch tả ” ?

“Ngưu Thái y hẳn là biết, cũng không nhất định phải xem vạn quyển sách đi vạn dặm đường, tọa ủng trong nhà biết trước thiên hạ sự thế cũng không phải là không thể , về phần ta là làm sao mà biết dịch tả này cũng không trọng yếu, quan trọng là người là ngự y nổi danh trong triều, các người tại đây nghiên cứu tình hình bệnh dịch cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, mới vừa rồi theo như lời nói bệnh trạng của ta tin tưởng các vị hẳn là nghe thấy, nhất là cho tới bây giờ các vị còn không có kết luận, không biết là vì cái nguyên nhân gì, là không biết nguyên nhân hay là biết nguyên nhân nhưng không có tìm được nguyên nhân bệnh ” ? Tử Diệp một lời nói hết.

Trong lúc nhất thời bọn Ngưu Thái y có chút xấu hổ, bọn họ không nghĩ tới Tử Diệp sẽ nhanh mồm nhanh miệng như vậy, Tử Diệp cũng không muốn làm khó bọn họ nhưng sự tình quan hệ tới một quốc gia năng không thể hàm hồ như vậy.

“Nếu các người vẫn là không xác định lời nói của ta, như vậy hiện tại chúng ta sẽ đi dịch khu một lần, các người chính mình đi xem có phải tất cả bệnh trạng cùng những lời ta nói là tương xứng với nhau hay không, nếu tương xứng còn thỉnh các vị bất kể trước đó có chuyện gì cũng cùng tiểu nữ tử cùng nhau tham thảo phương pháp cứu trị ” Tử Diệp lui từng bước nói.

“Tốt, chúng ta phải đi nghiệm chứng một chút, nếu tình huống đúng như người nói, như vậy chúng ta đều nghe theo an bài của người ” Ngưu Thái y nói.

Bọn người Ngưu Thái y đoàn người vội vàng việc việc rời đi, Tử Diệp nhu nhu bả vai toan đau ngồi ở trên ghế mỗi một nhắm mắt lại, Lạc Hàn vừa rồi là muốn cùng bọn người Ngưu Thái y một hàng rời đi , nhưng lại lo lắng Tử Diệp một người ở trong này liền lưu lại cùng nàng, nhìn thấy vẻ mặt mỗi một của Tử Diệp Lạc Hàn cái gì cũng không có nói chỉ là nhẹ nhàng đi đến sau lưng hai tay đặt trên vai Tử Diệp nhẹ nhàng xoa bóp , đem tóc phân tán để ở sau đầu, Lạc Hàn bỗng nhiên nhớ tới từ buổi sáng đến bây giờ Tử Diệp còn không có ăn gì không khỏi áy náy thăm mắng chính mình thật sợ ý, Tử Diệp trong sự phục vụ thoải mái của Lạc Hàn dần dần chìm vào mộng đẹp, thừa dịp Tử Diệp ngủ Lạc Hàn liền cho bọn người hầu làm một chén canh hạt sen cho Tử Diệp, Lạc Hàn sợ Tử Diệp tiếp tục hại đến thân thể liền đem nàng đánh thức để cho nàng uống hết bát canh hạt sen.

“Một muốn chết rồi đi, bảo người không cần theo ta tới người lại không nghe, lần sau không được tùy hứng như vậy ” Lạc Hàn giả giận nói.

“Còn không phải là vì muốn tốt cho người sao, hôm nay nếu không phải ta ở đây, các người còn không biết khi nào thì mới có thể tra ra nguyên nhân bệnh đâu, chờ các người tra không được quốc cũng thành không quốc ” Tử Diệp vui đùa nói.

“Đúng vậy, người là công thần của Thiệu dương quốc chúng ta a, tại hạ thay tất cả con dân cảm ơn đại ân của người” Lạc Hàn khó được vui đùa nói.

Tử Diệp bị một bộ dạng đứng đắn của Lạc Hàn chọc cười to.

“Tử Diệp, người nếu có thể tìm ra nguyên nhân bệnh như vậy người có biện pháp chữa bệnh sao” Lạc Hàn dò hỏi.

“Này... Ta cũng không quá rõ ràng, ta chỉ là nhìn thấy qua trong sách loại bệnh trạng này, bất quá phương pháp trị liệu ta không thấy được” Tử Diệp có điểm khó xử nói.

“Như vậy cho dù tìm được nguyên nhân rồi nếu không có phương pháp trị liệu vẫn là kiếm củi ba năm thiếu một giờ, vẫn là cứu không được bọn họ” Lạc Hàn nhìn Tử Diệp nói.

“Lạc Hàn, hiện tại chúng ta không thể gấp gáp, tìm được nguyên nhân trước không chế thì sẽ tìm phương pháp, tin tưởng Ngưu Thái y bọn họ sẽ tìm được, ta cũng sẽ hỗ trợ tìm ” Tử Diệp an ủi Lạc Hàn.

Lúc này Tử Diệp hối hận lúc trước vì sao không đem phương pháp trị liệu xem một chút cũng không đến mức giống như hiện tại phải nơi nơi tìm kiếm, Tử Diệp đánh giá sương phòng không tính là lớn này phát hiện bên trong trừ bỏ sách vẫn là sách, Tử Diệp không nói hai lời liền đem tất cả sách thuốc xuống cùng Lạc Hàn một quyển lại một quyển lật xem, chỉ cần cầm lên quyển sách nào có một chút liên quan đến phương diện này là Tử Diệp liền đem chúng đặt ở một bên, Tử Diệp cùng Lạc Hàn đắm chìm trong sách không thấy một ngày cứ như vậy đi qua, ánh trăng lặng lẽ treo trên ngọn cây chiếu vào trên người một đôi trong phòng bận rộn vì thiên hạ.

44. Q.1 - Chương 44: Bệnh Đến Như Núi Đổ

Ngay tại lúc Tử Diệp cùng Lạc Hàn đang vội vàng tìm tư liệu bọn người Ngưu Thái y đã muốn trở về, biết hai người ở thư phòng liền khẩn cấp đi qua, khi Ngưu Thái y đuổi tới thư phòng nhìn thấy bọn Lạc Hàn cũng đang làm việc không khỏi đối Tử Diệp có một chút áy náy, Ngưu Thái y có chút bội phục Tử Diệp, hần cảm thấy tuổi còn nhỏ có thể có năng lực này thực không đơn giản, nhìn thấy Tử Diệp như vậy hần liền tính trong chuyện này đều nghe theo an bài của Tử Diệp, Tử Diệp ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt của Ngưu Thái y đang dừng ở trên người mình, từ trong ánh mắt hần Tử Diệp biết mình thành công, bệnh tình quả nhiên cùng phán đoán của nàng giống nhau.

“Ngưu Thái y trở về vừa đúng lúc, các người đã nhìn qua hiện tại có thể xác định bệnh tình sao” Tử Diệp hướng Ngưu Thái y hỏi.

“Ta nhìn qua mấy người quả nhiên cùng lời giảng của Lam tiểu thư giống nhau, là dịch tả, chính là loại này bệnh ta chưa thấy từng xuất hiện qua, không biết Lam tiểu thư biết phương pháp cứu trị chăng” Ngưu Thái y trả lời xong liền đem vấn đề lo lắng nhất trong lòng hỏi Tử Diệp.

“Chỉ sợ làm cho chư vị thất vọng, cho tới bây giờ Tử Diệp còn không nghĩ ra biện pháp giải quyết, nhưng là chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực thì nhất định có thể tìm được biện pháp giải quyết” Tử Diệp lời thề son sắt nói.

“Biện pháp sớm muộn gì cũng có thể nghĩ ra, bất quá không thể để thời gian lâu được nếu không chỉ sợ sẽ lan tràn lợi hại hơn, như vậy cho dù chúng ta tìm được biện pháp giải quyết thì một nửa người ở đây cũng không cứu nổi” Ngưu Thái y nghĩ mà sợ nói.

“Đúng vậy, cho nên chúng ta phải nắm chặt thời gian tới tìm biện pháp giải quyết, Ngưu Thái y người có rất nhiều sách thuốc ta cùng Hàn Vương gia đem những sách có liên quan đều tìm ra, các người lại tiếp tục nhìn xem bên trong có cái tư liệu hữu dụng gì không, bệnh nhân bên kia cũng không thể khinh thường, thời khắc phải chú ý động tĩnh của bọn họ, nhất định phải đem bốn phía vệ sinh làm tốt, như vậy lan tràn sẽ chậm một chút, hiện tại chúng ta liền cùng thời gian thi chạy, nhất định phải nội trong thời gian ngắn nhất tìm được biện pháp giải quyết” Tử Diệp nhìn bọn người Ngưu Thái y nói.

“Được, đều nghe Lam tiểu thư phân phó, Lam tiểu thư có cái gì nghi vấn có thể tùy tay tới hỏi lão phu, lão phu nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn” Ngưu Thái y nhìn Tử Diệp vui mừng nói.

Nhìn bọn Tử Diệp còn tìm kiếm biện pháp giải quyết, bọn người Ngưu Thái y cũng gia nhập vào trận chiến không có khói thuốc súng chiến trường này, Ngưu Thái y dựa theo phân phó của Tử Diệp cùng vài Thái y khác dựa theo bệnh trạng bệnh tình lựa chọn sử dụng mấy vị thảo dược nhất nhất thí nghiệm, lần lượt thất bại lại lần lượt thí nghiệm, làm việc suốt đêm rất cực cũng có hiệu quả, Tử Diệp lại làm cho người khác đem được hằm rồi phân phát đến ỗi người .

Làm việc cả một buổi tối mỗi người đều phi thường tiều tụy nhưng ai cũng không ngừng lại nghỉ ngơi mà tiếp tục nghiên cứu chế tạo tốt phương pháp trị liệu, liên tục 2 ngày Tử Diệp có điểm ăn không tiêu sắc mặt tái nhợt, đầu từng đợt mê muội, Lạc Hàn nhìn thấy bộ dạng Tử Diệp khuyên nàng nghỉ ngơi một hồi, Tử Diệp chỉ là cười cho qua bảo Lạc Hàn không cần lo lắng ỉn, Lạc Hàn phát hiện giờ phút này Tử Diệp giống như là điều đứt dây tùy thời muốn ngã xuống thật sự lo lắng không thôi.

Hắn làm cho Tử Diệp ngừng động tác, chuyển cái ghế ỷ để cho Tử Diệp nằm xuống nghỉ ngơi một hồi chính mình lại đi lấy chén trà đưa cho Tử Diệp, Tử Diệp nghe lời nằm ở trên ghế ỷ, thỉnh thoảng nói hai ba câu, Tử Diệp nhìn Lạc Hàn chiếu cố mình có cảm giác nói không nên lời, Tử Diệp cảm thấy Lạc Hàn đang bị mình cảm hóa một chút, không hề như trước kia lạnh lùng, cho dù có cũng là ở bên ngoài mới có thể biểu hiện ra ngoài, Tử Diệp cảm thấy thỏa mãn không thôi, kỳ thật Tử Diệp muốn rất đơn giản chính là mỗi ngày đều có thể cùng Lạc Hàn cùng một chỗ, mặt trời mọc cùng nhau làm việc ngày hết lại cùng về nhà.

“Thật tốt quá, thật tốt quá, rốt cục tìm ra biện pháp giải quyết ” Ngưu Thái y ở bên ngoài kích động hét lên.

Tử Diệp nghe được lời của Ngưu Thái y liền nhanh từ trên ghế đứng lên hướng ngoài cửa chạy tới, nàng muốn xem rốt cuộc có phải thật sự hay không, Ngưu Thái y nhìn thấy Tử Diệp đi ra, lập tức kích động đem Tử Diệp kéo về phía trước.

“Lam tiểu thư, dựa theo người nói chúng ta rốt cục tìm ra phương pháp trị liệu, chỉ là bây giờ còn không xác định đợi cho bọn họ dùng xong mới biết kết quả , dự kiến trong buổi chiều hôm nay có thể biết kết quả” Ngưu Thái y không để ý nam nữ chỉ ngại lời kéo tay Tử Diệp nói.

“Phải không, nhanh như vậy đã tìm ra phương pháp , mới hai ngày mà thôi, nếu như vậy, Ngưu Thái y các người mau nhanh đem được hằm tốt sau đó cho bọn họ dùng nhìn xem hiệu quả như thế nào” Tử Diệp nhanh nói.

“Thời gian là nhanh như vậy là may mắn có Lam tiểu thư ở đây nếu không chúng ta còn không biết đến bao lâu mới có thể tra ra nguyên nhân cũng tìm được phương pháp trị liệu đâu, người thực là đại ân nhân Thiệu dương quốc chúng ta a” Ngưu Thái y cảm kích nói.

“Trâu Thái y rất khách khí , ta cũng là con dân Thiệu dương quốc, cứu trị bọn họ ta cũng có phân trách nhiệm” Tử Diệp bình tĩnh nói.

Chờ đợi là một việc tàn khốc nhất thế gian, cả một ngày Tử Diệp cùng Ngưu Thái y bọn họ trong lo lắng vượt qua, rốt cục mặt trời lặn trên Tây Sơn thời điểm thì người thông báo cũng trở về, người thông báo một hồi đến liền cảm động đến rơi nước mắt quỳ trên mặt đất nói cho Ngưu Thái y, bệnh nhân dùng được xong bệnh trạng rõ ràng có thay đổi, bệnh nặng đã không còn run rẩy dựa theo phân phó của Tử Diệp đang nằm trên giường tĩnh dưỡng, bệnh tình của những người trong góc nhẹ hơn dùng xong đã không có đi tả nữa ...

Nghe được thông báo xong, tiếng cười ở quý phủ từ từ khi có dịch bệnh mất lặng đến giờ cũng phát ra, Tử Diệp nhìn những khuôn mặt tươi cười cảm thấy thực vui mừng, đi vào quốc gia xa lạ này đây là việc đầu tiên làm cho Tử Diệp thật cao hứng từ trong lòng, Lạc Hàn nhìn bọn họ cũng thần nhiên nở nụ cười, càng nhiều là đem ánh mắt đặt ở trên người Tử Diệp, Tử Diệp quay đầu cùng ánh mắt Lạc Hàn va chạm cùng một chỗ, nhìn Lạc Hàn Tử Diệp bỗng nhiên cảm thấy mọi thứ dần trở nên mơ hồ, nàng muốn bắt trụ tay Lạc Hàn lại chậm rãi ngã xuống.

45. Q.1 - Chương 45: Lúc Ngũ Say Ai Hôn Trộm Ta

Ngay tại thời điểm Tử Diệp ngã xuống trong nháy mắt Lạc Hàn nhanh tay ôm lấy thân thể yếu đuối vô lực của Tử Diệp, Lạc Hàn ôm chặt lấy Tử Diệp, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có một loại cảm giác sợ hãi, lúc này Tử Diệp giống như chiếc lá mùa thu không hề có sinh cơ, ánh mắt gắt gao nhắm chặt mặc cho Lạc Hàn kêu gọi thế nào cũng không tỉnh lại, Ngũ Thái y nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Lạc Hàn thoáng chốc hiểu được cô gái này ở trong lòng Lạc Hàn có bao nhiêu trọng yếu, hắn vội vàng làm cho Lạc Hàn đem Tử Diệp đặt ở trên giường, chính mình nhanh đi qua bắt mạch, Lạc Hàn lẳng lặng ngồi ở mép giường thỉnh thoảng thay Tử Diệp dịch chỗ, Ngũ Thái y một hồi nhíu mày một hồi lắc đầu, không biết như vậy càng làm cho Lạc Hàn thêm lo lắng.

“Ngũ Thái y, thế nào, không có gì trở ngại chứ” Lạc Hàn lo lắng hỏi.

“Vương gia, thứ thần mạo muội hỏi Lam tiểu thư trước kia có phải thân thể vẫn không tốt hay không, thực không dám đoán định, thần giúp Lam tiểu thư bắt mạch cảm thấy trong cơ thể nàng có một cỗ khí âm hàn thật lâu không có tiêu tán đi, việc này chứng tỏ thân thể Lam tiểu thư vẫn thể nhược nhiều bệnh, hơn nữa nàng có khúc mắc, ngực có một cỗ khí loạn vẫn tồn tại, nếu không thể tức thời chữa khỏi chỉ sợ tính mệnh sẽ nguy hiểm” Ngũ Thái y bấm bấm chỉ tiết.

” Thân thể Tử Diệp vẫn không thể nào tốt lên sao, cụ thể ta cũng không phải rất rõ ràng, ta chỉ biết là một lần bị bệnh thiếu chút nữa đoạt đi tính mệnh của nàng, vì thế một nhà Lam Thừa tướng mỗi ngày lo lắng hãi hùng, ngũ y trong triều cũng đi xem qua, uống cái gì cũng không có kết quả, sau lại không biết vì sao liền dần dần tốt lên, từ đó về sau thân thể cũng tốt hơn rất nhiều, bởi vì thế một nhà bọn họ còn đi cầu phúc đáp tạ ” Lạc Hàn nhất nhất nói.

“Hiện tại trước để cho nàng tĩnh dưỡng, khi thân thể tốt hơn rồi hồi kinh, điều kiện bên ngoài không thích hợp cho nàng tu dưỡng” Ngũ Thái y dặn dò nói.

“Được, vậy trước đưa nàng trở về, tình huống bên này cũng ổn định, người cần chú ý nhiều hơn trăm ngàn lần không thể qua loa, cũng không có đại sự gì bốn vương gia trước hết đưa Tử Diệp hồi kinh, sau đó đăng báo Hoàng Thượng” Lạc Hàn đem đến hạng mục công việc tiếp sau nhất nhất hướng Ngũ Thái y công đạo rõ ràng.

Ngũ Thái y nghe Lạc Hàn giao phó xong liền ly khai khỏi phòng, lúc này đêm đen đã hoàn toàn bao trùm, Lạc Hàn châm ngọn đèn đem phòng chiếu một tia ấm áp màu da cam, Lạc Hàn nhu nhu thắt lưng có chút toan đau, ngồi ở mép giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, Tử Diệp nhẹ nhàng một tiếng rên rỉ đem Lạc Hàn bừng tỉnh, Lạc Hàn nghĩ mình như thế nào lại ngủ, Tử Diệp nhắm chặt ánh mắt lông mi vừa động miệng thì thào nói cái gì Lạc Hàn cũng nghe không hiểu, Lạc Hàn nghĩ Tử Diệp gặp ác mộng nên một bên an ủi một bên ôm chặt, Tử Diệp như là tìm được chỗ an toàn ở trong lòng Lạc Hàn tìm được nơi thoải mái dần dần yên tĩnh ngủ say, Lạc Hàn trong lòng từng nghĩ tới cứ như vậy ôm Tử Diệp, nhưng nề hà ở trước mặt Tử Diệp hắn chưa bao giờ làm hành động vượt rào , hắn nghĩ hảo hảo che chở nàng, đêm nay khiến mình hoàn toàn làm cản một chút đi, Lạc Hàn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Tử Diệp, trên môi truyền đến mùi đinh hương thơm ngát, Tử Diệp tựa hồ cảm ứng được cái gì miệng hơi hơi mở ra, Lạc Hàn không chút do dự tham nhập vào trong miệng Tử Diệp, một trận tê dại theo môi truyền đến, Lạc Hàn tưởng cứ như vậy thâm hôn lại lo lắng sợ đánh thức Tử Diệp không tình nguyện ngắt đầu lên, lấy tay mềm nhẹ xoa nơi cánh môi có chút sưng đỏ của Tử Diệp, trong căn phòng to im lặng chỉ có tình yêu đang lan tràn.

Lạc Hàn ngồi như vậy đi đứng đều cứng ngắc không thôi nhưng khi nhìn thấy Tử Diệp ngủ an ổn như vậy lại bỏ đi ý định hoạt động gân cốt một chút, Lạc Hàn nghĩ đêm nay chắc phải ngủ như vậy, bả đầu dựa vào hướng vách tường, ôm Tử Diệp Lạc Hàn chậm rãi tiến vào giấc mộng ngọt ngào.

Tử Diệp cảm thấy mình đã ngủ một giấc rất lâu, trong mơ thấy mình trở lại gia đình trước kia, thấy mình nằm ở trên giường ba mẹ vây tại bên người, trong lòng không biết lại có chút chua xót, đột nhiên Tử Diệp cảm thấy giống như có chỗ nào không thích hợp, muốn đứng dậy lại phát hiện mình bị gắt gao ôm chặt, Tử Diệp ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của Lạc Hàn, thấy mình bị Lạc Hàn ôm như vậy Tử Diệp cảm thấy mặt nóng nóng , nghĩ đến ngày hôm qua như thế nào liền té xỉu không khỏi thầm mắng chủ nhân thân thể này chỉ hai ngày thân thể liền tiêu tụy , thật đúng là quá chiều chuộng, Tử Diệp không có giẫy dụa tùy ý Lạc Hàn gắt gao ôm hưởng thụ an bình khó được này.

Lạc Hàn mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi ánh mắt chớp chớp đối diện hần cười, hần có chút thất thần, sau đó nhìn đến tư thế ái muội này Lạc Hàn xấu hổ không biết nên bắt tay để chỗ nào.

“Tối hôm qua người cứ như vậy vẫn ôm ta ngủ ” Tử Diệp mỉm cười hỏi.

“Nếu không còn có thể thế nào đâu, người ôm không buông tay ta có biện pháp nào liền tùy ý người ôm ” Lạc Hàn trêu ghẹo nói.

“Làm sao có thể, khẳng định là người ôm ta không buông tay ” Tử Diệp có chút mặt đỏ nói, bắt đầu hoài nghi chẳng lẽ thật là chính mình ôm Lạc Hàn ?

“Hiện tại tỉnh lại còn không mau đứng dậy, cả người ta bị người tra tấn toan đau” Lạc Hàn tiếp tục trêu ghẹo Tử Diệp nói.

Tử Diệp nhanh theo trên giường đứng lên, ngượng ngùng cười gượng, lấy lòng cấp Lạc Hàn đám lưng nhu thất lưng.

“Tử Diệp, nếu thân thể người không có gì trở ngại, ngày mai chúng ta trở về kinh, ở trong này thân thể người không tốt, trở về đem thân thể người dưỡng tốt, về sau không được còn như vậy , lần này thiếu chút nữa đem ta hù chết, ta không thể để cho người có sơ xuất gì, lần này người cũng giúp rất nhiều, không có gì tiếc nuối ” Lạc Hàn đưa lưng về phía Tử Diệp nói.

“Ân, người trở về ta cũng trở về, tóm lại ta sẽ không một mình trở về , bệnh nhân đều an bài tốt lắm sao, việc này không thể qua loa sợ lại tái phát” Tử Diệp nói.

“Không có việc gì , mọi công việc cần chú ý ta đã đều hướng Ngưu Thái y nói qua ” Lạc Hàn đáp.

Tử Diệp xoa bóp cho Lạc Hàn xong rồi chính mình tự xoa gương đơn giản đem quần áo sửa sang lại, chải vuốt sợi có chút hỗn độn, vuốt cánh môi có chút sưng đỏ làm bầm lều bầu nói : “như thế nào ta lại thấy môi có chút sưng lên, sẽ không phải bị bệnh gì đi “, Lạc Hàn đem đầu chuyển qua hướng khác làm bộ như ‘ta không có nghe thấy’.

46. Q.1 - Chương 46: Nếu Có Thể Chết Ở Trong Lòng Người Cũng Biết Chờ

Một ngày này Tử Diệp thực nhu thuận làm sao cũng không đi ra ngoài, bởi vì Lạc Hàn lo lắng thân thể của nàng nên không cho phép nàng ra ngoài chỉ có thể ở trong sân tản bộ, Tử Diệp tuy rằng buồn phát hoảng nhưng vẫn ngốc ở trong sân không muốn làm cho Lạc Hàn thay nàng lo lắng, phía sau quý phủ Ngưu Thái y có một hoa viên, bên trong có nhiều dạng hoa cỏ còn có một chút thảo dược.

Tử Diệp cảm thấy rất hứng thú với những thảo dược không biết trong hoa viên này, nàng nghĩ tìm hiểu đặc thù cùng tác dụng của những thảo dược này đối với mình về sau sẽ có lợi, Tử Diệp biết thân thể chủ nhân này luôn không tốt, nàng phải hiểu biết nắm giữ càng nhiều phương pháp trị liệu mới có thể đem chính mình chiếu cố tốt, hoàn toàn đem bệnh căn trị khỏi.

Tử Diệp từ trong thư phòng lấy ra rất nhiều sách thuốc rồi đi vào hoa viên, đối chiếu đặc thù ,phương pháp trị liệu cùng với phối phương ở trong sách nói, Tử Diệp hào hứng đi phân biệt những thảo dược đó, tuy rằng chỉ một ngày thời gian Tử Diệp cũng nhận thức đông trùng hạ thảo, thanh mộc hương, bạch thực dược, đã biết tứ khí ngũ vị cùng phương pháp phối thảo dược thường dùng.

Tử Diệp nhu nhu thất lưng có chút toan đau xong liền đi chung quanh một chút, gió nhẹ phát đến thổi loạn tóc đen của Tử Diệp, một thân tố sắc ở trong hoa viên muôn hồng nghìn tía phá lệ thanh lịch, thanh nhã giống một đóa bách hợp tinh khiết, từng đợt mùi hoa truyền đến, thiên lam thủy tú hoa mỹ (trời xanh, nước trong, hoa đẹp) Tử Diệp bị vẻ đẹp đơn giản này mê hoặc, chính mình một mình một người giống con bướm khoải hoạt xuyên qua bụi hoa nghe ca khởi vũ, vũ bước nhẹ nhàng, Tử Diệp nhớ tới khúc vũ Thái tộc ở hiện đại, nhất thời quật khởi ngay tại hoa viên khởi vũ, tao nhã đáng người, đường cong hoàn mỹ thể hiện đều ở trên người Tử Diệp tận cùng biểu hiện ra ngoài, thỉnh thoảng có phiến lá cây từ không trung

bay xuống rơi vào chung quanh càng làm cho Tử Diệp thoáng như hoa tiên tử làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Lạc Hàn sáng sớm liền cùng Ngưu Thái y đi thăm dò xem bệnh tình dịch khu có ổn định hay không, Lạc Hàn ôn hòa hướng mỗi người hỏi thăm thân thể phục hồi thế nào rồi nói cho bọn họ về sau phải chú ý chút chuyện, đi đến nơi nào Lạc Hàn đều giống một làn xuân phong ấm áp tiến vào trong lòng mỗi người, mọi người đối hắn không có sợ hãi mà là kính yêu, nhóm thôn dân đều thích tới gần hắn bởi vì ở trên người hắn không có một chút cái gọi là Vương gia khí thế, Lạc Hàn xem mọi việc chiếu cố đều không sai biệt lắm, lo lắng Tử Diệp một mình một người sẽ buồn phiền cùng Ngưu Thái y phân phó vài câu liền ra roi thúc ngựa chạy trở về.

Lạc Hàn trở lại quý phủ không thấy Tử Diệp ở trong phòng, người trong phủ nói cho hắn thấy Lam tiểu thư đi về phía sau hoa viên , Lạc Hàn vội vàng đi ra sau hoa viên, mà lúc này Tử Diệp một người đùa bắt diệp nhạc hồ, tiếng cười vui thường thường theo môi tràn ra, Lạc Hàn đi vào sau hoa viên liền nhìn đến cảnh này chỉ biết sẽ không quên một màn, trong biển hoa, tiểu diệp chỉ có khởi vũ, một vị thân tố sắc tuyệt mỹ nữ tử ở bên bụi hoa tận tình chìm đắm vào kỹ thuật nhảy của mình, ba ngàn tóc đen tùy ý rơi trên vai, cổ định chỉ bằng một cái trâm cài màu ngà theo giai nhân vũ động mà trái phải đong đưa, gió lạnh lẽo thổi tới làm sợi tóc bay lên, váy quần vũ động, lúc này giai nhân nghịch ngợm vươn tay để một con bướm lặng yên dừng ở trên đầu ngón tay, Lạc Hàn cảm khái, thật sự là một bức tranh linh động, Lạc Hàn đứng ở đằng kia một cử động nhỏ cũng không dám, hắn sợ sẽ đánh vỡ giây phút khó được tốt đẹp này, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tử Diệp chỉ sợ trong nháy mắt người sẽ không thấy.

Sáng sớm ngày hôm sau Lạc Hàn liền chuẩn bị xe ngựa tốt, vì sợ Tử Diệp ở trên đường nghỉ ngơi không tốt hắn liền bảo xa phu chuẩn bị một cái chăn thật dày phủ ở chỗ ngồi, đơn giản dùng qua cơm xong bọn người Lạc Hàn đã an vị trong xe ngựa hướng kinh thành chạy tới, khí sắc Tử Diệp so với ngày hôm qua thoát nhìn tốt hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt đã có chút ửng hồng, Lạc Hàn thế này mới yên tâm xuống, nếu Tử Diệp vẫn là bộ dạng của ngày hôm qua hắn thật không biết nên như thế nào hướng Lam phủ nói rõ ràng, không nói đến bị bệnh chỉ với việc Tử Diệp vụng trộm chuồn ra đi theo hắn cùng đi dịch khu sẽ không cách nào nói rõ, Lạc Hàn tuy rằng biết người Lam phủ sẽ không nói hắn cái gì cho dù có câu oán hận cũng sẽ giấu ở trong lòng không biểu hiện ra ngoài, nhưng Lạc Hàn vẫn có chút băn khoăn, may mắn Tử Diệp bệnh lần này không có gì trở ngại.

Lạc Hàn đem Tử Diệp kéo vào trong ngực, chỉ có như vậy Lạc Hàn mới có thể chân thật cảm nhận được Tử Diệp tồn tại, Lạc Hàn nghĩ tới kinh thành đưa Tử Diệp về trong nhà nên như thế nào hướng Lam Thừa tướng giải thích chuyện này, nói vậy hiện tại bọn họ hẳn là thực lo lắng tình trạng của Tử Diệp.

“Tử Diệp, một hồi nữa về nhà nếu cha ngươi hỏi ngươi, ngươi cái gì cũng đừng nói để ta đến giải thích là được rồi” Lạc Hàn ôn nhu đối Tử Diệp nói.

“Không có việc gì , cha ta rất sủng ta sẽ không nổi đánh ta mắng , nhiều nhất chính là cầu nhàu vài câu, ta nghe là được” Tử Diệp nói.

“Phỏng chừng hiện tại người nhà ngươi khẳng định đều lo lắng chờ, đều do ta không thể khuyên được người!” Lạc Hàn nói.

“Nói cái gì vậy, là ta cứng rắn bám vào ngươi được không ? ta không phải đã an toàn đã trở lại rồi thôi !!!” Tử Diệp đáp.

“Tử Diệp, thân thể ngươi không tốt, về sau nên chiếu cố chính mình thật tốt, làm cho chính mình khỏe mạnh chút, ta sẽ tìm khắp thiên hạ lang trung có thể trị khỏi bệnh của ngươi” Lạc Hàn kiên quyết nói.

Tử Diệp ghé vào trong lòng Lạc Hàn cái gì cũng không có nói, nàng biết chỉ cần là Lạc Hàn nói ra liền nhất định sẽ làm được, Lạc Hàn không biết hiện tại trong lòng Tử Diệp suy nghĩ cái gì, Tử Diệp ở trong lòng yên lặng nói ‘ nếu đây là thiên ý cho dù không thể chữa khỏi có thể sẽ ngã vào trong lòng ngươi cũng biết chừng ’.

47. Q.1 - Chương 47: Lưu Luyến Không Rời, Hay Là Muốn Tạm Thời Chia Là

e ngựa ở trước Lam trước dừng lại, có lẽ là nghe được thanh âm xe ngựa đại môn Lam phủ đóng chặt chốt mở ra, Tiểu Nhị từ bên trong chạy ra nhìn thấy Lạc Hàn đang giúp đỡ Tử Điệp xuống xe, Tiểu Nhị kích động chạy tới ôm lấy Tử Điệp miệng còn thì thào nói cái gì, sau đó lại bỗng nhiên chạy vào phủ nói là đi nói cho lão gia phu nhân tiểu thư đã trở lại.

Tử Điệp đi xuống xe ngựa nhìn thấy gia môn quen thuộc trong lòng toát ra nhẹ nhõm ấm áp, tại đây trong thế giới xa lạ trừ bỏ Lạc Hàn cũng chỉ có này người nhà này là thật tâm yêu thương chính mình, nghĩ đến việc mình đi không từ già khẳng định đã làm cho cha mẹ lo lắng thật lâu Tử Điệp không khỏi áy náy, Tử Điệp sửa sang lại quần áo chính mình mại khai cước bộ thoải mái hướng trong nhà đi đến.

“Cha, nương, ta đã trở về” Tử Điệp kích động nói.

Nghe được Tiểu Nhị nói Tử Điệp trở về đã đến cửa nhà, vợ chồng Lam Hoài Thêm một nhà vẫn huyền tâm rất cực cũng thoải mái khăn cấp đi ra ngoài muốn gặp Tử Điệp, có lẽ lúc này Lam Thừa tướng sớm đem ý niệm giáo huấn Tử Điệp một chút ở trong đầu đã sớm để qua một bên, hần hiện tại chỉ muốn biết Tử Điệp có mạnh khỏe hay không cái khác đều có thể bắt kể, Lam Thừa tướng mới vừa đi đến trong viện chợt nghe tiếng gọi của Tử Điệp tiếp theo liền nhìn thấy một đạo thân ảnh khoái hoạt đang hướng bọn họ đi tới.

“Cha, nương, nữ nhi đã trở lại, nữ nhi đã làm xằng làm bậy làm cho cha mẹ lo lắng , thực xin lỗi, lần sau ta cũng không dám nữa ” Tử Điệp giành trước nói lời tự trách không cho nhị lão có cơ hội vấn tội.

“Điệp nhi, người rốt cục đã trở lại, mấy ngày nay đi nơi nào cũng không cùng người trong nhà nói qua, vì nương thật lo lắng, người, đứa nhỏ này” Lam mẫu hai mắt đầm lệ nhìn Tử Điệp nói.

“Điệp nhi, người xem, nhìn người có một chút tiểu thư khuê các nào không, cả ngày đều không có ở trong nhà, hiện tại lại đến mất tích, người không biết nương người thương người nhất , mấy ngày nay cũng chưa nghỉ ngơi tốt, người nha...” Lam Thừa tướng nữa thương nữa giận nói.

“Người nha ! đừng đang khóc khóc nữa , không phải đã trở lại sao, mau nhanh bảo hạ nhân đi làm chút thức ăn , phỏng chừng Điệp nhi cũng đói bụng lắm” Lam Thừa tướng đối với phu nhân nói.

Tử Điệp nhìn cha mẹ chân tình biểu lộ cảm động, ánh mắt ửng đỏ, đi qua đi nhẹ nhàng ôm lấy bọn họ, vừa động làm cho bọn họ giận buồn đã lâu mới vui vẻ cười rộ lên, Lạc Hàn ở bên ngoài đợi một hồi mới đi vào, hần nghĩ để cho Tử Điệp cùng cha mẹ một mình ở chung một thời gian, Lạc Hàn đi vào liền nhìn thấy tình cảnh ấm áp, Tử Điệp cùng cha mẹ của nàng ôm nhau cùng một chỗ, trường hợp như vậy là giấc mộng của Lạc Hàn, chính là hần biết đây ở trong nhà Đế Vương hần không có khả năng có được giây phút tốt đẹp này, Lam Hoài Thêm ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Hàn đang đứng ở cách đó không xa có chút xấu hổ, càng làm cho hần xấu hổ là hần thể nhưng không phát hiện Lạc Hàn đã đến, Lam Hoài Thêm buông mẹ con Tử Điệp ra tươi cười hướng Lạc Hàn đi đến.

“Làm cho Vương gia chê cười, đi vào trong thư phòng ngồi” Lam Hoài Thêm nói.

Lam Hoài Thêm cùng Lạc Hàn vừa nói giỡn vừa hướng thư phòng đi đến, mà Tử Điệp bị Lam mẫu thân thiết lộ kéo tay hỏi này hỏi nọ, Tử Điệp kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của Lam nhưng ánh mắt vẫn không rời đi thân ảnh Lạc Hàn, mà Lạc Hàn tựa hồ cảm giác được Tử Điệp nhìn chăm chú quay đầu lại hướng Tử Điệp lộ ra một tia mỉm cười giống như lê hoa nhợt nhạt, Lam mẫu nhìn thấy bọn họ mày đưa mắt liếc có chút vui mừng cũng có chút lo lắng, bởi vì Lam phủ từ trên xuống dưới đều biết Hoàng Thượng Phong Lạc Hiền cũng chung tình với tiểu thư bọn họ, nhưng là tiểu thư lại cùng Hàn Vương gia yêu nhau, bọn họ cũng đều biết con đường của tiểu thư nhà bọn họ sẽ không đi bình thuận.

Trong thư phòng Lam Hoài Thêm cùng Lạc Hàn ai cũng đều không nói gì chính là đều tự uống trà của mình, nhất thời trong phòng có vẻ có chút im lặng, Lạc Hàn dần dần đánh võ trầm mặc.

“Lam Thừa tướng, thực thật có lỗi đã để cho Tử Điệp theo ta đi đến nơi nguy hiểm như vậy, làm cho các người lo lắng” Lạc Hàn nói.

“Vương gia khách khí , tính cách nha đầu Tử Điệp kia ta còn biết chút, nhất định là nàng quẫn quít lấy người làm cho người mang nàng ra đi, cũng không biết tại nơi đó có cho người thêm phiền hay không” Lam

Hoài Thêm cười nói.

“Thêm phiền nhưng thật ra cũng không có, bắt quá lại cho chúng ta cái đại ân, lần này nếu không có nàng ở đó chúng ta còn không biết khi nào thì mới có thể đem vấn đề tìm ra biện pháp giải quyết, Tử Diệp thật sự là cho ta ngạc nhiên rất lớn, thật không biết nàng mỗi ngày ở nhà như thế nào, chỉ biết với chuyện như vậy ngay cả ta đều chỉ biết xấu hổ” Lạc Hàn không chút nào khoa trương nói.

“Oh, phải không, ta đây rất muốn nghe nàng rốt cuộc giúp các người cái gì, nha đầu kia hiện tại ngay cả ta còn có đôi khi có chút không hiểu được, từ lần trước hết bệnh rồi về sau tổng cảm giác có chút biến hóa lại nói không rõ” Lam Hoài Thêm nói.

“Lần này tình hình bệnh dịch chỉ sợ nhóm người các người đều nghe nói qua đi, là ta cùng nhóm ngự y đều không có biện pháp, nhưng là Tử Diệp lại biết bệnh trạng cùng phương pháp trị liệu cùng với cách dự phòng, hỏi nàng làm sao mà biết được nàng chỉ nói là từ trong sách nhìn thấy, lần này nếu không có nàng còn không biết phải chết bao nhiêu dân chúng nữa!” Lạc Hàn nói.

“Nghe người nói như vậy có chút kỳ quái, nha đầu kia là từ trong sách nào nhìn thấy sao đến ta trước kia cũng không xem qua đâu, nha đầu kia hiện tại thực có chút thần bí a!” Lam Hoài Thêm có chút sùng bái Tử Diệp nói.

“Thực làm cho người ta chờ mong nàng còn có thể mang đến cho chúng ta bao nhiêu ngạc nhiên nữa” Lạc Hàn hưởng ứng nói.

“Trở lại kinh thành Vương gia có phải còn đi gặp Hoàng Thượng hay không, Hoàng Thượng khẳng định cũng đang đợi Vương gia tự mình hội báo, lão thần đối Vương gia có cái yêu cầu nho nhỏ, chính là Vương gia hướng Hoàng Thượng hội báo có thể tận lực làm nhạt vai trò của Tử Diệp ở chuyện này hay không, lão thần không nghĩ làm cho Tử Diệp quá nổi bật thậm chí nghĩ làm cho nàng thường thường thần nhiên là tốt rồi” Lam Hoài Thêm hỏi Lạc Hàn.

“Lam Thừa tướng yên tâm đi, ta biết ta nên nói sao, ta sẽ bảo vệ tốt Tử Diệp” Lạc Hàn nói.

Lam Thừa tướng cùng Lạc Hàn vừa uống trà vừa trò chuyện với hần, mà ở trong một căn phòng khác Tử Diệp cùng Lam mẫu nói chuyện phiếm, Tử Diệp một hồi nghịch ngợm một hồi ra vẻ thâm trầm làm Lam mẫu cảm thấy thực vui mừng, Lam mẫu rất cực cảm giác được Tử Diệp biến hóa, từ trong lòng thầm cảm tạ Bồ Tát.

Lạc Hàn từ trong thư phòng đi ra hướng Tử Diệp cáo biệt, nguyên tính lại cùng Tử Diệp gặp nhau một hồi còn muốn hướng Hoàng thượng hội báo tình huống lần này, Tử Diệp ôm Lạc Hàn có vẻ lưu luyến không rời, tuy rằng cha mẹ đều ở đây nhưng là Tử Diệp vẫn làm như vậy, bọn người hầu đều cúi đầu giả trang cái gì cũng không phát hiện, Lam Hoài Thêm cùng phu nhân cũng không nghĩ tới Tử Diệp lớn mật như vậy cũng có chút xấu hổ, Lạc Hàn nhìn biểu tình mỗi người có loại xúc động muốn cười nhưng vẫn nhịn xuống nghẹn khóe miệng run rẩy, Lạc Hàn cũng chưa cảm thấy có cái gì không đúng bởi vì hần rất tin sớm muộn gì Tử Diệp cũng sẽ trở thành người của hần, chính là hần không nghĩ để cho người khác nhìn thấy Tử Diệp thẹn thùng nhưng lại...Ngày tại lúc Tử Diệp lưu luyến không rời Lạc Hàn đã lộ khai Lam phủ.

48. Q.1 - Chương 48: Cái Gì? Tử Diệp Cứu Trị ? Nàng Chỉ Có Thể Là Của Trẫm

Vừa lên ngọ (giữa trưa) Phong Lạc Hiên đều không có bước ra khỏi thư phòng nửa bước chỉ là ở trong thư phòng thi họa, hần đang đợi Lạc Hàn, tuy rằng đã biết tình hình bệnh dịch đã được khống chế nhưng hần muốn nghe Lạc Hàn hội báo, Phong Lạc Hiên ngẩng đầu nhìn xem bên ngoài, một ngày đã sắp đi qua, tịch dương phía tây đem cung điện chiếu rọi, một mảnh kim bích huy hoàng lại có loại thần thánh hoàng gia uy nghiêm không thể xâm phạm, Phong Lạc Hiên thích loại uy nghiêm này, cảm giác cao cao tại thượng kia

làm cho hắn thấy được cả thiên hạ đều phủ phục ở dưới chân hắn, một loại lý tưởng hào hùng thần nhiên mà sinh ra. (nguyệt : ta khinh...)

Ngay tại lúc Phong Lạc Hiên suy nghĩ rong ruổi vạn dặm bên ngoài liền truyền đến thông báo Lạc Hàn yết kiến, Phong Lạc Hiên thu hồi suy nghĩ lại trở lại bức thi họa, Lạc Hàn từ bên ngoài tiến vào nhìn thấy Phong Lạc Hiên đang thi họa vốn không nghĩ quấy rầy liền sớm đến bên cạnh yên tĩnh chờ, nhìn thấy nhất bút cuối cùng của Phong Lạc Hiên dừng lại Lạc Hàn mới mở miệng nói.

“Hoàng huynh họa càng ngày càng có thần” .

“Cùng với trình độ của người so sánh trăm cảm thấy không bằng a, đến bên này ngồi, nói xem tình hình bệnh dịch lần này thế nào, tấu chương bọn họ dâng lên đều nói ba phải, cái nào cũng được, trăm muốn nghe chính mồm người nói” Phong Lạc Hiên nói.

“Là như vậy, tổng thể mà nói hiện tại đã không có gì đáng ngại, hiện tại chỉ cần phòng ngừa lại tái phát, chúng ta đi vài ngày vẫn không tra ra là cái nguyên nhân gì làm cho tình hình bệnh dịch lần này xảy ra, sau lại là Tử Diệp ở trong một quyển sách xem qua là một loại bệnh mà tiền sử nước ta chưa từng có, sau lại được Ngưu Thái y cùng vài Thái y khác nghiên cứu rất cực tìm ra nguyên nhân cũng tìm được biện pháp trị tận gốc, đây là một loại có tính lây bệnh rất mạnh, may mắn hiện tại đã không có việc gì , hiện tại bên kia đã không còn tình huống gì đặc biệt nên ta trước hết đã trở lại, Ngưu Thái y còn ở đó làm công tác phòng chống cuối cùng, tin tưởng không bao lâu là bọn họ sẽ trở về” Lạc Hán nói.

“Không có việc gì là tốt rồi, Tử Diệp làm sao có thể đi nơi đó” Phong Lạc Hiên uống trà nói sang chuyện khác.

“Là như vậy, ngay từ đầu không phải để cho Lam Thừa tướng đi sao, sau lại mới đổi thành ta, nàng hẳn khoản muốn thay thế cha đi, ta không cho, sau lại cố chấp ta không lay chuyển được nên mới cho nàng đi ” Lạc Hàn lời ít mà ý nhiều giải thích.

“Nga, là như thế này, tính tình vậy không thể trách người, chưa cho người thêm cái gì loạn đi” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Không có” Lạc Hàn đáp.

Phong ba ôn dịch dần dần bị mọi người lãng quên dần, mọi người lại bắt đầu cuộc sống dĩ vãng bình tĩnh, trong khoảng thời gian này Tử Diệp cũng ngoan ngoãn ngồi ở trong nhà, ngẫu nhiên bởi Lam mẫu đi thấp hương, trên đường phía sau Tử Diệp đi theo là một đám bảo hộ nói như thế nào cũng đá không xong, Lạc Hàn cũng về với cuộc sống bình thần trước kia, đọc sách, tản bộ, có đôi khi sẽ đi tìm Tử Diệp nói chuyện phiếm, trong lúc này Phong Lạc Hiên cũng từng làm cho Tử Diệp tiến cung đều bị Tử Diệp lấy các loại lý do cự tuyệt, ngày lành luôn quá mau, ngay tại một ngày này lại một lần nữa đánh nát cuộc sống bình yên của Tử Diệp.

Ở điện thần thọ lão Thái Hậu sáng sớm liền không thoải mái, Phong Lạc Hiên đi thỉnh an nghe nói Thái Hậu không thoải mái liền cho người chạy nhanh đi thỉnh ngự y, người tới đúng là Ngưu Thái y.

“Hồi Hoàng Thượng, Thái Hậu không có gì trở ngại, có thể là đêm qua ngẫu nhiên nhiễm phong hàn làm cho bị cảm lạnh, thần cấp Thái Hậu khai mấy vị được, ăn vào nằm trên giường tĩnh dưỡng vài ngày thì sẽ tốt lên” Ngưu Thái y nói.

“Được, vậy người nhanh kê khai sau đó cho người hầu lập tức đi đun được” Phong Lạc Hiên nói .

“Thần khai liền a, nghĩ tới đoạn thời gian trước ở dịch khu kia mới gọi là nghiêm trọng, một đám mắt thấy từng người ngã xuống nhưng đám lão thần nghĩ mãi cũng nghĩ không ra biện pháp gì, Lam tiểu thư nhà Lam Thừa tướng không đơn giản a, gần đây không bao lâu nàng biết đây là loại bệnh gì, còn biết biện pháp phòng ngừa, ngay cả được vẫn là nàng đề nghị lão thần mới phối trí ra được , thực là nữ tử tài tình a” Ngưu Thái y biên khai phương thuốc biên nói.

Ngưu Thái y một phen vô tâm, đại ý trong lời nói không thể nghi ngờ làm cho trong lòng Phong Lạc Hiên nổ tung, hắn không nghĩ Tử Diệp thế nhưng có y thuật cao như vậy, hiện tại ở trong lòng hắn thật hận Lạc Hàn dối hắn nói lời nói dối, mặc kệ trong lòng như thế nào không thoải mái Phong Lạc Hiên cũng không ở mặt ngoài lộ ra một chút dấu vết.

“Tử Diệp? thiên kim Lam Thừa tướng ? Trâu Thái y có làm lẫn không, nàng làm sao có thể biết y thuật, ta nghe Hàn Vương gia nói là các người trị tận gốc Lam tiểu thư chỉ là phát hiện vấn đề” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Đúng vậy, vấn đề là do nàng phát hiện , phương pháp trị liệu lão thần tìm ra cũng là do nghe xong Lam tiểu thư đề nghị mới nghiên cứu được , thật sự là không đơn giản” Ngưu Thái y nói.

“Nghe các người nói như vậy, nữ nhi Lam Thừa tướng thật đúng là không đơn giản a, khó trách Hàn nhi sẽ chung tình với nàng như vậy” Thái Hậu hiền lành nói.

“Khó trách, lão thần còn buồn bực hiện tại nhờ Thái Hậu chỉ điểm như vậy rốt cục hiểu được , Hàn Vương gia chung tình với nữ tử kia cũng sẽ không kỳ quái ” Ngưu Thái y nói.

Phong Lạc Hiên không muốn lại nghe bọn họ nói chuyện, lấy cớ trong triều còn có việc liên ly khai, Thái Hậu nhìn Phong Lạc Hiên rời đi trong lòng có chút suy nghĩ, Phong Lạc Hiên rời đi lập tức đến ngự hoa viên, tức giận ẩn nhẫn rốt cục bùng nổ, Phong Lạc Hiên đem các loại hoa cỏ quý báu ở bên cạnh bặt một gốc cây cũng không dư thừa, phía sau các tùy tùng sợ tới mức lạnh run chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ đem tức giận này liên lụy đến trên người bọn họ, nhìn hoa viên tơi tả trước mặt, lúc này Phong Lạc Hiên trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là Tử Diệp là của ta, là của ta...

49. Q.1 - Chương 49: Vì Sao Đường Tình Yêu Chúng Ta Gian Nan Như Vậy

Phong Lạc Hiên trở lại Ngự thư phòng chính là lẳng lặng ngồi ở đằng kia, mặt ngoài thực bình tĩnh trong lòng lại ba đào mãnh liệt, Phong Lạc Hiên suy nghĩ nên dùng biện pháp gì hoặc là dùng một lý do nào đó đem Tử Diệp trở lại trong cung, chỉ cần ở lại trong cung hẳn liền có cơ hội đem nàng giữ ở bên người, chỉ cần giữ ở bên người hẳn liền có cơ hội làm cho Tử Diệp dần dần quên Lạc Hàn mà từ từ yêu thương chính hẳn, trước kia đối với gì sự tình hẳn cũng không cùng Lạc Hàn đi tranh, chính là lúc này đây hẳn không nghĩ buông tay, Phong Lạc Hiên trong lòng nghĩ cho dù là hạn cũng muốn đem Tử Diệp ở lại bên người hẳn, ngay tại lúc Phong Lạc Hiên trầm tư suy nghĩ vẫn không có tìm được biện pháp tốt nhất, lúc Lưu công công nói một vấn đề Phong Lạc Hiên đột nhiên linh quang chợt hiện lên biện pháp, nguyên lai Lưu công công hướng Phong Lạc Hiên bẩm báo nhóm hoàng tử lại làm ột Thái Phó nữa sinh khí đi rồi, mà Phong Lạc Hiên lúc này đã nghĩ đến một cái lý do tuyệt hảo làm cho Tử Diệp không thể không tiến cung, đó chẳng phải là làm lão sư cho đám hoàng tử sao.

Ngày hôm sau ngay tại lúc Tử Diệp tính đi gặp Lạc Hàn một đạo thánh chỉ liền rơi vào tay Lam phủ, trong thánh chỉ mệnh Lam Tử Diệp làm Thái Phó hoàng tử tùy ý tiến cung, cũng ban thưởng một khối lệnh bài có thể tùy ý tự do xuất nhập cung, ở trong cung còn ban cho Tử Diệp một chỗ ở, ban thưởng danh “Tử Diệp các” có thể tùy thời vào ở, quá trình có không ít các đại thần phản đối Phong Lạc Hiên làm như vậy là không phù hợp tổ chế, Phong Lạc Hiên lấy tổ chế thì chết mà người có thể linh hoạt sửa đổi, đồng thời hướng nhóm thần tử thuyết minh Tử Diệp thân thể không tốt, cho nên ban cho Tử Diệp các không có ý tứ khác chỉ là cho Tử Diệp dễ dàng nghỉ ngơi, giải thích cuối cùng này ngăn chặn lại miệng của các đại thần, Lam Hoài Thêm đứng ở phía dưới lại đột nhiên cảm thấy cả người rét lạnh, hẳn biết đây là Phong Lạc Hiên lấy một cái cớ, chân chính mục đích là đem Tử Diệp ở lại trong cung, mà Lam Hoài Thêm không mong muốn nhất chính là để Tử Diệp cùng hoàng gia có gì quan hệ, gả cho Lạc Hàn đã là cực hạn của hẳn, gả cho Hoàng Thượng là chuyện Lam Hoài Thêm không mong muốn nhất, chính là quân mệnh nan vi, hẳn hiện tại cũng không có cách nào giải quyết.

Mà ở trong phủ Tử Diệp nghe xong đạo thánh chỉ này tức giận đến nghĩ phải bắt nó dập nát, Tử Diệp biết trong chuyện này ai cũng không giúp được, làm Thái Phó Tử Diệp nghĩ vậy đã muốn cười, Tử Diệp vì không cho người nhà lo lắng quyết định ngày hôm sau liền tiến cung, nhưng là Tử Diệp trong lòng rõ ràng biết đây là do Phong Lạc Hiên muốn đem nàng ở lại trong cung, trong lòng nghĩ ai sợ ai a, không phải là cho bọn nhỏ đi học sao, chuyện nhỏ ấy còn không làm khó được ta, cái gì Tử Diệp các bốn tiểu thư không hiếm lạ cũng tuyệt không vào ở, giảng giải xong ta liền trở về nhà không có việc gì quyết không bước vào cung nữa, ta muốn nhìn xem người có thể đem ta ở lại như thế nào, lúc này Tử Diệp phi thường tưởng niệm

Lạc Hàn, Tử Diệp chạy nhanh tiến vào trong phòng của mình thay đổi quần áo cùng người nhà nói qua rồi chạy nhanh đi.

Tuy rằng Lạc Hàn không cần mỗi ngày vào triều nhưng chuyện này vẫn trước tiên liền rơi vào trong tai hắn, lúc này Lạc Hàn đang ngồi ở bên hồ nước im lặng uống trà, đàn tranh bên cạnh, vẫn như cũ một thân nội y trắng cùng áo khoác màu lam nhạt trường bào bất nhiễm một hạt bụi nhỏ, hai tay trắng thuần vuốt ve đàn tranh, tiêm chỉ nhẹ nhàng vắn vẽ hình như có một cỗ sầu bi theo dây đàn chảy ra, trong hai tròng mắt toát ra đau thương người khác dễ dàng nhìn thấy, chỉ có lúc một mình một người Lạc Hàn hắn mới có thể toát ra loại biểu tình đau thương này, ở trước mặt người khác hắn vĩnh viễn là một bộ thần nhiên không có bộ dạng phong ba này, ở trước mặt Tử Diệp hắn là một bộ nhu tình ngàn vạn, sẽ không dễ dàng đem ưu thương toát ra, lúc Lạc Hàn nghe được Phong Lạc Hiên muốn Tử Diệp tiến cung làm Thái Phó hắn chỉ biết Phong Lạc Hiên hoàn toàn sẽ không buông tay cùng với hắn nhất tranh cao thấp, Lạc Hàn không nghĩ vì nữ nhân mà huynh đệ trở mặt thành thù, nhưng là đối với Tử Diệp vô luận đối phương là ai Lạc Hàn cũng không lựa chọn buông tay, trong lòng hắn hiểu được chỉ có Tử Diệp mới là nữ tử duy nhất cả đời này hắn muốn kết hôn.

Tử Diệp không có phá nhiễu Lạc Hàn mà lẳng lặng đứng ở cách đó không xa, Tử Diệp từ trong mắt Lạc Hàn thấy được sầu lo cùng đau thương, trong lòng lại bắt đầu ần ần đau, Tử Diệp biết Lạc Hàn đang đau thương cái gì, nàng rất muốn đi qua thay Lạc Hàn vuốt lên cái đau thương tẩm tận xương ấy, nhưng lại sợ quấy rầy Lạc Hàn suy nghĩ sâu xa. Lạc Hàn không biết Tử Diệp đang đứng cách mình không xa, Lạc Hàn đem đàn tranh lấy qua, cúi đầu khinh nhẹ dây đàn, nhất thời làn điệu ưu thương theo ngón tay đưa xuống đi ra, chung quanh có một loại thần nhiên sầu bi, Tử Diệp nhìn Lạc Hàn cảm thấy hắn không nên làm phạm nhân, hắn là thần tiên, như vậy đứng ở trên đám mây xanh kia mà xem thế gian biến đổi, không nên có sầu bi của nhân gian mà hắn là tiêu dao như thần tiên.

Một khúc xong Lạc Hàn vẫn cúi đầu Tử Diệp khinh khê đi tới phía sau Lạc Hàn lấy tay hoàn trụ hắn, Tử Diệp muốn đem khoái hoạt của mình đều đưa cho Lạc Hàn chính là không muốn người thấy hắn như bây giờ, cảm nhận được từ phía sau mềm nhẹ Lạc Hàn cả người run lên, Lạc Hàn không có quay đầu mà thần nhiên nói:

“Tử Diệp ta nên bắt ngươi làm sao bây giờ” ?

“Lạc Hàn, còn nhớ rõ lời nói của ta sao, thế gian này mặc cho ai cũng đừng mơ tưởng tách chúng ta ra, cho dù là Hoàng Thượng cũng đừng mơ tưởng, ta biết ngươi khẳng định đã biết chuyện Hoàng Thượng cho ta làm Thái Phó, ngươi chính là vì chuyện này mà đang lo lắng phải không, yên tâm đi, ta biết nên làm cái gì bây giờ, ta sẽ không cấp bất luận kẻ nào bên ngoài trừ ngươi ra cơ hội” Tử Diệp nói.

“Ta là tin tưởng ngươi, nhưng là ngươi không biết hoàng huynh, hắn không phải một người dễ dàng lựa chọn buông tha cho người khác” Lạc Hàn nói.

“Vậy cũng không có nghĩa là bao hàm chuyện của ta, việc ta cần phải làm là đem nhóm hoàng tử giáo tốt, chuyện còn lại ta một mực không đi để ý tới, chẳng lẽ hắn còn có thể làm gì ngoài giam lỏng bất thành” Tử Diệp nói.

“Tóm lại, sau khi tiến cung cẩn thận một chút” Lạc Hàn nói.

“Lạc Hàn, đáp ứng ta một việc, về sau đừng đau thương như vậy nữa, ta biết kỳ thật trong lòng ngươi có rất nhiều chuyện không có cùng ta nói qua, không quan hệ, ta chờ ngươi, chờ ngươi mở rộng cửa lòng hướng ta kể ra vào ngày nào đó, ta muốn ngươi mỗi ngày đều vui vẻ, đây mới là ta thích, Lạc Hàn, được không ?” Tử Diệp mềm nhẹ hỏi Lạc Hàn.

“Được, ta đáp ứng ngươi, về sau làm cho chính mình vui vẻ” Lạc Hàn đáp.

Tử Diệp ở sau ôm Lạc Hàn không có nói nữa, Lạc Hàn tùy ý Tử Diệp ôm, hai tay khinh xoa sợi tóc Tử Diệp, lúc này không một âm thanh nào phát ra nữa.

50. Q.1 - Chương 50: Âm Thương

Tử Điệp trở lại Lam phủ vẫn đứng ở trong phòng của mình không có đi ra ngoài, chỉ là giống như bức tượng điêu khắc ngồi bên bàn học, trong tay cầm một quyển sách nửa ngày cũng không lật qua một tờ, kỳ thật, giờ phút này trong lòng Tử Điệp có bao nhiêu lộn xộn, có rất nhiều lời nói không biết nên hướng ai kể ra, hiện tại nàng rất nhớ ca ca nàng Lam Vân Lỗi, không biết vì sao Tử Điệp trong lòng đối Lam Vân Lỗi có một loại cảm giác trời sinh ý lại, chính là Lam Vân Lỗi ở biên cương xa xôi đóng quân theo ý chỉ Hoàng Thượng không thể trở về, Tử Điệp cẩn thận tính từ lần trước từ biệt đến bây giờ nàng đã có mấy tháng không có nhìn thấy Lam Vân Lỗi, hiện tại nàng thậm chí đem lời trong lòng nói cùng Lam Vân Lỗi thuận tiện cho nàng cái chủ ý, Tử Điệp biết, nếu đối Phong Lạc Hiên nàng vẫn cường ngạnh Phong Lạc Hiên đối nàng không có cách nào, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ không thể đối Lam phủ gây áp lực, mà đây là chuyện Tử Điệp không nguyện ý nhìn thấy nhất, Tử Điệp không muốn bởi vì mình mà đem tai họa đến cho Lam phủ mang, đi vào triều đại này Tử Điệp đã dung nhập vào trong Lam phủ này, cho nên nàng không muốn nhìn thấy một cái nhà bởi vì chuyện của mình mà bị phá tán.

Tiểu Nhị đứng ở phía sau Tử Điệp vì tiểu thư không biết tương lai ra sao mà cảm thấy sầu lo, Tử Điệp từ trong lòng đã đem nàng trở thành tỷ muội của mình mà đối đãi, cho nên Tiểu Nhị thay Tử Điệp sầu lo, vô luận theo phương diện nào Tiểu Nhị đều tán thành Tử Điệp cùng Lạc Hàn cùng một chỗ, bởi vì chỉ có cùng Lạc Hàn cùng một chỗ Tiểu Nhị mới có thể cảm nhận được Tử Điệp chân chính vui vẻ, mấu chốt là Lạc Hàn cũng chung tình với Tử Điệp, nhưng là Tiểu Nhị cũng biết Hoàng Thượng đó là đại biểu hoàng quyền cao nhất không có ai có thể lay động nó, nếu Hoàng Thượng không buông tay trước Tiểu Nhị biết con đường Tử Điệp cùng Lạc Hàn sẽ rất gian khổ, có lẽ cuối cùng cũng không đến được với nhau, Tiểu Nhị nhìn Tử Điệp co rút nhanh mày mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng không dám đem lời nói lại nuốt trở vào, đứng nửa ngày cũng chỉ nói một câu chính là bảo Tử Điệp nên nghỉ ngơi, Tử Điệp gật gật đầu cái gì cũng không có nói.

Nằm ở trên giường Tử Điệp đem chuyện sau khi tiến cung phải chú ý chi tiết gì suy nghĩ cặn kẽ, lại một lần phát hiện có chỗ không hề thỏa đáng, có chút khốn ý liền xoay người ngủ, đồng dạng tại một đêm này cũng có người không có một chút buồn ngủ, đó là Lan Lăng Ngạo Thiên, sau khi hắn rời đi Thiệu Dương quốc xong hắn vẫn đều ở chú ý nhất cử nhất động của Thiệu Dương quốc trong đó bao gồm Tử Điệp, Lan Lăng Ngạo Thiên một người ngồi ở trong Ngự thư phòng hồi tưởng thời gian hắn ở Thiệu Dương quốc, chính hắn đều không rõ vì sao đối với Tử Điệp hắn không có một chút tình yêu nam nữ, từ khi nhìn thấy Tử Điệp lần đầu tiên hắn đã nghĩ hảo hảo trân trọng tiểu muội muội này, tuy rằng Tử Điệp không có thừa nhận hắn là đại ca.

Vừa mới rồi hắn nhận được tin tức biết Tử Điệp phải vào cung làm Thái Phó, Lan Lăng Ngạo Thiên trực giác không ổn, mặc dù ở Thiệu Dương quốc nữ tử làm Thái Phó Tử Điệp cũng không phải là người đầu tiên nhưng là Lan Lăng Ngạo Thiên biết Phong Lạc Hiên đối Tử Điệp là sẽ không buông tay, Lan Lăng Ngạo Thiên biết đối với sủng ái của Hoàng Thượng đó là chuyện nữ nhân thiên hạ ước cầu, nhưng là đối với một nữ tử chỉ cần một tình yêu chuyên nhất như vậy thì tình yêu của Hoàng Thượng nàng không cần cũng không muốn, một phần vạn yêu đối nàng mà nói không bằng không cần, Lan Lăng Ngạo Thiên chỉ hy vọng trong tương lai một ngày nào đó nếu Tử Điệp gặp được cái gì khó khăn có thể nhớ tới lời nói của hắn từng nói qua với nàng, như vậy hắn sẽ tận hết sức lực giúp nàng.

Tại trong ban đêm này không chỉ Lan Lăng Ngạo Thiên không có một chút buồn ngủ Lạc Hàn cũng đồng dạng không có ý muốn ngủ, một thân mặc nhất kiện đại y đứng ở đình viện, ánh trăng sáng tỏ đem Lạc Hàn vây quanh, ở trong mắt người bên ngoài xem ra giờ phút này Lạc Hàn hiển nhiên có chút tịch mịch cùng cô đơn nói không nên lời, Lạc Hàn xuất thần nhìn một vòng Minh Nguyệt dần dần biến ảo thành khuôn mặt Tử Điệp, trên mặt Lạc Hàn có một cỗ ánh sáng nhu hòa thân nhiên đó là chỉ đối Tử Điệp mới bày ra nhu tình ngàn vạn.

Lạc Hàn trước kia vẫn cho rằng hắn sẽ cùng Phong Lạc Hiên bình thân ở chung, vì giang sơn của Phong Lạc Hiên, hắn sẽ tận lực làm một cái quân sư trách nhiệm phụ tá Phong Lạc Hiên đem Thiệu Dương quốc thống trị càng cường đại hơn, trên thực tế hắn cũng không có dã tâm đoạt quyền, hắn thậm chí thường thường bình thân, cả đời nếu có thể rời xa trung tâm hoàng quyền càng tốt, đáng tiếc cùng Phong Lạc Hiên nói qua vài lần đều bị hắn lấy các lý do cự tuyệt, đối với Phong Lạc Hiên mà nói đem một người quan trọng giữ tại

bên người mới là an toàn nhất , cho dù biết Lạc Hàn sẽ không soán quyền, nhưng Lạc Hàn thật không ngờ là tình huynh đệ bọn hắn sẽ bởi vì một nữ nhân mà có điều ngăn cách.

Lạc Hàn rất muốn đối Phong Lạc Hiên nói người có ba ngàn người đẹp, ta chỉ muốn một người Tử Diệp vì sao người còn muốn tranh giành, Lạc Hàn biết cho dù có hỏi như vậy cũng là vô ích, bởi vì Phong Lạc Hiên sẽ nói ba ngàn giai nhân không bằng một phần vạn Tử Diệp, hẳn quá rõ ràng Phong Lạc Hiên giữ lấy dục vọng của mình, chính mình không chiếm được tình nguyên bị hủy cũng sẽ không cho người khác, một làn gió lạnh thổi tới, Lạc Hàn bỗng nhiên cảm thấy đêm nay thật lạnh thấu xương, Lạc Hàn thì thầm nói, Hoàng huynh hy vọng người không cần hủy Tử Diệp, người hủy nàng tương đương hủy ta, bị hủy ta chờ cho nửa Thiệu dương quốc cũng bị hủy.

51. Q.1 - Chương 51: Hoàng Thượng Có Lệ, Lam Phủ Hết Hồn

Sáng sớm, Lưu Tuyên đi chuẩn bị y phục cho Phong Lạc Hiên, kinh ngạc phát hiện Phong Lạc Hiên đã tự mình mặc xong y phục đang đứng ở phía trước cửa sổ thoạt nhìn tựa hồ tâm tình rất tốt, Lưu Tuyên nhanh tay giúp Phong Lạc Hiên chuẩn bị vật dụng rửa mặt bởi vì một hồi nữa Phong Lạc Hiên còn phải vào triều sớm, kết quả lại làm cho Lưu Tuyên kinh ngạc là Phong Lạc Hiên thế nhưng đã rửa mặt xong chỉ còn điểm tâm là chưa ăn, Lưu Tuyên vội vàng cho người đem điểm tâm đưa tới, phá lệ khẩu vị Phong Lạc Hiên hôm nay tốt lắm ăn rất nhiều, Lưu Tuyên không rõ mới sáng sớm tâm tình Hoàng Thượng làm sao có thể tốt như vậy, trực giác nói cho hắn khẳng định có việc tốt trời ban, nhưng thân là hạ nhân hắn biết chuyện của chủ tử không thể tùy tiện hỏi thăm, Lưu Tuyên đành phải ngăn chặn lòng hiếu kỳ hại người này lại.

Phong Lạc Hiên tâm tình tốt là có nguyên nhân , bởi vì từ hôm nay trở đi Tử Diệp sẽ tới chỗ nhóm hoàng tử học , hắn có thể mỗi ngày nhìn thấy Tử Diệp lại có cơ hội tiếp cận, Phong Lạc Hiên vẫn tin tưởng chân lý nước chảy đá mòn, hắn tin tưởng chỉ cần mỗi ngày đối Tử Diệp tốt thì sẽ có ngày Tử Diệp đem lực chú ý từ trên người Lạc Hàn chuyển dời đến trên người hắn, hắn không tin có một nữ nhân nào không thương để vương quyền lợi vô thượng mà đi yêu một cái người bình thường, tuy rằng Lạc Hàn không xem như phạm nhân, nhưng nếu cần thiết hắn sẽ đem Lạc Hàn biến thành một phạm nhân, hắn muốn nhìn một chút nếu quả thực đến lúc đó thì Tử Diệp rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào.

Lam phủ ở kinh thành có tiếng là nhà quan, bởi vì lão gia là Thừa tướng, con là tướng quân, hiện tại nữ nhi lại là Thái Phó, ngay cả phu nhân cũng được sắc phong làm nhất phẩm phu nhân, người trong nhà luôn đối người ngoài hòa khí cho nên ở kinh thành một nhà Lam phủ danh tiếng rất tốt, sáng sớm Tử Diệp liền rời giường sớm, hôm nay Tử Diệp cùng với phụ thân đi vào triều sau đó đi thư phòng giúp nhóm hoàng tử học, Tử Diệp thay lẳng la tư lự trước kia mà đối thành quân áo bình thường, Tử Diệp không muốn làm ỉn quá nổi trội để Phong Lạc Hiên không cảm thấy mình thực đặc biệt, ở trong thâm cung sâu tựa biển Tử Diệp tận hết khả năng muốn cho chính mình trở nên vô hình, hai đỉnh cổ kiêu một trước một sau từ trong Lam phủ đi ra hướng Hoàng cung đi đến.

Qua sông đào bảo vệ thành đi vào trước cửa thành hai đỉnh cổ kiêu liền chậm lại, Lam Hoài Thâm cùng Tử Diệp từ bên trong được người nâng đi ra, trước cửa thành đã có rất nhiều người, bởi vì còn chưa tới giờ vào triều nên cửa thành cũng không có mở ra bọn họ chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi, Tử Diệp thấy phụ thân vừa ra tới rất nhiều người đều vây lại nhìn nọt nhân cơ hội vượt mông ngựa, nói nào là Lam Thừa tướng có một đôi ân huệ nữ, Tử Diệp chưa có đi tới mà đứng rất xa ở một bên nhìn, nhìn những khuôn mặt tươi cười dối trá, cũng có mấy cái người nghĩ nhân cơ hội cùng Tử Diệp nói mấy câu nhưng đều bị Tử Diệp lãnh đạm cự tuyệt ngoài cửa, Tử Diệp không nghĩ cùng những người này có liên lụy gì, nàng nhớ kỹ lời nói của phụ thân, chỉ cần quan tâm đến mình cái khác chẳng cần quan tâm.

Đương triều dương theo phía Đông bắn ra tia ánh sáng đầu tiên, cửa thành chỉ nha một tiếng mở ra, bọn quan viên có trình tự sắp xếp hướng trong cung đi đến, trong một hàng dài như vậy chỉ có Tử Diệp là một cái nữ tử kiêu ảnh phá lệ gây chú ý, đi đến Tuyên Đức điện Phong Lạc Hiên đã cao cao ngồi ở trên long ý nhận vạn dân cúng bái, Tử Diệp cùng bọn họ nhất cử nhất động máy móc cúi người lễ bái không có một chút cảm giác, Phong Lạc Hiên thời điểm vừa thấy Tử Diệp tiến đến ánh mắt vốn không có rời đi quá thân thể của nàng, hắn phi thường chờ mong trong khoảng thời gian Tử Diệp ở trong cung sẽ mang đến cho hắn kinh hi như thế nào, bình thân xong Tử Diệp vẫn cúi đầu đứng ở hàng kia không có liếc mắt nhìn Phong Lạc Hiên một cái, điều này làm cho Phong Lạc Hiên phi thường hờn giận, nhưng ngại phần đồng thần tử

có mặt ở đây Phong Lạc Hiên không có biểu hiện ra ngoài, Phong Lạc Hiên thầm nghĩ người chính là một con ngựa hoang ta cũng đem người ngoan ngoãn hàng phục.

Phong Lạc Hiên thu hồi tâm tư chuyên tâm nghe hội báo tình hình công tác, Tử Diệp lui ở phía sau đầu óc bắt đầu thiên mã hành không căn bản không có nghe bọn hắn hội báo cũng không tính ra cái chú ý gì, Phong Lạc Hiên chú ý tới thân ảnh Tử Diệp càng lui càng khuất cuối cùng cả người tàng giấu ở phía sau người khác, Phong Lạc Hiên cũng không tính đơn giản buông tha nàng như vậy, nghĩ rằng người không phải không muốn thấy ta sao, ta đây liền cố tình cho người không gặp ta là không thể, vì thế hạ quyết tâm nói:

“Vừa rồi lời nói của ái khanh thực có đạo lý, không biết còn có ai có thể nghĩ ra biện pháp gì tốt, trầm chột nhớ hôm nay Lam Tử Diệp Lam ái khanh lần đầu tiên vào triều có ý kiến gì” . (anh này gian xảo quá...giả nai tở)

Tử Diệp đang muốn xuất thần bỗng nhiên nghe được có người kêu tên mình lập tức phục hồi tinh thần lại, người phía trước lặng lẽ quay lại nói cho Tử Diệp Hoàng Thượng muốn nghe người ý kiến, Tử Diệp nhất thời trong mộng , bởi vì nàng căn bản không biết vừa rồi bọn họ nói viết cái gì, nhưng hiện tại lại không thể không nói, không có cách nào Tử Diệp đành phải đi ra kiên trì nói:

“Hồi Hoàng Thượng, thần tạm thời không có ý kiến gì tốt, khi nào thần nghĩ ra lại nói sau”, Tử Diệp như trước là không có ngẩng đầu nhìn Phong Lạc Hiên ngược lại càng cúi thấp.

“Tốt, nhớ rõ người thiếu trầm một lời giải thích” Phong Lạc Hiên nói.

Tử Diệp trở lại chỗ cũ chỉ hy vọng lâm triều nhanh chút chấm dứt, sau đó nàng có thể đi giúp nhóm hoàng tử học, chấm dứt lập tức về nhà, nàng không muốn ở trong cung cho dù chỉ một chút, về phần Tử Diệp cát kia nàng căn bản không tính đi vào, Tử Diệp tự nói cho chính mình về sau vô luận là trời mưa bão táp gì đều phải về nhà quyết không thỏa hiệp, ta không ở trong cung xem người có thể lấy biện pháp nào, cơ hội nếu đã lựa chọn cho Lạc Hàn thì những người khác liền không còn có cơ hội, Phong Lạc Hiên nhìn phía dưới Tử Diệp lại một lần nữa thất thần, ẩn ẩn tức giận tựa hồ lập tức muốn bộc phát ra, các đại thần thấy sắc mặt Hoàng Thượng một hồi âm một hồi tình đều không rõ vì sao, chỉ có Lam Hoài Thâm biết nguyên nhân, hắn lặng lẽ quay đầu phát hiện Tử Diệp căn bản không có nghe Hoàng Thượng nói chuyện trong lòng ẩn ẩn bất an, cả triều không có ai dám khiêu khích uy nghiêm Hoàng Thượng, hắn biết Hoàng Thượng dễ dàng tha thứ Tử Diệp nhưng cũng có cực hạn , hắn không biết một khi Tử Diệp sở tác sở vi vượt qua cực hạn của Phong Lạc Hiên thì sẽ có cái hậu quả đáng sợ gì, nghĩ cũng không dám nghĩ.

52. Q.1 - Chương 52: Giúp Nhóm Hoàng Tử Đi Học

Lâm triều vừa chấm dứt Tử Diệp đầu tiên liền đi ra khỏi Tuyên Đức điện, không để cho bất luận kẻ nào dẫn dắt lập tức hướng thư phòng đi đến, thư phòng này cũng không phải là Ngự thư phòng của Hoàng Thượng mà là thư phòng mà phần đông các hoàng tử đến tuổi đến trường ở trong cung đến học, trong thư phòng thật ra có mấy vị học sĩ dạy nhóm hoàng tử , bọn họ nghe nói có một cái Thái Phó đến giáo giúp bọn nhỏ nghịch ngợm này nhất thời cảm thấy ngày tận thế đã hết, chỉ hy vọng vị Thái Phó trẻ này có thể nhanh đến chút, Tử Diệp không biết thư phòng vị trí cụ thể ở đâu, có một lần cùng Lạc Hàn đi qua nơi này từng nghe Lạc Hàn nói qua thư phòng ngay tại đây, Tử Diệp đi đến nơi lần trước dừng lại ngẫm nghĩ nên hướng phương nào đi, lúc này vừa vặn một cung nữ đi qua người Tử Diệp, Tử Diệp vội vàng hỏi thư phòng ở nơi nào, theo phương hướng cung nữ chỉ Tử Diệp hướng thư phòng đi đến.

Tử Diệp phụ trách giáo nhóm hoàng tử việc cổ kim, còn chưa đi vào trong thư phòng chợt nghe đến một thanh âm đặc biệt lớn ở bên trong truyền ra, Tử Diệp cười lắc lắc đầu, giống như nhớ tới mới trước đây chính mình cũng là đứa nhỏ lão sư phải đau đầu, Tử Diệp tới cửa liền nhìn thấy trong thư phòng có bảy tám đứa nhỏ đang ở nghe một vị lão giả giảng bài, lão giả giống như suy nghĩ cổ văn miệng đầy chỉ, hồ, giả, đã làm cho Tử Diệp cũng có chút choáng váng càng không cần phải nói mấy đứa nhỏ này, Tử Diệp phát hiện có một đứa nhỏ thoát nhìn có vẻ cũng không lớn không có nghe lão giả nói chuyện mà ở dưới mặt mình đang đùa, có thể là cảm giác được có người đang nhìn hắn, hắn ngẩng đầu nhìn thấy Tử Diệp đang nhìn

hắn, ngạo khí nhìn lướt qua Tử Diệp lại tiếp tục cúi đầu tiếp tục chơi, vẻ mặt kia giống như đang nói người có thể tổ giác ta thì thế nào.

Lúc nghỉ ngơi lão giả mới phát hiện cô nương trẻ tuổi đang đứng ở ngoài cửa, lão giả lập tức biết đây chính là vị Thái Phó trẻ nghe nói đã tới đi, chính là không nghĩ tới sẽ trẻ tuổi như vậy, Tử Diệp đi qua lễ phép tự giới thiệu.

Giờ học buổi sáng xem như trên cơ bản đã xong, buổi chiều chính là Tử Diệp truyền thụ chuyện cổ kim cho bọn hắn, thời gian nghỉ ngơi qua đi lại bắt đầu đi học, lần này thay đổi một vị tiên sinh truyền thụ thư pháp, Tử Diệp không có đi nơi khác, đi đến bên cạnh đứa nhỏ vừa rồi nghịch chơi ngồi xuống, chưa được bao lâu Tử Diệp liền phát hiện đứa nhỏ này thật sự là nghịch ngợm không tưởng, một hồi cũng không thể an tĩnh lại, Tử Diệp ý đồ cùng hắn tâm sự, người ta căn bản không quan tâm đến nàng mà một mình một người vui đùa chơi, Tử Diệp cũng không đi vẫn ngồi ở đằng kia, Tử Diệp lơ đãng phát hiện giáo hoạt trong mắt hắn mới hiểu được nguyên lai đứa nhỏ này rất quỷ quyệt, tan học vị tiên sinh kia nói cho Tử Diệp đứa nhỏ đó là Lục hoàng tử, con Hoàng Hậu, danh gọi Dân Không, trong đám hoàng tử hắn là đứa không nghe tiên sinh giảng giải, phê bình, hắn còn khắp nơi hữu lý phi thường làm cho bọn họ đau đầu, sau đó nói cho Tử Diệp về sau đi học nhất định phải chú ý hắn, phòng ngừa hắn kéo người khác cùng nhau chơi đùa.

Tử Diệp ngày đầu tiên dạy cũng không thuận lợi, bởi vì Dân Không căn bản không nghe nàng giảng bài khắp nơi làm khó dễ nàng, Tử Diệp nghĩ rằng nếu không ngại các người là Hoàng tử ta đã sớm chỉnh các người, hôm sau Tử Diệp trầm tư suy nghĩ nên dùng biện pháp gì mới có thể đồng phục đám tiểu quỷ hoàng tử này, sau Tử Diệp lại nghĩ ra một biện pháp đó là ở trên lớp học nàng không nói giảng mà tùy ý bọn họ nêu vấn đề, chỉ cần bọn họ nêu vấn đề Tử Diệp liền giải đáp, cũng ở trong quá trình giải đáp đem tri thức giáo huấn vào trong đầu bọn họ, liền ngay cả luôn luôn nghịch ngợm gây sự Dân Không tựa hồ cũng đối giờ giảng của Tử Diệp cảm thấy hứng thú, mở to đôi mắt tập trung tinh thần nghe Tử Diệp giảng giải, đến tận đây công việc làm lão sư của Tử Diệp rốt cục cũng từng bước tiến tới.

53. Q.1 - Chương 53: Giảng Thuật Dân Tâm

Liên tục vài ngày Phong Lạc Hiên đều không có đi tìm Tử Diệp, điều này làm cho Tử Diệp vẫn lo lắng không yên rốt cục cũng thả lỏng một chút, Phong Lạc Hiên cũng không phải không có ý đi tìm nàng chính là hắn biết nếu ngay từ đầu mà tới gần Tử Diệp như vậy Tử Diệp sẽ càng thêm bài xích hắn, cho nên hắn cũng không vội mà đến gần Tử Diệp, hắn nghĩ chờ Tử Diệp thả lỏng một đoạn thời gian lại chậm rãi đến gần, cũng là ngày này.

Qua một đoạn thời gian ở chung Tử Diệp phát hiện đám hoàng tử này cũng không quá khó chơi như trong tưởng tượng của nàng mà chỉ nghịch ngợm thôi, Tử Diệp ngồi ở bên trong vài hoàng tử vây quanh ở chung quanh, hôm nay Tử Diệp sẽ truyền thụ như thế nào là dân tâm, Tử Diệp long long mái tóc có chút vì loạn, nhìn những ánh mắt khát vọng ham học hỏi Tử Diệp có một loại cảm giác tự hào nói không nên lời, Tử Diệp ở trong lòng tự nói, Phong Lạc Hiên coi như đây là bồi thường ta đưa cho người đi, ta sẽ giúp người đem nhóm hài tử này người người giáo dục thành nhân tài, cho giang sơn của người kiên hậu kiên thạch, cho người thống lĩnh quốc gia của mình trở thành vạn quốc đứng đầu, còn người là vạn quốc thống soái, chuyện Lạc Hàn không làm được ta thay hắn làm.

“Bây giờ ta giảng cho các người nghe thế nào là dân tâm, một quốc gia có thể hiểu dân tâm là một chuyện rất trọng yếu, dân là gốc rễ của quốc gia, lịch sử thay đổi triều đại đều là thông qua đấu tranh đổ máu mà đến, nhưng kết quả cuối cùng là ai có được dân tâm trước, ai nắm giữ được dân tâm, đạo lý nước có thể lái thuyền cũng có thể lật thuyền ở đoạn thời gian trước ta và các người bàn luận một chút, giai cấp thống trị có được giang sơn đồng thời cũng không thể quên giang sơn của người là do con dân bình thường nhất cấp cho, bọn họ yêu cầu rất đơn giản, đó là không có đói khát, chỉ cần có thể thỏa mãn yêu cầu cơ bản nhất của bọn họ thì giang sơn của người sẽ càng ngày càng củng cố, cho nên một triều đại dân tâm mới là quan trọng nhất, dân tâm giả thiên hạ (có dân tâm có cả thiên hạ) chính là đạo lý này, tương lai một ngày nào đó trong các người có một vị sẽ trở thành người kế thừa ngôi vị của phụ hoàng các người, nếu muốn nhất

thống giang sơn, như vậy người nhất định phải nhớ kỹ, nếu muốn làm cho Thiệu Dương quốc ở trong tay người càng cường đại hơn thì vấn đề dân tâm chính là vấn đề mà người cần lo lắng nhất, người phải chế định mỗi một chính sách đều phải có trợ giúp con dân, như vậy giang sơn của người mới có thể đi xa hơn” Tử Diệp lời tự châu ngọc nói cho nhóm hoàng tử đưa hiểu đứa không nghe.

“Tiên sinh, ý của người là nói vô luận làm chuyện gì đều vì dân chúng làm việc, cuộc sống bọn họ tốt quốc gia mới phát đạt” Dận Không nhỏ giọng hỏi Tử Diệp.

“Đúng vậy, Dận Không thực thông minh, bắt đầu biết tự hỏi vấn đề , người ngẫm lại a, một quốc gia mọi người ở tầng dưới cùng sống tốt, như vậy những người ở lớp tiếp theo khẳng định cũng sống rất tốt, bọn họ đối với cuộc sống trước mắt cảm thấy vừa lòng chính là khẳng định vị vua này thống trị tốt, đây là điểm quan trọng nhất mà mới vừa rồi ta đã nói về dân tâm ” Tử Diệp đối với Dận Không nói.

“Ta hiểu được, về sau ta muốn đem giang sơn phụ hoàng sửa sang lại càng cường đại hơn” Dận Không thiên chân vô tà nói.

“ Tốt, tiên sinh tin tưởng có một ngày người sẽ làm được, từ hôm nay trở đi người phải cố lên, được không?” Tử Diệp cổ vũ Dận Không nói.

“Được, kéo ngoắc ngoắc” Dận Không nói.

Tử Diệp cười cười, một lớn một nhỏ hai ngón tay gắt gao câu cùng một chỗ.

Từ lúc Tử Diệp vừa mới bắt đầu giảng bài Phong Lạc Hiên cũng đã đứng ở bên ngoài, chỉ là Tử Diệp không có phát hiện ra thôi, Tử Diệp đối với nhóm hoàng tử hướng dẫn từng bước làm cho Phong Lạc Hiên cảm thấy thực vừa lòng, hần tin tưởng dưới sự giáo dục của Tử Diệp những đứa nhỏ của hần sẽ trưởng thành nhanh hơn, tư tưởng càng thêm thành thực, đồng thời những lời Tử Diệp nói lại làm cho hần cảm thấy kinh ngạc, hần thật không ngờ Tử Diệp giải thích sẽ nhất châm kiến huyết như vậy, Phong Lạc Hiên vẫn nghĩ hần làm một hoàng đế thực thành công, nhưng khi nghe xong Tử Diệp nói hần phát hiện chính mình cũng không có chân chính đem dân tâm để ở trong lòng, hần vẫn cho rằng một đám dân bình thường không yên ổn sống tốt thì có cái gì sóng gió, lời nói của Tử Diệp làm cho hần lưu một thân mồ hôi lạnh, giờ phút này Phong Lạc Hiên rõ ràng biết nếu một quốc gia chỉ biết bên ngoài mà không lo lắng cuộc sống của dân chúng thì quốc gia đó cũng chuẩn bị diệt vong, suy nghĩ này làm cho Phong Lạc Hiên đối Tử Diệp thường thức lại thâm sâu thêm một tầng, hần cảm thấy nữ tử như vậy thật hiếm có, cho dù dùng hết mọi biện pháp cũng muốn đem nàng giữ ở bên người, nữ tử như vậy cũng chỉ có đế vương như hần mới có thể xứng, Phong Lạc Hiên từ trong lòng nói ra như vậy, Tử Diệp người càng ngày càng làm cho trầm nhìn không thấu , trên người người đến tột cùng còn có bao nhiêu bảo tàng chưa bị đào móc ra, trầm thực chờ mong nếu người trở thành nữ nhân của Trầm sẽ mang đến cho Trầm bao nhiêu kinh hỉ.

Phong Lạc Hiên không có đi quấy rầy Tử Diệp mà lựa chọn lặng lẽ rời đi, quay đầu lại ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tử Diệp, ánh mắt kia tựa hồ là đang nhìn con mồi .

“Tiên sinh, vừa rồi phụ hoàng vẫn đứng ở ngoài cửa sổ nhìn người , ta nghĩ nói cho người phụ hoàng xua tay không cho ta nói... Nhưng là, người nói cho chúng ta biết hài tử tốt là sẽ không nói dối ...” Dận Không có điểm lo lắng nhìn Tử Diệp nói.

“Dận Không là hài tử biết nghe lời, tiên sinh sẽ không phê bình người” Tử Diệp lẳng lặng nói.

Phong Lạc Hiên đứng ở ngoài cửa sổ Tử Diệp biết nhưng làm bộ như không biết mà thôi, nàng không nghĩ tại trong cung này cùng Phong Lạc Hiên có một chút liên quan nào, cho dù là nói chuyện có thể không nói cũng sẽ không, thói quen trước kia mỗi người ngang hàng tuy rằng đến nơi này nhưng Tử Diệp trong lòng cũng không vì Lạc Hiên là Hoàng Thượng mà đối đãi, chính là đem hần xem thành người lãnh đạo ương ngạnh mà thôi, mà nàng cùng Lạc Hàn chính là cấp dưới, phải thuận theo hần.

54. Q.1 - Chương 54: Hoàng Thượng Cũng Có Chân Tình? Dựa Vào Cái Gì Làm Cho Lạc Hàn Xa Phó Biên Cương

Một ngày lại trôi qua Tử Diệp hoạt động bả vai đã cứng ngắc đang hướng cửa thành đi đến, tịch dương giữa sườn núi làm cho hoàng cung uy nghiêm có một loại vẻ đẹp trang nghiêm mông lung không khỏi làm cho Tử Diệp nhớ tới Bắc Kinh Tử Cẩm thành, Tử Diệp bước dọc theo con đường nhỏ vừa đi vừa thưởng thức, nơi này có Giang Nam tiểu kiều lưu thủy đình thai lâu các, lại có núi đá thô mà tinh xảo, Tử Diệp nhìn đến xa xa vài vị phi tử trẻ tuổi quần áo đủ loại màu sắc vui đùa âm ỉ khoe miệng không khỏi hơi hơi giơ lên, Tử Diệp hâm mộ bọn họ vô ưu vô lự, nếu chính mình cũng ở tại cái nhà giam Hoàng cung này có thể khoái hoạt như bọn họ hay không? Tử Diệp lắc lắc đầu.

Phong Lạc Hiên đứng cách Tử Diệp không xa, nhìn nàng nhàn hạ thoải mái, lúc này Tử Diệp trong mắt Phong Lạc Hiên đầm đậm, nhu hòa, giống như một áng mây mềm nhẹ lướt vào tâm hần, không có như trước kia đối chọi gay gắt.

Tử Diệp không có nhìn thấy Phong Lạc Hiên vẫn như cũ say mê ở trong thế giới của chính nàng, Phong Lạc Hiên chưa từng nghĩ sẽ đi quấy rầy mà lẳng lặng chờ đợi Tử Diệp tự mình phát hiện ra hần, nghĩ đến một hồi nữa sẽ nhìn thấy vẻ mặt Tử Diệp kinh ngạc Phong Lạc Hiên liền nhịn không được muốn cười, Phong Lạc Hiên suy nghĩ chính mình đến tốt cùng đã bao lâu chưa từng có loại rung động này, ý nghĩ như vậy làm cho hần không yên, như là thăm mẩn một nữ tử mà vô thố.

Tử Diệp ngẩng đầu liền nhìn thấy Phong Lạc Hiên đứng ở cách đó không xa đang nhìn mình, vẫn như cũ uy nghiêm, Tử Diệp biết lần này vô luận như thế nào cũng tránh không khỏi, nhẹ thở dài một hơi đi về phía trước.

“Thần bái kiến Hoàng Thượng...” Tử Diệp còn không có nói xong đã bị Phong Lạc Hiên đánh gãy.

“Lúc chỉ có ta với người những tục lễ này liền miễn đi, về sau cũng đừng một chút là kêu cái gì Hoàng Thượng, không phải ta đã nói cho qua cho người trực tiếp kêu tên ta sao?” Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp nói.

“Hoàng Thượng có nói qua, nhưng thần không dám vượt qua, tục danh Hoàng Thượng không thể tùy tiện kêu, thần không muốn làm chuyện vượt quá người khác” Tử Diệp bình tĩnh nói.

“Không thể kêu, như vậy tục danh Lạc Hàn là có thể tùy tiện hô phải không?” Phong Lạc Hiên có điểm tức giận nói.

“Hoàng Thượng ở đây chờ thần là muốn cãi nhau” Tử Diệp nhìn chằm chằm Phong Lạc Hiên nói.

“Tốt lắm, trẫm không cùng người âm ỹ, bồi trẫm đi một chút được không?” Phong Lạc Hiên tựa hồ có điểm cầu xin nói.

Tử Diệp không nghĩ làm cho Phong Lạc Hiên khó xử nên đáp ứng yêu cầu của hần, các tùy tùng đi theo phía sau Phong Lạc Hiên, đây là lần đầu tiên Tử Diệp cùng Phong Lạc Hiên sống vai đi cùng một chỗ thế này, hai người ai cũng không nói gì cứ như vậy mà đi đến Ngự hoa viên, Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp đứng trong biển hoa, trong mắt nhu tình mật ý không ít gì so với Lạc Hàn, ánh mắt như vậy làm cho Tử Diệp một trận bối rối, Tử Diệp tình nguyện hần giống như trước vú lấp miệng em cũng không nguyện giống lúc này, phân tình này Tử Diệp sớm biết mình không thể đáp ứng càng không chịu nổi, nàng chỉ cần Lạc Hàn thâm tình như vậy là đủ rồi.

“Tử Diệp biết vì sao ta nghĩ người gả cho ta sao?” Phong Lạc Hiên nhìn xa xa nói.

“Không biết” Tử Diệp nói.

“Kỳ thật khi ở nhà người, lần đầu tiên nhìn thấy người ta liền có loại này ý tưởng này, chính là khi đó người tựa hồ vẫn nhìn Lạc Hàn mà không có chú ý tới ta ở một bên, thân là một đế vương lại bị người xem nhẹ lúc ấy ta rất tức giận, về sau ta nghĩ hết biện pháp để người chú ý tới ta, cho dù là cùng người đối chọi gay gắt, chỉ cần người có thể chú ý tới ta là đủ rồi, khả năng người sẽ nói ta có ba ngàn giai nhân mỗi người mỗi vẻ, nhưng đó không phải ta nghĩ muốn cùng bọn họ kết hợp, đơn giản là đám cưới chính trị mà thôi, trên người người có điểm đậm mà các nàng không có, ở trong cuộc sống người lừa ta gạt tuy rằng ta chán ghét

như vậy nhưng cũng không có cách nào, ta chỉ nghĩ trong lúc ta nghỉ ngơi có thể có một nơi thanh tâm, có một người bên cạnh lắng lắng theo giúp ta nói chuyện là tốt rồi, nhưng là các nàng làm không được, nhìn thấy ta các nàng làm chính là tranh thủ tình cảm, nếu ta không thương người, ta nghĩ người cùng Lạc Hàn sẽ là một đôi trời sinh, hắn đem bạc người điếm đem, có lẽ ngay từ đầu hấp dẫn người chính là cái loại đem bạc trên người hắn đi, chính là... Ta cũng không nghĩ buông tha cho người...” Phong Lạc Hiên lần đầu tiên cùng Tử Điệp mở rộng cửa lòng nói.

“Hoàng Thượng nâng đỡ, thần không có như trong tưởng tượng của Hoàng Thượng tốt đẹp như vậy, yêu một người là không cần lý do gì, lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Hàn thần đã nghĩ cả đời này sẽ bồi ở bên người hắn không rời, Hoàng Thượng nếu người chịu quan sát người bên cạnh mình một chút người sẽ tìm được người nguyện ý lắng lắng bồi người nói chuyện, chính là người này không phải thần, thần không thích hợp ở trong cung người lừa ta gạt, thần muốn chính là cuộc sống bình thản, một gian nhà cỏ cùng một người yêu là đủ rồi” Tử Điệp lắng lắng nói.

“Tốt, trăm hiện tại không bức người, tóm lại, trăm cũng sẽ không buông tay, Lạc Hàn một ngày không có thú người trăm liền có một ngày cơ hội” Phong Lạc Hiên nói.

“Hắn sẽ thú ta, ta sẽ chờ hắn thú ta một ngày nào đó” Tử Điệp nói.

“Gần đây biên cương chiến sự có chút căng thẳng, ca người yêu cầu phái một người đi qua, ta nghĩ tới nghĩ lui tính để Lạc Hàn đi, hắn là quân sư giỏi để cho hắn đi nhất định mã đáo thành công” Phong Lạc Hiên nói.

“Cái gì? Để cho Lạc Hàn đi! Thiệu Dương lớn như vậy chẳng lẽ tìm không ra một người đi lại để cho Lạc Hàn đi, Hoàng Thượng hắn là biết thân thể hắn không tốt ” Tử Điệp lớn tiếng nói.

“Yên tâm đi, hắn sẽ không có việc gì ” Phong Lạc Hiên nói.

“Hoàng Thượng là muốn đem chúng ta tách ra, phải không?” Tử Điệp dò hỏi.

“Trăm còn không có hồ đồ như vậy, lấy chuyện Thiệu Dương quốc đem ra nói giỡn, trăm biết hắn có thể mới để cho hắn đi” Phong Lạc Hiên nói.

“Ta nghĩ chuyện Hoàng Thượng đã quyết định sẽ dễ không thay đổi, khi nào đi?” Tử Điệp hỏi.

“Có lẽ rất nhanh, cũng có thể là một đoạn thời gian nữa, đang xem tình hình chiến sự nơi đó” Phong Lạc Hiên đáp.

“Sắc trời không còn sớm thần phải đi về ” Tử Điệp nói.

“Không phải ở trong cung có an bài chỗ ở cho người sao, sao không vào nơi đó ở?” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Thần sẽ không vào, vẫn là ở nhà tốt” Tử Điệp đáp.

“Người không thích trăm an bài như vậy?” Phong Lạc Hiên giận dữ hỏi.

“Hoàng Thượng nói sai rồi, an bài tốt lắm, là thần không biết cốt nhắc” Tử Điệp thần nhiên nói.

“Người liền đem trăm cự tuyệt ngoài cửa như vậy sao, Lạc Hàn rốt cuộc là có bao nhiêu cái tốt mà đáng giá người làm như vậy” Phong Lạc Hiên ức chế giận dữ nói.

“Hoàng Thượng sẽ không hiểu, nếu yêu thần cũng chỉ thương một người là hắn, ai cũng thay thế không được” Tử Điệp như trước bình thản nói.

“Người không sợ Lạc Hàn lần này đi không quay lại sao, chiến sự luôn phát sinh những tình huống ai cũng không chế không được” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Không có gì sợ hay không sợ, hoàng tuyền địa ngục thần đều bồi hắn cùng nhau đi” Tử Điệp buồn bã cười nói.

“Người...” Phong Lạc Hiên khí nói không ra lời.

“Không có việc gì nữa thần xin cáo từ ” Tử Điệp nói xong liền xoay người rời đi, không có cho Lạc Hiên cơ hội nói gì thêm.

Khoảnh khắc Tử Diệp xoay người rời đi trong mắt Phong Lạc Hiên hiện lên một tia quyết tuyệt, Tử Diệp không nên trách trẫm, muốn trách thì trách người không nên yêu Lạc Hàn, người chỉ có thể là của ta, Phong Lạc Hiên không có phát hiện trong mắt Tử Diệp cũng hiện lên một tia quyết tuyệt, Lạc Hàn hứa với ta phải bình an, nếu lần này người thật sự đi không quay lại, đừng nóng vội, Tử Diệp sẽ đi cùng người, hoàng tuyền địa ngục ai cũng không thể đem chúng ta tách ra, Tử Diệp ta sẽ luôn cùng người.

55. Q.1 - Chương 55: Xuất Chinh, Ta Sẽ Chuồn Êm Ra Ngoài Đi Theo Người

Tử Diệp trở lại quý phủ sớm đã ăn xong cơm chiều, Tử Diệp bồi Lam mẫu trò chuyện tâm sự việc nhà, Lam Hoài thêm thì tại thư phòng viết tấu chương ngày mai muốn dâng lên, Tử Diệp nhìn xem canh giờ còn sớm, có một số việc muốn cùng Lam Hoài Thêm nói qua.

“Nương, ta đi tìm cha một chút, ta có việc muốn cùng cha thương lượng” Tử Diệp đối Lam mẫu nói.

“Đi thôi, người nha ! không cần luôn ở cùng ta, có việc thì đi làm cho xong đi” Lam mẫu hiền lành nói.

Tử Diệp gật gật đầu hướng thư phòng đi đến, nhẹ nhàng mở cửa liền nhìn thấy Lam Hoài Thêm đang ở trên bàn viết tấu chương, Tử Diệp nhẹ nhàng lấy một ly trà đem qua.

“Cha, nghỉ ngơi uống chén trà” Tử Diệp nói.

“Được, thật là có chút khô miệng, vẫn là nữ nhi hiếu thuận a, ca người cho tới bây giờ chưa từng đem chén trà lại đây cho ta” Lam Hoài Thêm cười tủm tỉm nói.

“Ca là không thời gian hiếu thuận người, một năm cũng không ở nhà vài ngày, ta liền thay ca một phần hiếu thuận này” Tử Diệp cười nói.

“Người, nha đầu kia, miệng càng ngày càng trơn tru, tìm cha có phải có chuyện gì hay không a” Lam Hoài Thêm hỏi Tử Diệp.

“Ừm, là có việc muốn hỏi người một chút, cha, tiền phương chiến sự thực khẩn trương sao? Ca ca sẽ không có việc gì chứ” Tử Diệp hỏi.

“Đúng vậy, là có chút căng thẳng, trận đánh này mấy tháng nay vẫn giằng co, hậu bị lương thảo cung cấp không đủ tạm thời có chút khan hiếm, hơn nữa thời tiết nóng bức, quân lính bị cảm nắng nhiều lại không khỏi, tình huống giằng co nếu cứ kéo dài trận này không cần đánh song phương đều thiệt hại, đánh lâu như vậy Hoàng Thượng không cho phép thua, cho nên đều cứng rắn chống đỡ” Lam Hoài Thêm nói.

“Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao? Hôm nay ở trong cung ta gặp được Hoàng Thượng, hần muốn cho Lạc Hàn đi” Tử Diệp nhìn Lam Hoài Thêm nói.

“Có việc này ? Ta không có nghe Hoàng Thượng nói qua a, để cho Hàn Vương gia đi là có thể, dù sao rõ ràng chỉ có hần mới giải quyết được đại cục, nhưng thân thể hần có chịu được hay không” Lam Hoài Thêm nói.

“Ta lo lắng cũng là điểm ấy, nhưng Hoàng Thượng nói không có việc gì, cha, không biết sao lần này ta có dự cảm điềm xấu, Lạc Hàn nếu đi khẳng định xảy ra việc, nếu Hoàng thượng muốn đưa ra chuyện này, cha thử khuyên nhủ Hoàng Thượng không cho hần đi, chỉ huy quân sự không nhất định phải ngồi ở vị trí tiền phương, ở hậu phương bày mưu nghĩ kế cũng có thể mà” Tử Diệp đối Lam Hoài Thêm phân tích nói.

Lam Hoài Thêm không có trả lời vấn đề của Tử Diệp, không phải hần không nghĩ khuyên bảo mà là hiện tại thân phận hần không thích hợp làm nhân vật này, toàn hướng cao thấp mỗi người đều biết Hoàng Thượng cùng Hàn Vương gia đều ái mộ nữ nhi của Lam Hoài Thêm hần, nếu hần lúc này đi khuyên bảo Hoàng Thượng không cho Hàn Vương gia đi, như vậy không thể nghi ngờ là ở đó nói cho Hoàng Thượng, hần-Lam Hoài Thêm nhìn trúng là Hàn Vương gia, đến lúc đó Hoàng Thượng sẽ giận dữ có khả năng sẽ đem bãi miễn chức quan này, đây là kết quả mà Lam Hoài Thêm không nghĩ muốn nhất, một khi bãi miễn hần sẽ không

bao giờ có thể bảo hộ cho bảo bối nữ nhi Tử Điện của hắn được nữa, suy nghĩ đã lâu Lam Hoài Thêm mới đối Tử Điện nói:

“Điện nhi, việc này cha không thể nói, Hoàng Thượng sẽ tức giận, hiện tại ngươi cần phải làm là tĩnh hạ tâm lý, không cần liên lụy đến Lạc Hàn, mọi việc cần đúng mực, lại nói Hoàng Thượng mới chỉ cùng ngươi nói qua, nói không chừng là đang hù dọa ngươi, dù sao thánh chỉ còn chưa ban xuống, hiện tại chiến sự tuy có chút khẩn trương nhưng còn chưa tới lúc tên đã lấp không thể không bắn, một khi dụ bớt hoặc là tấn công, Lạc Hàn sẽ không cần đi, đừng vội, ổn định chính mình đi đã” Lam Hoài Thêm lời nói thâm thía đối Tử Điện nói.

“Được, ta nghe cha, cho dù cuối cùng Hoàng Thượng nhất định phải làm cho Lạc Hàn đi, ta cũng sẽ không ngăn trở” Tử Điện nói.

“Điện nhi, Hoàng Thượng tuy rằng cũng chung tình với ngươi, nhưng còn không đến mức hấn lấy giang sơn đem đi nói giỡn, Phong Lạc Hiên không phải một hôn quân, hắn có khí phách của một đế vương nên có, hắn sẽ làm Thiệu Dương quốc càng cường đại hơn” Lam Hoài Thêm đối Tử Điện nói.

“Điểm ấy thật ra ta cùng cha đồng quan điểm, hắn quả thật là một minh quân, Lạc Hàn khuyết thiếu khí phách này, nhưng nữ nhi thích chính là đậm bạc ở trên người hắn” Tử Điện nói.

“Trong chuyện này cha không can thiệp tự do của ngươi, nếu ngươi cố ý cùng với Hàn Vương gia cùng một chỗ, về sau khó khăn hai người các người gặp được sẽ rất nhiều” Lam Hoài Thêm lo lắng nói.

“Ngay từ đầu ta đã biết, chúng ta sẽ không buông tay, vô luận cái khó khăn gì cũng không thể ngăn cản chúng ta cùng một chỗ” Tử Điện trầm tĩnh thiết nói.

Trong lúc nhất thời cha và con gái đều không nói nữa, Lam Hoài Thêm tinh tế nhắm nháp hương vị ly trà, Tử Điện xuất thần nhìn ngoài cửa sổ.

“Cha, thời gian không còn sớm, nữ nhi đi trở về, ngài cũng nhanh trở về nghỉ ngơi đi” Tử Điện đối Lam Hoài Thêm nói.

“Được, viết xong tấu chương cha liền đi nghỉ ngơi, ngươi cũng mệt mỗi một ngày, thân thể lại không tốt, cũng đi xuống nghỉ ngơi đi, rất nhiều chuyện không cần phiền não, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng” Lam Hoài Thêm khuyên bảo Tử Điện.

“Đã biết, lại làm cho cha vì nữ nhi mà lo lắng, thật sự là bất hiếu” Tử Điện nói.

Tử Điện ly khai thư phòng, bên ngoài ánh trăng chiếu rọi một mảnh thanh lương, Tử Điện xuất thần đứng ở trong viện ngơ ngác nhìn một vòng trăng rằm kia, tự mình an ủi chính mình, nếu có việc phát sinh không thể tránh né vậy thuận theo tự nhiên đi, thủy đến thổ yếm binh đến tướng chặn, mọi việc sẽ tốt lên thôi, Lạc Hàn! nếu không thể cùng ngươi cùng nhau chém giết trên chiến trường như vậy ta lựa chọn ở sau lưng yên lặng cầu nguyện cho ngươi, ta sẽ không tiếc tất cả đại giới cùng ngươi, hoàng tuyền địa ngục còn không sợ đi cùng ngươi thì chém giết địch nhân lại tính cái gì, nếu không thể quang minh chính đại cùng ngươi đi, ta cũng sẽ lặng lẽ đi theo ngươi, đứng xa xa nhìn ngươi là được.

56. Q.1 - Chương 56: Phong Lạc Tiêu Đến Phủ Lạc Hàn

Ngay tại lúc Tử Điện chuẩn bị nghỉ ngơi, phủ Lạc Hàn tiếp đón một vị khách không mời mà đến, đó chính là Thiệu Dương quốc tam hoàng tử Phong Lạc Tiêu, Phong Lạc Tiêu vẫn không có ở Thiệu Dương quốc, hắn là đặc sứ của Thiệu Dương quốc tại Lan Lăng quốc, mỗi người Thiệu Dương quốc đều biết có khí phách Phong Lạc Hiên, điềm đạm như mây Phong Lạc Hàn, thực ít có người biết còn có một cử vĩ hồ chuyển thể trí tuệ Phong Lạc Tiêu, bởi vì thân phận hoàng thất đặc biệt thực ít có người biết, ở bên ngoài mọi người chỉ biết hoàng thất có một người du sơn ngoạn thủy rất ít khi trở về, không biết, tình báo trọng yếu mà Thiệu Dương quốc nhận được chính là từ hắn đưa đến, giờ phút này hắn lại ở trong quý phủ của Lạc Hàn

quả thật có điểm quý dị, Phong Lạc Tiêu là vụng trộm tiến vào không ai phát hiện, cho dù có người phát hiện hẳn tiến vào như vậy người đó nhất định sẽ không thấy được thái dương ngày mai.

Mẫu phi Phong Lạc Tiêu là một vị phi tử không được sủng, từ nhỏ ở trong cung hẳn đã nhận hết xa lánh từ các hoàng tử khác, chỉ có Lạc Hàn tiếp cận hẳn cùng hẳn vui đùa âm ỉ, Phong Lạc Tiêu so với Lạc Hàn lớn tuổi hai tuổi, từ khi hẳn có hiểu biết liên kiệt lực đem hết toàn lực bảo hộ đệ đệ này, Lạc Hàn bảo hẳn làm cái gì hẳn cũng không cự tuyệt, cũng như việc Lạc Hàn khuyên bảo hẳn đi làm đặc sứ, hẳn đi , phụ tá hoàng huynh, hẳn làm, thu thập tình báo trọng yếu, hẳn hết sức , chỉ bởi vì là Lạc Hàn bảo hẳn đi làm , hẳn cam tâm tình nguyện làm .

Lạc Hàn đang ở trong thư phòng đọc sách, như trước một thân áo trắng thẳng tuyền, mộc mạc trên mặt hơi lộ ra một chút mệt mỏi, thường thường ho khan một tiếng, Phong Lạc Tiêu đứng ở ngoài cửa sổ xuyên thấu qua cửa sổ giấy nhìn Lạc Hàn toát ra nhẹ nhàng ấm áp, Phong Lạc Tiêu nhớ không rõ đã bao nhiêu lâu không có nhìn thấy vị hoàng đệ này, bên ngoài nghe được chính là hẳn năng lực quân sự như thần cùng suy nghĩ sâu sắc , Phong Lạc Tiêu lặng lẽ đẩy cửa ra.

Lạc Hàn nghe được tiếng mở cửa tưởng thị vệ muốn hẳn nghỉ ngơi , như trước không có ngăn đầu chỉ thản nhiên nói, các người đi xuống đi, một hồi nữa ta sẽ đi nghỉ ngơi, một lúc lâu không có nghe thấy động tĩnh, Lạc Hàn ngăn đầu, kinh ngạc mở to mắt nhìn chằm chằm người đứng ở cửa.

“Hoàng huynh, sao người lại tới đây” Lạc Hàn kinh ngạc hỏi.

Bởi vì Lạc Hàn biết lúc này Phong Lạc Tiêu hẳn là ở Lan Lăng , đột nhiên chạy đến quý phủ hẳn, Lạc Hàn trực giác có cái gì không đúng, Lạc Hàn vội vàng đứng lên ngo chừng bên ngoài rồi vội đẩy Lạc Tiêu vào phòng đem cửa đóng lại.

“Ta như thế nào không thể tới , chỉ là muốn nhìn người một chút gần đây thế nào cho nên trở lại ” Phong Lạc Tiêu vẫn đậm phong khinh nói.

“Đừng nói lời này gạt ta, cho ta còn là tiểu hài tử a, nếu không có việc gì trọng yếu người trở về làm gì, nếu như bị Hoàng huynh biết người tạm rời cương vị công tác coi chừng cái đầu của người, hoàng huynh không biết chuyện người trở lại đi” Lạc Hàn tuy rằng hỏi nhưng ngữ khí khẳng định.

“Ha ha, đúng vậy, chuẩn êm trở về , sáng sớm đã trở về đi, yên tâm đi, không có việc gì ” Phong Lạc Tiêu nói.

Phong Lạc Tiêu biết Lạc Hàn khẳng định có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, tìm được ghế dựa điều chỉnh một tư thế thoải mái làm cho chính mình hoàn toàn thả lỏng một chút, mấy ngày nay ra roi thúc ngựa chưa nghỉ ngơi tốt quả thật làm cho hẳn hơi mệt, Phong Lạc Tiêu không có nói cái gì mà nhìn chằm chằm Lạc Hàn, Lạc Hàn vẫn là lần đầu tiên bị một người nam nhân nhìn chằm chằm như vậy, người đó nhưng lại chính là hoàng huynh của mình, Lạc Hàn không khỏi mao cốt từng nhiên.

“Lạc Hàn, bên ngoài ta nghe nói người yêu một vị nữ tử, nghe nói là băng tuyết thông minh, người cũng khuynh quốc khuynh thành, ta luôn luôn nghĩ nữ tử như thế nào mới có thể xứng với người, nữ tử đó có dung nhan thoát tục, nhưng khẳng định đó không phải là quan trọng nhất, nhất định còn phải có tài tình không tầm thường, một viên trân châu linh lung, vừa như mạn châu sa hoa lại giống như hoa lan thanh lịch, Lạc Hàn, người yêu nữ tử như vậy sao” Phong Lạc Tiêu hỏi.

Lạc Hàn cười cười , trong mắt đột nhiên tràn ra nhu tình làm cho Phong Lạc Tiêu kinh ngạc không thôi, Lạc Hàn thật không ngờ Phong Lạc Tiêu sẽ đem Tử Diệp miêu tả thành như thế, ở trong lòng Lạc Hàn chưa bao giờ nghĩ tới mình vì sao yêu Tử Diệp như vậy, trải qua những lời nói vừa rồi của Phong Lạc Tiêu Lạc Hàn bỗng nhiên cảm thấy Tử Diệp chính là như Phong Lạc Tiêu nói vậy, hẳn yêu Tử Diệp không chỉ là dung nhan càng hấp dẫn hẳn chính là tài tình cùng tâm hồn ôn nhu của nàng, nguyên lai mình là người trong cuộc nên mê muội.

“Hoàng huynh xem như người nói đúng, nhưng là càng hấp dẫn ta chính là khí chất bất nhiễm dù hạt bụi nhỏ trên người nàng” Lạc Hàn mềm nhẹ nói.

“Nghe người nói như vậy ta thật ra rất muốn gặp, có lẽ chỉ có nàng mới có thể xứng với người, bất nhiễm hạt bụi nhỏ” Phong Lạc Tiêu cười nói.

“Về sau có thời gian ta sẽ cho người trông thấy nàng” Lạc Hàn nói.

“Ai, Lạc Hàn, nói xem các người như thế nào quen biết, nữ tử như vậy mỗi người đều muốn có được ” Phong Lạc Tiêu trêu ghẹo nói.

“Nói ra rất dài, nói đơn giản chính là ta cùng Hoàng huynh tùy Vân Lỗi hỏi Lam phủ, ở trong phiến hoa đào kia nhìn thấy nàng đang cùng Vân Lỗi nói chuyện, có lẽ chính là từ khi đó nàng liền đi vào ánh mắt bước vào trong lòng ta đi” Lạc Hàn nhìn ngoài cửa sổ xuất thần nói.

“Oh, nguyên lai là muội muội Vân Lỗi, Lam phủ quả không có người bình phạm, kia Hoàng huynh đâu” Phong Lạc Tiêu hỏi.

“Cũng như ta, yêu thương nàng ” Lạc Hàn lời ít mà ý nhiều nói, trong giọng nói đã có rất nhiều bất đắc dĩ cùng ưu thương.

Phong Lạc Tiêu lúc lâu cũng không nói gì, kỳ thật chuyện này hắn đã sớm biết, lần này hắn trở về là vì chuyện này cho nên không có cùng Lạc Hàn nói rõ, là vì hắn rất hiểu biết Lạc Hàn, Lạc Hàn sẽ không cho phép hắn buông chuyện quan trọng bên người mà vì hắn trở về một chuyến, nhưng là ở trong lòng Phong Lạc Tiêu vị đệ đệ Lạc Hàn này cùng Thiệu Dương quốc đều trọng yếu như nhau, vì hạnh phúc của Lạc Hàn hắn phải trở về một chuyến.

57. Q.1 - Chương 57: Mưu Phản, Ngôi Vị Hoàng Đế Không Phải Ta Nghĩ Muốn

Phong Lạc Tiêu từ trên tọa ỷ đứng lên đi đến bên người Lạc Hàn, cùng Lạc Hàn nhìn một mảnh tối đen ngoài cửa sổ.

“Lạc Hàn, thực không dám dấu, chuyện này ta đã sớm biết, đêm nay ta chính là vì chuyện này mà trở về ” Phong Lạc Tiêu nói.

“Hoàng huynh làm sao mà biết được” Lạc Hàn như trước bình thản hỏi.

“Người dùng quên công tác của ta, ta tuy rằng ở Lan Lăng xa xôi, nhưng là chuyện xảy ra ở Thiệu Dương không có một việc có thể tránh được ánh mắt của ta, ở Lan Lăng ta vẫn chú ý người, đặc biệt Hoàng huynh, biết chuyện này chỉ do ngẫu nhiên, có một lần ta cùng Lan Lăng Ngạo Thiên trao đổi quan hệ giữa hai quốc gia hắn có nói ra, còn nói hắn quen biết Lam Tử Diệp, giống như là đối với nàng ấn tượng rất tốt, về phần như thế nào quen biết hắn cũng không nói gì, ta cũng không có đi thăm dò, nhìn dáng vẻ của hắn sẽ không đối Lam Tử Diệp có cái ý tưởng gì” Phong Lạc Tiêu nói.

“Chuyện Tử Diệp quen biết Lan Lăng Ngạo Thiên ta cũng không biết, nói vậy cũng không trọng yếu nếu không Tử Diệp sẽ nói cho ta biết , giữa chúng ta chuyện gì cũng không giấu diếm lẫn nhau” Lạc Hàn nói.

“Thằng thán thành khẩn đối đãi, chuyện Hoàng huynh đối với Tử Diệp người tính làm sao bây giờ” Phong Lạc Tiêu hỏi.

“Yên lặng xem xét, vô luận như thế nào ta sẽ không đem Tử Diệp tặng cho hắn, cái khác đều có thể duy độc Tử Diệp là không được” Lạc Hàn nói.

“Yên lặng xem xét? Đợi cho tình thế phát triển vượt qua tưởng tượng của người , người tái hành động liền chậm trễ, người hắn là biết tính cách Hoàng huynh, hắn không chiếm được tình nguyện bị hủy cũng sẽ không để cho người khác ,người ngay cả ngôi vị hoàng đế đều tặng cho hắn , hắn còn muốn cái gì, hiện tại là ngay cả người duy nhất người yêu Tử Diệp hắn cũng muốn nhúng chàm, người còn kỳ vọng cái gì, kỳ vọng hắn chủ động buông tha cho !!!” Phong Lạc Tiêu có chút kích động nói.

“Hoàng huynh người dùng nói như vậy, ngôi vị hoàng đế không phải ta cho hắn, là ta căn bản không thích hợp vị trí kia, Thiệu Dương chỉ có ở trong tay hắn mới có thể đi xa hơn, mẫu hậu ngay từ đầu đã biết ta không thích hợp cho nên mới cực lực khuyên phụ hoàng buông tha cho ý tưởng hoang đường này, mẫu hậu sẽ không để cho phụ hoàng đem giang sơn truyền cho ta vì bù lại áy náy của hắn” Lạc Hàn sâu kín nói.

“Nói là nói như vậy , nhưng là người cũng thấy đấy, Hoàng huynh cũng không có tin tưởng a, nếu không hẳn sẽ không đem người buộc ở bên người, nói là rồi không được người kỳ thật người cũng hiểu được như vậy cùng với biến thành giam lỏng không có khác gì, người đem hết toàn lực phụ tá hẳn, hẳn cho người cái gì, hiện tại là ngay cả người yêu duy nhất Tử Diệp của người hẳn cũng có ý niệm nhúng chàm trong đầu, người còn ở đây kỳ vọng cái gì đâu” Phong Lạc Tiêu bảo nổi nói.

“Mặc kệ nói như thế nào, hẳn cũng là Hoàng huynh của ta, sẽ không hại ta , qua vài ngày nữa ta sẽ khiến cho lão Thái Hậu tứ hôn cho chúng ta, ông trời vẫn hy vọng ta kết hôn muộn , lần trước nếu không phải Hoàng huynh nói không chừng chúng ta cũng đã trở thành vợ chồng ” Lạc Hàn nói.

“Lần trước hẳn cũng đã cản trở , người còn tin tưởng lần này hẳn không có hành động gì sao, như thế nào đối với việc đại sự người suy nghĩ linh hoạt đến việc nhỏ này liền không có tác dụng, y như hiểu biết của ta về Hoàng huynh, lần này hẳn vẫn sẽ không buông tay , nói không chừng còn có thể cho người rời đi kinh thành, tiền phương chiến sự hiện tại đang ở trạng thái cứng ngắc mà tài quân sự của người vừa vận phát huy tác dụng, nếu không ngoài dự kiến của ta, có lẽ không bao lâu nữa người bị bắt đi tiền phương , một khi người không ở kinh thành Hoàng huynh cường ép cưới Lam Tử Diệp, người nước xa không cứu được lửa gần, nếu quả thực đến lúc đó người hối hận cũng đã quá muộn” Phong Lạc Tiêu nhìn Lạc Hàn nói.

“Nếu đúng như người đoán ...” Lạc Hàn còn không có nói xong đã bị Phong Lạc Tiêu đánh gãy.

“Vậy phần...” Phong Lạc Tiêu ý chính còn chưa nói rõ cũng bị Lạc Hàn đánh gãy.

“Hoàng huynh, những lời nói như vậy ta không muốn nghe từ trong miệng người nói ra, giận dữ vì hồng nhan sao, nếu nói như vậy ta chính là tội nhân của toàn bộ Thiệu Dương này, ta không thể vì một nữ tử đem con dân Thiệu Dương thác rơi vào thế nước sôi lửa bỏng, Tử Diệp cũng không muốn nhìn thấy , biện pháp sẽ lại có, hướng hồ ta tin tưởng Tử Diệp, không tính ta không có bên người, nếu nàng không muốn tiến cung Hoàng thượng mạnh mẽ ép buộc cũng vô dụng , hẳn không có khả năng để cho người ta bắt được một cái nhược điểm, đó không phải tính cách của hẳn, nếu hẳn có thể đem Thiệu Dương sửa sang lại càng cường đại hơn, cô độc thì như thế nào, có yêu trong lòng là đủ rồi” Lạc Hàn thì thào nói.

“Vì sao mỗi lần người luôn trước tiên đều nghĩ đến người khác, lần này có thể ích kỷ một chút không, vì mình mà suy nghĩ, người không vì mình suy nghĩ như thế nào cũng phải vì Lam Tử Diệp, vô luận nàng lấy hay không lấy Hoàng huynh, rời đi người nàng cũng sẽ không hạnh phúc ” Phong Lạc Tiêu sốt ruột nói.

“Tử Diệp không phải nữ tử bình thường, nàng sẽ hiểu được suy nghĩ của ta, lại nói hiện tại sự việc còn chưa nghiêm trọng như người nói, mọi việc đều có khả năng chuyển cơ ” Lạc Hàn thần nhiên nói.

“Tốt lắm, ta biết như thế nào cũng không khuyên bảo được người , lời nói của ta người hãy cẩn thận suy nghĩ, vô luận người muốn ta làm cái gì ta sẽ làm tất cả, chẳng sợ có một ngày cùng Thiệu Dương đối địch” Phong Lạc Tiêu nói.

Lạc Hàn không có nói gì nữa mà lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ nhìn bên ngoài đang dần dần lộ ra một chút ánh sáng ít ỏi, cùng Phong Lạc Tiêu cả đêm không ngủ chỉ là đứng như thế này, Phong Lạc Tiêu biết nói cái gì nữa Lạc Hàn cũng sẽ không thay đổi chủ ý , bên ngoài trời đã có chút sáng tỏ Phong Lạc Tiêu biết mình cũng nên rời đi, chính như Lạc Hàn nói lần này hẳn vụng trộm trở về là mạo hiểm, nguy cơ không giữ được cái đầu này, đơn giản là vì hẳn lo lắng cho tình cảnh của vị hoàng đệ này, nay, chuyện này hẳn đã cố hết sức , nói cái gì nữa đều là dư thừa , nhưng là Phong Lạc Tiêu sẽ chú ý đến Lạc Hàn, một khi có nguy hiểm hẳn sẽ phần đầu quên mình cứu hẳn, đơn giản là vì Lạc Hàn là người đệ đệ hẳn yêu thương cùng kính trọng nhất , Phong Lạc Tiêu ngắn gọn nói câu “ta đi trở về” liền ly khai phủ Lạc Hàn.

Xoay người nhìn Phong Lạc Tiêu rời đi, trong lòng Lạc Hàn ảm ảm , hẳn biết ở trong hoàng cung Phong Lạc Tiêu là thật tâm quan tâm hẳn, chính là Lạc Hàn đã nói, Hoàng huynh người biết không ? Chính bởi vì người quan tâm ta, ta càng không thể cho người lâm vào nguy hiểm, có sự quan tâm của người, cả đời này ta đã rất thỏa mãn, tuy rằng là không trọn vẹn, nhưng là không trọn vẹn cũng là một loại hưởng thụ, ta thực thấy đủ.

58. Q.1 - Chương 58: Thái Hậu Vì Lạc Hàn Biện Hộ

Sáng sớm phong Lạc Hiên đi đến bên ngoài cửa Thần Thọ cung chợt nghe bên trong truyền đến từng trận tiếng cười, Phong Lạc Hiên có chút buồn bực bởi vì hắn rất ít khi nhìn thấy Thái Hậu giống hôm nay cao hứng như vậy, mỗi người đều nhin không được hiểu kỳ cho dù quý như Phong Lạc Hiên cũng như vậy, Phong Lạc Hiên tò mò lặng lẽ tiến vào liền nhìn thấy Thái Hậu đang ngồi ở một tòa đình, vài đứa nhỏ đang giúp Thái Hậu nhu nhu lưng còn thường thường nói vài câu đều làm cho Thái Hậu cười cười, nguyên lai là vài đứa nhỏ của Phong Lạc Hiên đang ở chỗ Thái Hậu chơi đùa, Phong Lạc Hiên nhìn thấy trên khuôn mặt hiền lành của Thái Hậu ánh mắt cũng như năm đó nhìn hắn, chính là hiện tại bản thân mình đã muốn làm người phụ , cả ngày vội vàng việc quốc gia đại sự thời gian bởi Thái Hậu càng ngày càng ít, điều này làm cho hắn có chút áy náy, nhìn hai tấn tóc đã muốn hoa râm Phong Lạc Hiên mới phát hiện nguyên lai mẫu hậu đã già đi, nếu chính mình không thể bởi người thì để cho đám tôn tử của mình đến bởi người đi, lão nhân không thể quá tịch mịch, Phong Lạc Hiên yên lặng nghĩ.

“Mấy đứa nhỏ các ngươi sáng sớm liền đến quấy rầy hoàng tổ mẫu, quấy rầy hoàng tổ mẫu thanh tịnh ” Phong Lạc Hiên ra vẻ nghiêm túc nói.

“Nhi thần vãn an phụ hoàng” vài đứa nhỏ quỳ xuống trăm miệng một lời hô lên.

“Đứng lên đi, người một nhà đừng rườm rà như vậy, sáng sớm sẽ quấy rầy hoàng tổ mẫu, có phải có chuyện gì hay không ? Có phải lại gặp rắc rối nên đến chỗ hoàng tổ mẫu tránh nạn ? ” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Con không có gặp rắc rối, chỉ là thật lâu chưa có tới vãn an hoàng tổ mẫu nên mới đến xem , sau lại phát hiện trong cung này rất yên tĩnh sợ hoàng tổ mẫu không có người nói chuyện nên ta mua rượu lại đây bởi hoàng tổ mẫu ” Dận Không còn thật thà nói.

“Oh, đều đã trưởng thành, biết hiếu kính hoàng tổ mẫu , về sau các ngươi sau khi học xong có rảnh liền bởi hoàng tổ mẫu, thay phụ hoàng hiếu kính lão nhân gia” Phong Lạc Hiên nói.

“Con đã biết” mọi người cùng nhau nói.

Bọn Dận Không thấy Hoàng thượng đến liền cùng vài huynh đệ rời đi, gần đến thời gian đi học bọn họ nhanh trở về chuẩn bị một chút, Phong Lạc Hiên nhìn bóng dáng bọn họ rời đi trong lòng có một chút vui mừng.

“Mẫu hậu, đám tiểu quỷ này không có phá nhiều người nghỉ ngơi chứ, về sau không cần dậy sớm như vậy, có chuyện gì nói một tiếng cho hạ nhân đi làm là được rồi” Phong Lạc Hiên nhìn Thái Hậu nói.

“Không có, ai gia thật ra rất hy vọng bọn họ mỗi ngày đều có thể đến trò chuyện cùng lão thái bà ta đây a, ai gia đã già không có yêu cầu gì, mỗi ngày người quản việc quốc sự đến thời gian rảnh cũng không nhiều, Lạc Hàn đâu, gần đây cũng không biết có việc gì mà đã lâu không thấy hắn đến thăm ta , những người khác cũng là thần long thấy đầu không thấy đuôi, nói không chừng đều đã đem vị mẫu hậu này vứt ra sau đầu, hiện tại để cho đám tôn tử này đến bởi ta đi, các người làm việc của các người đi thôi, quốc sự trọng yếu” Thái Hậu nói.

“Mẫu hậu tuyệt không lão đâu, người còn muốn nhìn thấy Thiệu Dương quốc ở trong tay tôn tử người tiếp tục cường đại, thời gian trước Lạc Hàn xử lý ôn dịch làm việc vất vả, gần nhất ta lại cho hắn ở quý phủ tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, về phần bọn Lạc Tiêu cũng không có ở trong cung, như vậy đi, qua thời gian nữa con sẽ bảo Lạc Hàn đến thăm người, hắn cũng đã lâu không có tới cung, vừa vặn ta còn có việc cùng hắn thương lượng, ta liền cho người đi kêu hắn tiến cung tới gặp người” Phong Lạc Hiên hiểu thuận nói.

“Để cho Lạc Hàn nghỉ ngơi một chút, đừng cái gì cũng để cho hắn làm, thân thể hắn không tốt người cũng không phải không biết, có thể để cho người khác đi làm liền tận lực để cho người khác đi đi, nào có ai giống người như vậy, sai sử chính huynh đệ của mình, người xem đứa nhỏ của người cũng đã có mấy người tuổi cũng không còn nhỏ rồi, người xem Lạc Hàn đến nay còn không có cưới vợ, chuyện này dù thế nào người cũng có chút trách nhiệm, đứa nhỏ này thực làm cho ai gia đau lòng, chuyện gì hắn cũng không nói mà buồn ở trong lòng, chuyện này như thế nào cho phải” Thái Hậu nói, trong giọng nói rõ ràng che chở Lạc Hàn.

“Được, được, con biết sai rồi, về sau không để cho Lạc Hàn làm việc vất vả như vậy nữa, mẫu hậu người cũng quá thiên vị Lạc Hàn, ta mỗi ngày vì quốc sự vất vả người cũng không biết đau lòng ta, Lạc Hàn nên

thành gia , mẫu hậu có người tốt tuyển không ?” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Ta thật ra không có, bất quá nhớ rõ lần trước ai gia mừng thọ Lạc Hàn không phải yêu cầu tứ hôn sao, ai gia có chút ấn tượng hình như là thiên kim Lam Thừa tướng, ai gia thấy đứa nhỏ này cũng rất được, nếu không liền chuẩn cho hần đi” Thái Hậu cười nói.

“Mẫu hậu, nếu không chuyện Lạc Hàn tạm thời gác lại một đoạn thời gian rồi nói sau, trong khoảng thời gian này tiền phương chiến sự có vẻ khẩn trương, ta nghĩ đã lâu cũng không có chọn được người thích hợp vẫn quyết định để cho Lạc Hàn đi, với năng lực của Lạc Hàn có thể đảm nhiệm , chuyện này chỉ có hần đi ta mới có thể yên tâm, chờ hần từ tiền tuyến trở về lại tính, lại nói chuyện ở tiền tuyến nháy mắt biến hóa ngàn vạn không biết sẽ phát sinh chuyện gì, nếu Lạc Hàn có cái không hay xảy ra làm sao ăn nói với Lam Thừa tướng a” Phong Lạc Hiên tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Như thế nào lại để cho Lạc Hàn đi, vừa rồi còn nói cho hần hảo hảo tĩnh dưỡng một đoạn thời gian , trong triều đình trừ bỏ Lạc Hàn lại không có ai có thể đảm nhiệm việc này sao” Thái Hậu có chút mất hứng nói.

“Mẫu hậu, chuyện triều đình cũng không thể nói với người rõ ràng, có, nhưng người để cho ta yên tâm như Lạc Hàn chỉ có một mình hần thôi, yên tâm đi, ta hướng mẫu hậu cam đoan chuyện này về sau sẽ tận lực không cho Lạc Hàn đi, được không ?” Phong Lạc Hiên năn nỉ nói.

“Được, ai gia sẽ tin người lần này, có thời gian người thông báo Lam Thừa tướng cho nữ nhi tạm giữ trong nhà nói Thái Hậu nhìn trúng lưu làm con dâu , nữ tử Lạc Hàn coi trọng nhất định không sai ” Thái Hậu vui vẻ nói hoàn toàn không có chú ý tới sắc mặt khó coi của Phong Lạc Hiên .

“Tốt, một chút nữa con liền cùng Lam Thừa tướng nói qua” Phong Lạc Hiên bình tĩnh nói.

“Vậy là tốt rồi, không lâu sau ai gia sẽ chờ ôm tôn tử a” Thái Hậu hướng về tương lai nói.

“Canh giờ không còn sớm , con nên đi vào triều , mẫu hậu người nghỉ tạm, có thời gian con lại đến thăm người” Phong Lạc Hiên nói.

“Đi thôi” Thái Hậu nói.

Khoảnh khắc Phong Lạc Hiên xoay người rời đi thần sắc trên mặt là sóng ngầm mãnh liệt, hần thật không ngờ Thái Hậu đến nay còn nhớ rõ sự kiện kia, còn nhớ rõ Tử Điệp, Thái Hậu đã muốn nhận thức Tử Điệp là người của Lạc Hàn, điều này làm cho hần nghĩ đến ý niệm chiếm Tử Điệp bên mình trong đầu có bao nhiêu xấu hổ, Phong Lạc Hiên không biết nếu có một ngày Thái Hậu biết hần nghĩ đoạt tình yêu của Lạc Hàn sẽ có hậu quả gì, lại sẽ như thế nào đối đãi với đứa con tự tay nàng nuôi lớn, nhưng nếu để cho Lạc Hàn cưới Tử Điệp là chuyện hần không nguyện ý nhìn thấy nhất, mẫu hậu người cũng biết người đã cho ta cái nan đề...

59. Q.1 - Chương 59: Tình Yêu Khúc Chiết Bước Lên Hành Trình

Lạc Hiên tuy không cam lòng nhưng đối mặt mẫu hậu hần kính trọng vẫn không có dũng khí đem chuyện mình cũng yêu Tử Điệp nói ra, có một việc Phong Lạc Hiên vẫn không hiểu được, hần không rõ Lạc Hàn không phải là đứa con nàng tự mình sinh ra nhưng lại có đôi khi Thái Hậu yêu thương Lạc Hàn còn hơn hần, Phong Lạc Hiên suy nghĩ tìm một biện pháp nhất cử lưỡng tiện có thể làm cho Lạc Hàn rời xa kinh thành lần này không bao giờ trở về nữa, tốt nhất là có thể làm cho Tử Điệp hoàn toàn hết hy vọng.

Bỗng nhiên một cái ý niệm hiểm ác trong đầu hần hiện ra, chiến tranh không phải là một cái cơ tốt nhất sao, chết trận có thể chặt đứt ý niệm trong đầu Tử Điệp, lúc này Phong Lạc Hiên bị ý niệm đáng sợ trong đầu kinh hách không nhỏ, hần một lần lại một lần thuyết phục chính mình không thể làm như vậy, nhưng ở sâu trong nội tâm lại giãy dụa một lần lại một lần nói cho chính mình chỉ có như vậy mới có thể hoàn toàn có được Tử Điệp, cuối cùng Phong Lạc Hiên hạ quyết tâm làm cho Lạc Hàn không thể trở về, Lạc Hàn không nên trách trách đối với người như vậy, chỉ có người biến mất thì Tử Điệp mới có thể nhìn đến ta, trăm yêu nàng cũng không kém gì so với người, trăm sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn.

Lạc Hàn phụng mệnh hồi cung, đến trong cung mới biết được nguyên lai là Thái Hậu nhớ hần mới bắt đắ dĩ để cho Hoàng thượng hạ chỉ, Lạc Hàn nghe như vậy nhất thời trong lòng có một chút ảm áp, Lạc Hàn biết từ khi mẫu phi của mình qua đời Thái Hậu vẫn đem mình xem như con mà đối đãi, nghĩ đến việc mình trở về kinh thành lâu như vậy vẫn không đến thăm Thái Hậu, mà Thái Hậu vẫn nhớ thương, Lạc Hàn cảm thấy mình thật bất hiếu, Lạc Hàn ngẩng đầu nhìn nhìn lên trời, mới buổi sáng cách thời gian ăn cơm còn rất dài, nghĩ đến Thái Hậu thích nhất là ăn tô tùng hoa quế cao Lạc Hàn liền quẹo đi vào Ngự thiện phòng, tự mình làm điểm tâm cho Thái Hậu để biểu đạt hiếu tâm của mình.

Lạc Hàn đến Thần thọ cung của Thái hậu liền thấy người đang ngủ gà ngủ gật, chung quanh một người cũng không có, Lạc Hàn có chút tức giận, nếu Thái Hậu có chuyện gì không phải rất nguy hiểm sao.

“Người tới, như thế nào cũng không cần thận hầu hạ Thái Hậu, để cho Thái Hậu ngủ tại đây nếu nhiễm phong hàn các người có thể đảm đương nổi trách nhiệm này sao?” Lạc Hàn nhỏ giọng huấn hạ nhân vừa cởi áo khoác của mình khoát trên người Thái Hậu.

“Hồi Vương gia, là Thái Hậu bảo chúng ta rời đi nói là muốn yên tĩnh một chút, nhóm nô tỳ đi đến tiền viện hỗ trợ làm việc, giống như Thái Hậu đang ngủ” một nô tỳ giải thích nói.

“Cũng không thể để Thái Hậu một người tại đây, ít nhất lưu vài người ở phụ cận canh giữ, lần sau không được viện lý lẽ này nữa” Lạc Hàn nói.

“Nô tỳ đã biết”.

“Các người đi làm việc đi, lưu lại hai người chiếu cố Thái Hậu, đi lấy chăn phủ gấm lại đây đưa cho Thái Hậu” Lạc Hàn phân phó nói.

Thái Hậu bị tiếng nói chuyện của bọn họ đánh thức mở mắt ra liền nhìn thấy Lạc Hàn, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười chỉ có đối mặt với thân nhân mới có biểu lộ chân thành như vậy.

“Thật sự là không nói mình lão không được a, ai gia mới nằm một hồi liền ngủ, Lạc Hàn có phải chờ mẫu hậu lâu rồi không” Thái Hậu hiền lành nói.

“Mẫu hậu một chút cũng không lão, mẫu hậu về sau không được một người như vậy nữa, rất nguy hiểm, rảnh rồi thì cùng nhóm nô tỳ trò chuyện, về sau nhi thần có thời gian cũng sẽ đến bồi mẫu hậu” Lạc Hàn nhẹ giọng nói.

“Không có việc gì, là ai gia để cho bọn họ cách ta xa một chút, suốt ngày phía sau luôn có người đi theo ai gia sắp phiền chết, muốn nhắm mắt làm ngơ cũng chẳng được, người có thời gian liền bồi ai gia lão thái bà này đi” Thái Hậu cười tủm tỉm nói.

“Được liền theo ý mẫu hậu, nhưng mà về sau bên người ít nhất phải có hai người ở bên cạnh” Lạc Hàn không thuận theo không buông tha nói.

“Ha ha, thật sự là sợ người” Thái Hậu nói.

“Vừa rồi hoàng huynh người đã tới, hai mẫu tử chúng ta cũng hàn huyên một hồi, đã lâu không có tán gẫu như vậy, hiện tại hần không có ở đây hai mẫu tử chúng ta lại tán gẫu một chút” Thái Hậu tiếp nói.

“Được, mẫu hậu nghĩ muốn tán gẫu cái gì nhi thần đều bồi mẫu hậu” Lạc Hàn nói.

“Mẫu hậu cũng đã già đi, hiện tại đã không có nguyện vọng lớn gì, Lạc Hàn, mẫu hậu thăm nghĩ sinh thời nhìn thấy người cưới vợ sinh con, người cùng thiên kim Lam Thừa tướng ở ngày mừng thọ ai gia cũng đã đã biết, chỉ là các người vẫn chần chừ mãi ai gia cũng không nói gì, vừa rồi cùng hoàng huynh người nói qua, hần đã đáp ứng chuyện của các người” Thái Hậu nhìn Lạc Hàn nói.

“Hần... Hoàng huynh đáp ứng rồi, hần không có gì yêu cầu sao?” Lạc Hàn có chút bất khả tư nghị nói, mở to hai mắt chờ đợi Thái Hậu trả lời.

“Không nói cái yêu cầu gì, chính là hần nói gần đây tiền phương chiến tuyến khẩn trương nghĩ muốn người đi, trở về liền cho các người thành hôn” Thái Hậu có chút không rõ nói.

“Đi tiền tuyến, việc này hoàng huynh còn không có cùng ta nói qua” Lạc Hàn nói đồng thời trong lòng căng thẳng, việc này quả nhiên bị Phong Lạc Tiêu đoán trúng.

“Hoàng huynh người cũng thật là, ta nói với hần về sau đừng cho người đi làm việc này việc nọ, hần cũng đáp ứng rồi lại nói đây là một lần cuối cùng, về sau cho người an tâm ở kinh thành là tốt rồi” Thái Hậu cười nói.

“Vây về sau ta là có thể mỗi ngày đều đến thăm mẫu hậu , về sau lại sinh vài cái tôn tử làm ấu hậu được nhàn hưởng phúc con cháu” Lạc Hàn nói.

“Như vậy là tốt nhất , ai gia liền chờ một ngày này của người” Thái Hậu nói.

Lạc Hàn không có đem lo lắng của mình nói cho Thái Hậu, Thái Hậu có thể vẫn như vậy đối với hần, hần đã thực thỏa mãn , nếu Phong Lạc Hiên đáp ứng yêu cầu Thái Hậu, Lạc Hàn nghĩ chỉ cần mình có thể từ tiền phương an toàn trở về, như vậy hần thứ Tử Diệp chính là chuyện chắc như trăm nghìn rồi, nghĩ vậy Lạc Hàn ở sâu trong nội tâm cảm thấy thể xác và tinh thần sung sướng hẳn lên, hần nghĩ phía đem tin tức tốt này trước tiên nói cho Tử Diệp, chính là hiện tại hần còn phải đi đến nơi của Hoàng thượng, Lạc Hàn biết tuy rằng Phong Lạc Hiên không có chính mồm nói chuyện này với hần, nhưng lại cùng Thái Hậu nói việc này tám chín phần mười liền là sự thật, Lạc Hàn khẩn cấp muốn đi đến nơi Phong Lạc Hiên xác nhận mức độ chân thật của chuyện này.

Chính là Lạc Hàn không biết, lần gặp mặt cùng Tử Diệp trước khi đi tiền tuyến thiếu chút nữa trở thành lần cuối cùng hần cùng Tử Diệp gặp mặt, hần càng thật không ngờ là con đường tình yêu khúc chiết của hần cùng Tử Diệp cũng chỉ vừa mới đặt bước trên hành trình.

60. Q.1 - Chương 60: Tướng Tiên Gì Quá Mau

úc Lạc Hàn đi gặp Phong Lạc Hiên cũng đã gần trưa, Phong Lạc Hiên xoay người đi Ngự thư phòng, gần đây Phong Lạc Hiên cũng rất mệt, bởi vì tiền tuyến chiến trường vẫn giằng co, bọn quan viên thượng tấu tấu chương càng ngày càng nhiều, cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi, theo góc độ đế vương xem Phong Lạc Hiên không thể nghỉ ngơi là người xứng chức quân vương, Thiệu Dương dưới sự lãnh đạo của hần càng ngày càng cường đại, Phong Lạc Hiên trở lại ngự thư phòng chưa kịp nghỉ ngơi mà bắt đầu phê duyệt đồng tấu chương chất như núi, Lạc Hàn tiến vào thư phòng đầu tiên liền nhìn thấy Phong Lạc Hiên đang phê duyệt tấu chương, thỉnh thoảng ở trên tấu chương viết giải thích của mình.

“Hoàng huynh, vừa tan triều nên nghỉ ngơi một chút đi, ta mới từ nơi mẫu hậu lại đây” Lạc Hàn nói.

“Người nha, thật không hiểu người có cái gì tốt, đã lâu không có tới thăm mẫu hậu, lão nhân gia người vẫn nhớ thương người, không có biện pháp ta liền gọi người tiến cung bồi mẫu hậu, mẫu hậu thật đúng là thiên vị người a, răn dạy ta không nên an bài nhiều việc cho người, còn muốn cầu lần sau không thể lại an bài nhiều chuyện như vậy ” Phong Lạc Hiên từ trong tấu chương ngẩng đầu lên nói.

“Làm ấu hậu lo lắng , sớm nên lại đây thăm mẫu hậu chính là cũng không biết chính mình có việc gì vẫn chậm trễ đến bây giờ, mẫu hậu nói người cũng đừng quan tâm, người cả ngày làm lưng vất vả vì quốc sự cũng đủ mệt thì chút việc ấy cho là cái gì, vì hoàng huynh chia sẻ chút việc là thần đệ phải làm ” Lạc Hàn giọng nói không chút gợn sóng.

“Chuyện trăm đáp ứng mẫu hậu trăm sẽ thực hiện tốt , về sau để cho người tận lực tránh một ít việc vất vả, có thời gian thay ta bồi mẫu hậu, lão nhân gia người cũng nên hưởng thụ thanh phúc ” Phong Lạc Hiên trong giọng nói có chút nhu tình.

“Được, thời gian rảnh ta sẽ bồi mẫu hậu , hoàng huynh có cái gì cần ta làm cứ việc nói thần đệ nhất định đi làm” Lạc Hàn nói.

“Yên tâm, sẽ không để người quá nhàn rồi , trước mắt còn có một việc cần người tự mình đi làm” Phong Lạc Hiên vỗ bả vai Lạc Hàn nói.

“Hoàng huynh không cần phải nói ta cũng biết, vừa rồi mẫu hậu đã nói rồi, yên tâm đi, chuyện đi tiền tuyến ta chuẩn bị tốt liền xuất phát, nhất định khải hoàn mà về” Lạc Hàn nhìn phong Lạc Hiên nói.

“Tin tưởng năng lực của người, người trước về phủ chuẩn bị, hai ngày nữa sẽ xuất phát, quân đội vẫn không thể giữ thế giằng co như vậy, đến lúc đó quân tâm tan rã hậu bị lương thảo cũng sẽ là vấn đề, người đến đó tốc chiến tốc thắng, tin tưởng mẫu hậu hần đã nói chuyện vừa rồi cùng ta nói qua nói cho người, chuyện ta đáp ứng mẫu hậu quyết không nuốt lời, chờ người khải hoàn trở về hoàng huynh tự mình chủ hôn cho người cùng Tử Điệp, sau đó phải nhanh sinh vài cái tôn tử ấu hậu, làm cho lão nhân gia người cao hứng” Phong Lạc Hiên khí phách nói.

“Ta nhất định sẽ khải hoàn trở về, không chỉ là vì Tử Điệp càng là vì vô số tướng sĩ Thiệu Dương quốc chúng ta” Lạc Hàn vẫn như cũ ngữ khí thường thường nói.

“Được, khi đó hoàng huynh sẽ ra khỏi thành đón chào, canh giờ không còn sớm, người hồi phủ chuẩn bị tùy thời chờ mệnh lệnh của ta, số sổ con đó đủ để ta xem một ngày” Phong Lạc Hiên nhìn đồng số con chồng chất như núi nói.

“Ta đây đi trở về, làm việc hoàng huynh cũng phải chú ý nghỉ ngơi” Lạc Hàn nói xong liền ly khai ngự thư phòng.

Khoảng khắc Lạc Hàn xoay người ánh mắt Phong Lạc Hiên nhất thời âm u, Lạc Hàn dọc theo đường đi này người cần phải chú trọng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì đừng trách hoàng huynh, đó là người bức ta, Tử Điệp chỉ có thể là người của trầm, cho dù không chiếm được lòng của nàng trầm cũng muốn đem nàng giữ ở bên người.

Lạc Hàn thực bình tĩnh từ nơi Phong Lạc Hiên rời đi, nhìn những chiếc lá trên cây bay xuống, nguyên lai bây giờ đã là mùa thu, trên trời đám nhận xếp thành hình bay đi, Lạc Hàn cảm thấy mình giống như là một con nhận bị bỏ rơi đang ở không trung gào thét lại gọi không được đồng bạn trở về.

Lạc Hàn giờ phút này phi thường tưởng niệm Tử Điệp, từ nhỏ ở trong cung lớn lên Lạc Hàn rất rõ ràng trong cung người lừa ta gạt, Phong Lạc Hiên nhẹ nhàng đáp ứng cho hần cùng Tử Điệp thành hôn nhất thời làm cho Lạc Hàn chấn động, trong lòng có một loại dự cảm bất hảo, Lạc Hàn rõ ràng biết tính cách Phong Lạc Hiên hần sẽ không dễ dàng buông tha cho Tử Điệp như vậy, hần là lấy lùi để tiến, nói cách khác Phong Lạc Hiên sớm biết hần lần này đi không trở về cho nên mới nhẹ nhàng đáp ứng chuyện hần cùng Tử Điệp.

Lạc Hàn nghĩ không ra sẽ có cái gì hung hiểm, bởi vì chiến tướng ở tiền phương là Lam Vân Lỗi, cho nên Lạc Hàn trực giác cảm thấy không có cái gì đại sự, Lạc Hàn hiểu cách làm người của Lam Vân Lỗi, có hần ở tiền tuyến sẽ không có đại sự gì, Lạc Hàn vẫn tin tưởng vững chắc lần chiến tranh này cho dù hần không đi chỉ cần có Lam Vân Lỗi ở đó, chỉ cần hần bắt lấy thời cơ phản công nhất định sẽ chiến thắng, nhưng vì sao nhất định phải để cho hần đi tới chỗ đó, như vậy chỉ có thể nói có người không muốn hần ở kinh thành, sẽ là ai đây? Lạc Hàn rõ ràng biết là ai.

Tướng tiên gì quá mau (hix hix, ta không hiểu), Lạc Hàn tràn ngập đau thương nói.

Lạc Hàn đừng hận ta, ta cũng bất đắc dĩ vậy, Phong Lạc Hiên nhìn ngoài cửa sổ nói.

61. Q.2 - Chương 61: Hôn Sâu, Quyền Luyện Làm Cho Người Ta Đau Đớn

Mà lúc này cũng đang ở trong cung nhưng Tử Điệp không biết mọi chuyện đang xoay chuyển, nàng đang ở thư viện siêng năng đem hiểu biết của mình giáo cho những đứa nhỏ hoàng tộc này, ở trong cung nàng thật cẩn thận tránh né không nghĩ làm cái đình trong mắt người khác, lúc này đồng dạng cũng ở trong cung Lạc Hàn không có sót ruột trở về mà hướng về phía trước thư viện đi đến, hần biết Tử Điệp đang ở nơi đó giảng dạy cho những đứa cháu nhỏ của hần, hần phi thường muốn nhìn thấy Tử Điệp khi dạy học có phải giống trong tưởng tượng của hần hay không.

Trong thư phòng vài đứa nhỏ đang quy củ ngồi nghe, ánh mắt tập trung tinh thần nghe Tử Điệp giảng bài, Tử Điệp thực không đơn giản có thể làm cho những đứa nhỏ nghịch ngợm này chịu yên lặng nghe giảng, Lạc Hàn nghĩ.

“Đầu tiên ta sẽ nói ọi người tầm quan trọng của quân đội đối với một quốc gia, bữa đầu, ta sẽ nói mọi người nghe một chút tầm quan trọng của tình báo, một quốc gia nếu không có một hệ thống tình báo khổng lồ là khiếm khuyết nghiêm trọng, tưởng tượng một chút, tất cả mọi hoạt động bí mật của người đều bị người ta dễ dàng nắm bắt tất cả có phải cả người đổ một tầng mồ hôi lạnh hay không?”

Ở đây giao thông cùng tin tức rất quan trọng, ai có được tình báo chính xác thì bước đầu tiên người đó đã giành thắng lợi, đi tấn công một quốc gia việc cần làm đầu tiên là phải có được tình báo chính xác về quốc gia muốn tấn công đó, phương diện này bao gồm dân cư, vị trí, giao thông quan trọng... Quan trọng nhất là phải lấy bằng được phòng đồ, sau đó lại xác định phương pháp tấn công, đi một bước này thuận lợi mới có thể thành công.

Người thu thập tình báo phải được huấn luyện chuyên nghiệp, đương nhiên có một ít tình báo không phải rất trọng yếu có thể tìm một vài người thường đến làm, ngày sau lực lượng như bọn họ là không thể thiếu, tỷ như khát cái, nhóm người này không cần quá coi thường bọn họ, bọn họ là tin tức truyền bá tốt nhất, khách điểm, quán trà, bến tàu, giao thông quan trọng khắp nơi đều có thể nhìn thấy thân ảnh bọn họ.

Cái tốt nhất ở nhóm người này là không làm cho người khác chú ý, ở thời khắc mấu chốt bọn họ có thể thay người truyền lại tình báo, cho nên, làm quan giả không cần lãng phí tài nguyên hữu hiệu bên mình, chọn người là mấu chốt, người tình báo không chỉ có phải có tư duy kín đáo, sâu sắc, thấy rõ năng lực càng phải có thân thủ linh hoạt, để ngừa khi gặp được nguy hiểm có thể tự bảo vệ mình.

Đặc thù những người này là từ nhỏ phải nhận huấn luyện, những người trực tiếp nhận mệnh của Hoàng Thượng càng ít người biết bọn họ tồn tại thì càng an toàn, hiện tại tình báo Thiệu Dương không phải thực hệ thống, có lẽ một vị nào đó trong các người sẽ kế thừa ngôi vàng của phụ hoàng trở thành đại quân vương tiếp theo, như vậy muốn cho Thiệu Dương một thể hệ đại cường, tình báo mà các người nhận được phải so bất kì một quốc gia nào khác đầy đủ chính xác hơn” Tử Diệp rốt cục cũng nói xong một tràng dài miệng lưỡi khô khốc.(em còn mệt hơn cả tỷ)

Lạc Hàn đứng ở ngoài cửa sổ lẳng lặng nhìn Tử Diệp mi phi sắc vũ, Lạc Hàn chưa từng phát hiện Tử Diệp có sức cuốn hút lớn như vậy, hơn nữa đem chuyện của một quốc gia xem xét thấu triệt như vậy, Lạc Hàn bây giờ đã hiểu vì sao Phong Lạc Hiên không tiết tất cả đại giới đều muốn có được Tử Diệp, nữ nhân ở bên cạnh Phong Lạc Hiên mỗi người mỗi vẻ duy độc không có một ai có thể cùng tài văn chương của Tử Diệp đánh đồng, phía sau hẳn khuyết thiếu một người có thể cùng hắn thảo luận chuyện quốc gia, mà Tử Diệp lại có thể ở thời điểm mấu chốt cho hắn đề nghị không thể tưởng được, Lạc Hàn nghĩ một nữ tử lung linh như vậy bất kể người đế vương nào đều muốn có được, mà hắn lại dữ dội may mắn có được Tử Diệp.

Lạc Hàn nhìn Tử Diệp lại nhớ tới đây là lần cuối cùng nhìn thấy nàng trong lòng bỗng nhiên đau đớn, dù có không nở buông tha thì thế nào, Lạc Hàn thâm tình nhìn Tử Diệp như muốn khắc nàng vào chỗ sâu nhất trong tâm, có lẽ là lòng có linh ứng, Tử Diệp cảm thấy có người luôn luôn nhìn nàng, ngay từ đầu Tử Diệp nghĩ Phong Lạc Hiên đang nhìn lén làm bộ không thấy, nhưng loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức Tử Diệp như cảm thấy thật quyến luyến, Tử Diệp quay đầu lại thấy Lạc Hàn chưa kịp lùi về, nhìn Lạc Hàn Tử Diệp thản nhiên cười, nhất thời khuynh quốc khuynh thành, tuyệt đại phương hoa thổi bay đi thần sắc ảm đạm lúc đầu.

Tử Diệp phục hồi tinh thần lại, tiếp tục đem nội dung nói xong mới đi ra ngoài cùng Lạc Hàn cùng nhau rời đi.

“Nghĩ như thế nào lại đến đây xem ta ” Tử Diệp cười khê hời.

“Lâu như vậy mà ta chưa đi vào cung thăm mẫu hậu , mẫu hậu muốn ta tiến cung đến thăm lão nhân gia nàng, cùng nàng hàn huyên một hồi, biết không, mẫu hậu đồng ý chuyện của hai chúng ta, qua một đoạn thời gian nữa còn muốn cho chúng ta thành hôn” Lạc Hàn nhìn Tử Diệp cười nói.

Hắn muốn nhìn Tử Diệp có thể thẹn thùng cúi đầu hay không, ánh mắt ôn nhu.

“Thật sự, lão Thái Hậu thật tốt, cái này ta an tâm, vậy người mau nhanh thú ta đi” (ngã ngửa..hắc hắc) Tử Diệp một chút cũng không có bộ dạng thẹn thùng nói.

“Da người cũng quá dày đi, nữ hài tử nhà người ta vừa nói đến việc này đều thẹn thùng cúi đầu không nói, người xem người, một chút cũng không rụt rè còn hét hô lên muốn ta thú người...” Lạc Hàn ra vẻ thất vọng

nói.

“Cái này có cái gì rụt rè không rụt rè , yêu chính là yêu . Không nên nhiều chuyện như vậy, người dám không cưới ta, ta tìm người khác, người xếp hàng đợi bổn tiểu thư liếc mắt còn cả một hàng dài ở đằng sau” Tử Diệp tùy tiện nói làm cho Lạc Hàn lại buồn cười.

“Được, được, người đã hạ mệnh lệnh ta nào dám không cưới, nhưng chuyện thú người cần phải qua một đoạn thời gian nữa” Lạc Hàn nói.

“Có chuyện gì muốn người đi làm sao” Tử Diệp truy vấn nói.

“Đúng vậy, tiền phương chiến sự khẩn trương, Hoàng huynh muốn ta đi chỉ huy, chờ ta trở về chúng ta có thể thành hôn , chính là việc này không biết khi nào thì có thể kết thúc, còn chưa nói đến chuyện trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, sẽ phát sinh chuyện gì ai cũng không biết, Tử Diệp, nếu, ta vạn nhất...” Lạc Hàn còn không có nói xong đã bị Tử Diệp che miệng lại.

“Phi, phi, nói cái gì chứ, không được nói như vậy, người phải an toàn đầy đủ trở về cho ta” Tử Diệp bối rối nói.

“Ta là nói nếu...” Lạc Hàn nói.

“Nếu cũng không được, tuy rằng ta không rõ vì sao Hoàng Thượng cho người đi, nhưng là người phải nhớ kỹ, vạn nhất người mất ta sẽ không sống một mình, không tin người liền thử xem, không phải là đi đánh giặc sao, trước kia người không phải đã đi qua sao, lần này như thế nào lại lẽ mề như vậy, một chút cũng không giống người, ca ta còn ở nơi kia đấu tranh anh dũng còn không có tới phiên làm, người ngồi chỉ huy bày mưu nghĩ kế là được rồi” Tử Diệp nói.

Lạc Hàn cái gì cũng chưa nói, chưa cho Tử Diệp hứa hẹn gì, chỉ là lấy tay nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Tử Diệp ở trên trán ấn một nụ hôn thật sâu, quyến luyến như thế làm cho người ta run sợ.

62. Q.2 - Chương 62: Bí Mật Trong Lòng

Tử Diệp lấy tay vuốt ve khuôn mặt Lạc Hàn ,ánh mắt thẳng nhìn chằm chằm ánh mắt của Lạc Hàn, Lạc Hàn có chút chột dạ quay đầu đi, Tử Diệp biết Lạc Hàn có việc gì gạt nài, Tử Diệp sẽ không hỏi, nài chỉ có thể ở trong lòng một lần lại một lần đoán sau đó một lần lại một lần cất bỏ cho đến khi tìm được kết quả nài mong muốn, Tử Diệp không hiểu vì sao Hoàng Thượng không cho bọn họ thành hôn xong rồi mới cho Lạc Hàn đi tiền tuyến, như vậy cho dù Lạc Hàn bất hạnh không thể trở về cũng giúp Lạc Hàn lưu lại một hậu nhân, mà hiện tại một chút khả năng đó cũng không thấy.

Tử Diệp ảm ảm cảm thấy sự tình không phải giống như mặt ngoài yên bình, Tử Diệp cảm thấy Lạc Hàn lần này cũng có chút kỳ quái, hần hần phải bày mưu nghĩ kế, hần phải có một loại đàm tiếu gian, cường lỗ hô phi yên diệt *bình tĩnh cùng nắm chắc, vì sao lần này còn chưa có đi đã phán tử hình ình, là chuyện gì có thể làm cho Lạc Hàn luôn luôn bình tĩnh vô ba rối loạn tâm thần, cứ phỏng đoán như vậy Tử Diệp đột nhiên sáng tỏ, trong lòng chấn động, sẽ có người muốn xuống tay gây nguy hiểm cho Lạc Hàn.

Lạc Hàn tĩnh lặng đứng ở đằng kia mặc cho Tử Diệp nghiến cừu, Lạc Hàn cảm thấy thân thể căng thẳng, cúi đầu nhìn Tử Diệp đang ôm chặt lấy thắt lưng của hần, đầu thật sâu mai nhập vào trong lòng hần, Lạc Hàn thương tiếc như trước không nói gì mà nhẹ nhàng long long mái tóc của Tử Diệp, ánh mắt nhìn phía phương xa không xác định, hần biết Tử Diệp đoán đúng rồi, bọn họ rất ăn ý không cần phải nói cái gì, một động tác một ánh mắt đều đã sáng tỏ.

“Hàn, có thể không đi sao, người có thể lấy cớ ” Tử Diệp rầu rĩ nói.

“Mọi cớ gì cũng không được” Lạc Hàn tùy ý nói.

“Như vậy ta và người cùng đi, người không thể cứ đi như vậy, nơi này một ngày không có người ta sẽ rất tưởng niệm, mang ta đi tiền tuyến, chờ người đánh thắng trận chúng ta liền không trở lại , từ tiền tuyến

liền đi đến một nơi ai cũng không biết chúng ta, cùng trải qua cuộc sống thế ngoại đào nguyên” Tử Diệp nói.

“Rất nguy hiểm, không thể mang người đi, huống chi còn có quân quy, trong quân không thể có nữ tử, người ở ta bên người ta sẽ phân tâm, an tâm ở chỗ này chờ ta trở về thú người” Lạc Hàn nói.

“Ta có thể nữ phần nam trang, cam đoan ai cũng nhìn không ra, ta không gây thêm phiền toái cho người, ta có thể trị thương chữa bệnh xem bệnh” Tử Diệp tiếp tục nói.

“Như vậy cũng không được, người an toàn mới là quan trọng nhất, tin tưởng ta, vì người ta sẽ an toàn trở về, quyết không nuốt lời” Lạc Hàn lời thề son sắt nói, hẳn biết không nói như vậy Tử Diệp sẽ không chết tâm.

“Được, ta sẽ tin người lần này, nhớ kỹ nếu người không an toàn trở về, ta sẽ đem nỗi hận này ghi tạc trên người người kia, làm cho hẳn phải hoàn lại mười phần, người đều mất ta thì sợ gì” Tử Diệp hung hăng nói.

“Tử Diệp đừng như vậy, như vậy người sẽ không vui, còn sẽ liên lụy đến người nhà người” Lạc Hàn bình tĩnh nói.

“Người không còn thì không có gì vui vẻ đáng nói” Tử Diệp thản nhiên nói.

“Tử Diệp nhớ kỹ lời ta nói, nếu ta mất, người phải xa rời nơi này, đi bắt đầu cuộc sống mới của người, nếu không thể quên được ta thì chặt chẽ chôn ở trong lòng, ta sẽ luôn ở bên người, trong cung người lửa ta gạt không phải người nữ tử như người nên ở ...” Lạc Hàn tiếp tục nói.

“Lạc Hàn, ta có hai bí mật vẫn không có cùng người nói qua, người nhất định rất tò mò, hiện tại ta nói cho người cái thứ nhất, cái thứ hai chờ người trở về ta lại nói cho người, hy vọng sẽ không dọa đến người, nếu người không trở lại, cái bí mật thứ hai này cũng đủ có thể đem Thiệu Dương rối loạn” Tử Diệp sâu kín nói.

“Nói đi, ta nghe chuyện thứ nhất, cái thứ hai ta sẽ tranh thủ để có thể nghe được” Lạc Hàn đáp.

“Ta có thành lập một tổ chức tình báo nhưng vẫn không có nói cho người, vừa thành lập không bao lâu hiện tại mới có chút khởi sắc, những người này chỉ nghe mệnh của ta, ngay cả Hoàng Thượng cũng sai sử không được, nguyên lai ta tính nếu về sau hai người chúng ta rời đi nơi này, Hoàng Thượng ngăn cản ta liền đem nó trao đổi tin tưởng hẳn không có lý do nào mà tâm không động, hiện tại nếu người không trở lại ta liền vận dụng nó chân trời góc biển cũng phải tìm người bằng được, về phần xử lý như thế nào người kia người định đoạt” Tử Diệp nói.

Nghe những lời nói như thế, cho dù lại bình tĩnh Lạc Hàn vẫn nhìn không được há to miệng không thể tin nhìn Tử Diệp.

“Không cần như vậy nhìn ta, người không có nghe sai, chuyện thứ hai cẩn thận không sẽ hù chết người, trước giữ lại một đoạn thời gian” Tử Diệp vui đùa nói.

“Tử Diệp, người cho ta nhiều ngoài ý liệu lắm, trên người người có nhiều mê hoặc” Lạc Hàn nói.

“Chờ người biết cái bí mật thứ hai thì mọi bí ẩn đều giải khai” Tử Diệp nói.

Lạc Hàn không nói gì, hẳn biết Tử Diệp sở dĩ như vậy đều là vì hẳn, nữ tử trước mặt đáng giá cho hẳn dùng đời sau đổi lấy, Lạc Hàn một phen giữ chặt Tử Diệp trong ngực, dùng chân tình hôn thật sâu, Tử Diệp đầu tiên là kinh ngạc tiếp theo đáp lại cái hôn của Lạc Hàn, thiên địa ở trong mắt của bọn họ đều biến mất không thấy, trong mắt chỉ có người trước mắt này, nhẹ nhàng buông Tử Diệp ra, Lạc Hàn sủng nịch khinh nắm cái mũi Tử Diệp, động tác vô cùng thân thiết như vậy làm cho Phong Lạc Hiên cách đó không xa tức giận nổi điên, Tử Diệp mỉm cười làm cho Phong Lạc Hiên cảm thấy lực cùng phần đại vô nhan sắc **, mà Lạc Hàn cùng Tử Diệp không có chú ý tới này một màn, vẫn như cũ gắt gao ôm nhau cùng một chỗ, Phong Lạc Hiên ngón tay nắm chặt kêu rắc rắc, giờ phút này hẳn khẩn cấp muốn cho Lạc Hàn biến mất, người có thể làm bạn Tử Diệp chỉ có hẳn.

63. Q.2 - Chương 63: Thâm Tình Ôm Nhau, Hoàng Thượng Quá Ghen Tuông

Phong Lạc Hiên vẫn yêu cầu chính mình phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh mới có thể giành thắng lợi cuối cùng, nhưng mỗi khi hắn nhìn thấy Lạc Hàn với Tử Điệp thân mật thì nháy mắt tất cả bình tĩnh toàn bộ đều chạy vô tung vô ảnh, vẻ mặt Phong Lạc Hiên giờ phút này tựa như đi bắt nữ nhân của mình hồng hạnh xuất tường, giận không thể xả, hiện tại ý niệm duy nhất trong đầu hắn chính là đi lên cùng Lạc Hàn đang nhẹ nhàng vui vẻ kia đầm đìa đại chiến một hồi, sau đó ai thắng thì ôm được mỹ nhân về.

Mà ở một chỗ khác Lạc Hàn cùng Tử Điệp giờ phút một chút cũng không có ý thức nguy hiểm đang tiến đến, vẫn như cũ vì sắp rời đi mà lưu luyến không rời, Lạc Hàn trước kia chưa bao giờ giống như giờ phút này cảm thấy Tử Điệp như một tiểu nữ nhân đáng yêu quyến luyến như vậy, kiều thái nữ nhi ấy càng làm cho Lạc Hàn đau lòng, Lạc Hàn không thể tưởng tượng được về sau không có Tử Điệp bên người thì hắn sẽ làm ra cái dạng gì nữa, Tử Điệp tuy rằng đoán ra chuyển đi này của Lạc Hàn khẳng định khó khăn thật nhiều, nói không chừng còn có thể vừa đi không trở lại, nhưng hắn không có nói cho Tử Điệp biết hiện tại hắn chính là đang hưởng quý môn quan đi đến, chỉ có Lạc Hàn rõ ràng biết một chuyến đi này cử hắn sẽ gặp phải nguy hiểm thế nào, hiện tại Lạc Hàn cái gì cũng không muốn đi nghỉ, thăm nghĩ gặt gao lại một lần nữa đem Tử Điệp ôm vào trong lòng.

Lạc Hàn sủng nịch thay Tử Điệp long long chút tóc hỗn độn phía trước, khẽ nhếch mắt sắc nhìn mình hoàng đang đứng cách đó không xa, cánh tay Lạc Hàn trên người Tử Điệp dừng lại, cả người run lên, Lạc Hàn chưa bao giờ cảm thấy mình hoàng lại chói mắt tựa hồ có thể thắng được ánh sáng của trời quang như hôm nay, Tử Điệp cảm thấy Lạc Hàn khác thường ngẩng đầu theo ánh mắt của Lạc Hàn nhìn lại chỉ thấy Phong Lạc Hiên bất động đứng ở xa xa nhìn bọn họ, nhìn Phong Lạc Hiên Tử Điệp tức giận đầy ngập giống như núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ, hiện tại Tử Điệp cũng không xem Lạc Hiên là đế vương vạn dân kính phục, nắm giữ quyền sinh sát, mà xem thành một người vì muốn đoạt ước mơ của người khác mà không tiếc hết thủy thủ đoạn ti tiện tiểu nhân, nếu Phong Lạc Hiên biết suy nghĩ trong lòng Tử Điệp giờ phút này không biết sẽ có biểu tình gì, chỉ sợ ngay cả tru di cửu tộc cũng có thể, nhìn thấy Tử Điệp tức giận Lạc Hàn bắt lấy tay Tử Điệp không cho nàng lộn xộn, Lạc Hàn biết không khống chế được cảm xúc Tử Điệp thì chuyện gì Tử Điệp cũng có thể làm được.

“Tử Điệp, bình tĩnh một chút, không cần xúc động, chuyện này đối chúng ta không có chỗ tốt, trong thiên hạ hay là vương thổ, Hoàng huynh là đế vương, hắn làm cái gì khi nhìn vào đều là thiên kinh địa nghĩa, đừng đi trên chọc hắn” Lạc Hàn nhìn ánh mắt Tử Điệp nói.

“Đế vương? Đế vương thì cái gì đều có thể tùy tiện làm sao? Không phải là xem chúng ta thân mật sao, vì sao không đến trước mặt mà nhìn, ta có thể tự mình làm mẫu cho hắn xem” Tử Điệp tức giận nói.

Lạc Hàn nghe được Tử Điệp tức giận nói câu này nhất thời nở nụ cười, hắn tin tưởng nếu Hoàng Thượng thực ở trước mặt hắn nàng khẳng định không làm, bởi vì Tử Điệp từng cùng hắn nói qua, kiều thái của nàng chỉ vì một người tên là Lạc Hàn mà bày ra.

“Đừng nói thế, nếu hắn đến nhìn chúng ta, chúng ta cũng đừng nói gì, nào có thấy đạo lý nào đặt trên người Hoàng Thượng, mặc kệ nói như thế nào ngoài thân phận đế vương hắn vẫn là đại ca ta kính trọng, tuy rằng chúng ta có ngăn cách, rằng cùng môi còn thường xuyên đánh nhau huống chi hai người chúng ta, tin tưởng quan hệ chúng ta sẽ tốt lại” Lạc Hàn nói, lời này cũng là an ủi chính mình lại là an ủi Tử Điệp.

“Người nếu là một người bình thường thì thật tốt, chúng ta không cần đối mặt với nhiều lựa chọn bất đắc dĩ như vậy” Tử Điệp thì thào nói.

“Ta cũng hy vọng mình có thể người bình dân, chúng ta có thể qua cuộc sống củi gạo du muối bình thân” Lạc Hàn đáp.(vâng...cứ mơ mộng đi ạ...khi đó vì cái ăn mà trở mặt hết tình...có phá hủy không khí không ta *ngắc đầu tự hỏi*)

“Không thèm nghĩ nhiều đến chuyện không thể xảy ra, ký đến chi tắc an chi * ” Tử Điệp nói.

“Đi thôi, đi gặp gặp Hoàng Thượng, hắn đều đã xem lâu như vậy chúng ta nếu không đi qua cũng thật có chút đại bất kính, ở trước mặt hắn đừng nói lung tung nói theo ta là được rồi, về sau ta không ở bên cạnh người, vận mệnh của người đều nắm giữ ở trong tay hắn, đừng đi chống đối hắn, biết không?” Lạc Hàn nắm tay Tử Điệp vừa đi vừa nói chuyện.

“Yên tâm, ta biết làm thế nào, ta sẽ không đi làm chuyện nhỏ rảnh rỗi” Tử Diệp hung hăng nói.

Lạc Hàn nghe Tử Diệp đem Lạc Hiên so sánh là hổ đã muốn cười, mỗi người đều nói Hoàng Thượng là chân long thiên tử, cũng chỉ có Tử Diệp mới có thể nghĩ ra phép so sánh kì quái như vậy, Phong Lạc Hiên nhìn bọn họ tay nắm tay hướng hần đi tới, hoảng hốt nhìn một đôi hồ điệp hạnh phúc ở trước mặt bọn họ bay tới bay lui, loại này hạnh phúc bỉ ực song phi** làm cho Phong Lạc Hiên ghen tị nghĩ nổi điên, mà Lạc Hàn bình tĩnh nhìn Phong Lạc Hiên, còn Tử Diệp thì sao, ở trong mắt Tử Diệp nàng chỉ thấy một con hổ uy mãnh đang mở to mồm đầy máu chờ bọn họ hai đứa nhỏ đáng thương tự dẫn xác tới rồi sau đó nuốt vào trong bụng.

64. Q.2 - Chương 64: Yêu, Nên Như Thế Nào Lựa Chọn

Tử Diệp lẳng lặng đứng ở trước mặt Phong Lạc Hiên, mãn nhãn lửa giận vừa rồi bây giờ đã hoàn toàn là một mảnh yên tĩnh không có một tia gợn sóng.

Phong Lạc Hiên dấu diếm thanh sắc cùng Lạc Hàn nói chuyện ánh mắt lại thường thường liếc về phía Tử Diệp, Phong Lạc Hiên âm thầm bội phục khả năng tự chủ của Tử Diệp, vừa rồi ở xa xa Phong Lạc Hiên rõ ràng cảm nhận được Tử Diệp đang rất tức giận, tức giận kia giống như muốn đốt cháy hần, mà giờ phút này lại bình tĩnh giống như việc gì cũng chưa từng phát sinh.

Mà tự chủ như vậy lại làm cho Phong Lạc Hiên có chút tức giận, bởi vì lúc này Tử Diệp cho người ta một loại cảm giác cách xa ngàn dặm, bình tĩnh làm cho Phong Lạc Hiên cảm thấy Tử Diệp vẫn đem hần trở thành người xa lạ mà đối đãi, bởi vì chỉ có ở trước mặt người quen thuộc mới có thể toát ra chân tình của chính mình, mà biểu tình lạnh nhạt của Tử Diệp như đang nói, ta và người không quen đừng đến gần đây, điều này làm cho Phong Lạc Hiên có một loại cảm giác vô lực, hần ẩn ẩn bắt đầu lo lắng cho dù là Lạc Hàn không ở bên người nàng thì mình có bao nhiêu phần nắm chắc có thể chinh phục Tử Diệp, Phong Lạc Hiên cũng không có đáp án.

“Hai người các ngươi nha, thật không biết nói các ngươi có cái gì tốt, một người là Vương gia một người là Thái Phó, các ngươi sở tác sở vi ở trong cung có ngàn vạn ánh mắt đang theo dõi, không phải trăm nói các ngươi, vừa rồi không cẩn thận đi ngang thấy một màn này còn làm cho trăm ngượng ngùng huống chi trong cung còn có nhiều hạ nhân cùng phi tần như vậy, về sau chú ý chút đừng làm ở nơi đông người như vậy, một người chưa hôn một người chưa gả, nếu truyền ra đối với hai người các ngươi đều không tốt” Phong Lạc Hiên cười tủm tỉm nói.

“Đã để Hoàng huynh chế giễu thần đệ về sau chú ý, Tử Diệp biết ta muốn đi đánh giặc khó tránh khỏi có chút nữ tính trường” Lạc Hàn đơn giản giải thích.

“Hoàng Thượng vừa rồi người nói một người chưa hôn một người chưa gả khanh khanh ta ta không tốt, như vậy Hoàng Thượng ý tứ là đã kết hôn đã gả làm như vậy là giữ quy tắc” Tử Diệp nói.

“Tử Diệp như thế nào lại cùng hoàng huynh nói như vậy, hoàng huynh nói vậy là vì tốt cho chúng ta, nếu trong cung truyền tin đồn đối với nữ hài tử người không tốt, hoàng huynh là thay chúng ta suy nghĩ” Lạc Hàn hung hăng cố ý trừng lớn ánh mắt nói.

“Không có gì, đã có thói quen Tử Diệp như vậy đối trăm, nếu có một ngày đột nhiên đối với trăm tốt trăm sẽ không có thói quen, đi thôi, ba người chúng ta đã lâu không có tụ cùng một chỗ” Phong Lạc Hiên nhìn hai người bọn họ nói.

“Được, hôm nay liền bồi hoàng huynh không say không về, Tử Diệp hôm nay cũng đừng đi về, ở trong cung đêm nay, ta sẽ ở lại cùng người” Lạc Hàn đối phong Lạc Hiên nói, rồi quay đầu lại ôn nhu nhìn Tử Diệp nói.

Lúc này sắc trời đã hoàn toàn tối dần, toàn bộ hoàng cung bị ánh đèn cung đình chiếu rọi so với ban ngày hơn một chút hương vị nhân tình, vàng sáng thán nhiên chiếu vào trên mặt Phong Lạc Hiên làm cho hần lúc này cũng nhiều hơn một chút cảm giác đầm ấm, không hề như ban ngày là quân vương cao cao tại thượng.

Tử Điệp đi ở phía sau hai người bọn họ, nhìn Phong Lạc Hiên vĩ ngạn, Lạc Hàn gầy phiêu dật, giờ phút này nhìn cũng hài hòa như thế, Tử Điệp âm thầm nghĩ rằng, nếu không phải mình mạo muội đi vào thế giới này, đi vào lòng Lạc Hàn, như vậy hai người bọn họ hẳn là một đôi tương kính như tân hảo huynh đệ, sẽ vẫn đồng tâm hiệp lực đem Thiệu Dương thống trị hướng hướng lên đỉnh núi, chung quy vẫn là do mình ly tán tình huynh đệ của bọn họ, giờ khắc này Tử Điệp đem hận thù đối Phong Lạc Hiên toàn bộ quên mất, có cũng chỉ là đối Phong Lạc Hiên cảm thấy áy náy cùng tình yêu chấp nhất không thay đổi đối với Lạc Hàn.

Phong Lạc Hiên đi ở đằng trước nghe tiếng bước chân ăn ý ở phía sau, xoay người lại nhìn hai người bọn họ, khi nhìn thấy hai người bọn họ cũng không phải đi cùng một chỗ trong ánh mắt hắn liền lộ ra một cổ khoái ý không dễ phát hiện.

“Tử Điệp, trăm ban cho người Tử Điệp các người không phải còn chưa có đi qua sao, nơi này cũng không có ngoại nhân, hôm nay ba người chúng ta đi Tử Điệp các ngồi, trăm sẽ bảo Lưu Tuyên phân phó Ngự thiện phòng làm chút thức ăn đưa đến Tử Điệp các, đêm nay chúng ta ở chỗ này nhất túy phương lưu” Phong Lạc Hiên nói thẳng không cho Tử Điệp có cơ hội cự tuyệt.

Tối hôm nay tâm tình Tử Điệp có chút không tốt không tính cùng Phong Lạc Hiên tranh cãi đối đầu nữa, biểu tình Tử Điệp như vậy có lẽ ở trong mắt Phong Lạc Hiên chính là một loại coi thường, mà Phong Lạc Hiên tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ khi mà thái độ Tử Điệp đối hắn cùng Lạc Hàn hoàn toàn bất đồng, Phong Lạc Hiên thật vất vả mới nhẫn xuống tức giận trong khoảnh khắc sẽ bộc phát ra, Lạc Hàn thấy được sắc mặt Phong Lạc Hiên không tốt, vội vàng hoà giải nói:

“Hoàng huynh, có thể là biết ta phải rời khỏi một đoạn thời gian cho nên tâm tình Tử Điệp hôm nay mới không tốt như vậy, hoàng huynh đừng chấp nhất với nàng” .

“Được, hôm nay trăm sẽ không cùng nàng so đo , trăm hiểu tâm tình của nàng” Phong Lạc Hiên suy nghĩ sâu xa nói.

Khi nói chuyện một hàng ba người đã đi đến trước Tử Điệp các, Tử Điệp nhìn thấy nơi ở của mình tuy rằng sẽ không ở lại nhưng không biết sao lại thế này, Tử Điệp biết Tử Điệp các này khẳng định là dựa theo trong mộng ngày đêm của nàng mà thiết kế bố cục, Tử Điệp kinh ngạc nhìn Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên thì một bộ trước hết mời người làm cho Tử Điệp đi vào trước, để thỏa lòng hiếu kỳ Tử Điệp là người đầu tiên đi vào, một màn trước mặt làm cho Tử Điệp cả đời khó quên.

65. Q.2 - Chương 65: Hoàng Thượng Vì Tử Điệp Kiến Tử Điệp Các

Có lẽ nếu bố trí trước mặt Tử Điệp này là do Lạc Hàn vì nàng mà bố trí khẳng định nàng sẽ kinh hỉ như điên, nhưng giờ phút này mọi thứ trước mặt đây là do Phong Lạc Hiên vì nàng bố cục tất cả làm cho Tử Điệp trừ bỏ kinh hỉ bên ngoài còn có một loại cảm giác sắp trở thành chim lồng cá chậu, hoa lệ chim hoàng yến đây là cảm giác đầu tiên mà Tử Điệp nghĩ đến.

Lầu các to như vậy nhưng không hề giống các đình viện khác tường trúc vây cao cao, mà là dùng một loại vật liệu có tính chất đặc biệt chế thành ly ba, trên ly ba là hoa tươi nở đầy ngũ thải tân phần * , trong bóng đêm thế nhưng còn có mấy con bướm ở bên hoa dưới ánh trăng khởi vũ, đi vào trong viện, màn che đậm màu tím khê xòa xuống phía trước cửa sổ, trước cửa đặt một viên dạ minh châu quý hiếm đem trong viện chiếu lên một ánh sáng màu tím mờ lung tựa như một bức nhân gian tiên cảnh, Tử Điệp chậm rãi đi vào trong sương phòng, người hầu trong sương phòng thuần một sắc áo trắng duyên dáng yêu kiều, trong phòng bố trí cùng với tường tượng trong lòng Tử Điệp cơ hồ không có gì khác biệt, điều này làm cho Tử Điệp có một loại cảm giác bị người đánh cắp suy nghĩ, Tử Điệp xoay người lại nhìn Phong Lạc Hiên. Phong Lạc Hiên nhẹ nhàng tiến lên vô hạn say mê nói:

“Tử Điệp người xem vừa lòng chứ, nếu có cái gì không hài lòng cứ việc nói với trăm, trăm sẽ cho người lại sửa chữa mãi cho đến khi người vừa lòng mới thôi” .

“Bố trí không sai, rất có cách điệu, Hoàng Thượng làm sao mà biết ta thích hai loại nhan sắc này” .Tử Diệp cười khê hởi.

Đây là lần đầu tiên Tử Diệp đối mặt Phong Lạc Hiên thản nhiên mà cười, điều này làm cho Phong Lạc Hiên có chút thụ sủng nhược kinh, ánh mắt không tha trên mặt Tử Diệp không dời.

“Trẫm đoán rằng bố cục như vậy người sẽ thích , vì thế chiếu theo trẫm thiết kế mà làm , quả nhiên không có sai, xem ra người thực thích” Phong Lạc Hiên cười nói.

Giờ phút này trong lòng Phong Lạc Hiên lại đang nói tương lai người sẽ nữ nhân duy nhất Phong Lạc Hiên ta sủng ái, vì có thể chiếm được nụ cười này của người thì đây tính là cái gì.

“Hoàng Thượng vì Tử Diệp xem ra rất hao tổn tâm cơ , thần trước cảm ơn Hoàng Thượng yêu mến, bất quá vô công không nhận lộc, đãi ngộ như vậy thần không dám nhận nổi” Tử Diệp không có một chút uyển chuyển nói.

“Hiện tại nói như vậy hơi sớm, chung quy sẽ có một ngày người tiến vào nơi này ” Phong Lạc Hiên đi đến bên người Tử Diệp nhẹ giọng bên tai nàng nói.

“Nhận được Hoàng Thượng nâng đỡ, chung quy có một ngày người sẽ minh bạch người ở lại nơi này chỉ là một bộ thân xác thối tha mà thôi” Tử Diệp thản nhiên trả lời.

Lạc Hàn nhìn tất cả bố trí ở nơi này bị ai nháy mắt lan tràn toàn thân, Tử Diệp khả năng không biết hàm nghĩa sau cái bố trí này, nhưng Lạc Hàn làm sao có thể không biết, cái này làm sao có thể là dinh viện Tử Diệp tạm ở, rõ ràng là dựa theo cấp bậc quý phi đến cấu tạo bố cục, Phong Lạc Hiên đem bọn họ mang đến đây đến đơn giản là đang nói cho Lạc Hàn Tử Diệp sớm muộn gì cũng sẽ là quý phi của ta, ta sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn.

Lạc Hàn nhìn trên mặt Tử Diệp không có một chút sắc thái vui mừng, lại nhìn thần sắc gần như lấy lòng của Phong Lạc Hiên, trong lòng suy nghĩ, có lẽ rời khỏi Tử Diệp là bảo hộ tốt nhất đối với nàng, ít nhất Phong Lạc Hiên yêu nàng cũng không ít gì so với mình, nhưng mà người Tử Diệp yêu cũng không phải Phong Lạc Hiên, như vậy cũng tốt, trên đời ai dám đối nữ nhân Hoàng Thượng sủng ái nhất bất kính đâu, như vậy cho dù mình ly khai Tử Diệp có thể an toàn là tốt rồi.

Lạc Hàn đi đến bên người Tử Diệp trước sau như một bình thần, lấy tay nhớ nhung vuốt ve tóc Tử Diệp nói:

“Hoàng huynh bố trí cho người như vậy người vừa lòng không, ta cũng không có tư tưởng như vậy, thật sự là rất xa hoa ” .

“Hoàn hảo, không phải người đưa cho ta, ai cho ta đều không cần” Tử Diệp nói.

“Bố trí như vậy ta không có khả năng cho người đâu, ta nhiều nhất chỉ là cho người thảo ốc bát cửu gian” Lạc Hàn hài hước nói.

“Khai hoang nam dã tế, Thủ chuyết quy viên điền.Phương trạch thập dư mẫu, Thảo ốc bát cửu gian. Du liễu âm hậu diêm, Đào lý la đường tiền. Ái ái viên nhân thôn, Y y khư lý yên. Cửu phệ thâm hạng trung, Khê minh tang thụ điền. Hồ đình vô trần tạp, Hư thất hữu dư nhân. Cửu tại phiên lung lý, Phúc đắc phản tự nhiên. ** ” Tử Diệp đọc diễn cảm, đây là cuộc sống ta nghĩ muốn.

“Tốt ột câu, Cửu tại phiên lung lý, Phúc đắc phản tự nhiên , Tử Diệp người thích hợp cuộc sống như vậy” Lạc Hàn phụ họa nói.

“Mấy ngày không thấy học văn Tử Diệp càng ngày càng cao, có thể ở trong cảnh làm ra thủ thi như vậy quả thật không đơn giản” Phong Lạc Hiên nói.

“Hoàng Thượng khích lệ ” Tử Diệp quả thật xấu hổ, nàng cũng không dám đem thơ của Đào Uyên Minh nói thành do mình làm , Tử Diệp đối với tổ tiên luôn mang tình cảm kính sợ.

“Được rồi, không nói nhiều nữa , chúng ta đi vào ngồi chậm rãi tán gẫu, hôm nay nếu Tử Diệp lấy thi mở đầu, chúng ta không ngại liền lấy thi uống rượu, đến khi nhất tỵ phương lưu ***” Phong Lạc Hiên tùy ý nói.

Tử Diệp cùng Lạc Hàn không có lại phản bác cái gì mà đi theo sau Phong Lạc Hiên vào trước sương phòng.

66. Q.2 - Chương 66: Ngâm Thi Đối Nghịch

a người bọn Tử Diệp ngồi vây quanh bàn ăn, trên chiếc bàn to bày đủ loại món ăn cùng điểm tâm, trước kia Tử Diệp xem qua sách nói đế vương cổ đại mỗi bữa cơm đều phải ăn chín chín tám mươi một món, Tử Diệp vẫn cho rằng đó chỉ nói giỡn, hôm nay nhìn thấy nhiều đồ ăn trên bàn như vậy Tử Diệp mới biết được nguyên lai trong sách không hề nói sai, Tử Diệp thầm tính một chút phát hiện trên bàn này không chỉ tám mươi một món ăn so với đế vương cổ đại kia có hơn chứ không kém, Tử Diệp ở trong lòng mắng Phong Lạc Hiên lãng phí, rõ ràng chỉ là ăn bữa cơm còn bày đặt thân phận đế vương là cái giá gì, Tử Diệp nhìn liên miết.

Tử Diệp mắt sắc phát hiện thấy bình nữ nhi hồng, nàng không nghĩ tới ở trong thời đại mất quyền lực này còn có nữ nhi hồng hơn nữa thứ Phong Lạc Hiên dùng khăng định vẫn hàng thượng đẳng, vì thế Tử Diệp nghĩ rằng xem ra đế vương đều là thích rượu ngon.

Phong Lạc Hiên thấy Tử Diệp nhìn chăm chăm vào bình rượu nghĩ là Tử Diệp thích uống rượu này liền hỏi:

“Tử Diệp, thích uống rượu này...”.

“Không thích, thần chưa bao giờ uống rượu, chỉ là muốn nhìn xem rượu này rốt cuộc có cái gì ngon mà cho các người không say không về” Tử Diệp nói.

“Nam nhân uống rượu đa số là một cách phát tiết” Lạc Hàn thản nhiên nói.

“Tốt lắm, trở lại chuyện chính, chúng ta đối rượu ngâm thi, ba người chúng ta thay phiên chuyển, ai tiếp không được liền phạt một chén rượu, trẫm nói ra quy tắc trước, người thứ nhất làm ra một câu thơ, sau đó người tiếp theo phải dựa vào từ kết thúc câu thơ đó đối lại, cứ theo thứ tự tiến hành” Phong Lạc Hiên đem quy tắc nói ra.

“Không thành vấn đề” Tử Diệp cùng Lạc Hàn đồng thời nói.

“Ta đây ra trước” Lạc Hàn nhìn Tử Diệp nói, nghĩ đến không chừng ngày mai liền phải rời khỏi Tử Diệp, Lạc Hàn cố nổi đau khổ nói không nên lời, hẳn không muốn Tử Diệp biết nhưng lại muốn phát tiết ra, vì thế Lạc Hàn liền nhân cơ hội đề thi uống rượu này đem buồn khổ trong lòng bộc lộ hoàn toàn.

“Cát chén tiêu sầu, sầu vẫn sầu” Lạc Hàn thuận miệng mà ra. Những lời này thực ứng với tâm tình giờ phút này của hắn.

“Sầu đến canh năm tấn thêm đầu bạc” Tử Diệp nói tiếp. Tử Diệp cảm nhận được trong lòng Lạc Hàn đau buồn.

“Trên đầu hoa chi yêu tráo điểm” Phong Lạc Hiên tiếp, một câu thơ này của hắn cùng hai người bọn Tử Diệp diễn tả tâm tình hoàn toàn tương đối, không có ly biệt sầu khổ, không có đưa tiễn ưu thương, có chính là hình ảnh xinh đẹp của giai nhân.

Một vòng ai đều không thua, ba người bọn họ đành phải mỗi người uống một chén, Tử Diệp quả thật không uống rượu, đầu lưỡi vừa chạm vào rượu chân mày lập tức co rút nhanh, Tử Diệp không hiểu loại nước khó uống như vậy làm sao có người thích uống, Lạc Hàn nhìn thấy bộ dạng nhũn nhũn của Tử Diệp không nói hai lời liền đoạt quá chén rượu tử diệp qua nhấp uống.

“Hoàng huynh Tử Diệp không biết uống rượu, thân thể nàng lại không tốt, tất cả rượu đêm nay của nàng để thần đệ thay thế” Lạc Hàn nói.

“Ai cho người thay ta uống, ta có thể uống, ta còn tính thay người uống” Tử Diệp lập tức đoạt chén rượu qua nói.

“Đêm nay trẫm không ép buộc các người cái gì, các người tự tiện” Phong Lạc Hiên cúi đầu nói.

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng chợt yên tĩnh đến quỷ dị, Tử Diệp chịu không nổi bầu không khí này liền nói.

“Được, đợt thứ hai này ta bắt đầu” Tử Diệp học bộ dạng Lạc Hàn uống một ngụm rượu nhỏ nhất thời yết hầu nóng bừng, Tử Diệp vội vàng gấp chút thức ăn nói tiếp:

“Nguyệt chiếu hàn mai cô ngạo tuyết, tuyết nhiễm bách hoa giai nhân tạc dạ” .

“Hảo thi” Phong Lạc Hiên khích lệ nói, tiếp theo phụ họa:

” Tạc dạ tinh thần tạc dạ phong, họa lâu tây bạn quế đường đông” .

“Đông phong dương tiêu càng khả niệm, niệm ảnh hồn tiêu không trở về ” Lạc Hàn nhẹ nhàng tiếp.

“Ha ha, hảo thi, hay ột câu niệm ảnh hồn tiêu không trở về, xem ra hôm nay chúng ta khó có thể phân ra cao thấp , tốt, chúng ta tiếp tục, trẫm phi thường muốn xem thử cuối cùng người thua là ai, trẫm đã lâu không có vui vẻ như vậy, đến, nâng chén chúng ta ba người làm một ly” Phong Lạc Hiên tâm tình vui vẻ ngẩng cao nói.

“Được, khó có được cao hứng như hôm nay, ta cũng muốn tham gia cùng mọi người, tuy rằng trước kia ta nhìn người có chút không vừa mắt, hôm nay bỏ qua cho người ” Tử Diệp nhìn Phong Lạc Hiên nói.

Phong chừng Tử Diệp uống cũng không ít rượu, những lời đại nghịch bất đạo như vậy nàng cũng dám nói, may mắn Phong Lạc Hiên không có so đo, ngay cả Lạc Hàn cũng âm thầm toát mồ hôi lạnh, Lạc Hàn nghĩ về sau nếu mình có thể sống trở về gặp Tử Diệp sẽ không bao giờ cho nàng uống rượu nữa, đêm nay hoàn toàn phóng túng một chút đi, ít nhất đêm nay có hẳn ở bên Phong Lạc Hiên không cơ hội đối Tử Diệp như vậy.

“Chúng ta đây liền sống trong cơn say vui vẻ như vậy đi” Lạc Hàn cười nói.

Trong lúc nhất thời trong sương phòng náo nhiệt phi phàm, Phong Lạc Hiên lúc này đã không còn uy nghiêm của bậc đế vương mà càng giống một người đại ca bình thường, Lạc Hàn cũng không lại là một bộ thần tiên không vướng chuyện phàm trần, Tử Diệp lại không lớn không nhỏ, cầm chiếc đĩa một hồi xao xao Lạc Hàn một hồi lại đi chửi đánh Phong Lạc Hiên, hai người hơi hơi men say nhưng thần chí ít nhất vẫn là còn chút thanh tỉnh còn Tử Diệp thì đã hoàn toàn say, phong chừng đêm nay nàng nói cái gì sáng mai đều không nhớ rõ.

Lạc Hàn nhìn khung cảnh này ánh mắt có chút ướt át, trong lòng cũng là chua xót không nói nên lời, nếu vẫn uống say như vậy thì thật tốt, không có ngăn cách huynh đệ, không có nhi nữ tình trường, có cũng chính là tương thân hài hòa như bây giờ, nhưng Lạc Hàn biết đây cũng chỉ có thể là giấc mộng, rượu tỉnh lại hết thấy đều như cũ, mọi việc không có thay đổi, quỹ đạo nhân sinh của ba người bọn họ sẽ không vì ý tưởng của hắn mà thay đổi.

67. Q.2 - Chương 67: Say, Đừng Chọn Bậy

Tử Diệp say nghiêm trọng, phong chừng Tử Diệp cũng không biết nguyên lai khi say sẽ có loại cảm giác này, hiện tại Tử Diệp cảm thấy thân mình đang nhẹ cồng, chân khinh phiêu phiêu , giống như đang gian tay ra bay lên không trung, Tử Diệp lớn miệng hét muốn đi làm thần tiên, một hồi lại la hét muốn đi làm uyên ương, sau khi say khí lực Tử Diệp cũng không nhỏ, có đôi khi Lạc Hàn đều tóm nàng lại không được.

“Di, hai người các ngươi như thế nào không uống , đến, lại tiếp tục nâng cốc, nói cho các ngươi nga, trước kia khi ta còn ở nhà liền cùng Diệp Y mỗi ngày đi quán bar uống rượu, ha ha, nha đầu kia chưa từng thắng ta qua một lần, nhưng hiện tại ta ngay cả Diệp Y đều không thấy được, nơi này không có người ta quen thuộc...” Tử Diệp không buông tha nói.

Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hiên trừng mắt to mở lớn miệng nhìn Tử Diệp nói ra cách nói theo thói quen, nếu Tử Diệp biết lúc này mình đã nói cái gì có khả năng sẽ xúc động cắn lưỡi tự sát .

“Tử Điệp, đừng nói lung tung, ngươi uống nhiều rồi” Lạc Hàn giữ chặt Tử Điệp như tình nói.

“Ta mới không có uống nhiều đâu, ta biết mình đang nói cái gì” Tử Điệp vừa nói vừa đi tới hướng Phong Lạc Hiên tiếp tục nói.

Còn không có nói đã bị Lạc Hàn một phen kéo vào trong lòng gắt gao giữ chặt, hắn không thể để cho Tử Điệp ở trước mặt Phong Lạc Hiên nói cái gì, Lạc Hàn ôm lấy Tử Điệp giống như đang ôm lấy trân bảo hết sức che chở, Phong Lạc Hiên nhìn Lạc Hàn ôm Tử Điệp, trong ánh mắt Lạc Hàn mang theo thâm tình làm cho Phong Lạc Hiên chính mình nhìn cũng hiểu được mình đem bọn họ tách ra có chút rất tàn nhẫn, nhưng Phong Lạc Hiên không cho phép nghĩ như vậy, bởi vì ở trong lòng hắn Tử Điệp cũng là trân bảo.

“Hoàng huynh, ta xem đêm nay đến đây thôi, trời cũng đã khuya ngày mai ngươi còn lâm triều sớm, mau trở về nghỉ ngơi đi, Tử Điệp say thành như vậy ta lưu lại chiếu cố nàng” Lạc Hàn nhìn Phong Lạc Hiên nói.

“Được, ta cho vài người khác lưu lại cùng ngươi chiếu cố nàng, vốn đêm nay là tính sẽ vui vẻ tiễn ngươi đi, trẫm còn tính để ngươi ở lâu bên cạnh mẫu hậu mấy ngày, nhưng chiến sự tiền phương hiện tại lại rất khẩn trương, trẫm đành phải cho ngươi đi sớm, ngày mai ngươi hồi phủ thu thập mọi thứ, Tử Điệp ta sẽ thay ngươi chiếu cố, tuyệt không để cho nàng thiếu một cây lông tơ, ngày mai hoàng huynh ở cửa thành tiễn đưa ngươi, khả hoàn trở về trẫm vẫn sẽ ở trên thành nghênh đón ngươi” Phong Lạc Hiên nói.

“Lạc Hàn, ôm chặt ta... Ta lạnh... Đừng rời khỏi ta...” Ngay tại lúc Lạc Hàn muốn đáp lại lời của Phong Lạc Hiên thanh âm mê mang của Tử Điệp lại truyền đến.

Nghe được Tử Điệp nói lạnh, Lạc Hàn liền đem áo khoác cởi ra khoát lên người Tử Điệp, nhẹ tay khinh yêu say đắm vuốt ve khuôn mặt Tử Điệp, Lạc Hàn giờ phút này dường như đã quên còn có Phong Lạc Hiên đang ở bên cạnh.

“Đem Tử Điệp vào trên giường đi, ngươi ôm nàng như vậy các người đều không thoải mái” Phong Lạc Hiên ghen nói.

“Không cần, như vậy tốt lắm, ngày mai ta hồi phủ thu thập mọi thứ xong xuôi sẽ đi hội kiến ngươi, hoàng huynh yên tâm đi, ta sẽ viên mãn đem nhiệm vụ hoàn thành” Lạc Hàn nói.

“Tốt, hoàng huynh chờ ngươi trở về, trẫm hồi tẩm cung nghỉ ngơi đây” Phong Lạc Hiên nói xong định đi thì Tử Điệp lại nói thêm :

“Lạc Hàn, ta đột nhiên thấy nóng quá , ngươi giúp ta cởi quần áo ra, được không? Ta không cần mặc nhiều như vậy...” .

“Ta... Ta giúp ngươi cởi quần áo ra” Lạc Hàn xấu hổ nhìn Phong Lạc Hiên, bất đắc dĩ cười cười.

“Các người đã muốn...” Phong Lạc Hiên không thể tin hỏi.

“Hoàng huynh lo lắng nhiều, chúng ta trong sạch không phải như trong tưởng tượng của ngươi” Lạc Hàn giải thích nói.

“Nga, vậy là tốt rồi” Phong Lạc Hiên thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phong Lạc Hiên nhìn theo thân ảnh Lạc Hàn đem Tử Điệp đặt trên giường đắp chăn ấm lại mới rời đi, Phong Lạc Hiên vừa ly khai Lạc Hàn lập tức mệt mỏi theo mép giường ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tử Điệp ngủ say trong lòng lại suy nghĩ Tử Điệp này thật sự là có thể ép buộc người khác, cái gì cũng đều có thể nói ra ngoài được.

Lạc Hàn đi đến mép giường ngồi xuống, nhìn chăm chú vào dung nhan ngủ say của Tử Điệp làm cho Lạc Hàn có loại cảm giác uống rượu không say mà người tự say, Lạc Hàn từ trong bụng toát ra một đoàn dục hỏa, Lạc Hàn chưa bao giờ khát vọng cùng Tử Điệp phát sinh cái gì giống như bây giờ.

68. Q.2 - Chương 68: Thân Trong Sạch Cho Người, Vì Sao Cự Tuyệt?

ạc Hàn vì ý tưởng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn của mình mà cảm thấy thẹn đỏ mặt, Lạc Hàn đem ánh mắt gian nan từ trên người Tử Diệp dời đi, nhắm mắt để cho tâm mình có thể yên tĩnh.

Mà lúc này Tử Diệp lại hoàn toàn không biết Lạc Hàn ở trước mặt nàng phải giẫy giụa cùng tự kiềm chế nhiều như vậy mới có thể không xúc phạm tới nàng, Tử Diệp trong lúc ngủ mơ xoay người một cái bổ nhào vào trên người Lạc Hàn, ở trên người Lạc Hàn tìm được một vị trí thoải mái tiếp tục ngủ.

Lạc Hàn ở đằng kia vẫn không nhúc nhích, Lạc Hàn đầy ngập thâm tình giờ phút này lại tìm không thấy cách biểu đạt, Tử Diệp !!! ta nên dùng phương thức gì để chứng minh ta yêu người nhiều như thế, tay Lạc Hàn lưu luyến không rời ma sát khuôn mặt Tử Diệp, Lạc Hàn rốt cục cũng không khắc chế nổi chính mình cúi đầu khinh trác chu môi của Tử Diệp, xúc cảm ôn nhu làm cho Lạc Hàn thâm luyến không thôi, Lạc Hàn tựa hồ cảm thấy khe hở không thể thỏa mãn chính mình, vì thế toàn bộ thân thể tà sảo nằm ở bên cạnh Tử Diệp, hai tay nhẹ nhàng đem đầu Tử Diệp nâng lên, đôi môi thật sâu hôn xuống, nụ hôn quyến luyến không rời.

Tử Diệp đang ngủ đột nhiên cảm thấy không thể hô hấp theo bản năng hé miệng hô hấp, Lạc Hàn nhân cơ hội hàm cái lưỡi dinh hương của Tử Diệp, Lạc Hàn một lần lại một lần nói cho chính mình không thể đối Tử Diệp như vậy, nhưng đầu óc cũng không chịu hấn khống chế mà cứ tiếp tục hôn, Tử Diệp theo bản năng vòng tay qua ôm lấy cổ của Lạc Hàn, lúc này Tử Diệp mở ánh mắt nhập nhèm buồn ngủ mông lung nhìn Lạc Hàn, ý nghĩ thanh tỉnh rất nhiều, nhưng Tử Diệp vẫn như cũ không có buông Lạc Hàn ra mà nàng lại bắt đầu tính toán nhỏ nhất, Tử Diệp nghĩ rằng không bằng liền thừa dịp say rượu đem mình dâng lên, cho dù về sau Lạc Hàn không ở bên người nhưng có được một đứa nhỏ của hấn cũng tốt.

Tử Diệp không có tư tưởng trói buộc như nữ tử cổ đại, nàng cảm thấy chỉ cần là nam nhân mình yêu, như vậy cho dù hiến thân cũng cam tâm tình nguyện, không có hối hận gì. Tử Diệp nghĩ được sẽ làm được, nàng thừa dịp Lạc Hàn không có phản ứng liền túm đem Lạc Hàn đẩy ngã vào trên giường, mà mình vẫn làm bộ như không có thanh tỉnh, ở trong cái động tác lôi kéo chăn phủ gắm từ trước ngực Tử Diệp nhất thời rơi xuống trên lưng, cho dù ở hiện tại Tử Diệp gặp được loại tình huống này cũng sẽ quát to một tiếng hoảng chi là khi đó, Tử Diệp đem hai tay đặt ở trước ngực ngưng ngừng cúi đầu.

Lạc Hàn vừa thấy bộ dạng này của Tử Diệp nhất thời tỉnh mộng, nhất thời không có phản ứng gì mà ngây ngốc nhìn Tử Diệp, chiếc cổ cao ngạo như thiên nga hiện tại cũng chỉ có thể cúi đầu, xương quai xanh khiêu gợi lộ ra một bức ngọc trụ vẫn cúi đến trước ngực, đầy đặn bộ ngực tựa hồ đang hướng Lạc Hàn phát ra gọi mời, làn da trong suốt trong sáng khả ái, mảnh khảnh mảnh mai bằng phẳng bụng... Lạc Hàn trong óc âm âm tác liệt, chính mình đang nhìn cái gì, nghĩ cái gì, Lạc Hàn cuống quýt nhắm mắt lại lung tung đem chăn che trên người Tử Diệp lại, tâm thần làm thế nào cũng không thể yên tĩnh lại, trong đầu tất cả đều là bộ dáng vừa rồi của Tử Diệp.

Lúc này sắc mặt Tử Diệp hồng thắm như có thể luộc được trứng gà, vừa hồng vừa nóng, thậm chí mình vừa rồi quá tay, bất quá may mắn Lạc Hàn không biết hiện tại nàng đang thanh tỉnh, nếu không khẳng định sẽ càng xấu hổ, nhưng xấu hổ Tử Diệp vẫn không buông tha cho ý nghĩ vừa rồi của chính mình.

Tử Diệp cố ý nỉ non muốn uống nước, Lạc Hàn nghe Tử Diệp khát nước liền chạy nhanh đi lấy chén nước cho Tử Diệp, Lạc Hàn lấy nước đến thật cẩn thận đưa đến trên miệng Tử Diệp, Tử Diệp lại cố ý nhân cơ hội đem nước phun ở trên quần áo Lạc Hàn thuận thể ngã vào trong lòng Lạc Hàn.

Lạc Hàn một tay bưng cái chén một tay khác không biết nên để ở đâu, trải qua cả kinh vừa rồi Lạc Hàn cũng không dám lộn xộn nữa, lại càng không dám nhân cơ hội chiếm tiện nghi của Tử Diệp, trong lòng Tử Diệp giờ phút này cũng phi thường khẩn trương, lần đầu tiên học đi câu dẫn người không khẩn trương mới là lạ, nhưng mà nửa ngày thấy Lạc Hàn không hề động tĩnh nàng lại không cam lòng, nghĩ rằng chẳng lẽ ta không có mị lực như vậy, Tử Diệp không biết là hiện tại Lạc Hàn giẫy giụa lại giẫy giụa cùng tử thần.

“Lạc Hàn, nóng...” Tử Diệp vừa nói vừa cố ý đem chăn kéo xuống phía dưới.

Lạc Hàn vội vàng thay Tử Diệp đem chăn kéo lên ngay cả xem cũng chưa dám xem, Tử Diệp vẫn không thuận theo không buông tha quần quít lấy Lạc Hàn không cho hấn nhúc nhích, một đôi tay ở trên người

Lạc Hàn không ngừng du động , cho dù Lạc Hàn kiên định cỡ nào nhưng khi bị chính nữ tử mình yêu cầu dẫn như vậy phỏng chừng ai cũng chịu không nổi loại tra tấn này.

“Tử Diệp đừng lộn xộn...” Lạc Hàn âm giọng có chút khàn khàn nói, trong ánh mắt lại tràn ngập tình dục nhìn Tử Diệp.

Tử Diệp nửa ngày không nhúc nhích, không lâu mở một cặp mắt ngập nước mở to nhìn Lạc Hàn, Lạc Hàn chưa bao giờ gặp qua biểu tình ủy khuất của Tử Diệp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn không biết mình chỗ nào đắc tội nàng, chỉ có thể vô tội nhìn Tử Diệp.

Tử Diệp lớn mật đem tay Lạc Hàn tay đến trước ngực mình, Lạc Hàn muốn lùi về sau lại bị Tử Diệp đè lại không thể nhúc nhích.

“Lạc Hàn, ta không đẹp sao?” Tử Diệp hai mắt đầm lệ hỏi Lạc Hàn.

“Đẹp, trong lòng ta ai cũng không sánh được vẻ đẹp của người” Lạc Hàn thành khẩn đáp.

“Kia... Vì sao không nhân cơ hội... Muốn ta...” Tử Diệp thanh âm càng ngày càng nhỏ, âm cuối cùng nhỏ đến ngay cả chính mình còn nghe không được.

“Tử Diệp... Chúng ta không nên như vậy , như vậy đối với người không tốt, người đáng giá che chở, chờ ta được không? chờ ta trở lại thú người, ta muốn người đem thời khắc tốt đẹp trong cuộc đời này giữ mãi trong lòng, chúng ta thề thốt thành khẩn đối đãi lẫn nhau” Lạc Hàn gian nan nói.

“Lạc Hàn người không cần đặt gánh nặng gì trong lòng, thật sự, ta tự nguyện , thân thể này ta chỉ lưu cho người, ai cũng đừng nghĩ nhúng chàm, người đi dữ nhiều lành ít, ta không muốn có gì tiếc nuối” Tử Diệp mãn nhãn rưng rưng nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ an toàn trở về, biết người đang đợi ta, ta làm sao có thể bỏ người không trở lại đây” Lạc Hàn an ủi Tử Diệp.

Tử Diệp biết khi mình đang ngủ bên tai nghe thấy Phong Lạc Hiên nói đêm nay là vì Lạc Hàn đưa tiễn , Tử Diệp biết khi trời sáng Lạc Hàn sẽ thu thập bọc hành lý chuẩn bị đi xa , đêm nay là một buổi tối cuối cùng bọn hắn ở cùng nhau Tử Diệp không muốn bỏ qua cơ hội này, vì thế, Tử Diệp không để ý Lạc Hàn phản đối, vẫn như cũ ngượng ngùng từ trên giường ngồi dậy mặc cho chặn lại từ trước ngực chảy xuống, chủ động tới gần Lạc Hàn rúc vào trong lòng Lạc Hàn chủ động hôn bạc môi của hắn.

“Tử Diệp người không hối hận đã cho ta cơ hội” Lạc Hàn giả vờ nói.

“Không hối hận” Tử Diệp đơn giản nói.

Nhất thời tất cả lý trí của Lạc Hàn toàn bộ quăng lên chín tầng mây, gấu gao ôm eo nhỏ của Tử Diệp ngã vào trên giường, sa mạn bị Tử Diệp thuận tay lôi kéo chặn một mảnh cảnh xuân bên trong, Lạc Hàn từ đầu theo thứ tự hôn môi cùng Tử Diệp, Tử Diệp lung tung mở quần áo Lạc Hàn nửa ngày cũng chưa được, Tử Diệp trong lòng thầm mắng quần áo cổ đại thực con mẹ nó khó mặc lại khó cởi, Tử Diệp tiếng rên rĩ cùng Lạc Hàn trầm trọng tiếng hít thở làm cho ánh trăng bên ngoài thẹn thùng tránh sau tầng mây thật dày, thời khắc máu chốt Lạc Hàn đột nhiên đứng lên nhìn Tử Diệp nói:

“Tử Diệp, thực xin lỗi, ta không thể đối với người như vậy, chờ ta...” Lạc Hàn giúp Tử Diệp đem chăn đắp lên còn nói thêm:

“Mấy ngày nay ta không ở đây tự chiếu cố bản thân cho tốt, đừng để cho ta lo lắng” Lạc Hàn nói xong đặt trên trán Tử Diệp một nụ hôn thật sâu rồi không chút do dự hướng ra phía ngoài đi đến.

Trên giường Tử Diệp nhìn Lạc Hàn kiên quyết rời đi nước mắt chảy xuống, miệng cắn chặt không hề khóc thành tiếng

Lạc Hàn ta nhất định sẽ chờ người trở về...

69. Q.2 - Chương 69: Muốn Ly Biệt Sao

Nhìn Lạc Hàn rời đi Tử Diệp bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như bị đào rỗng bất lực, Tử Diệp lấy tay lau khô nước mắt trên mặt yên lặng tự nói với mình, “Tử Diệp người nhất định không được chịu thua, nhất định phải tin tưởng hẳn có thể an toàn trở về”, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào dấu vết nước mắt trên khuôn mặt tiêu tụy của Tử Diệp hiện lên một vẻ ảm đạm, Tử Diệp xoay người sang chỗ khác bắt buộc chính mình phải đi vào giấc ngủ, bởi vì ngày mai nàng còn muốn đi tiễn Lạc Hàn, nàng phải cho Lạc Hàn một cái tươi cười thật tươi, lược bớt vẻ non nớt thể hiện có thể gánh khó khăn trên vai, trong phòng chúc đắng không tắt chiếu vào dung nhan đang ngủ không mấy yên ổn của Tử Diệp.

Đêm nay Lạc Hàn cũng không ngủ, xác thực mà nói là căn bản không muốn ngủ, từ trong phòng Tử Diệp đi ra Lạc Hàn không rời đi mà yên lặng chờ đợi ở bên ngoài phòng, đối với Lạc Hàn mà nói có thể canh giữ ở bên cạnh Tử Diệp chính là một loại hạnh phúc, một loại an tâm, Lạc Hàn biết trong phòng Tử Diệp lúc này khẳng định cũng không ngủ, nhưng hẳn không muốn lại đi quấy rầy Tử Diệp, Lạc Hàn muốn cho nàng an tĩnh lại.

Ánh trăng dần dần biến mất, phương đông hơi lộ ra ra một tia ánh sáng mờ ảo báo hiệu không lâu nữa một ngày mới sẽ đến, Tử Diệp một đêm ngủ không thoải mái trong lúc chớp mắt mơ đủ loại ác mộng không thể gặp lại Lạc Hàn, Tử Diệp từ trên giường đứng lên mới phát hiện nguyên lai trời đã sáng tỏ, vì thế Tử Diệp không có tiếp tục ngủ mà ngồi dậy chuẩn bị, không có kinh động bất luận kẻ nào bên ngoài đơn giản chải vuốt mấy sợi tóc khẽ rời rồi lặng lẽ mở ra cửa đi ra ngoài.

Tử Diệp vừa mới mở cửa thì một thân ảnh gầy yếu hiện vào trong mắt, Lạc Hàn thẳng tắp đứng ở bên ngoài, bóng dáng lạc tịch nói không nên lời, Tử Diệp hơi đau lòng xoay người đến bên giường lấy chiếc áo khoát đến phía sau phủ thêm cho Lạc Hàn, Lạc Hàn biết là Tử Diệp.

“Sao không ngủ thêm tí nữa mà dậy sớm như vậy” Lạc Hàn thản nhiên hỏi.

“Ngủ không được” Tử Diệp thản nhiên trả lời.

Tử Diệp ngồi xổm xuống thêm đá bên cạnh Lạc Hàn nói:

“Người cũng một đêm không ngủ, bên ngoài mới mờ sáng, người đi vào nghỉ ngơi đi, trời đã sáng ta sẽ kêu người”.

“Không cần, lập tức trời liền sáng, chờ cửa thành mở ra ta trở về phủ thu thập chút đồ” Lạc Hàn nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Ta cùng người đi, người là một đại nam nhân biết thu thập mọi thứ sao, hạ nhân thu thập cho người ta lo lắng, vẫn là ta tự mình giúp người thu thập đi” Tử Diệp nói.

“Được” Lạc Hàn gật đầu nói.

“Tử Diệp...”.

“Ân.”.

“Tử Diệp...”.

“Ân... Lạc Hàn người rốt cuộc muốn nói gì?” Tử Diệp hỏi.

“Không có gì, chỉ là muốn kêu tên người” Lạc Hàn khinh cười nói.

“Ừm, nếu người không chê mệt vậy kêu đi” Tử Diệp khinh nói.

Lạc Hàn đi xuống thêm đá đến trước mặt Tử Diệp, ngẩng đầu nhìn ánh mắt Tử Diệp nghiêm túc nói:

“Tử Diệp, nhớ kỹ lời ta nói, về sau không cần để thái độ trước đây cùng hoàng huynh nói chuyện, càng không cần ở trước mặt hẳn hồ ngôn loạn ngữ chống đối hẳn, người có biết tối hôm qua sau khi người uống rượu say cái gì không nên nói đều nói ra, may mắn hoàng huynh niệm tình người uống rượu say không so đo, uy nghiêm Hoàng Thượng không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến, hoàng huynh lại đối với người có hảo cảm, nhưng một khi đề cập đến khiêu khích uy nghiêm hoàng thất hẳn quyết không cho phép, cho dù là vui đùa cũng không được, còn có a, về sau không được uống rượu, ta hiện tại mới biết được nguyên

lai người say rượu khùng bố như vậy, chuyện gì cũng đều dám nói, chuyện này đối với người không tốt, về sau trừ phi có ta ở bên cạnh người nếu không tuyệt không cho phép lại uống rượu , có thể làm được sao” .

“Ta... Ta ...tối hôm qua ta nói gì sai , ha ha, ta cũng không biết khi ta say rượu sẽ như vậy, trước kia chưa bao giờ uống qua” Tử Diệp nói.

“Người nha !!! uống rượu say lại cầm chiếc đĩa một hồi xao xao ta một hồi xao xao hoàng huynh, người cũng đủ lớn mật , không có ai dám đối hoàng huynh như vậy, người là người thứ nhất, còn nói thiệt nhiều lời kỳ quái, cái gì quán rượu, quán bar... Ta còn không biết Thiệu Dương còn có nơi như người nói, may mắn ta ngăn lại nếu không còn không biết người muốn nói cái gì nữa đâu” Lạc Hàn véo véo chóp mũi Tử Diệp nói.

Nghe Lạc Hàn nói dọa Tử Diệp cả người đổ mồ hôi lạnh, thề về sau không bao giờ uống rượu nữa, nếu không có Lạc Hàn ngăn lại Tử Diệp tin tưởng mình có thể đem chuyện mình là linh hồn xuyên qua nói ra, như vậy chẳng phải sẽ bị trở thành yêu ma quỷ quái bắt lại sao, Tử Diệp ngấm lại nghĩ mà sợ.

“Nghe lời người về sau không uống rượu , ai bảo ta uống ta cũng không uống” Tử Diệp ngoan ngoãn nói.

Lạc Hàn không có tiếp lời Tử Diệp mà nhẹ nhàng nói:

“Trời đã sáng” .

Đúng vậy, trời đã sáng, trời đã sáng đồng nghĩa với sắp phân ly, nỗi buồn ly biệt quay chung quanh Tử Diệp cùng Lạc Hàn.

“ Được rồi, đi thôi, ta đi cùng người, Lạc Hàn, tặng cho người một câu, ly biệt là vì lần sau gặp lại” Tử Diệp xem thường nói.

Ly biệt là vì lần sau gặp lại, Lạc Hàn nhớ kỹ những lời này của Tử Diệp, mỉm cười kéo tay Tử Diệp hướng cửa thành đi đến, ánh sáng mặt trời hướng bọn họ lộ ra một cái mỉm cười sáng lạn, bầu trời cách xa ngàn dặm trong xanh tươi đẹp.

70. Q.2 - Chương 70: Thu Thập Hành Lý

Từ trong cung đến chỗ Lạc Hàn ở cũng không xa, lúc trước Thái Hậu không cho Lạc Hàn ở nơi cách nàng quá xa, cho nên trong tất cả các Vương gia chỉ có phủ Lạc Hàn chỉ cách hoàng cung có một đoạn đường nhỏ, Lạc Hàn cùng Tử Diệp ước chừng đi nửa canh giờ liền tới quý phủ, quý phủ Lạc Hàn cũng không có bao nhiêu người hầu, Lạc Hàn cảm thấy không cần dùng quá nhiều người, có rất nhiều người ở đây không bao lâu đều bị Lạc Hàn cho ít tiền để bắt đầu cuộc sống an sinh, thế cho nên hiện tại càng có vẻ hoang vắng.

Nhóm người hầu thấy Vương gia sáng sớm trở về phủ vội vàng đi nấu thức ăn, Lạc Hàn lắc lắc tay ý bảo bọn họ không cần đi làm rồi gọi quản gia nói cho quản gia biết hẳn phải rời khỏi một đoạn thời gian, bảo hẳn quản lý mọi việc trong phủ thật tốt, quản gia vừa nghe Vương gia muốn ra ngoài vội vàng cho người ta đi chuẩn bị này nọ liền bị Tử Diệp ngăn lại , bởi vì nàng muốn đích thân chuẩn bị cho Lạc Hàn.

Lạc Hàn bố trí xong việc cùng Tử Diệp đi vào phòng, Tử Diệp dẫn đầu đi vào mở cửa tủ đựng quần áo bắt đầu chuẩn bị mọi thứ, Lạc Hàn đứng ở phía sau nhìn thân ảnh Tử Diệp bận rộn lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Tử Diệp nhất nhất đem mọi thứ Lạc Hàn cần đều thu thập hết, ngay cả đồ rửa mặt đều mang theo, kỳ thật mọi thứ đó hoàn toàn có thể không cần mang theo , mấy thứ này trong quân doanh sẽ chuẩn bị cho Lạc Hàn nhưng Tử Diệp vẫn muốn mang theo, Tử Diệp sợ trong quân doanh điều kiện kém không chuẩn bị tốt cho nên chuẩn bị hết vẫn có lợi, Tử Diệp nhìn quét qua trong phòng một lần phát hiện không có thiếu thứ gì mới xoay người đặt túi đồ ở trên bàn, Tử Diệp phát hiện Lạc Hàn đang thất thần liền nhẹ nhàng đi qua.

“Đang nghĩ cái gì ?” Tử Diệp hỏi.

“À, không có nghĩ cái gì, chỉ là nghĩ xem có phương pháp nào giải quyết nhanh chiến sự tiền phương hay không” Lạc Hàn nói.

“Không cần gấp, hiện tại nghĩ cũng không dùng được, vẫn là chờ người đến bên kia thị sát tình hình thực tế lại thương thảo biện pháp giải quyết” Tử Diệp nói.

“Mọi thứ đã thu thập tốt hết rồi chứ, Tử Diệp không cần mang nhiều như vậy, đến nơi đó ta phải dùng mọi thứ đều giống với các binh sĩ, không thể quá khác biệt” Lạc Hàn nhìn túi đồ thật to nói.

“Những thứ này là những thứ cần thiết, tất cả đều phải mang theo, nơi đó điều kiện không thể so với nơi này, không dùng được thì cho ca ta dùng, cũng đã lâu không gặp hần, ta rất nhớ hần nha” Tử Diệp xuất thần nói.

“Trận này đánh xong người có thể nhìn thấy Vân Lỗi, không cần mang theo cho hần cái gì sao?” Lạc Hàn dò hỏi.

“Không cần, người cũng không có thể quá đặc thù, ca ca ta càng không thể, đến đó nhất định phải chiếu cố lẫn nhau cho tốt, ta chờ hai người các người trở về” Tử Diệp nói.

Tử Diệp cúi đầu đem phù bình an nàng vẫn mang theo người đặt vào lòng bàn tay đưa tới trước mặt Lạc Hàn.

“Ta đem phù bình an này tặng cho người, hy vọng có thể bảo vệ người an khang, lần trước một nhà chúng ta khi đi lên núi cầu an, nương thay ta cầu được, hiện tại ta đem nó tặng cho người, hy vọng nó có thể thay ta bảo hộ người, xem như ta đưa cho người vật kỷ niệm đi, nếu nhớ ta thì lấy ra xem” Tử Diệp vừa nói vừa đem phù bình an đeo lên cổ Lạc Hàn.

“Được, nếu là người cho ta, ta sẽ không chối từ, ta sẽ luôn giữ nó ở bên người” Lạc Hàn lời kéo tay Tử Diệp nói.

“Về sau nhớ ta thì đến quý phủ ta đi dạo một chút, sẽ không có ai ngăn trở người, bởi vì bọn họ sớm đã đem người trở thành Vương phi của ta mà đối đãi, đây là chìa khóa trong thư phòng, đa số lúc nào ta cũng đều ở trong thư phòng, thay ta trông coi những đồng sách này” Lạc Hàn còn nói thêm.

“Ừm, ta sẽ đi, ta sẽ cùng bọn họ chờ người trở về” Tử Diệp cúi đầu nói.

“Mọi thứ đều đã thu thập tốt rồi, đi thôi” Lạc Hàn cầm túi đồ đối Tử Diệp nói.

Lạc Hàn không có quay đầu mà đi nhanh ra ngoài, Tử Diệp lại lưu luyến không rời nhìn quét qua phòng một lần, ánh mắt dừng ở góc đàn tranh, Tử Diệp vội vàng chạy tới một phen ôm lấy đàn tranh hướng ra phía ngoài đi đến.

“Lạc Hàn, đàn tranh này cho ta mượn dùng, hôm nay ta muốn dùng nó đưa tiễn người” Tử Diệp đuổi theo Lạc Hàn nói.

Lạc Hàn dừng lại cước bộ nhìn đàn tranh Tử Diệp ôm trong lòng, tiền lên vuốt ve đàn tranh nói:

“Cây đàn tranh này từ khi mẫu hậu qua đời ta chưa từng đàn qua, vừa thấy đến đàn tranh ta sẽ nhớ tới mẫu hậu, đàn tranh này tặng cho người đi, nguyên bản chính là mẫu hậu muốn tặng cho con dâu nàng”.

“Người còn không xem qua ta đánh đàn đâu, hôm nay ta sẽ dùng cây đàn này tiễn đưa người” Tử Diệp khinh nói.

Lạc Hàn nhìn Tử Diệp nở nụ cười nhạt, trong lòng lại nghĩ có thể như thế thì phu còn cầu gì rồi cùng Tử Diệp sống vui hướng hoàng cung đi đến.

71. Q.2 - Chương 71: Đạn Tẩu Tiễn Đưa, Như Si Như Say

Tử Diệp cùng Lạc Hàn còn chưa đi đến cửa cung xa xa đã nhìn thấy ngoài cửa cung những ngọn cờ đón gió tung bay.

Ngoài cửa thành hơn mười vạn chiến sĩ chỉnh tề đứng thành một đội ngũ, trên thành lâu cũng có rất nhiều đại thần đang đứng, bọn họ đều vì muốn đưa tiền Lạc Hàn mà đến, Phong Lạc Hiên một thân hoàng bào ở trong nhóm người lại chói mắt rõ ràng.

Tử Điệp đi theo phía sau Lạc Hàn lên thành lâu đến trước mặt Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên nhìn trên mặt hai người bọn họ không lộ ra chút thần sắc bất mãn.

“Thần Phong Lạc Hàn tham kiến Hoàng Thượng” .

“Thần Lam Tử Điệp tham kiến Hoàng Thượng” .

Lạc Hàn cùng Tử Điệp nhìn thấy Phong Lạc Hiên cùng nhau quỳ xuống nói.

“Đều đứng lên đi” Phong Lạc Hiên hai tay đem Lạc Hàn cùng Tử Điệp nâng dậy.

“Lạc Hàn chuyện nơi tiền phương lần này người thay Trầm xử lý tốt, nhất định phải đem đám người man di kia đuổi về nơi nên ở của bọn họ cho Trầm, Trầm không muốn khi mình còn sống lại nhìn thấy bọn họ lần nữa” Phong Lạc Hiên vỗ bả vai Lạc Hàn nói.

“Hoàng Thượng yên tâm, thần nhất định sẽ làm cho bọn họ đến từ đâu thì trở về nơi đó” Lạc Hàn cung kính nói.

“Tốt, Trầm chờ người cùng Vân Lỗi khải hoàn trở về, ba người chúng ta lại tụ hội” Phong Lạc Hiên nói.

“Sẽ ” Lạc Hàn đơn giản nói.

Trống trận nổi lên vang tận trời xanh, Tử Điệp đứng ở trên thành lâu nhìn các tướng sĩ phía dưới người người tinh thần chấn hưng, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của bọn họ trong lòng Tử Điệp lại suy nghĩ lúc trở về có còn nhìn thấy những khuôn mặt này nữa hay không, trong những khuôn mặt đó sẽ có bao nhiêu người chôn thân nơi tha hương, dòng suy nghĩ của Tử Điệp bị từng đợt thanh âm hò hét cắt đứt, mỗi người hô lớn, vì Thiệu Dương mà chiến, vì con dân Thiệu Dương mà chiến.

Tiếng trống dừng lại Phong Lạc Hiên đi lên trước la lớn:

“Các tướng sĩ nhớ kỹ, các người là kiêu ngạo của Thiệu Dương quốc chúng ta, người dân của Thiệu Dương quốc sẽ không quên các người, các người là vì bảo vệ Thiệu Dương mà chiến, Trầm chờ tin tức tốt của các người, chờ các người khải hoàn trở về, Trầm sẽ tự mình mở yến tiệc để chiêu đãi, nếu có người nào bởi vì Thiệu Dương mà chết trận, các người yên tâm, cha mẹ các người Trầm sẽ thay các người phụng dưỡng tốt, con của các người sẽ khỏe mạnh trưởng thành, bồi dưỡng bọn họ thành nhân tài của quốc gia, an ủi các người trên trời có linh thiêng” .

Phong Lạc Hiên diễn thuyết sức cuốn hút cùng kêu gọi khá lớn, phía dưới một thanh âm Ngô hoàng vạn tuế vang vọng trời đất.

Phong Lạc Hiên xoay người nhìn Lạc Hàn nói:

“Bảo trọng” .

Lạc Hàn gật gật đầu, Tử Điệp cũng xoay người lại nhìn Lạc Hàn, bốn mắt tương vọng trừ bỏ không tha vẫn là không tha, Tử Điệp đi đến bên người Lạc Hàn tự mình đem chiến bào giúp Lạc Hàn mặc vào, Lạc Hàn không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào Tử Điệp.

“Nhất định phải còn sống trở về cho ta, cho dù thiếu cánh tay hay thiếu chân” Tử Điệp ở bên tai Lạc Hàn đau thương nói.

“Đã biết, có một phần vạn hy vọng ta cũng sẽ không buông tay, nhất định còn sống trở về gặp người” Lạc Hàn trả lời, không để ý mọi người tự động ôm chặt lấy Tử Điệp vào trong lòng.

Trong khi Tử Điệp lưu luyến không rời Lạc Hàn buông tay ra quay người đi nhánh đến cửa thành, không có quyền luyện không có quay đầu, ánh mắt Tử Điệp vẫn đuổi theo thân ảnh Lạc Hàn cho đến khi biến mất, Tử Điệp vội vàng chạy lên thành lâu , Lạc Hàn đi đến trước mặt quân lính, ở trước cái nhìn chăm chú của mọi người thông dong nhảy lên ngựa xoay người rời đi.

“Lạc Hàn...” Tử Điệp lớn tiếng hô.

Lạc Hàn xoay người nhìn Tử Điệp trên thành lầu, Tử Điệp xoay người lấy đàn tranh tìm một vị trí Lạc Hàn có thể nhìn thấy ngồi xuống, khinh nhẹ dây đàn.

Đại phong khởi hề vân phi dương,

Uy gia hải nội hề quy cố hương,

An đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương !

(Bản Dịch của Huỳnh Minh Đức :

Gió lớn dậy hề, mây tỏa ra,

Uy tràn trong nước hề, về quê nhà,

Sao được tướng giỏi hề, giữ nước ta !)

Một bài Đại Phong Ca của Lưu Bang bị Tử Điệp dùng đàn tranh đàn tấu kích tình dưng cảm, Tử Điệp biết kỳ thật bài hát này không thích hợp tiễn đưa bọn họ mà thích hợp với Phong Lạc Hiên hơn, nhưng mà Tử Điệp thích loại tình dưng cảm cùng thỏa lòng mãn nguyện trong bài này, bởi vậy mới dùng đàn tranh đàn tấu vừa hợp với thanh âm trầm thấp của đàn tranh làm cho người ta cảm giác được ý chí chiến đấu từ trong xương cốt.

Lạc Hàn ngồi ở trên lưng ngựa lắng lắng nghe Tử Điệp đàn tấu, hẳn biết đây là Tử Điệp vì tướng sĩ tiễn đưa, dùng tiếng đàn cổ vũ ý chí chiến đấu của bọn họ sau đó khái hoàn trở về, Tử Điệp cúi đầu chuyên tâm đàn tấu, nàng biết Lạc Hàn có thể từ trong tiếng đàn lý nghe ra nỗi lòng của nàng.

Đứng ở phía dưới các tướng sĩ người người hùng dũng khí phách hiên ngang. Tử Điệp ngẩng đầu nhìn tinh thần trong mắt bọn họ toát ra thần sắc vừa lòng, nhìn Lạc Hàn còn chưa biệt ly cũng đã bắt đầu tưởng niệm, Tử Điệp đem tất cả tướng niệm ký thác ở trong tiếng đàn tranh, một làn điệu triền miên ơ trong không trung lan tràn.

‘Phượng cầu hoàng, chúng ta rời xa hai mắt lệ quang, cầu xin mặt trời lặn dâng lên, phượng cầu hoàng, phượng cầu hoàng. Lời hứa, đến đầu đường, về chừ, nhất mặt trời chói chan hừ, thành quan, ốc khắc thanh long, xuân lương tú, thanh phong như trước. Tình cảm ôm ấp nho nhỏ, phong tư vui lấp, tình cảm ôm ấp nho nhỏ, phong tư vui lấp, phượng cầu hoàng, phượng cầu hoàng.’

Hát lên bài hát này làm cho Tử Điệp nhớ tới tình yêu của Tư Mã Tương Như cùng Trác Văn Quân, Tư Mã Tương Như từng lấy tiếng đàn gửi gắm tình cảm Trác Văn Quân, toại nguyện mà kết thành nhân duyên. Đoạn tình yêu này được truyền là thiên cổ mỹ đàm. Theo sách sử ghi lại, lúc ấy Tư Mã Tương Như đàn tấu chính là khúc “phượng cầu hoàng”. Nhạc khúc giai điệu pháp phùng thoải mái, cảm tình kích động mà uyển chuyển, có phá nét, tinh thần theo đuổi tự do hạnh phúc.

Một khúc phượng cầu hoàng khiến cho Tử Điệp lã chã rơi lệ, đau lòng, Lạc Hàn nghe tựa như si như say, trong lòng tràn đầy bi ai không nơi sắp đặt, tuy rằng không thấy không rõ biểu tình Tử Điệp giờ phút này nhưng Lạc Hàn biết tâm tình Tử Điệp cùng tâm tình của hắn giống nhau, bởi vì tâm hồn của bọn họ từ lâu đã làm thành một thể, Tử Điệp, nếu có thể sống trở về gặp người, kiếp này quyết không phụ người.

Lạc Hàn hướng vị trí nơi Tử Điệp đang ngồi thâm tình nhìn thật lâu, kiên quyết xoay người mà đi, Tử Điệp nhìn bóng dáng Lạc Hàn rời đi, đứng lên vươn hai tay lên vẫy vẫy tiễn đưa.

Tử Điệp đứng trên thành lầu nhìn thân ảnh Lạc Hàn càng ngày càng xa, dần dần biến thành điểm nhỏ rồi biến mất, Tử Điệp đem bóng dáng Lạc Hàn khắc thật sâu vào nơi sâu nhất trong đầu óc, cho đến khi không thấy Lạc Hàn một lúc lâu Tử Điệp mới buông tha thả người bên cạnh đàn tranh, ghé vào trên mặt đàn áp lực thấp khóc.

Phong Lạc Hiên cho phép các đại thần rời đi chỉ có Phong Lạc Hiên một người vẫn như cũ đứng ở đằng kia nhìn Tử Điệp bất lực khóc, nhìn Tử Điệp khóc tâm Phong Lạc Hiên hung hăng xoa nắn, có nỗi khó chịu nói không nên lời, hẳn thực hy vọng giờ phút này Tử Điệp là vì hắn mà khóc lớn một hồi, hẳn biết điều đó là không có khả năng, đi đến trước mặt Tử Điệp đưa cho nàng một khối cảm khăn, Tử Điệp nâng lên khuôn mặt hiển rõ hai mắt sưng đỏ đầm lệ mặt không chút thay đổi nhìn Phong Lạc Hiên, lại nhìn cảm

khăn trong tay hần, Tử Diệp không có nhận lấy cảm khăn Lạc Hiên đưa à dùng tay áo lung tung chùi mặt rồi đứng lên đi đến bên thành lầu xuất thần nhìn phương xa.

Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp bỗng nhiên cảm thấy nàng gần như vậy lại xa không thể chạm đến, một thân trắng thuần bó chặt dáng người linh lung ở trong gió càng có vẻ thanh dật mê hoặc lòng người, Phong Lạc Hiên mờ mịt nhìn Tử Diệp, lại một lần nữa tán thành nàng cùng Lạc Hàn quả thực rất xứng đôi, nhưng mà hần cũng không nghĩ sẽ buông tha, Phong Lạc Hiên cảm thấy hần cũng rất xứng với Tử Diệp, bởi vì hần cảm thấy chỉ có người cường quyền như hần mới có thể để cho Tử Diệp, tại trong trần thế không khi nào thái bình, vẫn tiếp tục mang một bộ thanh nhã độc nhất của nàng.

72. Q.2 - Chương 72: Khách Sạn Đơn Giản Dĩ Nhiên Là Chỗ Tình Báo

Tử Diệp ôm lấy đàn tranh rời đi khỏi thành lầu, từ hôm nay trở đi Tử Diệp muốn đem tất cả tưởng niệm đối với Lạc Hàn ký thác hết trên cây đàn tranh này, việc hiện tại nàng muốn đi làm là dốc toàn lực để Lạc Hàn an toàn trở về.

Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp đối với hần không có một chút nhớ nhung rời đi, trong lòng bực mình không nơi phát tiết, Tử Diệp không có phát hiện ngay tại lúc mình rời đi một người thần bí lặng yên đi đến trước mặt Phong Lạc Hiên, cung kính đứng ở bên cạnh.

“Chuyện cho người chuẩn bị thế nào ” Phong Lạc Hiên thấp giọng hỏi.

“Hoàng Thượng xin yên tâm, mọi người đã an bài tốt, sẽ không bại lộ chút gì” người thần bí nói.

“Tốt, nhớ kỹ lời Trẫm nói, không đến vạn bất đắc dĩ không cần thương tổn hần, Trẫm chỉ là không muốn cho hần trở lại Thiệu Dương mà thôi” Phong Lạc Hiên sâu kín nói.

“Ta nhất định sẽ cho người chú ý, nhưng mà nếu vạn nhất...” Người thần bí áp úng nói.

“Nếu là như vậy liền ẩn theo phương thức của các người đi làm, Trẫm chỉ cần kết quả, việc thành sau có thưởng” Phong Lạc Hiên nói.

“Tạ Hoàng Thượng, ta sẽ phái người theo dõi đi” người thần bí nói xong liền biến mất.

Phong Lạc Hiên một người cô độc ở trên thành lầu, không ai biết giờ phút này trong lòng hần suy nghĩ cái gì, Phong Lạc Hiên đột nhiên ngẩng đầu hướng trời cao thở dài một hơi xoay người rời đi.

Tử Diệp từ trong cung rời đi cũng không có vội vã trở về, tối hôm qua nàng ở lại hoàng cung đã cho người về báo cho người trong nhà, cho nên lúc này nàng cũng không lo lắng người nhà.

Từ trong cung rời đi, Tử Diệp một người chậm rì hướng trấn trên đi tới, cũng đã đến lúc nàng bắt đầu dùng lợi khí trong tay của nàng, vì Lạc Hàn nàng không thể không làm như vậy, đi đến bên ngoài một khách điểm cũng không mấy bắt mắt, khách điểm này bố trí rất đặc sắc, lầu một nơi bán đồ điểm tâm, lầu hai cùng lầu ba là nơi dừng chân, Tử Diệp ở một góc kín ngồi xuống, lão bản khách điểm thấy Tử Diệp liền nhanh chân tự mình đi qua chiêu cố.

“Tiểu nhị, coi chừng khách điểm, ta đi qua vị bằng hữu này một chút” chủ quầy đối tiểu nhị khách điểm nói, sau đó liền hướng Tử Diệp đi đến.

“Khách quan muốn gì, dừng chân sao, có phòng thượng đẳng cần mang người đi xem không” chủ quầy hỏi.

“Tốt, mang ta đi nhìn xem thử” Tử Diệp nói xong liền theo chủ quầy hướng lầu trên đi lên.

Chủ quầy khách điểm này là ai, nàng chính là người từng được Tử Diệp cùng Lan Lăng Ngạo Thiên ở trên đường cứu được, nha đầu Tiểu Nhị, lúc ấy Tử Diệp cũng muốn đem nàng mang về quý phủ cùng tiểu Nhị làm bạn, nhưng sau lại thay đổi chủ ý đem nàng tạm thời an bài ở Đông Phương khách điểm, khách điểm này ở phố cách Nguyệt lâu không xa, có một lần Tử Diệp cùng Lam Vân Lỗi đến nơi này ăn cơm vừa

vận lão bản tính đem khách điểm này bàn ra ngoài, dưới sự năn bĩ của Tử Điệp Lam Vân Lỗi đành phải mua nó cho Tử Điệp, nói ra ai cũng không biết, ngay cả Lạc Hàn Tử Điệp cũng không nói.

Có một lần Lạc Hàn trong lúc vô ý nói Phong Lạc Hiên sẽ không thành toàn bọn họ Tử Điệp liền suy nghĩ tìm đường lui ỉnh, không lâu sau đó Tử Điệp bí mật xây dựng nơi này thành khu tình báo, đứng nhìn những người trong khách điểm chất phác, bọn họ đều là do Tử Điệp tự mình chọn lựa , không có người nào biết nàng chính là người sau màn thao túng tất cả, Tử Điệp đem toàn quyền khách điểm này giao cho Tiểu Như kinh doanh, mà Tiểu Như từ được Tử Điệp giải cứu liền toàn tâm toàn ý coi Tử Điệp là chủ nhân, chuyện mà Tử Điệp yêu cầu nàng đều đã cố gắng làm cho tốt nhất, điều này làm cho Tử Điệp cảm thấy thực vừa lòng, thực ra Tử Điệp cũng không có đem Tiểu Như trở thành hạ nhân mà đối đãi, chỉ là Tiểu Như cứng đầu không đáp ứng xem Tử Điệp như Bồ Tát cung kính, điều này làm cho Tử Điệp thực bất đắc dĩ đành mặc cho Tiểu Như làm như vậy.

73. Q.2 - Chương 73: Phải Cam Đoan Lạc Hàn Vạn Vô Nhất Thất

Tiểu Như cùng Tử Điệp đi vào một gian phòng liền đem cửa đóng lại, gian sương phòng này là Tiểu Như để lại cho Tử Điệp vào ở nhưng mà Tử Điệp chưa từng tiến vào ở qua, Tử Điệp đi xung quanh gian phòng nhìn qua một lần mới ngồi xuống nói:

“Tiểu Như, xem ra khách điểm này giao cho ngươi thật đúng là không giao nhầm người, kinh doanh rất tốt, gian sương phòng này bố trí rất có cách điệu” .

“Gian sương phòng này là Tiểu Như bố trí giành cho chủ nhân, không biết người thích kiểu gì nên chỉ đoán bố trí thử, chủ nhân thích là tốt rồi” Tiểu Như ngại ngần nói.

Nhìn thấy bộ dáng ngại ngần của Tiểu Như Tử Điệp thật muốn cười to, có ai có thể nghĩ lão bản khách điểm này sẽ do một người hay ngại ngần cai quản, chỉ có lúc này Tiểu Như mới có chút kiêu thái nữ nhi nhà người ta, trong mắt người ở bên ngoài Tiểu Như chính là một chường quầy có tài năng kinh doanh khách điểm, chỉ có Tử Điệp mới biết được Tiểu Như như ngày hôm nay cần rất nhiều dũng khí.

“Tiểu Như vất vả cho ngươi” Tử Điệp tự đáy lòng nói.

“Chủ nhân đừng khách khí, Tiểu Như tự nguyện , thật sự, nhờ chủ nhân tốt cứu giúp Tiểu Như mới có hôm nay, cho nên Tiểu Như rất cảm tạ người, về sau chủ nhân đừng nói vất vả linh tinh gì, Tiểu Như không dám nhận” Tiểu Như vội vàng nói

.

“Ngươi như vậy thực không dễ thương tí nào” Tử Điệp cười nói.

Nói xong câu đó Tử Điệp không cười nữa, trực giác Tiểu Như cảm thấy chủ nhân lần này tìm nàng khẳng định có việc đại sự, bởi vậy Tiểu Như cũng không có vội vàng hỏi Tử Điệp mà là lẳng lặng chờ Tử Điệp mở miệng nói cho nàng, quả nhiên không bao lâu Tử Điệp đã nói:

“Tiểu Như, lần này ta thật sự có việc, vốn ta định để cho tổ chức bí mật của chúng ta thật lâu sau mới dùng đến, nhưng thật không ngờ hiện tại phải dùng đến rồi” .

“Xảy ra việc gì lớn sao” Tiểu Như hỏi.

Tiểu Như biết nếu không phải chuyện gì trọng đại chủ nhân sẽ không vận dụng nó , dù sao đây cũng là một cái vương triều không cho phép tồn tại lực lượng bí mật, điểm này Tử Điệp ngay từ đầu đã nói cho bọn họ, cho nên bọn họ mới bí ẩn hầu như không ai biết bọn họ tồn tại.

“Ừm, biết Thiệu Dương Hàn Vương gia không ?” Tử Điệp hỏi.

“Người này ai chẳng biết a, quân sư nổi danh Thiệu Dương quốc chúng ta, nghe nói người này là thiên tài” Tiểu Như trả lời.

“Hắn, hiện tại đang trên đường đi chiến tuyến tiền phương, chỉ sợ sẽ có người đối với hắn bất lợi, cho nên chúng ta cần phải theo dọc đường đi bảo hộ hắn an toàn, không thể có gì sơ xuất, dọc theo đường đi ngộ quý sát quý, gặp thần trăm thần, chặt chẽ chú ý tất cả động tĩnh trong cung, đặc biệt trong lúc này trừ bỏ Hàn Vương gia còn có người nào đi ra tiền tuyến, đã làm cái gì, mặt khác còn phải chú ý thu thập tin tức chiến sự tiền phương, có động tĩnh gì lập tức nói cho ta biết, phương thức liên lạc của chúng ta vẫn như trước đây, phải bảo đảm hắn an toàn trở lại Thiệu Dương” Tử Diệp bình tĩnh nói.

“Được, chủ nhân yên tâm, nhất định sẽ dựa theo phân phó của người đi làm, nhất định làm cho Hàn Vương gia không tổn hao một cọng lông sợi tóc nào trở về bình an” Tiểu Như nhìn Tử Diệp nói.

“Đừng cho bọn họ gây động tĩnh quá lớn miễn bị hoài nghi, ta phân phó người cho bọn họ luyện tập như thế nào, ở thời điểm mấu chốt không thể ra xảy ra sai lầm, sai lầm tương đương đối với sinh mạng” Tử Diệp nghiêm khắc nói.

“Bọn họ đều theo mệnh luyện tập các loại bản lĩnh, vì không để cho người khác hoài nghi, đại đa số bọn họ đều vào ban đêm mới rèn luyện, ban ngày thì là một tiểu nhị bình thường” Tiểu Như nói.

“Vậy là tốt rồi, ta sẽ không đi gặp bọn họ, đem những lời ta nói nói cho bọn họ là được, chú ý nhất cử nhất động của người trong khách điểm có cái gì khả nghi chặt chẽ quan sát, nhưng đừng bại lộ chính mình, một khi bại lộ ta sẽ không bảo vệ các người, cho nên tất cả phải dựa vào an toàn là trên hết, chuyện bảo hộ Hàn Vương gia chỉ giới hạn vài người biết, không cần quá thân cận, đồng sự chú ý quan sát chung quanh mình có người ở theo dõi hay không, có phải có những người khác cũng đang theo dõi Hàn Vương gia hay không, đã hiểu chưa, tất cả phải cẩn thận” Tử Diệp dặn dò nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ dặn dò bọn họ cẩn thận, còn có cái gì muốn phân phó không” Tiểu Như hỏi.

“Bây nhiêu thôi, cứ như vậy đi, khi đó nếu ta lo lắng ta sẽ tự mình đi một chuyến” Tử Diệp nhẹ giọng nói.

“Chủ nhân nếu muốn đi phải đem Tiểu Như đi theo làm bạn cùng người, Hàn Vương gia thực quan trọng đến nỗi chủ nhân phải tự mình đi một chuyến ư?” Tiểu Như khiếp đảm hỏi.

“Hắn đối Thiệu Dương đến tột cùng có bao nhiêu quan trọng ta không biết, ta chỉ biết là hắn đối với một người rất rất quan trọng” Tử Diệp thở dài nói.

Tiểu Như không tiếp tục hỏi nữa, nàng ần ần cảm thấy chủ nhân nói người nào đó chính là chính nàng.

74. Q.2 - Chương 74: Giải Đáp Đáp Án, Tam Sinh Tam Thế

Tử Diệp đem tất cả mọi việc phân phó rõ ràng hết cho Tiểu Như xong không có ở lại liên ly khai khách điểm, hôm nay Tử Diệp còn muốn đi biết rõ ràng một việc, chuyện này đã tra tấn Tử Diệp thật lâu mà nàng vẫn không có dừng khí đến hỏi rõ ràng, hiện tại Tử Diệp cảm thấy bản thân mình cần phải đến hỏi rõ nếu không sớm muộn gì mình cũng sẽ vì chuyện này làm cho ghen chết.

Rời khỏi khách điểm Tử Diệp liền thẳng đến hướng lên núi đi, so sánh với việc ngồi cỗ kiệu Tử Diệp càng thích đi bộ, xuyên qua trần nhỏ cổ đại, thưởng thức đặc sắc đặc hữu nơi đây làm cho Tử Diệp đem tất cả ưu thương ly biệt tạm thời quẳng lên chín tầng mây, cầm trong tay nhánh cỏ hái ven đường đón gió đi từng bước một hướng trên núi đi lên, bầu trời trong xanh thoáng đãng, thời tiết tốt như vậy nên những người muốn lên núi cầu phúc càng nhiều, từ xa xa Tử Diệp đã nhìn thấy đoàn người nối liền không dứt, Tử Diệp xoa xoa mồ hôi trên trán nhấc làn váy bước lên.

Trong miếu đám người tụ ba tụ năm đứng khắp nơi, Tử Diệp nhất thời không biết nên đi đâu vì nàng không biết pháp danh đại sư, lại không thể loạn choạng khắp nơi đi kiếm, Tử Diệp nghĩ vị đại sư kia khẳng định rất nổi danh nếu không Lam mẫu sẽ không chỉ cần tìm hắn, vì thế, Tử Diệp quyết định ở nơi nào náo nhiệt liền đi tới tìm, tin tưởng nhất định có thể tìm được.

Tử Điệp kiên nhẫn tìm trong những nơi khá náo nhiệt, ngay trong lúc Tử Điệp mỗi một thì một thanh âm hùng hậu ở sau lưng Tử Điệp vang lên.

“Lam tiểu thư là đang tìm lão nạp sao” .

Tử Điệp bị này thanh âm dọa run, quay đầu lại liền nhìn thấy vị đại sư mà lần trước cùng Lam mẫu gặp qua, Tử Điệp đi nhanh qua nói:

“Gặp qua đại sư” .

“Ha ha, Lam tiểu thư, chúng ta lại gặp lại , lão nạp biết người sẽ đến nên đợi đã lâu” đại sư ôn hòa nói.

“Ngại quá, đã để cho đại sư chờ lâu ” Tử Điệp hai tay khép lại thấp thỏm lưng nói .

“Lam tiểu thư mời đi theo ta” đại sư vừa nói liền rời đi.

Tử Điệp cũng không có hỏi gì liền đi theo vị đại sư kia, ở trước một gian miếu tận cùng bên trong dừng lại.

“Lam tiểu thư mời theo ta đi vào” đại sư quay đầu nhìn Tử Điệp nói.

Đại sư ở phía trước một ngôi tượng phật dáng vóc tiêu tụy quỳ xuống, Tử Điệp cũng theo bộ dạng của đại sư hai tay tạo thành hình chữ thập quỳ xuống nhắm mắt lại.

“Lam tiểu thư muốn hỏi cái gì, nếu trong phạm vi lão nạp có thể giải đáp chắc chắn sẽ nói rõ” đại sư nhắm mắt lại nói.

“Ta muốn biết lần đầu tiên ta gặp đại sư nói câu nói kia là có ý tứ gì, người như thế nào biết chuyện của ta, hay người là thần tiên” Tử Điệp buồn bực nói.

“Ha ha, lão nạp chỉ là một phàm nhân trải qua sự chỉ điểm của sư phụ lược tâm biết được một hai chuyện nhỏ” đại sư ha ha nói.

“Chỉ sợ không phải chỉ biết sơ một hai chuyện đơn giản như vậy, ta rất ngạc nhiên người làm sao mà biết chuyện của ta” Tử Điệp lẳng lặng nói.

“Ha ha, Thiên Cơ không thể tiết lộ, sớm muộn gì sẽ có một ngày lão nạp ta sẽ cho người giải đáp , nhưng không phải hiện tại, lẳng lặng nghe ta kể cho người một câu chuyện xưa người liền thoáng hiểu được ” đại sư đối Tử Điệp nói.

“Ở trong hoa viên của Vương Mẫu nương nương có một đóa hoa lan nở rộ yêu dã tên là Tử La, chung quanh nhóm bách hoa đều hâm mộ vẻ đẹp của nàng, nàng cũng càng ngày càng cao ngạo, đầu thủy chung cao cao ngẩng lên không bao giờ cúi đầu xem tất cả bách hoa bên người.

Ở phía dưới Tử La lan sinh trưởng một cành hương bồ, hẳn cũng bị mỹ mạo của Tử La lan hấp dẫn, vẫn ngẩng đầu thâm tình nhìn nàng nhưng nàng lại thủy chung không có chú ý tới một cành cỏ nhỏ không đáng vào mắt, cho đến khi Thiên Phong bà bà cùng Thiên Lô cãi nhau, Phong Bà rống giận tàn phá tất cả bách hoa, Tử La lan cũng không tránh khỏi trận tai nạn này, nhưng nàng may mắn, bởi vì ở trong cuồng phong rống giận đã có cành lá hương bồ thủy chung dùng thân thể đơn bạc của hần gắt gao chống đỡ thay cho Tử La lan, không cho nàng ngã xuống.

Cuốn phong ngừng, tất cả bách hoa đều hấp hối chỉ có Tử La lan vẫn ngẩng cao đầu như cũ, Tử La lan tò mò cúi đầu xem là ai trong lúc nguy nan cứu nàng, ánh vào trong mắt nàng là một cây hương bồ cành lá đầy rẫy vết thương, cành lá hương bồ dùng thân thể của mình gắt gao bảo vệ Tử La lan, ánh mắt cao ngạo của Tử La lan đã uớt, nàng biết chính khóa cỏ nhỏ này cứu nàng, từ nay về sau Tử La lan cao ngạo cúi đầu chuyên tâm chiếu cố cành lá hương bồ, nàng đem tất cả tinh hoa mà mình hấp thụ được đều dùng để giúp cành lá hương bồ chữa thương

Vài năm sau, cành lá hương bồ dưới sự chiếu cố của Tử La lan dĩ nhiên khỏi hẳn, cành lá hương bồ cũng càng xanh um cùng Tử La lan lớn lên giống nhau, sau đó hai bọn họ ái mộ lẫn nhau cầu Vương Mẫu nương nương thành toàn, Vương Mẫu nương nương tuy rằng giận dữ nhưng vẫn thành toàn bọn họ, cũng làm cho bọn họ luân hồi tam sinh tam thế, hai thế trước không có hạnh phúc nhân duyên chỉ đến thế cuối cùng có thể giai ngẫu thiên thành, nhưng trải qua hai thế luân hồi trước trí nhớ của bọn họ càng ngày càng mờ hồ,

đến thế cuối cùng bọn họ không còn nhớ rõ lẫn nhau chỉ có thể bằng vào cảm giác mà tìm đối phương hơn nữa sẽ trải qua nhấp nhô mới có thể ở bên nhau” đại sư từ từ đem những điều cần nói nói xong.

Tử Điệp nghe đại sư giảng chuyện xưa này cảm động hai mắt đầm lệ, tâm linh thật sâu bị rung động , nguyên lai trên thế gian này còn có loại tình yêu thâm trầm như vậy, Tử Điệp nghĩ chuyện tình của nàng với Lạc Hàn cũng không thể so sánh, chỉ như một chuyện bé nhỏ không đáng kể, nếu bọn họ có khó khăn gì đều có thể vượt qua, như vậy thì mình có cái lý do gì mà không chịu kiên trì đây, nhưng mà Tử Điệp không rõ đại sư giảng chuyện xưa này cho nàng nghe dụng ý là gì.

“Đại sư chuyện xưa này thực cảm động, nhưng mà Tử Điệp không rõ cái đó với việc người biết thân thể của ta có quan hệ gì” Tử Điệp hỏi.

“Ta tốn nhiều lời nói cho người nghe như vậy, chẳng lẽ người không rõ sao?” Đại sư hỏi.

Tử Điệp lắc đầu, tuy rằng trong lòng nàng ẩn ẩn cảm thấy việc này cùng mình có liên quan, nhưng Tử Điệp vốn là thể hệ tiên tiến, nàng sẽ không tin tưởng duyên định tam sinh, nàng chỉ xem nó như một truyền thuyết tốt đẹp mà thôi.

“Ta biết người sẽ không tiếp thụ được giải thích này, nhưng sự thật chỉ là như vậy, người chính là đóa Tử La lan kia, Phong Lạc Hàn chính là cành lá hương bồ” đại sư nói.

“Điều này sao có thể! Chúng ta là người của hai thế giới khác nhau, nếu không phải hồn phách ta rơi vào nơi này chúng ta căn bản không có khả năng gặp nhau, lại càng không thể ...” Tử Điệp chưa đem ‘sẽ yêu nhau’ nói ra đã bị đại sư cắt đứt.

“Không có khả năng yêu nhau “ đại sư cười nói.

Tử Điệp giờ phút này cảm thấy vị đại sư này căn bản không thể làm hòa thượng, người này có thể nói ra suy nghĩ nàng chưa nói.

Biết Tử Điệp không tin, đại sư cũng bắt đầu đem hai thế trước của bọn họ êm tai nói ra:

“Thế thứ nhất, hắc là đế người là phi, hắc đối với người sủng ái có thừa, nhưng mà bất đắc dĩ thân là đế vương, phía sau hắc còn có tam cung lục viện, hắc không thể nào chỉ sủng ái người, phải mỗi ngày cùng người gặp mặt, vì thế người cảm thấy mình bị vắng vẻ cuối cùng hậm hực mà chết, biết người chết hắc thống khổ nửa năm cũng theo người mà đi.

Thế thứ hai, như trước hắc là đế người phi, các người mơ hồ nhớ rõ mọi chuyện kiếp trước vì thế càng thêm yêu đối phương, thế này không có tam cung lục viện chỉ có duy nhất một vị phi, hắc chỉ có một người hoàng hậu duy nhất, một năm sau người sinh con trai cho hắc lại vì khó sanh mà chết, hắc thương tâm ôm lấy con khóc bi thương nói Điệp nhi không phải rời khỏi ta, không cần bỏ ta một mình... , sau cả đời không hề thú thêm người nào.

Thế thứ ba, hắc không làm đế vương nhưng vẫn là một Vương gia, người vốn đầu thai thành thiên kim Lam Thừa tướng ở Thiệu Dương quốc này, kết quả âm kém dương sai đem người đến hiện đại xa xôi, bất đắc dĩ đành phải đem linh hồn của người tìm trở về giúp các người hoàn thành tâm nguyện tam sinh tam thế” .

75. Q.2 - Chương 75: Kết Cục Cuối Cùng Nằm Trong Tay Người

Tử Điệp nghe đại sư giảng việc hai thế giới trong đầu ầm ầm nổ tung, bởi vì Tử Điệp nghĩ đến việc khi nàng còn ở hiện đại mỗi buổi tối đều nằm thấy giấc mộng kỳ quái kia, khi đó Tử Điệp mỗi ngày đều làm bạn cùng giấc mộng hơn nữa sau khi tỉnh lại đều ức chế không được bi thương, giống như một chuyện rất quan trọng tựa sinh mệnh mà mình đã quên đi, nghĩ vậy Tử Điệp có chút tin tưởng lời đại sư.

Đại sư nhìn biểu tình Tử Điệp đã biết Tử Điệp bắt đầu có chút tin tưởng lời hắc nói , vì thế còn nói thêm:

“Nói đến cũng kỳ quái, thế thứ hai , tên của người cũng như hiện tại chỉ là âm đồng tự bất đồng, người gọi là Niệm Diệp” .

“Cho dù người nói việc này là thật sự, ý tứ của người là nói thế này là thế cuối cùng của chúng ta, chúng ta cuối cùng sẽ cùng một chỗ” Tử Diệp lo lắng hỏi.

“Vốn hắn là như vậy, nhưng mà trung gian lại có sai lầm, ngay từ đầu là muốn Lạc Hàn làm đế vương nhưng không nghĩ tới lần này hắn lại buông tha cho vị trí này, như vậy Phong Lạc Hiên liền sấm tiến vào một cuộc, hắn ngưỡng mộ người hơn nữa rất muốn có được người, ta nghĩ điểm này người hắn đã sớm nhìn ra, cho nên chường ngại lớn nhất trong thế này của các người chính là Phong Lạc Hiên, không có sự trở ngại của hắn các người cuối cùng sẽ cùng một chỗ, về phần kết quả cuối cùng như thế nào, lão nạp không thể nói , ta cũng đã nói cho người quá nhiều ” đại sư bình thản nói.

“Người rốt cuộc là ai? Tại sao người biết nhiều chuyện của chúng ta như vậy” Tử Diệp oai đầu nhìn đại sư hỏi.

“Ha ha, lão nạp cũng đã vừa nói, lão là cao tăng mà thôi, không còn gì khác” đại sư cười tủm tỉm nói.

“Thiết, hiện tại người nói mình là thần tiên ta cũng tin” Tử Diệp nghiêng đầu tiếp tục nói.

“Ha ha, nói bừa” đại sư vuốt râu cười nói.

“Một thế này các người gặp nhau không dễ dàng, cố gắng nắm chắc cơ hội lần này, không cần lại bỏ qua đối phương, bỏ qua một thế này các người sẽ không có khả năng gặp lại, phía trước còn rất nhiều khó khăn chờ hai người các người, gặp khó khăn quan trọng đến sinh mạng thì có thể tới tìm ta, chỉ có một lần cơ hội cho nên không được dễ dàng tới tìm ta, Lam tiểu thư mời trở về đi, chung quy sẽ có một ngày người sẽ quay trở về nơi thực sự của người” đại sư vừa nói xong liền biến mất ở trong biển người.

Tử Diệp lẳng lẳng đứng ở đằng kia nghĩ đến mỗi một câu nói của đại sư, cho tới bây giờ Tử Diệp đều cảm thấy mình như đang nằm mơ, chung quy có một ngày mình sẽ quay trở về nơi thực sự của mình, đại sư ý tứ là nói mình sẽ trở về hiện đại hay là hoa viên của Vương Mẫu nương nương trong thần thoại ? Tử Diệp lẩm bẩm lầu bầu nói, quên đi, không nghĩ , đều đã đến nơi này, mọi việc đến đâu hay đến đó đi.

Tử Diệp chậm rãi từ trên núi về nhà, đi đến trước cửa nhà Tử Diệp đột nhiên nhớ ra vừa rồi đã quên hỏi, hồn phách mình chiếm thân thể Lam Tử Diệp, như vậy hồn phách của nàng lại đi đâu, sẽ không phải đi vào thân xác kia của mình đi, xong rồi xong rồi, nàng là một thiên kim tiểu thư làm sao có thể sống ở thời hiện đại đó, khẳng định sẽ bị lão ba lão mẹ phát hiện , như vậy chẳng phải bọn họ sẽ thương tâm chết sao a, Tử Diệp nhìn chằm chằm cánh cửa, tâm tư bay xa suy diễn, về mặt kia ở trong mắt người khác xem cứ như bị trúng tà.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, quần gia Lam phủ mở cửa liền nhìn thấy Tử Diệp lẳng lẳng đứng ở đằng kia không nhúc nhích, quần gia sợ hãi nhanh chân hướng bên trong chạy vào, vừa chạy vừa kêu không tốt , tiểu thư trúng tà .

Lam mẫu vội vã hướng ngoài cửa đi đến, đầu tiên liền nhìn thấy Tử Diệp lẳng lẳng đứng ở đằng kia như bức tượng không nhúc nhích, Lam mẫu chưa đi đến bên người Tử Diệp cũng đã dẩu tay áo khóc.

Tử Diệp bị tiếng khóc giật mình tỉnh lại liền nhìn thấy Lam mẫu đang khóc thút thít, Tử Diệp bước nhanh tiến lên hỏi đã xảy ra chuyện gì, Lam mẫu vừa thấy Tử Diệp trở lại bình thường nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào, che che dấu dấu nói nhìn người trở về kích động liền khóc, Tử Diệp không hiểu nhìn về phía những người khác, những người khác xoay đầu cố ý làm bộ như không phát hiện tiểu thư nhà bọn họ rất thâm tình thắc mắc hỏi.

76. Q.2 - Chương 76: Ly Biệt Tình Thương

Nghe Lam mẫu nói xong Tử Diệp dở khóc dở cười, chỉ đơn giản nói với Lam mẫu do mình xuất thần nên mới không có nhìn thấy mình đã đứng trước cửa nhà, nhìn thấy nữ nhi không yên lòng Lam mẫu vẫn lo lắng lại hỏi Tử Diệp, Tử Diệp cười gượng nói không có việc gì, sau đó đứng lên nói cho với Lam mẫu hôm nay trở về nghỉ ngơi, cơm chiều sẽ không ăn, nói xong Tử Diệp liền hướng phòng mình đi đến, Lam mẫu sợ Tử Diệp mệt nên cho phòng bếp nấu canh táo đỏ hạt sen bảo tiểu Nhị đưa qua cho Tử Diệp.

Tiểu Nhị đi vào phòng liền nhìn thấy Tử Diệp ngồi ở bên giường ngẩn người, tiểu Nhị lặng lẽ cầm chén đặt lên bàn rồi đi đến trước mặt Tử Diệp, ngồi xổm xuống nhìn Tử Diệp hỏi:

“Tiểu thư, người làm sao vậy, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Không có, chỉ là hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thôi, người không cần theo ta, ta muốn nghỉ tạm một chút” . Tử Diệp nói.

“Đã biết, phu nhân cho phòng bếp ninh canh táo đỏ hạt sen, nhân lúc còn nóng người mau ăn đi, sau đó nghỉ ngơi sớm một chút” tiểu Nhị cầm chén đưa đến trước mặt Tử Diệp nói.

“ Ừm, trước để đó đi, một hồi nữa ta sẽ ăn, người đi ra ngoài đi, nhớ đóng cửa phòng lại ta muốn yên tĩnh một chút, có chuyện gì sẽ kêu người” Tử Diệp buồn bã ừ ừ nói.

Tiểu Nhị xoay người đi ra ngoài thay Tử Diệp đem cửa đóng lại, lại quay đầu có chút suy nghĩ nhìn Tử Diệp mới rời đi.

Tử Diệp đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ hướng đến nơi xa xôi, nơi có Lạc Hàn, có lẽ là lòng có sợi dây kết nối, xuất phát cũng gần được một ngày Lạc Hàn cũng trong khắc này nhất thời quay đầu hướng phương hướng kinh thành nhìn lại, bởi vì trong kinh thành có người hân nhớ thương.

Tử Diệp quay đầu nhìn chén canh hạt sen tỏa nhiệt khí, bước nhẹ đi qua bưng chén hạt sen lên từng ngụm uống hết.

Lạc Hàn vì người, ta sẽ đem thân thể của mình chiếu cố tốt, như vậy trong tương lai chúng ta gặp khó khăn mới có thể dắt tay nhau đi tới cùng, ta không ở bên cạnh người, người cũng phải chăm sóc tốt mình, yên tâm đi, không lâu trong tương lai một ngày nào đó người sẽ ở trên sa trường nhìn thấy ta, Tử Diệp ở trong lòng mặc niệm nói.

Tử Diệp đem nỗi tưởng niệm vô hạn đối với Lạc Hàn hóa thành một cỗ dũng khí chất chứa ở bên trong thân thể, chờ đợi nó bùng nổ vào ngày nào đó.

Một ngày như thế cứ lặng lẽ trôi qua, khi đêm đến, gió nhẹ xuy phát một góc áo gần dưới chân một người đang đứng giữa đám hoa cỏ, Phong Lạc Hiên một người lẳng lặng đứng ở trong hoa viên, một màn ban ngày lại tái hiện ở trước mắt, Tử Diệp cùng Lạc Hàn thâm tình ôm nhau, Lạc Hàn quyết tuyệt xoay người, Tử Diệp cầm sắt đưa tiễn, Lạc Hàn quay đầu, Tử Diệp áp lực thấp khóc. Tất cả đều làm cho Phong Lạc Hiên cảm thấy bi ai, nguyên lai bọn họ đã khó chia cắt như vậy, trong lòng Phong Lạc Hiên cũng có một chút phần nộ, bởi vì cũng tại một khắc kia Tử Diệp cũng không có đem hân để vào mắt, ngay cả khoảnh khắc xoay người rời đi đều không có đảo mắt qua liếc nhìn hân một cái.

Phong Lạc Hiên nhu nhu huyết thái dương đang toan đau, Phong Lạc Hiên cũng không phải chưa từng nghĩ qua sẽ buông tha cho Tử Diệp, hân cũng từng một lần một lần nói cho chính mình không cần đối với nữ nhân dùng tình quá sâu, càng không thể yêu nữ nhân, bởi vì chuyện này đối với một cái đế vương mà nói là một uy hiếp rất lớn, một khi đã yêu một người, như vậy người này sẽ là uy hiếp của người, nhưng mỗi khi Phong Lạc Hiên nhìn thấy bộ dạng Tử Diệp cùng Lạc Hàn ân ái, trong lòng lại ghen tuông đến phát điên, có lẽ ở trong tiềm thức Phong Lạc Hiên cảm thấy mình không có quyền lợi được hạnh phúc cũng không cho phép Lạc Hàn có được, nhưng trong lòng hân cũng hiểu được, đã biết hân đã yêu một người không thương mình.

Phong Lạc Hiên nhìn nhìn bầu trời đêm, thì thào nói, Tử Diệp ta nên bắt người làm sao bây giờ?

77. Q.2 - Chương 77: Ai Động Đến Lạc Hàn, Giết Người Đó!

Lúc này Lan Lăng quốc cũng tựa như Thiệu Dương quốc, trong cung là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, nhóm dân chúng bình dân nhóm đã sớm đóng cửa chui vào ổ chăn nghĩ ngơi, ở Lan Lăng còn một phủ đệ tuy là đã nửa đêm còn chưa có tắt đèn, đó chính là phủ đệ của Phong Lạc Tiêu, Phong Lạc Tiêu đứng ở nơi che bóng nhìn không thấy biểu tình trên mặt, nhìn tờ giấy trong tay một lần lại một lần, cuối cùng mới lớn tiếng nói:

“Người tới” !

Vừa mới dứt lời cửa đã bị mở ra, đi vào là một đại hán cao lớn, ở trước mặt Phong Lạc Tiêu cung kính cúi đầu chờ đợi mệnh lệnh.

Phong Lạc Tiêu đi đến trước mặt đại hán đem tờ giấy đưa cho hắn xem, đại hán xem xong ánh mắt không rõ cho nên nhìn Phong Lạc Tiêu, không biết Phong Lạc Tiêu cho hắn xem này tờ giấy là có ý tứ gì, bởi vì hắn cũng không phát hiện điều gì có giá trị ở bên trong, đi theo bên người Phong Lạc Tiêu đã lâu, đại hán biết có một số việc bọn hắn không thể biết, bọn họ chỉ cần nghe theo mệnh lệnh sau đó đi chấp hành là được, bởi vậy, đại hán cũng không đi hỏi mà nhìn Phong Lạc Tiêu chờ đợi hắn trả lời.

Phong Lạc Tiêu đến bên cạnh đại hán, sau đó bắt tay đặt ở trên vai đại hán, trầm thấp hỏi:

“A Bưu, người đi theo ta bên đã bao lâu” ?

“Hồi Vương gia, từ khi Vương gia ngài đến Lan Lăng tiểu nhân vẫn đi theo người, tính ra cũng đã bảy tám năm rồi” A Bưu không biết Phong Lạc Tiêu hỏi cái này là có ý tứ gì, chỉ có thể thành thật trả lời.

Cũng đã lâu như vậy , Phong Lạc Tiêu xuất thần nghĩ.

“Theo ta nhiều như vậy năm, biểu hiện của người bổn vương gia vẫn nhìn trong mắt, ta thưởng thức năng lực của người, ta hiện có một việc muốn người lập tức đi chấp hành, không biết người có làm được không” Phong Lạc Tiêu xuất kỳ bất ý (tùy tiện) nói.

“Mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần là Vương gia phân phó ty chức nhất định đi làm” A Bưu nói.

“Tốt, hiện tại ta cho người một cái nhiệm vụ, lập tức lên đường xuất phát, nhớ kỹ, chuyện này trừ người ra không thể cho bất luận kẻ nào biết, nếu không hậu quả người cũng đã biết ” Phong Lạc Tiêu lớn tiếng nói.

“Vâng, thuộc hạ đã biết, tuyệt không tiết lộ một chút gì” A Bưu lời thề son sắt nói.

“Tốt, nhớ kỹ những lời người nói, người hiện tại phải lặng lẽ theo dõi đội ngũ Thiệu Dương xuất phát đến tiền phương, người không cần quan tâm tất cả mọi chuyện phát sinh, nhiệm vụ chủ yếu của người là bảo hộ người dẫn đầu đội quân Phong Lạc Hàn, Lạc Hàn là hoàng đệ của ta, ta sợ trên đường sẽ có người đối hắn gây bất lợi, cho nên ta đem an toàn của hắn giao cho người , không được có gì sơ xuất, còn có phải chặt chẽ chú ý có người khác theo dõi hay không, phát hiện tình huống thăm dò chi tiết, một khi phát hiện tình huống bất lợi ta tay sát hết, hộ tống hắn an toàn đến chiến trường, tới đó người cũng không cần phải gấp trở về, giấu mình ở chỗ tối tiếp tục bảo hộ, lộ trình trên đường quay về người cũng một đường hộ tống, biết không?” Phong Lạc Tiêu dặn nói.

“Biết, ta nhất định sẽ kiệt sức đem hết toàn lực bảo vệ tốt Hàn Vương gia, quân sư Thiệu Dương ta há có thể có nửa điểm sơ xuất, Vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định toàn lực bảo hộ” A Bưu bình tĩnh nói.

“Tốt, người trở về chuẩn bị một chút gì cần mang theo, ta sẽ chuẩn bị cho người một con khoái mã, một hồi nữa gặp nhau ở ngoại thành năm trăm dặm, chuyện này cũng không thể nói với người nhà người” Phong Lạc Tiêu lại dặn nói.

“Vương gia yên tâm, cái gì ta cũng sẽ không nói, bây giờ ta trở về, một hồi nữa ở nơi hẹn gặp lại” A Bưu nói xong Phong Lạc Tiêu liền cho hắn trở về thu thập mọi thứ.

A Bưu đi rồi, Phong Lạc Hiên đứng ở vẫn đứng nơi đó cúi đầu xem lại tờ giấy trong tay, Phong Lạc Hiên, hy vọng lần này người chỉ là đơn thuần cho Lạc Hàn đi chỉ huy đánh giặc mà không có bí mật mang theo ân oán tư nhân gì, nếu như bị ta phát hiện người ý đồ đối Lạc Hàn bất lợi, cho dù người là Hoàng Thượng ta cũng tuyệt không tha cho người, người phải biết rằng vị trí hiện tại của người là Lạc Hàn đưa cho người, Phong Lạc Tiêu ở trong lòng yên lặng nói.

78. Q.2 - Chương 78: Chú Ý Mục Đích Lạc Hàn Xuất Chinh Là Gì

Ở Lan Lăng quốc chú ý hành động lần này của Lạc Hàn còn có Lan Lăng Ngạo Thiên, theo góc độ cá nhân mà nói, Lan Lăng Ngạo Thiên rất ngưỡng mộ tài hoa của Lạc Hàn, nhưng theo góc độ của vị quân chủ một quốc gia mà nói thì Lan Lăng Ngạo Thiên không muốn có đối thủ cường đại như vậy.

Lan Lăng Ngạo Thiên từng đến Thiệu Dương quốc, biết ở Thiệu Dương có hai đại mãnh hổ, một là Lam Vân Lỗi, một người khác chính là Phong Lạc Hàn, hắn rất ít khi tự mình mang binh đánh giặc mà hắn chỉ an vị trong quân doanh bày mưu tính kế, mỗi người ở Thiệu Dương quốc đều tự hào với cái tên Phong Lạc Hàn này, nhưng lần này Lạc Hàn tự mình đến chiến tuyến chỉ huy không khỏi làm cho Lan Lăng Ngạo Thiên khó hiểu, trận đánh này khó khăn như vậy sao? phải cần hắn tự mình nắm giữ ấn soái, hay là trong đó có bí mật gì?

Lan Lăng Ngạo Thiên trầm tư nhìn hai viên bi tròn trong tay vừa tự hỏi vấn đề mấu chốt ở đâu, hắn luôn luôn chú ý Lạc Hàn, chú ý mối quan hệ của Lạc Hàn cùng Tử Diệp, Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hiên, Tử Diệp cùng Phong Lạc Hiên, Lan Lăng Ngạo Thiên muốn biết trong cái quan hệ tam giác phức tạp này Lạc Hàn sẽ xử lý thế nào, thời gian ở lại Thiệu Dương tuy rằng không nhiều lắm nhưng Lan Lăng Ngạo Thiên vẫn hiểu biết sơ qua tính tình của Lạc Hàn cùng Phong Lạc Hiên.

Lần này phái Phong Lạc Hàn tự mình nắm giữ ấn soái có thể cùng mối quan hệ phức tạp của bọn họ có liên quan hay không, Lan Lăng Ngạo Thiên cúi đầu trầm tư, là một đế vương Lan Lăng Ngạo Thiên hoàn toàn tin tưởng Phong Lạc Hiên có thể làm như vậy, Phong Lạc Hàn rời đi như vậy hắn sẽ có cơ hội tiếp cận Tử Diệp, nếu chỉ là vì Tử Diệp thì Phong Lạc Hiên hạ tiền đặt cược cũng không quá lớn, dùng một quân sư kiêm huynh đệ đi đổi lấy một nữ nhân, Lan Lăng Ngạo Thiên tin tưởng nếu đổi lại là hắn khẳng định hắn sẽ không làm được.

Lan Lăng Ngạo Thiên vắt hết óc cũng không nghĩ ra nguyên do, lúc này một thân ảnh nhanh nhẹn từ xa xa đến gần, nhẹ bước đến bên người Lan Lăng Ngạo Thiên.

“Hoàng huynh, huynh thật nhân hạ thoải mái đến nơi này du ngoạn nha” một thanh âm ôn nhu của nữ tử ở sau lưng Lan Lăng Ngạo Thiên vang lên.

Nữ tử nói chuyện chính là công chúa duy nhất của Lan Lăng quốc Lan Lăng Tích Nhi, là nữ tài tử đệ nhất Lan Lăng quốc, nàng là tình nhân trong mộng của tất cả vương công quý tộc, nhưng nàng tự mình rất cao, không một người có thể vào mắt, ngay cả Lan Lăng Ngạo Thiên cũng không có cách nào đối với nàng.

Lan Lăng Ngạo Thiên không cần quay đầu cũng biết nữ tử nói chuyện là ai, vì thế khinh cười nói:

“Ha ha...nhìn hoàng huynh người có nhã hứng như vậy sao” .

“Chuyện này không khó, toàn bộ mọi người trong cung đều biết chỉ cần liên quan tới vấn đề tình cảm, hoàng huynh đều một mình một người tới nơi này” Lan Lăng Tích Nhi trêu ghẹo nói.

“Không đứng đắn, dám giễu cợt hoàng huynh người” Lan Lăng Ngạo Thiên nhìn Lan Lăng Tích Nhi nói.

“Không dám không dám, vừa rồi nhìn huynh suy tư, thâm tình xuất thần ta biết hoàng huynh có chuyện suy nghĩ, tin tức của ta rất nhanh nhạy a” Lan Lăng Tích Nhi nói tiếp.

“Oh, như vậy người nói ý kiến của mình ta nghe thử, xem thử người sẽ đưa ra cao kiến gì cho ta” Lan Lăng Ngạo Thiên tùy ý nói.

“Đơn giản, lần này cho Hàn Vương gia xuất trận có hai mục đích, một là, chỉ huy ổn định lòng quân, hai là, nhân cơ hội đoạt yêu” Lan Lăng Tích Nhi tự tin chắc chắn nói.

Lan Lăng Ngạo Thiên quay đầu nhìn vị hoàng muội chưa gặp khỏi lửa nhân gian trước mặt, trong lúc nhất thời không nói ra lời, tuy rằng trong lòng hắn cũng nghĩ như vậy nhưng không có khẳng định như Lan Lăng Tích Nhi, lời kia vừa nói ra Lan Lăng Ngạo Thiên cuối cùng cũng rõ ràng Phong Lạc Hiên làm như vậy cuối cùng mục đích là gì, chỉ huy đánh trận là giả, đoạt yêu là thật, Lan Lăng Ngạo Thiên biết cho dù không có Phong Lạc Hàn tự mình nắm giữ ẩn soái thì Lam Vân Lỗi cũng hoàn toàn có thể đảm nhiệm, thắng trận chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nghĩ vậy, cả người Lan Lăng Ngạo Thiên run lên, như vậy Phong Lạc Hiên có thể lợi dụng thời cơ gián tiếp xuống tay với Phong Lạc Hàn hay không?

Lan Lăng Ngạo Thiên ngẩng đầu nhìn Lan Lăng Tích Nhi, Lan Lăng Tích Nhi cũng đang nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau đối phương đều rõ ràng một vấn đề, lần này tự mình nắm giữ ẩn soái sẽ không đơn giản như vậy, lấy thông minh của Phong Lạc Hàn không có khả năng không biết ý nghĩa chân thật sau lưng chuyện này, nếu đã biết vì sao còn đi, huynh muội Lan Lăng Ngạo Thiên đều nhìn ra hoang mang trong mắt đối phương.

79. Q.2 - Chương 79: Thâm Mến Khiến Người Chua Sốt

Lan Lăng Tích Nhi lướt qua Lan Lăng Ngạo Thiên đi đến một gốc cây liễu đang rủ xuống thuận tay bẻ một nhánh xuống, cầm trong tay theo gió lắc lư, Lan Lăng Tích Nhi có một bí mật, bí mật này ngay cả Lan Lăng Ngạo Thiên cũng không biết, tuy rằng Lan Lăng Tích Nhi không có đến Thiệu Dương quốc bao giờ, nhưng rất nhiều chuyện ở Thiệu Dương quốc nàng đều biết.

Lan Lăng Ngạo Thiên thường xuyên ở trước mặt nàng nhắc đến sự tích của Phong Lạc Hàn, từ đó trong lòng Lan Lăng Tích Nhi liền sinh ra ái mộ đối với vị nam tử bạch y đó, một lần một lần ảo tưởng bộ dáng của hắn, cứ thế hiện giờ ở trong lòng nàng trừ bỏ Phong Lạc Hàn, ai cũng không sánh bằng được, Lan Lăng Tích Nhi vẫn muốn tự mình đi Thiệu Dương một chuyến, đi gặp bạch mã vương tử trong giấc mộng của nàng nhưng vẫn không có cơ hội, Lan Lăng Ngạo Thiên cũng sẽ không cho phép nàng đi.

“Hoàng huynh, người nói Phong Lạc Hiên sẽ hạ thủ với Phong Lạc Hàn sao, nhưng Phong Lạc Hàn chính là hoàng đệ của hắn” Lan Lăng Tích Nhi đưa lưng về phía Lan Lăng Ngạo Thiên nghi vấn nói.

“Chuyện này rất khó nói, đổi lại thành ta, ta sẽ không làm như vậy, Phong Lạc Hiên người này rất khó nói, ta chỉ có thể yên lặng xem xét” Lan Lăng Ngạo Thiên trả lời.

“Vì một nữ tử huynh đệ cũng có thể trở mặt thành thù sao” Lan Lăng Tích Nhi thì thào nói.

“Tích Nhi, người chưa thấy qua nữ tử kia, nàng là một nữ tử rất đặc biệt” Lan Lăng Ngạo Thiên nói.

“Nghe ngữ khí hoàng huynh hình như huynh biết nàng ta, có cái gì đặc biệt hơn cả ta sao?” Lan Lăng Tích Nhi vội hỏi nói.

“Đâu chỉ gặp qua, có thể nói chúng ta rất quen thuộc chỉ kém không thành kết bái huynh muội thôi, chúng ta từng ở Thiệu Dương sống vai đạo phở, từng nghe qua nàng thao thao bất tuyệt về đạo trị quốc, tất cả đều là tinh hoa, người cùng nàng so sánh thì kém rất nhiều.

Nàng không chỉ có có mỹ mạo tuyệt sắc, quan trọng hơn là nàng có một ý nghĩ chính trị sâu sắc, cái này đối với một cái đế vương mà nói là một hiền vợ hiếm có, mỹ mạo của nàng có thể làm cho nhan sắc sáu cung cũng không thể sánh bằng, suy nghĩ cơ trí có thể làm cho người ta không tự giác xấu hổ

Nhưng nàng là một viên ngọc linh lung, nữ tử như vậy không thích hợp tại chốn hậu cung, tường thành cao lớn ấy sẽ bóp chết tâm hồn tinh khiết, vì thế, nàng không có lựa chọn để vương cao tại thượng mà lựa chọn một bóng áo trắng thướt tha cũng hiểu rõ thế sự như nàng Phong Lạc Hàn, lý tưởng tình yêu duy nhất của nàng đối với đế vương mà nói không thể nghi ngờ là một đả kích khá lớn, ta tin tưởng Phong Lạc Hiên sẽ không dễ dàng dừng tay “ Lan Lăng Ngạo Thiên tự thuật nói.

“Nhân gian thế nhưng còn có nữ tử hoàn bích như vậy” Lan Lăng Tích Nhi thản nhiên nói.

Lan Lăng Tích Nhi từ Lan Lăng Ngạo Thiên biết được nguyên lai Phong Lạc Hàn đã yêu một nữ tử khác, trong lòng đau đớn, nàng không biết kiên trì này đáng giá hay không.

“Hoàng huynh, một nữ tử đặc biệt như vậy vì sao ngươi không yêu thương nàng?” Lan Lăng Tích Nhi mê hoặc hỏi.

“Ha ha, trước kia hoàng huynh cũng từng động tâm, sau khi biết nàng cự tuyệt Phong Lạc Hiên thì đã nhận rõ nàng là người không thuộc với một vị đế vương, nàng muốn là tình yêu duy nhất cũng là thứ mà đế vương không thể cho được nhất, vì thế khi còn chưa lún sâu ta lựa chọn rời khỏi, lựa chọn ở sau lưng yên lặng theo dõi nàng.

Có đôi khi yêu một người không nhất định phải có được người đó, lựa chọn buông tay cũng là một loại phương thức thể hiện tình yêu, như vậy ngươi có thể làm bawngd hữu của nàng, khi nàng gặp khó khăn ngươi có thể giúp nàng” Lan Lăng Ngạo Thiên nhẹ nhàng nói.

Lan Lăng Tích Nhi bị những lời của Lan Lăng Ngạo Thiên làm rung động thật sâu, nàng thật không ngờ Lan Lăng Ngạo Thiên có tấm lòng rộng lớn như vậy.

Nguyên lai, buông tay cũng là một loại thu hoạch, Lan Lăng Tích Nhi ở trong lòng yên lặng thì thầm.

Lan Lăng Ngạo Thiên biết hắn sẽ luôn luôn ở sau lưng yên lặng chú ý Tử Diệp, Tử Diệp tuy rằng hiện tại chúng ta không thể thường xuyên gặp lại, nhưng ta tin tưởng có một ngày chúng ta sẽ tái kiến, mặc kệ lần này Phong Lạc Hiên xuất phát từ mục đích gì để người cùng Lạc Hàn tạm thời chia lìa, tin tưởng cuối cùng các người cũng sẽ cùng một chỗ, bảo vệ người là hạnh phúc lớn nhất của ta, cho dù người không nhờ đỡ ta cũng sẽ chú ý đến tình huống chiến sự ở tiền phương, một khi có nguy hiểm ta sẽ không chút do dự giải cứu Phong Lạc Hàn, bởi vì hắn chính là hạnh phúc của người

80. Q.2 - Chương 80: Xuất Chinh, Vì Sao Một Chút Tin Tức Cũng Không Có

Từ sau khi Lạc Hàn rời đi cuộc sống Tử Diệp cũng bình lặng đi rất nhiều, mỗi ngày thì đúng giờ đi dạy nhóm hoàng tử học, chỗ ở trong cung từ khi Lạc Hàn rời đi Tử Diệp chưa từng qua ở, cho dù đi ngang qua cũng không liếc mắt một cái, Phong Lạc Hiên nguyên tưởng rằng Lạc Hàn rời đi hắn sẽ có cơ hội, nhưng Lạc Hàn cũng đã rời đi mấy tháng mà cơ hội để Phong Lạc Hiên hắn cùng Tử Diệp một mình nói chuyện một lần cũng không có, chỉ có thể trở mắt nhìn Tử Diệp lướt qua hắn.

Lưu lượng khách ở Đông Phương khách điểm càng ngày càng tăng, mỗi ngày người đến dùng cơm đều phải đợi thật lâu mới đến lượt, bọn họ đều vì nghe danh các món ngon ở đây mà đến, những món ăn này là Tử Diệp đem cách làm ở hiện đại cùng cổ đại kết hợp làm thử, không nghĩ tới sẽ gặp may như vậy, chuyện này đối với Tử Diệp mà nói là ngạc nhiên ngoài ý muốn, bởi vì Tử Diệp đang lo phải kiếm tiền thế nào để nuôi nhóm ‘nhân viên tình báo’ ở phía sau Đông Phương khách điểm này, như vậy vừa vặn giải quyết nhu cầu khẩn cấp.

Tử Diệp đi đến khách điểm nhìn thấy người đến dùng cơm rất nhiều vì thế không có làm phiên chương quây Tiểu Như mà lập tức hướng lầu trên đi lên lại bị tiểu Nhị tinh mắt nhìn thấy, tiểu Nhị vội vàng đem việc này nói cho chương quây Tiểu Như, khi Tiểu Như nhìn về phía cầu thang chỉ nhìn thấy một bóng áo của Tử Diệp biến mất ở một góc, Tiểu Như buông sổ trong tay vội vàng đi theo.

Khi Tiểu Như đi đến sương phòng thì Tử Diệp đã ngồi ở bên cạnh bàn để lại cho Tiểu Như một bóng dáng yên lặng, Tiểu Như nhẹ nhàng đi qua, hô:

“Chủ nhân” .

“Còn không có tin tức truyền đến sao?” Tử Diệp cũng không quay đầu lại thấp giọng hỏi.

“Dạ, thuộc hạ đã phái người đi đến nay vẫn không có tin tức của Hàn Vương gia, thỉnh chủ nhân trách phạt” Tiểu Như cúi đầu ở trước mặt Tử Diệp nói.

“Chuyện này không phải lỗi của người, người xác định người người phái đi có thể tin tưởng được không? Không phát hiện một chút dị thường nào sao” Tử Diệp không cam lòng hỏi.

“Những người được phái đi từ đầu đều đã được lựa chọn cẩn thận, thuộc hạ lại lựa chọn tỉ mỉ mới cho chấp hành nhiệm vụ lần này, không có vấn đề gì, chủ nhân, không có tin tức có khi là tin tức tốt, tin tưởng Hàn Vương gia không có việc gì” Tiểu Như an ủi Tử Diệp nói.

“Chỉ mong như vậy, trong lòng ta luôn lo lắng không yên, người hãy chặt chẽ chú ý tin tức, có tình huống gì mặc kệ thế nào thì trước tiên cũng phải thông tri đến ta, sau đó ta lại nghe ngóng tin tức trong cung” Tử Diệp khinh nam nói.

“Ừm, thuộc hạ đã biết, chủ nhân xin yên tâm, biết được tin tức gì cũng sẽ lập tức nói cho người” Tiểu Như trả lời.

“Tốt lắm, tạm thời ra ngoài đi, khi ta đến đây thấy trong điểm có rất nhiều khách, thu nhập có tốt không?” Tử Diệp tiếp lời hỏi.

“Từ khi chủ nhân phát minh ra các đồ ăn đó khách đến vẫn nối liền không dứt, ngay cả Nguyệt lâu đối diện cũng phải nhỏ mắt thèm, chúng ta đã cướp đi khách nhân của họ không ít, mấy ngày hôm trước còn tìm đến đây” Tiểu Như vội báo nói.

“Vậy người là xử lý như thế nào?”

“Dựa theo chủ nhân phân phó, tất cả đều làm theo nguyên tắc, miễn phí chiêu đãi bọn họ, bọn họ cũng không thể nói gì” Tiểu Như nói.

“Xử lý tốt lắm, nhớ, ở nơi này làm việc phải dè dặt tránh việc phiền toái tìm đến” Tử Diệp ở một lần nữa cường điệu nói.

“Dạ”.

“Người đi xuống làm việc đi, ta ở trong này ngồi một hồi không cần theo ta, một lúc sau khi ta về cũng không cần tiễn ta ra cửa” Tử Diệp nói.

Tử Diệp nói hết lời Tiểu Như mới rời đi đem cửa đóng lại, nhất thời trong phòng lại trở về yên lặng như thời điểm Tử Diệp mới tới, Tử Diệp thư thái uống trà Phổ Nhĩ khó gặp, một cỗ hương thuần tẩm nhập phế tỷ, Tử Diệp tựa vào lưng ghế nhắm lại ánh mắt, đầu óc lại bắt đầu suy tính khi vào cung nên đưa ra ý định từ chức với Phong Lạc Hiên như thế nào đây.

Đúng vậy, Tử Diệp không muốn ở lại trong cung làm một Thái Phó nhỏ nhỏ, Lạc Hàn ở tiền phương chém giết Tử Diệp cảm thấy vẫn nên vì hắn làm chút gì, vì thế, Tử Diệp muốn từ quan sau đó lặng yên rời khỏi kinh thành đến tiền tuyến cùng Lạc Hàn hội hợp, chỉ có tận mắt thấy Lạc Hàn bình an vô sự nàng mới có thể yên tâm, sau khi hạ quyết tâm Tử Diệp đột nhiên mở hai mắt, hai ánh mắt sáng ngời hữu thần.

Uống xong ngụm trà cuối cùng, Tử Diệp lặng yên mở cửa rời đi.

81. Q.2 - Chương 81: Hoàng Thượng Bắt Đầu Hành Động

Tử Diệp cực yêu thích bạch y, thích đem một đầu tóc đen tùy ý dùng một cây ti trát lên cao, thích đi bộ tiền cung, Tử Diệp nguyên tưởng rằng thói quen này trừ bỏ người nhà cùng Lạc Hàn không có người khác biết, nhưng lần này Tử Diệp sai lầm rồi, biết thói quen này của nàng còn có Phong Lạc Hiên, ở trong cung sống lâu như vậy Phong Lạc Hiên cũng thích cái cảm giác tùy ý này của Tử Diệp, giống như một dòng nước trong xanh mát rót nhẹ vào trong lòng khô héo từ lâu của hắn.

Tử Diệp hôm nay như trước một thân bạch y, ở trên vạt áo mơ hồ có thể thấy được một đóa hoa thủy tiên màu lam nhạt, một cây trâm lam nhạt đem mái tóc đen cố định ở sau đầu, từ sau khi Lạc Hàn rời đi cơ hồ mỗi ngày Phong Lạc Hiên đều nhìn Tử Diệp xuất hiện sau đó lại biến mất, đứng từ nơi rất xa mà nhìn, cũng như lần này, Phong Lạc Hiên từ rất xa đã nhìn thấy Tử Diệp.

Tử Diệp bụng đầy tâm sự nên không có nhìn thấy Phong Lạc Hiên đứng cách đó không xa, Tử Diệp chậm rãi đi vào Tử Diệp các dừng chân, ngẩng đầu nhìn nơi ở có phong cách riêng khác biệt với nơi khác ở trong cung này, trước mắt lại hiện lên tình cảnh không lâu cùng Lạc Hàn ở trong này, một mình thất thần.

“Nhìn lâu như vậy sao không đi vào ngồi xuống, đây cũng là một ngôi nhà khác của người, người đi vào chuyện đương nhiên” thanh âm Phong Lạc Hiên ở phía sau Tử Diệp vang lên.

Tử Diệp lấy tay lau nhẹ khóe mắt, sau đó xoay người nhìn Phong Lạc Hiên nói:

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng” .

Phong Lạc Hiên không kiên nhẫn xua tay nói:

“Chúng ta có tất yếu phải khách khí như vậy không? Vì sao mỗi lần nhìn thấy ta, người cũng phải bày ra một gương mặt cách xa vạn dặm như vậy, không phiền lụy sao!”

“Hoàng Thượng hiểu lầm thần , luận quân thần không thể vượt qua, đạo lý này thần vẫn hiểu được , không dám đi quá giới hạn” Tử Diệp không kiên ngạo không siểm nịnh nói.

“Quên đi, không nói đến chuyện đó nữa, vì chuyện này chúng ta cũng cãi nhau rất nhiều lần, không cần lại làm không khí mất vui, nếu đến đây rồi vậy bởi Trẫm đi vào trong ngồi đi” Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp nói.

“Thần còn có việc nên không thể bồi Hoàng Thượng , người cứ chậm rãi thưởng thức” Tử Diệp nói xong xoay người rời đi.

“Lam Tử Diệp! Chẳng lẽ ngươi không muốn biết một chút tin tức có liên quan Lạc Hàn sao” Phong Lạc Hiên đối với bóng lưng Tử Diệp nói.

Phong Lạc Hiên quả nhiên bắt được điểm yếu uy hiếp Tử Diệp, Tử Diệp nghe thấy câu đó lập tức dừng chân quay đầu nhìn Phong Lạc Hiên vì thực hiện được mưu đồ mà tươi cười.

“Muốn biết thì đi vào bồi Trẫm một hồi” Phong Lạc Hiên nói.

Tử Diệp không in một chút thời gian suy nghĩ mà đi nhanh về phía trước, đi qua Phong Lạc Hiên cũng không liếc mắt nhìn một cái.

Phong Lạc Hiên tự nói cho chính mình nhất định phải nhịn xuống, Tử Diệp chính là một bông hoa hồng, mà hắn cho dù bị đâm bị thương toàn thân cũng muốn hái được đóa hoa hồng này.

Trong phòng bố trí vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, không chút thay đổi, duy nhất có điều thay đổi là màn che trong phòng ngủ đã đổi thành màn che hình con bướm màu tím được đặt chếch tinh xảo, từ xa xa quan sát như trăm ngàn con bướm đang nhẹ nhàng bay múa, Tử Diệp dừng lại trước một con bướm.

“Thích không, bố trí vì người đó ” Phong Lạc Hiên đứng ở phía sau Tử Diệp ôn nhu hỏi.

“Đã để cho Hoàng Thượng lo lắng ” Tử Diệp thản nhiên trả lời.

“Chuyện vì người làm ta đều vui, người cũng không cần áy náy, ta tin tưởng có một ngày người sẽ vì ta làm những chuyện cảm động như vậy” Phong Lạc Hiên đáp.

“Ta đã phụng mệnh vào đây cùng người , Hoàng Thượng có phải cũng nên đem tin tức của Lạc hàn nói cho ta biết hay không ? ” Tử Diệp quay đầu nhìn chằm chằm Phong Lạc Hiên gần từng tiếng nói.

Phong Lạc Hiên vừa có chút cao hứng nhất thời trở nên âm trầm, ánh mắt gắt gao khóa chặt khuôn mặt xuất hiện cả trăm lần trong mộng, vẫn xinh đẹp động lòng người như trước nhưng trong ánh mắt lại nhìn không thấy một chút cảm tình nào.

“Muốn biết tin tức của hần nhất định phải lấy lòng ta, nếu không tất cả không cần bàn nữa!” Phong Lạc Hiên hung hăng nói.

Tử Điệp không chuyển mắt nhìn chằm chằm Phong Lạc Hiên, bỗng nhiên thản nhiên cười, nói:

“Không biết Hoàng Thượng muốn thần lấy lòng người như thế nào” ?

“Ít nhất phải làm cho ta vui vẻ” Phong Lạc Hiên trả lời.

Tử Điệp chậm rãi đi đến trước mặt Phong Lạc Hiên dừng lại, quỳn rũ cười nói:

“Như vậy đã khiến cho Hoàng Thượng thất vọng rồi, thần không có năng lực lấy lòng mặt rồng, nếu lời Hoàng Thượng nói chỉ là trò đùa, như vậy Tử Điệp sẽ không phụng bồi , về phần tin tức ta cũng sẽ nhận được , không tin chờ xem” Tử Điệp nói xong liền bước qua người Phong Lạc Hiên.

Tử Điệp như một cơn gió thanh mát rời đi, ở lại trong phòng chỉ còn một chút mùi hương còn lưu lại, Phong Lạc Hiên đắm chìm trong mùi hương thơm ngát đó giống như Tử Điệp vẫn chưa rời đi.

82. Q.2 - Chương 82: Giam Lông! Chết Còn Không Sợ! Còn Sợ Nó Sao?

Tử Điệp rời nhanh khỏi Tử Điệp các, đi tới cửa liền bị thị vệ ngăn chặn.

“Thả ta rời đi” Tử Điệp nói.

“Thực xin lỗi, không có sự cho phép của Hoàng Thượng ai cũng không được rời khỏi đây” một thị vệ cung kính nói.

“Hoàng Thượng? Là Hoàng Thượng bảo các người làm như vậy ” Tử Điệp không thể tin hỏi.

“Dạ” .

Tử Điệp tức giận xoay người trở lại Tử Điệp các, ba bước cũng thành một đi nhanh qua, Phong Lạc Hiên vẫn giữ tư thế khi Tử Điệp rời đi, đứng trước những con bướm bay qua bay lại xuất thần, không lâu phía sau truyền đến tiếng bước chân, Phong Lạc Hiên biết lần này Tử Điệp đã tức giận, nhưng hần cũng không có cách nào, chỉ có thể dùng phương pháp tạm thời này lưu nàng ở trong cung một đoạn thời gian, cho dù hận hần hần cũng hy vọng mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng.

“Hoàng Thượng người có ý tứ gì? Vì sao bảo bọn thị vệ không cho ta ra ngoài, Hoàng Thượng là tính giam lỏng ta sao” Tử Điệp bước nhanh đi đến phía sau Phong Lạc Hiên tức giận hỏi.

“Giam lỏng? Ta có khả năng giam lỏng người sao, ta chỉ muốn người ở nơi này một đoạn thời gian mà thôi” Phong Lạc Hiên không quay đầu lại nói.

“Cái đó và giam lỏng có cái gì khác nhau? Đường đường là một Hoàng Thượng cũng tính dùng thủ đoạn hạ lưu này đến đối phó một nữ tử hay sao ?” Tử Điệp khí thế bức nhân nói.

“Lam Tử Điệp, đừng ép ta động thủ, chưa có người nào như người dám nói như vậy với Trẫm” Phong Lạc Hiên quay đầu nhìn chăm chú vào Tử Điệp nói.

“Người khác không dám không có nghĩa là ta không dám, xin hỏi Hoàng Thượng dựa vào cái gì giam lỏng ta lúc này” Tử Điệp nói.

“Trẫm muốn người ở lại không cần gì lý do” Phong Lạc Hiên bá đạo nói.

“Người... , nguyên lai Hoàng Thượng cũng có lúc bất đắc dĩ chỉ có thể dùng loại thủ đoạn sứt sẹo này đến đối phó người khác, ta muốn xem người có thể giam lỏng ta bao lâu” Tử Điệp tranh luận nói.

Phong Lạc Hiên xoay người cúi đầu nhìn Tử Điệp ới đến bả vai hần, khóe miệng hơi hơi giương lên nói:

“Giam lỏng người đến khi người đáp ứng gả cho ta mới thôi” .

“Như vậy Hoàng Thượng vẫn nên chuẩn bị tốt hậu sự cho ta thì tốt hơn, có chết ta cũng sẽ không gả cho người” Tử Diệp cắn môi nói.

“Chẳng lẽ người không muốn đợi Lạc Hàn trở về sao ?” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Đừng xem ta là kẻ ngốc, Hoàng Thượng người sẽ để cho Lạc Hàn trở về sao” Tử Diệp một lời hai ý hỏi.

“Mọi chuyện thay đổi trong nháy mắt, như vậy còn phải xem tạo hóa của hần” Phong Lạc Hiên tránh nặng tìm nhẹ trả lời.

Tử Diệp không nói thêm gì, hai tay Phong Lạc Hiên Tử Diệp nhẹ nhàng nâng khuôn mặt Tử Diệp, ôn nhu vuốt ve, cúi đầu ở bên tai Tử Diệp thấp giọng nói:

“Nếu giờ phút này ta cho người trở thành nữ nhân của Trẫm, người còn có thể không lấy ta làm chồng sao” .

Tử Diệp giẫy khỏi bàn tay của Phong Lạc Hiên, không thể tin nhìn Phong Lạc Hiên, ánh mắt mở to nhìn.

“Trở thành người của người? Hoàng Thượng nhớ kỹ, ta! Lam Tử Diệp có chết cũng sẽ không gả cho người, huống chi chỉ là đoạt thân mình, người có thể đoạt tâm sao” Tử Diệp cả người run run nói.

“Không thể trở thành người của ta, Trẫm cũng sẽ không cho người cùng Lạc Hàn có đôi có cặp” Phong Lạc Hiên âm trầm nói.

“Người yên tâm, nếu yêu, Lạc Hàn sẽ không để ý ” Tử Diệp nói.

Phong Lạc Hiên đánh giá Tử Diệp, vẫn một thân tố trang, Phong Lạc Hiên phát hiện quần áo Tử Diệp mặc đều rất đơn giản, ở bên hông chỉ có một hoa kết phức tạp càng làm cho dáng người mảnh khảnh của nàng càng thêm mạn diệu nhiều vẻ, nếu đem hoa kết này nhẹ nhàng kéo ra sẽ phong tình vạn chủng như thế nào, Phong Lạc Hiên ở trong lòng thầm nghĩ, vì thế, Phong Lạc Hiên đặt tay lên trên hoa kết lại ở bên tai Tử Diệp thổi hơi nói:

“Không tin, người liền thử xem, hai chúng ta đánh đố xem Lạc Hàn rốt cuộc có thể để ý hay không” .

Tử Diệp lui về phía sau từng bước, hai tay ôm trước ngực, khẩn trương nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Tử Diệp, hần thích xem bộ dáng giờ phút này vì thế từng bước một tiến tới.

“Người dám lại đây, có tin giây ta tiếp theo ta liền chết tại đây hay không” Tử Diệp uy hiếp nói.

Phong Lạc Hiên giống như không nghe thấy tiếp tục hướng tới Tử Diệp, Tử Diệp hai mắt che kín đau thương, nhân cơ hội tìm kiếm cơ hội thoát thân, ánh mắt nhìn đến cây cột phía sau cách đó không xa, Tử Diệp từng bước thối lui về sau.

83. Q.2 - Chương 83: Hoàng Thượng Nếu Chạm Đến Ta! Ta Lựa Chọn Chết

Thối lui đến vị trí cách cây cột không xa Tử Diệp mới dừng lại, Phong Lạc Hiên tò mò nhìn Tử Diệp, nguyên bản hần muốn nhìn Tử Diệp lui tới đó làm gì, Phong Lạc Hiên đi lên trước chế trụ cầm Tử Diệp nói:

“Sao không lùi nữa, Trẫm thật muốn nhìn xem người có thể thối lui đến chỗ nào, hôm nay chỉ có hai người chúng ta, không có sự cho phép của ta ai cũng không vào được, cho nên hôm nay người kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay” .

“Hoàng Thượng hôm nay hạ quyết tâm không bỏ qua Tử Diệp , phải không ?” Tử Diệp nghi vấn nói.

“Đúng, thật ra Trẫm tính cho người chút thời gian, người sẽ phát hiện Trẫm rất tốt, nhưng hiện tại... Trẫm chờ không kịp ... Cho nên hôm nay Trẫm không tính buông tha người, một khi trở thành nữ nhân của trẫm, người cũng chỉ có thể thuộc về trẫm” Phong Lạc Hiên nói.

“Hoàng Thượng hậu cung ba ngàn người đẹp, thiếu ta một người cũng không tính thiếu, bây giờ người lại làm vậy, dựa hái xanh không ngọt” Tử Diệp ý đồ khuyên Phong Lạc Hiên dừng tay nói.

“Ba ngàn giai nhân, thiếu người một người không ít, nhưng là, nhiều thêm người một người cũng không tính nhiều, mà Trầm, yêu nhất cũng là đóa hoa như người” Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp nói.

Tử Diệp không có tiếp tục đề tài này, nếu cứ phân tích lợi hại của lời nói này cũng vô dụng, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bi ai nghĩ ‘ Lạc Hàn, chẳng lẽ tình duyên kiếp cuối cùng của chúng ta vẫn không thể trọn vẹn được sao, vì sao luôn bị thương như vậy, vì sao chúng ta muốn bên nhau lại phải có nhiều cách trở đến thế, cho dù chết cũng không cho phép bất luận kẻ nào vấy bẩn ta, trong sạch của ta là lưu lại cho người ‘

Biểu tình của Tử Diệp ở trong mắt Phong Lạc Hiên lại mãnh mai động lòng người, hai tròng mắt không ngừng rung động tựa như hai con bướm lạnh run trong gió thu, môi đỏ mọng bởi vì kích động càng hồng nhuận sáng bóng, bộ dạng của Tử Diệp kích thích nội tiết tố nam tính của Phong Lạc Hiên sôi trào, Phong Lạc Hiên đột nhiên cảm thấy yết hầu khô ráo, chu môi của Tử Diệp như cam tuyến dụ dỗ hấn.

Phong Lạc Hiên cước bộ không chịu khống chế hướng đến bên Tử Diệp, hai bước đi đến trước mặt Tử Diệp, nhìn Tử Diệp, nhẹ giọng hỏi:

“Chuẩn bị chưa? Ta sẽ ôn nhu đối xử tử tế với người, làm nữ nhân của ta, ta sẽ sủng người tận trời” .

Tử Diệp không nói gì, chỉ mở mắt ra nhìn Phong Lạc Hiên đột nhiên phóng đại ở trước mặt, Phong Lạc Hiên nhìn hoa kết bên hông của Tử Diệp, thuận tay nhẹ nhàng lôi kéo, ngay tại thời khắc máu chốt ngàn cân treo sợi tóc, Tử Diệp bỗng nhiên đẩy Phong Lạc Hiên ra, thản nhiên cười tựa như khuynh quốc khuynh lâm cho người không cách nào dời mắt, sau đó xoay người hướng cây cột phía sau lao tới.

Phong Lạc Hiên bị động bởi nụ cười mê hoặc kia của Tử Diệp, chờ hấn cảm thấy không thích hợp thì cũng đã chậm, Tử Diệp đã từ bên cây cột ngã xuống, phía trên cây cột có một đóa hoa hồng nở rộ kiều diễm.

“Tử Diệp...” Phong Lạc Hiên lớn tiếng hô.

Tử Diệp giống điều đứt dây cũng trong khoảnh khắc đó ngã té trên mặt đất.

Phong Lạc Hiên vội vàng chạy tới ôm lấy Tử Diệp, máu từ trên trán chảy thấm trên long bào màu vàng óng ánh của Phong Lạc Hiên càng làm cho bức thêu hình long trên áo càng trở nên sinh động.

“Tử Diệp, Tử Diệp, tỉnh tỉnh...” Phong Lạc Hiên phe phẩy Tử Diệp đầu nói.

“Người tới a, mau truyền Thái y” Phong Lạc Hiên lớn tiếng hô.

Tử Diệp không có phản ứng gì, sắc mặt càng tái nhợt vô lực ngã vào lòng Phong Lạc Hiên, chỉ trong giờ khắc này Phong Lạc Hiên mới cảm thấy sợ hãi thật sâu, hấn tình nguyện Tử Diệp mỗi ngày cùng hấn tranh chấp, cũng không tưởng tượng như bây giờ cho dù có thể ôm vào trong ngực nhưng không có hơi thở sinh mệnh.

“Thái y có tới không, nếu tới chậm nàng xuất hiện ngoài ý muốn gì Trầm sẽ cho các người toàn thể chôn cùng” Phong Lạc Hiên nổi điên hô.

“Tử Diệp, mau tỉnh lại , nếu người tỉnh lại, ta sẽ không bao giờ cưỡng cầu người nữa, được không ?” Phong Lạc Hiên thì thào nói.

Tử Diệp vẫn không có phản ứng, chỉ có hơi thở gian nan mỏng manh chứng minh nàng còn sống, mà Lạc Hàn ở ngàn dặm xa xôi tim đột nhiên đau thắt, Lạc Hàn nhẹ nhàng đè chặt nơi đau đớn, đứng lên đi ra lều trại, nhìn về phía bầu trời đêm, Lạc Hàn biết Tử Diệp khẳng định đã xảy ra chuyện gì, bởi vì tâm hấn chưa bao giờ đau đớn như hiện tại, Tử Diệp, người rốt cuộc làm sao vậy? Lạc Hàn ở trong lòng lo lắng nói.

84. Q.2 - Chương 84: Cứu Trị Tử Điệp, Hoàng Thượng Hiến Lộ Chân Tình

Lúc này Phong Lạc Hiên có thể cảm nhận được sinh mệnh Tử Điệp từng một chút trôi qua, long bào nhiễm huyết nhìn thấy ghê người, Phong Lạc Hiên thật không ngờ Tử Điệp sẽ quật cường như vậy, không tiếc dùng sinh mệnh bảo vệ danh tiết của mình.

Một đám Thái y dẫn theo những hòm thuốc to nhỏ vội vàng vàng hướng tới Tử Điệp, Đồng hoàng hậu đang ở ngự hoa viên ngắm hoa thấy một màn như vậy không khỏi suy nghĩ là ai sinh bệnh làm cho Thái y vội vàng như vậy.

“Ai biết đã xảy ra chuyện gì hay không” Đồng hoàng hậu hỏi.

Phía sau tần phi cùng bọn nha hoàn người người lắc đầu, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Điệp, người đi hỏi thăm xem đã phát sinh chuyện gì, sau đó trở về bẩm báo” Đồng hoàng hậu phân phó nói.

Cô gái tên là tiểu Điệp buông lẳng hoa xoay người rời đi, hướng về phía nhóm Thái y đi tới.

Một đám Thái y không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Hoàng Thượng bảo bọn họ lập tức tới Tử Điệp các, vì thế không dám chậm trễ chạy tới đây.

Đi vào Tử Điệp các, bọn họ liền nhìn thấy Hoàng Thượng ngồi dưới đất trong lòng ôm một nữ tử, huyết nhiễm đỏ bên người, hồng chói mắt.

“Không tiếc tất cả mọi thứ nhất định phải cứu sống nàng, mệnh các người đều nắm trong tay nàng, nàng mà chết các người cũng chôn cùng” Phong Lạc Hiên lạnh lùng nói.

“Dạ, thần nhất định hết sức” nhóm Thái y căng căng chiến chiến đáp.

Phong Lạc Hiên nói xong cũng không buông Tử Điệp ra mà càng gắt gao ôm chặt, Ngưu Thái y đi lên phía trước lớn mật yêu cầu Hoàng Thượng đem Tử Điệp đặt ở trên giường, Phong Lạc Hiên đứng lên đem Tử Điệp ôm lấy hướng phòng ngủ đi đến.

Ngưu Thái y trực giác nữ tử này quen thuộc như là đã gặp qua ở nơi nào, khi Phong Lạc Hiên đem Tử Điệp đặt ở trên giường, Ngưu Thái y tiến về phía trước bắt mạch mới biết nguyên lai là Lam tiểu thư, bỗng nhiên trong lòng thất kinh, hần đoán không ra nữ tử này là người yêu của Hàn Vương gia thì cùng Hoàng Thượng có quan hệ gì, xem bộ dạng của Hoàng Thượng giống như nàng rất quan trọng. Ngưu Thái y trầm tư không thể lý giải chỉ đành chôn chặt dưới đáy lòng.

“Ngưu Thái y, xem lâu như vậy, có vấn đề gì không?” Phong Lạc Hiên thiếu kiên nhẫn hỏi.

Ngưu Thái y vội vàng thu hồi tâm tư nói:

“Hồi Hoàng Thượng! Không có gì trở ngại, nàng chỉ bởi vì mất máu quá nhiều nên hôn mê mà thôi, thần kê thuốc bổ máu sau khi uống xong sẽ tỉnh lại”.

“Vết sẹo kia có thể khép lại không, không cho phép lưu lại dấu vết gì, nữ hài tử thích chưng diện, lưu lại vết sẹo sẽ không tốt lắm” Phong Lạc Hiên nói.

“Hồi Hoàng Thượng, thần dùng là Thiên Sơn tuyết liên thượng đẳng giúp lưu thông máu ứ rất tốt, dùng xong sẽ không lưu lại vết sẹo nào, hoàn hảo như lúc ban đầu” Ngưu Thái y đáp.

“Như vậy Trẫm an tâm, mau nhanh đi khai đơn bảo bọn nha hoàn đun thuốc, ai cũng không được truyền ra ngoài, nếu không Trẫm sẽ muốn đầu của các người” Phong Lạc Hiên nói.

Ngưu y cùng bọn nha đầu đều gật đầu nói đánh chết cũng không nói.

Các ngự y ôm hòm thuốc khải tạ rời đi, đi đến ngoài cửa một Thái y trong đó mới nhẹ giọng nói:

“Các người thấy sao? Nàng kia là ai? Xem ra Hoàng Thượng rất coi trọng nàng”.

“Không nên hỏi cũng đừng hỏi, không có nghe thấy vừa rồi Hoàng Thượng nói chuyện này ai cũng không được nói ra, nếu không...” Ngưu Thái y làm một thủ thế mất đầu.

Nhất thời ai cũng không dám nói gì vội vàng rời khỏi Tử Diệp các, một câu lơ đãng này lại bị tiểu Diệp trốn ngoài cửa nghe được, nữ tử? Sao chưa bao giờ nghe nói trong viện này có người ở, biết được tin tức tiểu Diệp vội vàng trở lại ngự hoa viên.

Tất cả Thái y đều đã rời đi, bọn nha hoàn cũng đều vội vàng thăm được, trong cái phòng ngủ to như vậy chỉ còn Tử Diệp cùng Phong Lạc Hiên, không còn ai nên Phong Lạc Hiên cũng hoàn toàn buông lỏng cái vỏ Hoàng Thượng, nhẹ ngồi bên mép giường nhìn chăm chú vào khuôn mặt không có huyết sắc của Tử Diệp, một khắc trước ánh mắt vẫn sáng ngời hữu thần giờ phút này lại nhắm chặt không mở, chỉ có tại thời khắc này Phong Lạc Hiên mới có thể không kiêng nể gì nhìn chăm chăm Tử Diệp như vậy, Phong Lạc Hiên lấy hai ngón tay nhẹ đặt trên môi Tử Diệp, sau đó lại đặt trên môi mình.

“Tử Diệp, ngươi phải nhanh nhanh khỏe lên, Trẫm muốn xem bộ dạng bồng bồng sinh cơ của ngươi, không cần ngủ say như vậy” Phong Lạc Hiên thương cảm nói.

Phong Lạc Hiên cầm lấy tay Tử Diệp đặt ở bên môi, thâm tình nhìn chăm chú vào hai mắt nhắm nghiền của Tử Diệp, mà lúc này Tử Diệp mộng một giấc mộng thật dài thật dài... trong mộng Lạc Hàn cả người đầy huyết ngã trên chiến trường, một con ngựa hoang bước qua người hắn...

85. Q.2 - Chương 85: Lòng Có Linh Tê

Đêm, trầm tĩnh như nước, ban đêm nơi biên cương đã không còn thấy mùa thu thanh mát đã có chút đông giá lạnh.

Lạc Hàn một mình một người đứng trên thảo nguyên mờ mịt, tâm vẫn đau đớn không nguôi, lúc này đây Lạc Hàn chắc chắn Tử Diệp nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không hắn sẽ không đau lòng giống như bây giờ, hoảng , đi đến nơi hoang tàn vắng vẻ này cũng đã hơn một tháng , Lạc Hàn vẫn không gửi cho Tử Diệp một phong thư nào bởi vì nơi này điều kiện rất gian khổ, nếu phải ra roi thúc ngựa truyền tin thì tin giả sẽ không chịu nổi, Lạc Hàn không muốn vì việc tư của mình mà phải mệt nhọc bọn họ, Lạc Hàn cũng từng nghĩ để cho Phong Lạc Hiên giao cho Tử Diệp, nhưng cuối cùng vẫn không làm vậy, bóng dáng Lạc Hàn dung nhập vào trong bóng đêm mờ mịt tựa như màn đêm thanh bản.

Lúc Lạc Hàn từ trong lều trại đi ra vừa vận dụng phải Lam Vân Lỗi, sắc mặt Lạc Hàn không tốt Lam Vân Lỗi hoàn toàn thấy rõ, ngày mai sẽ chính thức khai chiến vì thế hắn rất lo lắng cho thân thể của Lạc Hàn, Lam Vân Lỗi thấy Lạc Hàn ở đứng bên ngoài đã lâu, hắn sợ hàn sương bên ngoài sẽ ảnh hưởng đến thân thể của Lạc Hàn vì thế cất bước đến bên người Lạc Hàn nói:

“Lạc Hàn, không thoải mái sao? Hay là gọi quân y đến xem thử, bên ngoài lạnh lẽo vẫn nên đi vào thôi” .

“Ta không sao, để cho ta đứng đây một lát” Lạc Hàn vừa nói vừa lấy tay nhẹ đặt lên vị trí trái tim.

“Vân Lỗi, thân thể ngươi có cảm giác không thoải mái hay không” Lạc Hàn hỏi tiếp.

“Không thoải mái? Thân thể ta đâu có bệnh tật gì đâu mà không thoải mái, ngươi không thoải mái ư” Lam Vân Lỗi lo lắng hỏi.

“Tâm bỗng nhiên quặn đau, bối rối, chưa từng có cảm giác này, Vân Lỗi, Tử Diệp đã xảy ra chuyện, ta có thể cảm nhận được năng lượng vô lực nằm ở trên giường ở một lần một lần la lên tên của ta” Lạc Hàn trong giọng nói tràn ngập ưu thương.

“Muội muội ta, không có khả năng, tuy thân thể Tử Diệp từ nhỏ vẫn không phải rất tốt, nhưng mỗi người đều nói năng cát nhân đều có thiên tướng (người tốt được trời phù hộ), huống hồ hiện tại thân thể nàng cũng đã khỏe hoàn toàn, nếu nàng gặp chuyện không may thì đó là chuyện gì đây” Lam Vân Lỗi nghe xong Lạc Hàn nói như vậy bỗng nhiên cũng thấy thân thể không thoải mái.

“Lạc Hàn đừng lo lắng, Tử Diệp không có việc gì , có chuyện gì cha cũng sẽ liều mạng bảo hộ nàng, huống hồ chúng ta cách nàng quá xa , ngoài tầm tay với, trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai ngươi còn phải điều trị,

thân xác khỏe mạnh thì ngày mai mới có thể chỉ huy trận chiến tốt được a, hy vọng ngày mai chúng ta có thể thắng lợi thì có thể sớm hồi kinh thăm Tử Diệp ” Lam Vân Lỗi an ủi Lạc Hàn nói.

Lạc Hàn không có nói thêm gì mà nhẹ nhàng hướng lều trại đi tới, Lam Vân Lỗi theo ở phía sau nhìn bóng dáng càng ngày càng gầy yếu của Lạc Hàn lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Lạc Hàn trở lại lều trại để nguyên y phục nằm xuống, nhưng không có một chút buồn ngủ, Tử Diệp rốt cuộc làm sao vậy? Sẽ cùng hoàng huynh có liên quan sao? Lạc Hàn miên man suy nghĩ, lại bất lực.

Tử Diệp, nếu có thể gặp lại người, ta nhất định sẽ mang người rời đi nơi thị phi này, rời xa kinh thành tìm đến cuộc sống ẩn cư của chúng ta, Lạc Hàn ở trong lòng nhắc lại, vì để mình có tinh lực ngày mai chỉ huy trận chiến Lạc Hàn bắt buộc bản thân phải tiến vào giấc ngủ, chỉ là giấc ngủ cũng không an ổn, trong mộng tất cả đều là ánh mắt thê lương bi ai của Tử Diệp.

Nằm trong Tử Diệp các Tử Diệp vẫn không tỉnh lại, suốt một ngày hôn mê, điều này làm cho Phong Lạc Hiên phát cuồng, nhưng đám ngự y đã chắc chắn nói cho hắn là Tử Diệp không có chuyện gì chỉ vì mất máu quá nhiều nên hôn mê mà thôi, uống thuốc xong sẽ tỉnh lại, nhưng cũng đã uống hai lần rồi vì sao đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, Phong Lạc Hiên lo lắng đi qua đi lại trong phòng.

Dường như đã ngủ cả một thế kỉ Tử Diệp mới từ từ mở hai mắt, nàng nghĩ rằng mình đã chết, nhìn quanh nửa ngày mới nhớ tới nơi này, Tử Diệp quay đầu liền nhìn thấy Phong Lạc Hiên đang lo lắng đi qua đi lại trong phòng, một màn chuyện cũ nhanh chóng thoáng hiện qua trong đầu, Tử Diệp nhẹ nhàng nhắm mắt lại không muốn nhìn Phong Lạc Hiên dù chỉ liếc mắt một cái.

86. Q.2 - Chương 86: Thức Tỉnh, Vẫn Đau Lòng Như Cũ Không Thôi

Phong Lạc Hiên cẩn thận đứng ở bên giường Tử Diệp, nhưng hắn lại không biết kỳ thật Tử Diệp đã tỉnh lại chỉ là không muốn đối mặt với hắn mới cố ý làm bộ như chưa có tỉnh lại mà thôi, Tử Diệp bị ánh mắt Phong Lạc Hiên nhìn chằm chằm cả người không được tự nhiên, bất đắc dĩ đành phải mở mắt.

Tử Diệp mở mắt ra, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm nóc nhà, sắc mặt tái nhợt tựa như tờ giấy trắng, thấy Tử Diệp tỉnh lại ánh mắt Phong Lạc Hiên sáng ngời.

“Rốt cục đã tỉnh lại, lần này người làm Trẫm thật sợ hãi” .

Tử Diệp giống như không có nghe thấy đối phương nói gì, ánh mắt vẫn thẳng tắp nhìn chằm chằm nóc nhà, không nhìn cũng không nghe.

Phong Lạc Hiên thấy Tử Diệp ngay cả liếc hắn một cái cũng không liếc, không muốn lại đem tức giận phát tác ra ngoài.

“Nếu người đã tỉnh lại ,người đâu, đi đem chén cháo đã chuẩn bị đưa đến cho Lam tiểu thư uống trước một chén” Phong Lạc Hiên phân phó nói.

Một nha hoàn vội vàng đi ra ngoài lấy chén cháo.

“Bực bội thì bực bội nhưng cũng phải dưỡng thân mình tốt lên” Phong Lạc Hiên đối với Tử Diệp nói.

“Hoàng Thượng thân mệt mỏi, muốn tiếp tục ngủ, mời người trở về đi, quốc sự trọng yếu” Tử Diệp suy yếu nói.

“Trẫm muốn nhìn người dùng xong cháo mới trở về” Phong Lạc Hiên tiếp nói.

“Không cần, thần tự mình dùng, còn có người hầu hạ không dám nhọc lòng Hoàng Thượng”

Phong Lạc Hiên nhìn bộ dạng tuyệt tình của Tử Diệp trong lòng ảm ảm đau đớn, nhìn không được tức giận bùng nổ.

“Tử Diệp, đừng tưởng rằng ngươi tự sát thì Trầm sẽ bỏ qua ngươi, mơ tưởng! Chỉ cần Trầm còn sống thì ngươi cho dù có thành quỷ cũng phải là quỷ của Trầm” .

Tử Diệp tâm đã chết lặng giờ phút này đã không còn đau đớn mà chỉ quyết tuyệt nhìn nóc nhà, Tử Diệp buồn bã cười, tươi cười kia giống như hồ nước mùa thu hồ, tùy thanh nhã nhưng không có một chút sức sống, Tử Diệp quay đầu nhìn cơn thịnh nộ của Phong Lạc Hiên, nhẹ nhàng cười nói:

“Hoàng Thượng nếu đã hạ quyết tâm, như vậy vô luận thần nói thế nào đều không làm nên chuyện gì, Hoàng Thượng quyết tuyệt như thế thì thần cũng đồng dạng như vậy, ta làm quỷ của ai cũng sẽ không làm quỷ của ngươi !”

Phong Lạc Hiên nắm chắc tay nắm mạnh lên tường, nhất thời một dòng máu đỏ tươi từ trên tường nhỏ xuống, bọn nha hoàn trong phòng người người đều dọa quỳ trên mặt đất không dám đứng lên.

“Tử Diệp ! Làm nữ nhân của Trầm đối với ngươi mà nói thật sự khó như vậy sao ?” Phong Lạc Hiên tựa tường buồn bã hỏi.

Giờ khắc này, Phong Lạc Hiên không còn phong phạm đế vương mà chỉ là một nam tử bị tình làm tổn thương, tình ăn sâu trong người cũng đã thương người.

Tử Diệp nhìn Phong Lạc Hiên, khi nào bóng dáng của hắn cũng có một nỗi cô tịch, nhưng yêu thì không thể chia đều , ở trong lòng nàng đã đem tình yêu này không hề giữ lại giao hết cho Lạc Hàn, không có năng lực cho người nào khác, cũng bao gồm cả Phong Lạc Hiên.

“Hoàng Thượng không phải người sai, là thần không có phúc khí, Hoàng Thượng nếu chịu dụng tâm quan sát người sẽ phát hiện trong hậu cung này cũng có người đối với Hoàng Thượng yêu sâu đậm, các nàng mới là người đáng để Hoàng Thượng thiết tình đối xử tử tế , mà thần chỉ là khách qua đường trên con đường sinh mệnh của Hoàng Thượng mà thôi, không cần để trong lòng” Tử Diệp nhìn bóng lưng Phong Lạc Hiên nói.

“Phải không ! Thật sự chính là một khách qua đường sao, có phải Trầm ở trong lòng ngươi cũng chỉ là một vị khách qua đường mà thôi, ngươi cũng biết, ngươi ở trong lòng Trầm không phải là một vị khách qua đường vội vã, mà đã nghĩ chân ở đây luôn rồi.

Trầm yêu ngươi cũng không kém gì so với Lạc Hàn, Trầm cùng Lạc Hàn đồng thời nhìn thấy ngươi, Trầm muốn biết, ngươi vì sao lựa chọn hắn mà không phải Trầm” Phong Lạc Hiên lấy tay chống lên tường nói, huyết vẫn một giọt một giọt nhỏ xuống phía dưới như cũ, không có ý chỉ của hắn ai cũng không dám tiến lên khuyên bảo.

87. Q.2 - Chương 87: Hồng Nhan Họa Thủy

Tử Diệp suy yếu ngồi dậy tựa lên tường, bởi vì mất máu quá nhiều chỉ có thể lấy tay chống đỡ mới có thể nâng người lên được tuy nhiên hai tay vẫn không chịu được mà run run.

“Hoàng Thượng, ngay từ đầu thần đã nói cho qua cho ngươi, ta muốn là tình yêu duy nhất, chuyện này Hoàng Thượng người không cho được, Tử Diệp không thích cuộc sống trong cung ngươi lừa ta gạt, thậm chí trải qua một cuộc sống thường thường bình thần, cả đời chỉ cần một đôi tay dẫn dắt nhau đến già, trước kia Hoàng Thượng từng nói qua sẽ để cho Tử Diệp một thân nhận sủng ái, cái này không phải kết quả Tử Diệp muốn, tình yêu của Hoàng Thượng hẳn là phải chia đều ỗi một vị phi tần trong hậu cung, kéo dài huyết mạch hoàng gia, thử hỏi Tử Diệp làm sao dám độc hưởng?

Giải tán hậu cung ? Tử Diệp chỉ nghĩ Hoàng Thượng đang vui đùa mà thôi, Tử Diệp không muốn bị người ta nói thành hồng nhan họa thủy, cũng không muốn nhìn Hoàng Thượng trầm mê trong sắc đẹp mà chậm trễ quốc sự, Hoàng Thượng hãy xem Tử Diệp là hồng nhan tri kỷ của người là tốt rồi” Tử Diệp thản nhiên nói.

“Ai nói người là hồng nhan họa thủy ? Người cũng không cần quá coi thường chính người cùng Trầm, Trầm thích người không đơn giản là vì dung mạo mà là trí tuệ độc hữu của người, có người bên người Trầm tin tưởng Trầm sẽ đem Thiệu Dương thống trị rất tốt” Phong Lạc Hiên xoay người nhìn Tử Diệp nói.

Huyết ở trên tường trắng có vẻ phi thường chói mắt, Tử Diệp nhìn cảm thấy choáng váng đành phải nhắm mắt lại không nhìn tới nữa.

“Không làm nữ nhân của người, Tử Diệp cũng sẽ giúp đỡ Hoàng Thượng ” Tử Diệp nói.

“Người có biết Trầm muốn là cái gì không ?” Phong Lạc Hiên nắm chặt tay nói.

“Nhưng thần cũng không thể cho nhiều như vậy” Tử Diệp nhắm mắt lại nói.

Vị thuốc thần nhiên lại mang theo mùi máu tươi lan tràn ở trong phòng, cổ hương vị này làm cho Tử Diệp khó chịu càng làm cho đầu óc thêm mơ hồ, Tử Diệp kiên trì không muốn ình ngã xuống .

“Hoàng Thượng ! Miệng vết thương của người nên để cho Thái y xử lý, Tử Diệp không thích thấy huyết, Tử Diệp thật sự rất mệt, muốn nghỉ ngơi, mời người trở về đi” Tử Diệp thở hổn hển nói.

“Vậy người nghỉ ngơi đi, Trầm khi khác lại đến thăm người, cố gắng dưỡng tốt thân thể, mặc kệ người nói thế nào, Trầm chỉ có một câu, sẽ không buông tha người” Phong Lạc Hiên như trảm đinh thiết nói.

Tử Diệp không nói gì, hai mắt nhìn Phong Lạc Hiên, ánh mắt xuyên thấu qua Phong Lạc Hiên giống như nhìn thấy thân ảnh Lạc Hàn, ánh mắt Tử Diệp bỗng nhiên trở nên nhu hòa, vươn tay muốn bắt giữa cái gì, Tử Diệp mở to mắt ảo giác đã không còn thấy, trước mắt vẫn là thân ảnh của Phong Lạc Hiên, Lạc Hàn đã biến mất không thấy.

Phong Lạc Hiên không có lại quay đầu, sải bước rời đi.

Nhìn Phong Lạc Hiên rời đi Tử Diệp mới theo dọc tường ngồi xuống, thân tựa trên giường, mái tóc phân tán, khuôn mặt tái nhợt, hai tròng mắt vô thần, quý dị nói không nên lời.

Phong Lạc Hiên đi rồi bọn nha hoàn mới run rẩy đứng lên, trong đó một người tiến lên trước nói.

“Tiểu thư, người mau uống thuốc đi” .

“Trước hãy để đó, ta mệt mỏi nghỉ ngơi xong sẽ uống, các người cứ đi làm việc đi, không cần hầu hạ ta” Tử Diệp hai tay ôm bả vai nói.

Nha hoàn cầm đầu hơi hơi cúi đầu cùng bọn nha hoàn khác rời đi, trong phòng nhất thời trống rỗng. Trong phòng không còn ai khác, Tử Diệp rốt cục cũng nhịn không được khóc òa lên, tiếng khóc áp lực làm cho người ta nghe đau lòng chua xót.

Trong Cối trần điện Đồng hoàng hậu đang tạo nhã uống trà hoa cúc, lan hoa chỉ hơi hơi nhếch lên, chiếc nhẫn trên ngón áp út phát ra ánh sáng ngọc, nha hoàn tiểu Diệp cung kính đứng ở một bên.

“Tiểu Diệp, chuyện ai gia cho người điều tra có tin tức chưa” Đồng hoàng hậu tùy ý hỏi.

“Bẩm nương nương, không có, nô tỳ chỉ biết bên trong Tử Diệp có một vị nữ tử bị thương, còn lại cái khác thì không biết, Hoàng Thượng không cho bắt luận kẻ nào biết” tiểu Diệp cung kính trả lời.

“Một vị nữ tử bị thương? Có biết vì nguyên nhân gì mà bị thương không ?” Đồng hoàng hậu mê hoặc hỏi.

“Không biết, nô tỳ cũng từng dò hỏi đám Thái y nhưng bọn hắn đều nói không biết, sợ bọn họ hoài nghi nên nô tỳ không dám tiếp tục hỏi nữa” tiểu Diệp trả lời.

Sẽ là ai đây? Đồng hoàng hậu càng cảm thấy mơ hồ.

88. Q.2 - Chương 88: Vận Động Tâm Không Thôi

Trải qua vài ngày tu dưỡng sắc mặt Tử Diệp đã tốt lên nhiều, sắc mặt không hề tái nhợt mà có chút hồng nhuận, ở trên giường nằm lâu như vậy rốt cục cũng đã có thể đi lại, Tử Diệp khẩn cấp muốn đi ra ngoài hít thở một chút.

Tuy rằng đã là cuối mùa thu, nhưng ở trong cung cũng không nhìn thấy mùa thu hiu quạnh, khắp nơi bách hoa vẫn nở rộ, trăm điệu đua tiếng như cũ.

Hoa trong Tử Diệp các nở rộ muôn hồng nghìn tía, màn che lụa mỏng ở trong gió thu tùy ý phiêu dăng, Tử Diệp giờ này đang ở trong sân tản bộ, tóc không có một cây ti vẫn lén càng không có trang sức gì, một đầu tóc đen tùy ý rối tung ở trên vai, một thân quần áo trắng thuần như trước, tựa như tiên tử bất nhiễm một hạt bụi nhỏ từ trong bông hoa bước ra, Tử Diệp đi đến một chậu hoa lan trước mặt dừng lại, nhẹ nhàng ngửi mùi thơm ngát độc hữu của hoa lan, chân mày co chặt cũng có chút giảm bớt.

“Tiểu thư, mệt rồi chưa, ngồi xuống nghỉ ngơi đi” Lan nhi nhẹ giọng nói.

Lan nhi là người duy nhất có vẻ thân thuộc với Tử Diệp ở Tử Diệp các, Lan nhi vẫn săn sóc chiếu cố bệnh tình của Tử Diệp, điều này làm cho Tử Diệp không thể đem mặt lạnh đối với Lan nhi, vì thế sau vài ngày ở chung Lan nhi xem như người thứ nhất làm cho Tử Diệp buông mặt nạ mà thiệt tình đối đãi.

“Được, Lan nhi, một lát nữa đem bồn hoa lan này vào trong phòng ngủ” Tử Diệp cười đối Lan nhi nói.

“Ừm, vừa rồi nô tỳ an trí ghế nằm cho người, bên cạnh có chút điểm tâm, tiểu thư đi qua nghỉ ngơi đi, Lan nhi sẽ đem chậu hoa này vào trong xong lại tới chiếu cố tiểu thư” Lan nhi ôn nhu nói.

“Được, người đi đi, không cần chiếu cố ta, người đi làm việc của người đi, có chuyện gì ta sẽ gọi người” Tử Diệp nói.

“Như vậy cũng tốt, nô tỳ lui xuống, muốn cái gì thì nhớ gọi nô tỳ” Lan nhi dặn nói.

Lan nhi bưng chậu hoa đi vào phòng trong, Tử Diệp một người ngồi ở ghế trên nằm ăn điểm tâm Lan nhi chuẩn bị.

Nằm ở trên ghế nằm nhìn trời xanh, bầu trời trong sáng không có một chút mây trắng mà là một mảnh xanh trong, gió thu thổi tới, một chút lá vàng khô vàng nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Tử Diệp, Tử Diệp tùy tay nhặt lên chiếc lá tinh tế đặt vào lòng bàn tay, nguyên lai đã cuối mùa thu, mình cũng đã đến niên đại xa lạ này đã gần một năm, thời gian quá thật đúng là mau, Tử Diệp cảm khái.

Không biết hiện đại mình thế nào, ba mẹ có phát hiện tình huống gì không thích hợp hay không, ba mẹ! Đều là con gái bất hiếu để hai người lo lắng, Tử Diệp rất nhớ hai người, lo lắng cho hai người, rất muốn trở về cùng hai người, nhưng tại đây cũng có vương bản của con, ai có thể nói cho con biết nên làm cái gì bây giờ?

Nhìn trời xanh, Tử Diệp như bị thôi miên bàn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhẹ ra tiếng ngáy rất nhỏ, khi tiểu Lan đi tới phát hiện Tử Diệp đã ngủ, tiểu Lan biết từ khi đến Tử Diệp các đến giờ Tử Diệp vẫn chưa bao giờ ngủ tốt, vì thế nàng nhẹ nhàng trở lại trong phòng ngủ lấy một tấm chăn bạc nhẹ nhàng phủ lên người Tử Diệp, sau đó rời đi.

Lá vẫn rụng thỉnh thoảng dừng trên tấm chăn bạc trên người Tử Diệp

.

Từ sau lần trước rời khỏi Tử Diệp các, Phong Lạc Hiên vẫn chưa bước vào nơi này lần nào, mỗi ngày Phong Lạc Hiên đều phải khắc chế bản thân không được đến Tử Diệp, không cần suy nghĩ nhưng trong mộng vẫn xuất hiện dung nhan cũng đã quá trăm lần.

Nhưng lúc này đây Phong Lạc Hiên không có khắc chế được chính mình, Phong Lạc Hiên ở trong lòng an ủi, đi xem một lần, lần sau không bao giờ đi nữa, nhưng hắn có biết, có lần đầu tiên cũng sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.

Phong Lạc Hiên bảo người phía sau lui ra, tự mình một người lặng lẽ đi vào Tử Diệp các, Phong Lạc Hiên không trông cậy vừa vào có thể ở bên ngoài nhìn thấy Tử Diệp, ngay tại lúc Phong Lạc Hiên thất vọng chuẩn bị xoay người, trong nháy mắt bỗng nhiên nhìn thấy dưới tàng cây phong một thân ảnh mảnh khảnh đang nằm.

89. Q.2 - Chương 89: Ngày Có Chút Suy Nghĩ

Tử Diệp nằm trên ghế ngủ say, trên người là chăn thêu phủ gấm, mái tóc đen từ trên ghế nằm tùy ý rơi trên mặt đất, mấy chiếc lá phong diệp nhẹ rơi trên mái tóc, vài sợi tóc ở trong gió thu tùy ý vũ động, một con bướm thu ở trên vai Tử Diệp nhẹ nhàng vỗ cặp cánh xinh đẹp, Tử Diệp nhích người một cái khiến cho cái chăn chảy xuống đến bên hông, cho dù quần áo trên thân vẫn bảo vệ tốt thân thể, bộ ngực khẽ động đều đều theo lực hô hấp cho nên một bức tranh giai nhân mùa thu xinh đẹp cứ như thế thể hiện ra trọn vẹn.

Phong Lạc Hiên đứng ở bên ngoài si ngốc nhìn thân ảnh thường hay xuất hiện trong giấc mộng của mình.

Cước bộ Phong Lạc Hiên không chịu khống chế đi vào, tiểu Lan tinh mắt vội vàng đi qua khấu kiến, Phong Lạc Hiên nhẹ nhàng khoát tay ngăn tiểu Lan không cản lại đây, tiểu Lan lo lắng nhìn thoáng qua Tử Diệp mới xoay người rời đi.

Phong Lạc Hiên đi qua bên cạnh Tử Diệp ngồi xổm xuống, thâm tình nhìn dung nhan ngủ say của Tử Diệp, lúc này Tử Diệp đã không như dĩ vãng đối với hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại có vẻ yên tĩnh thanh lịch, Phong Lạc Hiên nhẹ tay vuốt ve khuôn mặt Tử Diệp như đang nâng niu khối trân bảo.

Dường như có chút không khỏe, Tử Diệp bất an động thân mình, Phong Lạc Hiên nhẹ nhàng lấy tay đem Tử Diệp ôm vào trong lòng, mà lúc này Tử Diệp như tìm được một chút ấm áp, bất an cũng dần dần lắng xuống, ở khuỷu tay của Phong Lạc Hiên an tâm ngủ tiếp.

‘Tử Diệp nếu có thể ôm lấy người như vậy thật tốt bao nhiêu’ Phong Lạc Hiên ở trong lòng nghĩ.

Phong Lạc Hiên dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát dung nhan Tử Diệp, đôi tay Tử Diệp bỗng nhiên ôm chặt lấy một cánh tay của Phong Lạc Hiên, điều này làm cho Phong Lạc Hiên thụ sủng nhược kinh, không đợi Phong Lạc Hiên cao hứng xong, Tử Diệp lại lảo lảo mê mang nói:

“Lạc Hàn, có người thật tốt” !

Phong Lạc Hiên lúc này giống như bị điện giật không thể nhúc nhích, đầy ngập nhu tình trong khoảnh khắc bị nước lạnh dập tắt không còn sót gì, chỉ còn lại lửa giận cùng hai tay đang run run.

Cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, Phong Lạc Hiên lần đầu tiên có xúc động muốn ôm Tử Diệp đến chết mới thôi.

Ôm ấp Tử Diệp, hiện tại Phong Lạc Hiên cảm giác giống như lão bà của mình đang yêu đương vụng trộm, ngủ ở trong lòng mình lại nghĩ đến người nam nhân khác, loại ý tưởng khó thở này làm cho sắc mặt Phong Lạc Hiên nháy mắt trở nên âm trầm, ầm nhẩn tức giận trong khoảnh khắc có thể bùng nổ.

Tử Diệp giống như đang chìm trong giấc mộng đẹp, cả người thư sướng, trong mộng là thân ảnh nho nhỏ của Lạc Hàn cùng hai ánh mắt thâm tình, Tử Diệp nhìn không được muốn mở mắt thật to để nhìn hắn cho rõ, muốn chính mình nói cho Lạc Hàn rằng mình có bao nhiêu nhớ hắn, Tử Diệp mở mắt ra một chút ánh sáng chiếu vào khiến hai mắt bỗng đau đớn.

Tử Diệp không thể tin được nàng làm sao có thể ngủ ở trong lòng Phong Lạc Hiên, Tử Diệp giống như bị kim châm đâm giật mình đẩy Lạc Hiên ra, vội vàng đem chăn phủ lên người, Phong Lạc Hiên không có dự đoán được Tử Diệp đã tỉnh lại không nên không dự phòng, bị Tử Diệp đẩy té trên mặt đất, Phong Lạc Hiên muốn nói gì nhưng ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt đối địch của Tử Diệp với mình, trong mắt không có một chút cảm tình chỉ có hận ý, nhìn hai mắt Tử Diệp Phong Lạc Hiên lạnh từ đầu đến chân.

Phong Lạc Hiên choáng váng ngơ ngác nhìn hai mắt Tử Diệp, trong lòng ảm ảm đau đớn, hẳn thật hy vọng Tử Diệp không cần dùng ánh mắt này nhìn hắn, chẳng sợ chỉ cần bình thần nhìn hắn không có hận ý là tốt rồi, nhưng mà hiện tại nhìn Phong Lạc Hiên hẳn trừ bỏ hận vẫn là hận, không còn cái khác.

Tử Diệp, dừng dừng ánh mắt như vậy nhìn Trầm, Phong Lạc Hiên ở trong lòng vô lực hết lớn.

90. Q.2 - Chương 90: Ai Tra Tấn Ai

Tử Diệp lạnh lùng nhìn Phong Lạc Hiên, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi lại một lần nữa nằm trở lại trên ghế.

“Hoàng Thượng sao ngài lại ở chỗ này, yên tâm đi, ngài không cần đến thăm ta, ta không chết được” Tử Diệp thần nhiên nói.

“Trầm... Trầm đứng ở bên ngoài nhìn thấy người đang ngủ nên tới xem, không nghĩ tới lại đánh thức người, người nghỉ ngơi đi, Trầm đi trở về” Phong Lạc Hiên đau thương nói.

“Thứ cho thần không tiễn xa được, Hoàng Thượng , về sau không có việc gì không cần đến thăm ta , ta lại ở chỗ này tĩnh tâm tĩnh dưỡng, sẽ không làm cho cha mẹ lo lắng, thân thể tốt lên ta sẽ tự mình rời đi ” Tử Diệp nhẹ giọng nói.

Phong Lạc Hiên nghe Tử Diệp nói như vậy cước bộ đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Tử Diệp, Tử Diệp nhắm mắt lại, trên mặt không có một chút biểu tình.

“Người khẩn cấp muốn rời khỏi Trầm như vậy ?” Phong Lạc Hiên âm trầm nói.

“Hoàng Thượng nói quá lời, hoàng cung không phải nhà thần, đương nhiên thần phải về nhà “ Tử Diệp lời ít mà ý nhiều nói.

Nhìn Tử Diệp, Phong Lạc Hiên bỗng ngửa mặt lên trời cười to, cười đến nỗi nước mắt cũng rơi ra, tiếng cười đột nhiên dừng lại, Phong Lạc Hiên hữu lực nói:

“Lam Tử Diệp, đừng quên Trầm từng nói, Trầm sẽ không thả cho người đi, từ giờ trở đi về sau người sẽ ở nơi này, chuyện của người Trầm sẽ cùng Lam Thừa tướng nói qua, tin tưởng hẳn không có dị nghị gì, người chỉ cần ở trong này dưỡng thân thể khỏe lên là được” .

Tử Diệp quay đầu nhìn Phong Lạc Hiên, buồn bã cười, nụ cười kia làm cho người ta đau đớn từ tâm linh bắt lan tràn ra bên ngoài.

“Hoàng Thượng thật khẩn cấp ép buộc đem thần thu vào hậu cung sao ? Hoàng Thượng hẳn là còn nhớ, Lạc Hàn còn chưa có chết trận đâu, Thái Hậu còn chờ tứ hôn cho chúng ta, Hoàng Thượng không sợ tiếng người đời đàm tiếu sao” Tử Diệp nhẹ nhàng nói ra.

“Người... , yên tâm, Trầm sẽ giải quyết viên mãn chuyện này” Phong Lạc Hiên tức giận nói.

Lời nói của Tử Diệp quả thật chạm đến chỗ đau của Phong Lạc Hiên, hắn cũng biết lúc này không nên làm như vậy, tất cả mọi người trong cung đều biết Lạc Hàn cùng Tử Diệp là một đôi, nhưng hắn cũng không thể nhìn Tử Diệp ở bên Lạc Hàn như vậy, nhìn Tử Diệp hẳn thật muốn ôm lấy Tử Diệp vào lòng hảo hảo yêu, nhưng Tử Diệp sẽ không cho hắn cơ hội này.

Mỗi khi nhìn Tử Diệp tưởng niệm Lạc Hàn, Phong Lạc Hiên ghen tị đến nổi điên, Phong Lạc Hiên một lần một lần nói cho chính mình phải khống chế, nhưng cuối cùng vẫn không thể khống chế được, một lần lại một lần nói mình phải kiên nhẫn, nhưng lúc nào cũng hoàn toàn ngược lại, cuối cùng vẫn không kiên nhẫn được, nay kết cục đã lường bại câu thương, đúng vậy, Phong Lạc Hiên làm Tử Diệp tổn thương nhưng chính hắn cũng mình đầy thương tích.

Tử Diệp nói xong nhắm mắt lại không hề nhìn Phong Lạc Hiên, giống như hắn không hề tồn tại.

Phong Lạc Hiên chịu không nổi nhất chính là sự coi thường này của Tử Diệp, như vậy so với việc cùng hắn đối địch càng làm cho hắn phần nộ không chịu nổi. Phong Lạc Hiên xoay người đến bên cạnh Tử Diệp, lấy tay giữ cằm Tử Diệp, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nói cho Trẫm, phải làm thế nào thì người mới có thể liếc mắt nhìn Trẫm một cái” !

“Buông tay” Tử Diệp đơn giản hai từ nói.

Phong Lạc Hiên hắn không ngờ Tử Diệp sẽ vô cùng đơn giản nói ra hai chữ buông tay, chỉ là hiện tại nếu buông tay ra có nghĩa là hắn sẽ hoàn toàn ‘buông tay’, điều đó hắn làm không được.

“Buông tay có thể, buông người làm không được” Phong Lạc Hiên nói.

Tử Diệp mở hai mắt sương mù nhìn Phong Lạc Hiên, khi nào mới có thể thoát khỏi gông xiềng của hắn, khi nào mới có thể cùng Lạc Hàn diện mạo tư thủ, khi nào mới có thể thoát khỏi nhà giam này đi đến cuộc sống đơn giản của bọn họ, Phong Lạc Hiên sẽ không buông tha mình, như vậy ta nên làm thế nào mới có thể thành công đào thoát khỏi tay hắn đây, đi tiên tuyền cùng Lạc Hàn hội hợp, lưu lạc thiên nhai không bao giờ trở về nữa, nhưng có thể dễ dàng giải thoát như vậy sao? Tử Diệp trong lòng không có đáp án.

91. Q.2 - Chương 91: Trúng Độc (1)

Tử Diệp suy nghĩ thật lâu, Phong Lạc Hiên đứng bên cạnh nhìn Tử Diệp ở trước mặt hắn thần du, hắn biết Tử Diệp đang nghĩ đến Lạc Hàn, tất cả cùng hắn không quan hệ.

Phục hồi tinh thần lại nhìn thấy Phong Lạc Hiên vẫn đứng đó chưa rời đi, chân mày Tử Diệp giãn ra lại nhíu lại, từ trên ghế nhẹ nhàng đứng lên, cầm lấy chăn gấm hương phòng trong đi tới, thủy chung không có nhìn Phong Lạc Hiên một cái.

Phong Lạc Hiên nhìn bóng dáng Tử Diệp cũng suy sút rời đi.

Biên cương, tiếng đao kiếm vang vọng mấy ngày, Lam Vân Lỗi xông vào chiến trường cùng các tướng sĩ cùng nhau chém giết, rất nhiều quân địch bị đánh bại rút lui, Lạc Hàn ngồi trong lều trại xuôi tai nghe chiến báo, khuôn mặt lộ ra một chút mỉm cười, đứng dậy nhìn bản đồ trên tường rồi quay đầu lại nhìn chiến sĩ hồi báo hỏi:

“Quân đội Lam tướng quân hiện tại cụ thể ở nơi nào” ?

“Bẩm Vương gia, đã đến vùng sông Hắc Thủy, qua sông Hắc Thủy chính là nơi đóng quân của quân địch, Lam tướng quân cho đánh trống làm tinh thần tướng sĩ thêm hăng hái trực tiếp tiến công qua, qua một lúc nữa là có thể sẽ qua được sông Hắc Thủy” chiến sĩ đáp.

“ Tốt, lập tức cấp tốc lên ngựa nói cho Lam tướng quân, đội ngũ đến sông Hắc Thủy đình chỉ không tiến, tất cả chờ ta đến thương lượng, không thể lỗ mắng hành động” Lạc Hàn mệnh lệnh nói.

“Dạ, thuộc hạ lập tức đi” chiến sĩ cung kính đáp, sau đó rời đi.

Mấy ngày mấy đêm không nghỉ ngơi tốt trên mặt Lạc Hàn tái nhợt, thỉnh thoảng ho khan .

“Vương gia người không sao chứ, hay là cho quân y lại đây xem bệnh một lát đi” Một chiến sĩ lo lắng hỏi.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt hơn thôi” Lạc Hàn hòa ái nói.

Lạc Hàn mỗi một nằm trên ghế, trong khoảnh khắc đã ngủ say.

Ở trong nơi đóng quân của Lạc Hàn không ai chú ý tới một thân ảnh lặng yên tiến vào quân doanh, đánh choáng váng một binh sĩ rồi thay quần áo người đó rời đi.

Thân ảnh quỷ dị thần không biết quỷ không hay đến trường doanh của Lạc Hàn, trong tay bưng một chén thuốc, tại biên cương này Lạc Hàn ngủ rất cảnh giác, một chút gió thổi cỏ lay đều có thể làm hắn bừng tỉnh,

Lạc Hàn cảm giác có một ngọn gió thổi qua mặt hắn, Lạc Hàn lập tức cảnh giác mở mắt ra, không chớp mắt nhìn binh lính đang bưng một chén thuốc đứng bên người.

“Vương gia, uống xong bát thuốc này người sẽ không mỗi một như vậy nữa” binh lính cúi đầu nói.

“Để đó” Lạc Hàn thở dài nhẹ nhõm một hơi nói.

Binh lính bưng chén thuốc xoay người rời đi, bên miệng tươi cười quỷ dị không dễ phát hiện.

Lạc Hàn vừa nhìn bản đồ vừa dùng tay kia bưng chén thuốc lên uống.

A Bưu do Phong Lạc Tiêu phái đi vẫn đi theo thân ảnh quỷ dị đó, A Bưu muốn nhìn xem hắn đến tột cùng muốn làm cái gì, khi hắn nhìn thấy người nọ tiến vào quân trường của Lạc Hàn lập tức muốn động thủ, không ngờ người nọ rất nhanh đã đi ra, chỉ thấy người nọ rời khỏi quân trường của Lạc Hàn liền vội vàng rời đi, A Bưu vẫn bất động thanh sắc theo phía sau, đi một đoạn xa, A Bưu bỗng nhiên nghĩ đến bát thuốc kia cả người run lên, vội vàng xoay người chạy về hướng quân trường của Lạc Hàn.

Lạc Hàn hết sức chuyên chú nhìn bản đồ nghĩ phương pháp phá giải sông Hắc Thủy, bỗng nhiên cảm thấy yết hầu có một vị ngọt, vừa há mồm thì một ngụm máu tươi liền phun lên trên bản đồ, trước mắt một mảnh hắc ám rồi ngã xuống.

Binh lính canh giữ bên ngoài nghe động tĩnh xóc màn lên liền thấy Lạc Hàn đã té trên mặt đất.

“Không tốt, nhanh đi kêu quân y, Vương gia té xỉu” binh lính canh giữ trưởng lớn tiếng hô.

Binh lính bên ngoài nghe được tiếng la lập tức hướng chỗ quân y chạy tới, A Bưu tránh ở một bên nghe được thanh âm hối hận không thôi, thầm mắng mình làm sao có thể phạm phải sai lầm lớn như vậy, nếu Hàn Vương gia có cái không hay xảy ra mình chết cũng không thể tạ tội, nhưng A Bưu không nghĩ ra là ai muốn đẩy Vương gia vào chỗ chết, nhớ tới phân phó của Phong Lạc Tiêu A Bưu nhanh chóng hướng phương hướng vừa rồi đuổi theo, nhưng đã không còn thấy bóng người, A Bưu duy nhất nhớ rõ trên mặt người nọ có một vết sẹo không dễ xóa bỏ được, A Bưu thề vô luận như thế nào cũng phải tìm được người nọ để giải mối hận trong lòng.

92. Q.2 - Chương 92: Trúng Độc (2)

Lạc Hàn lẳng lặng nằm trên giường không có một chút sức sống, quân y vội vàng chạy tới nhìn thấy vết máu tươi trên bản đồ ngẩn ra, vội vàng giúp Lạc Hàn bắt mạch, mỗi một lần mày liền nhíu chặt.

“Vừa rồi các người cho Vương gia uống cái gì” quân y nhíu mày hỏi.

“Vừa rồi có một binh sĩ lại đây đưa cho Vương gia một chén được” binh lính chịu trách nhiệm nói.

“Ai đưa thuốc tới, đem người mang lại đây” một tướng lĩnh cấp bậc không phải rất lớn nói.

“Ta... Ta vừa rồi không có thấy rõ bộ dáng người nọ là gì nữa” binh lính chột dạ nói.

“Phế vật! Lưu các người thì có ích lợi gì, soái trưởng của Vương gia ai cũng đều có thể tùy tiện vào sao, lập tức tìm khắp các lều trại cho ta” tướng lĩnh phẫn nộ mệnh lệnh nói.

Nhận được mệnh lệnh một hàng binh lính phụng mệnh tìm khắp các lều trại.

“Quân y, đến tột cùng Vương gia sao lại thế này, là làm lụng vất vả quá độ khiến cho như vậy sao” tướng lĩnh lo lắng hỏi.

“Không phải, là trúng độc” quân y nghiêm khắc nói.

“Cái gì? Trúng độc! Là ai có lá gan lớn như vậy, dám độc hại Vương gia, điều tra ra phải nghiêm khắc khảo vấn” tướng lĩnh kích động nói.

“Người cảm thấy một binh lính bình thường có thể có lá gan lớn như vậy sao? Sự tình hẳn là không phải đơn giản như vậy, đợi điều tra ra người đó thì mọi việc liền sáng tỏ” quân y vuốt cằm không có râu nói.

“Trúng độc nghiêm trọng lắm sao” tướng lãnh lo lắng hỏi.

“Độc ấy lão phu vẫn có thể trị liệu, chỉ là trước giờ thân thể Vương gia vẫn không mấy tốt, vì bệnh này mà hành trình chỉ sợ phải chậm trễ” quân y lo lắng nói.

“Mọi việc đều lấy thân thể Vương gia làm trọng, ta sẽ phái người thay phiên an bài, trạm gác bên ngoài cũng tăng mạnh” tướng lãnh nói.

Đoàn người lục soát tìm người trở lại.

“Hồi tướng lãnh, không có điều tra ra người muốn tìm” một sĩ binh trả lời.

“Cẩn thận điều tra, tất cả mọi nơi cũng không được bỏ sót!”.

“Đều đã lục soát qua, không có phát hiện người muốn tìm, nhưng ở ngoài một lều trại phát hiện một binh lính bị đánh choáng váng, quần áo trên người đều bị cởi sạch sẽ”.

Tướng lãnh cùng quân y nhìn thoáng qua, từ trong mắt đối phương trong thấy rõ vấn đề xảy ra, xem ra có người nhằm vào Vương gia, may mắn lần này hạ độc không qua nghiêm trọng, nếu không hậu quả thật không dám nghĩ, quân y lo lắng nhìn thoáng qua Lạc Hàn đang nằm trên giường, sắc mặt vẫn tái nhợt dọa người như cũ.

“Từ giờ trở đi, một ngày ba bữa của Vương gia phải nghiêm ngặt trông giữ, chặt chẽ chú ý động tĩnh mấy dặm bên ngoài nơi đóng quân, phát hiện tình huống không đúng lập tức hồi báo, mạnh mẽ tăng cường lưu động trạm gác, ngày đêm không ngừng” tướng lãnh như trảm đinh thiết nói.

Hiện tại bọn họ lo lắng nhất chính là có địch nhân lẫn vào trong quân doanh, như vậy sẽ khó lòng phòng bị, tất cả chỉ có thể chờ đợi Lạc Hàn tỉnh lại mới thương lượng.

A Bưu cách nơi đóng quân mấy dặm phát hiện đồng quần áo bị vứt bỏ, bên ngoài có một hàng dấu chân mơ hồ hướng phương xa, A Bưu lần theo hướng dấu chân đi tới.

Sau đó không lâu, lão bản Tiểu Như ở Đông Phương khách điểm nhận được một phong tín, mặt trên viết: Hàn Vương gia ở trong quân doanh trúng độc, đã hết trở ngại.

Xem xong thư tín, Tiểu Như vội vàng rời khỏi khách điểm tới chỗ Tử Điệp mỗi ngày hay đi ngang qua, bên ven đường cột một dây buộc tóc trên cây hồng, chỉ là Tử Điệp không có cơ hội nhìn thấy.

93. Q.2 - Chương 93: Tìm Cơ Hội Đào Thoát

Trong lúc ngủ mơ mờ hồ Tử Điệp tuôn ra đầm đìa, thường thường bất an vặn vẹo thân mình, nàng thấy Lạc Hàn một thân đầy huyết đứng bên thảo nguyên, miệng hô tên của nàng, hai tay hướng phương xa cuối cùng lại vô lực suy sụp thả xuống, nàng liều mạng chạy về phía Lạc Hàn, nhưng như thế nào cũng không chạm đến góc áo của Lạc Hàn.

Tử Điệp đột nhiên mở mắt ra, phút chốc từ trên giường ngồi dậy, mồm mồ to thở phì phò, đổ mồ hôi đầm đìa.

Lạc Hàn đã xảy ra chuyện! Đây là phản ứng đầu tiên của Tử Điệp.

Không được, ta không thể ngồi đây chờ chết, phải lập tức rời đi, phải nhìn thấy Lạc Hàn bình yên vô sự mới có thể yên tâm.

Tử Điệp từ trên giường đứng lên, khoát một kiện quần áo đơn giản ở trong phòng lo lắng nghĩ biện pháp ra cung, ra cung thực dễ dàng, khó khăn chính là không thể để cho Phong Lạc Hiên phát hiện, chờ hần phát hiện thì mình cũng đã đi xa, không thể chờ đợi, phải tìm cơ hội chạy trốn ra biên cương.

“Lan nhi, giúp ta đem quần áo lấy lại đây, ta muốn đi ra ngoài hít thở không khí” Tử Diệp nói.

“Tiểu thư, ta đưa người đi” Lan nhi nói.

“Không cần, ta tự mình ở phụ cận tùy tiện đi một chút, không có việc gì, rất mau sẽ trở lại “ Tử Diệp cười nói.

Từ Tử Diệp các rời đi, Tử Diệp đi không chút mục đích, một bên quan sát hoàn cảnh chung quanh, một bên nhanh chóng tìm kiếm phương pháp thoát thân, giấc mộng vừa rồi làm cho nàng rất bất an, Tử Diệp chỉ cảm thấy Lạc Hàn nhất định đã xảy ra chuyện, trong lòng bối rối tựa như cả thế giới vứt bỏ nàng.

Bất tri bất giác đi tới ngự hoa viên, nhìn những đóa hoa nở rộ Tử Diệp không có một chút tâm tình thưởng thức, tùy tay hái xuống một đóa, ngồi ở một bên buồn chán ngắt từng cánh hoa buông xuống.

Cách đó không xa Đồng hoàng hậu đang cùng một đám phi tần đến ngự hoa viên ngắm hoa, hướng nơi Tử Diệp đang ngồi đi tới.

Tử Diệp đang xuất thần đột nhiên bị thanh âm sau lưng làm hoảng sợ.

“Lớn mật! Nhìn thấy hoàng hậu còn không quỳ xuống” !

Tử Diệp đột nhiên quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đám nữ tử ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang nhìn nàng, nữ tử chính giữa uy nghiêm mười phần.

Tử Diệp đứng lên, trong tay còn cầm đóa hoa còn chưa ngắt cánh xong hướng các nàng hơi hơi phúc thân.

“Cầm điếc a, nhìn thấy hoàng hậu còn không vãn an” một nha hoàn gào to nói.

Tử Diệp quay đầu nhìn nữ tử đang nói chuyện, trên mặt hơi lộ ra sắc thái tức giận, thản nhiên nói:

“Chủ tử còn chưa nói chuyện, người ở bên cạnh gào to cái gì” !

Lời nói của Tử Diệp làm cho nha hoàn đó nghẹn họng một câu cũng không nói ra lời.

Đồng hoàng hậu cẩn thận đánh giá Tử Diệp, ngay từ đầu nàng cũng đã nhận ra Tử Diệp, Tử Diệp từng ở trong ngày sinh của Thái Hậu biểu diễn một màn làm cho nàng đến nay còn khó quên, thật là một nữ tử tựa hoa lê, Đồng hoàng hậu tự đáy lòng tán thưởng nói.

“Tử Diệp gặp qua các vị nương nương, hy vọng Tử Diệp không có làm phiền nhĩ hính của mỗi vị nương nương” Tử Diệp không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

“Người không biết vô tội, người là chi nữ Lam Thừa tướng” Đồng hoàng hậu hỏi.

“Vâng” .

“Thật vui khi gặp người, không bằng cùng chúng ta đi thưởng ngắm hoa đi” Đồng hoàng hậu nắm tay Tử Diệp thân thiết nói.

Tử Diệp không cự tuyệt đành phải cùng các nàng đi vào.

Nghe tên Tử Diệp, trong lòng mỗi vị phi tần không ít thì nhiều đều nghĩ đến Tử Diệp các, ở trong cung Tử Diệp các trừ bỏ Hoàng Thượng thì đối với những người bên ngoài chính là cấm địa, các nàng nghĩ đến việc Tử Diệp các là cho người trước mắt ở thì trong ánh mắt nhìn Tử Diệp đều mang theo oán hận, Tử Diệp bị các nàng oán hận cảm thấy mặc danh kỳ diệu.

“Lam tiểu thư, trẻ như vậy còn ở trong cung, không biết hiện tại ở cung nào” một phi tần chưa từ bỏ ý định hỏi.

“À, ta không ở trong cung, chỉ là lần này ở trong cung bỗng nhiên sinh bệnh, nên tạm ở lại một đoạn thời gian mà thôi” Tử Diệp hàm súc nói.

“Không biết chúng ta có cơ hội cùng Lam tiểu thư du ngoạn lần sau hay không ?”

“Tốt, ta tạm ở Tử Diệp các” Tử Diệp chỉ chỉ Tử Diệp các cách đó không xa, vô tâm nói.

Biết Tử Diệp quả thật ở tại Tử Diệp các, sắc mặt Đồng hoàng hậu cũng không tốt nhưng rất nhanh liền mất đi không một dấu vết.

“Nếu muội muội cảm thấy nhàm chán có thể tùy thời tới tìm chúng ta, chúng ta nhất định bồi muội muội giải buồn.”

“Được, Tử Diệp nhớ kỹ, nhất định sẽ đi tìm các người “ Tử Diệp có lệ nói.

Phút chốc, một đạo ánh sáng trong óc Tử Diệp chợt lóe, diệu kế, có, ta như thế nào lại không nghĩ tới , Tử Diệp đắc ý thầm nói.

Nếu mượn lực của đám phi tần này có thể nhân cơ hội ra cung, hơn nữa thần không biết quỷ không hay, chờ Hoàng Thượng phát hiện thì ta đã chuồn êm mất rồi, Tử Diệp nhẹ nhàng cười rộ lên, trong phút chốc, phi tần chung quanh ảm đạm thất sắc.

94. Q.2 - Chương 94: Đêm Trước Mù

Tử Diệp lẳng lặng cùng nhóm phi tần đi dạo cùng một chỗ, im lặng mang theo mỉm cười nghe các nàng kể các tin đồn thú vị trong cung, đi không bao lâu Tử Diệp đã mệt thở hồng hộc, không khỏi thầm mắng thân thể này càng ngày càng kém , Đồng hoàng hậu quay đầu nhìn Tử Diệp dần dần tụt lại phía sau, dừng cước bộ nhìn Tử Diệp nói:

“Nếu thân thể Lam tiểu thư không thoải mái không cần cố cùng chúng ta dạo chơi ngự hoa viên , thân thể quan trọng hơn, nên trở về nghỉ ngơi đi” .

“Không có việc gì, có thể chịu được” Tử Diệp suy yếu nói.

“Trở về đi, có những phi tần này đi dạo cùng ta là được, tinh dưỡng tốt sẽ có cơ hội cùng bản cung cùng nhau dạo ngự hoa viên này” Đồng hoàng hậu nhẹ cười nói.

“Như vậy Tử Diệp xin trở về, hy vọng nương nương chơi vui vẻ” Tử Diệp cúi đầu nói.

Đợi mọi người rời đi, Tử Diệp đã đầu vầng mắt hoa , rơi vào đường cùng đành phải ngồi phịch xuống nghỉ ngơi một hồi.

Phong Lạc Hiên mấy ngày nay vẫn vô tâm quốc sự, trong đầu óc đều là thân ảnh Tử Diệp, thế cho nên vài lần phê duyệt tấu chương đều viết lên hai chữ Tử Diệp, đành phải đi ra ngoài giải sầu, muốn đi nhìn Tử Diệp lại sợ làm cho nàng không thoải mái, chỉ cần xa xa nhìn đã thỏa mãn.

Phong Lạc Hiên vừa vặn đến ngự hoa viên giải sầu, đứng từ xa xa nhìn một nhóm phi tần đi tới đành phải trốn đi, trước mắt không có một tâm tình đi để ý tới bọn họ, nhưng khi nhìn thấy Tử Diệp ánh mắt liền dời không được, tham luyến nhìn sườn mặt của Tử Diệp.

Tử Diệp ngồi trên cầu đá, vừa định dùng tay áo lau mồ hôi toát ra thì một trước mắt liền xuất hiện một chiếc khăn.

Tử Diệp ngẩng đầu liền thấy Phong Lạc Hiên đứng ở trước mắt, Phong Lạc Hiên không để ý tới ánh mắt Tử Diệp mà đem khăn đắp lên tay nàng.

“Nếu thân thể không tốt, vì sao không nằm ở trên giường nghỉ ngơi, lau mồ hôi đi, kéo cảm lạnh “ Phong Lạc Hiên ôn nhu nói.

“Tạ Hoàng Thượng quan tâm” Tử Diệp nói.

“Ta đỡ người trở về “ Phong Lạc Hiên làm bộ muốn nâng dậy Tử Diệp.

“Không cần Hoàng Thượng, ta tự mình có thể trở về” Tử Diệp uyển chuyển cự tuyệt.

Tử Diệp vô lực từ trên cầu đá đứng lên, không để ý đến ý tốt của Phong Lạc Hiên cố ý tự mình đi trở về, Phong Lạc Hiên nhìn bóng dáng yếu gầy của Tử Diệp, trong lòng chua xót, để tay lên ngực tự hỏi, có phải mình đã làm quá mức hay không, nhưng bảo hấn buông Tử Diệp hấn cũng vụn vụn làm không được .

Tử Diệp rời đi chỉ để lại một đóa hoa chưa ngắt cánh xong dưới chân Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên khom người nhặt hoa lên, một làn hương thơm ngát lan tràn, Phong Lạc Hiên cảm thấy mùi thơm ngát này tựa như mùi hương trên người Tử Diệp làm cho người ta nhin không được say mê.

Phong Lạc Hiên nhìn bóng dáng Tử Diệp càng chạy càng xa, thở dài nói:

” !Tử Diệp, ngươi cũng biết, ta tình nguyện để cho người hận ta cũng không muốn cho người trong mắt không có ta, ít nhất hận sẽ không để người quên ta, vậy cho nên người hãy hận Trầm đi, như vậy về sau vô luận thế nào người cũng không có khả năng quên Trầm”

Bên trong Đông Phương khách điểm Tiểu Như ở trong sương phòng không ngừng lo lắng đi qua đi lại, dây buộc tóc hồng đã muốn cột ra ngoài hai ngày nhưng sao tiểu thư còn chưa tới đây, là việc gì đem tiểu thư cuốn lấy hai ngày mà không có một chút tin tức, trong lòng Tiểu Như lo lắng vô cùng, chuyện Vương gia trúng độc nặng không thể tự chủ trương chỉ có thể chờ Tử Diệp trở về giao phó.

Khi Tử Diệp trở lại Tử Diệp các toàn thân đã bị mồ hôi làm ướt đầm, ánh mắt càng ngày càng cảm thấy mơ hồ, Tử Diệp buồn bực, ta bị làm sao vậy, tại sao bỗng nhiên lại trở nên hư nhược đến thế rồi, Lan nhi vừa định đi ra ngoài tìm Tử Diệp liền nhìn thấy Tử Diệp đã tê liệt ngã xuống bên cạnh.

“Tiểu thư, người làm sao vậy, ta đỡ người đi vào nghỉ ngơi, ta cho người đi tuyên Thái y lại đây “Lan nhi sốt ruột nói.

“Ta không sao, có thể không nghỉ ngơi tốt, đỡ ta đến bên kia nghỉ ngơi một hồi sẽ tốt lên” Tử Diệp thì thào nói.

“Tiểu thư ! Thật sự không cần cho Thái y đến xem, người nếu xảy ra chuyện gì, Hoàng Thượng sẽ trách tội “ Lan nhi nói.

“Thật sự không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút, không thấy khỏi thì tuyên Thái y cũng chưa muộn” Tử Diệp cơ hồ nói không ra hơi.

Lan nhi vội vàng đem Tử Diệp tiến vào phòng ngủ, giúp Tử Diệp nằm xuống, cẩn thận ở một bên đứng nhìn Tử Diệp ngủ mới rời đi, nhưng trong lòng có một cảm giác điềm xấu không xóa đi được.

95. Q.2 - Chương 95: Mù (1)

Tử Diệp ngủ thực không an ổn, cả người lạnh lẽo đau đầu mãnh liệt, đau đớn như là muốn xé nát chính mình, Tử Diệp định mở miệng kêu Lan nhi đi tuyên Thái y, nhưng hé miệng ra lại nói không ra lời, nghĩ mở mắt ra, ánh mắt lại giống như chịu áp lực của hơn một ngàn cân đá, cố gắng thế nào cũng không mở ra được, xuất hiện tình huống này làm cho Tử Diệp hoảng hốt, trong nỗi lo được lo mất Tử Diệp cũng dần ngủ say, Lan nhi đi vào phòng thấy Tử Diệp ngủ thực an ổn, cục đá trong lòng rớt cuộc cũng buông xuống, rón ra rón rén rời khỏi phòng.

Không biết ngủ bao lâu, Tử Diệp cảm thấy cả người toan đau mới tỉnh lại, mở to mắt ra lại thấy trong phòng tối đen.

Nha đầu Lan nhi kia thực tiết kiệm, trời tối cũng không chịu thấp ngọn nến, Tử Diệp một bên xoa một bên đầu còn đau đớn một bên thì thào nói.

“Lan nhi...” Tử Diệp hướng ra phía ngoài hô.

Lan nhi nghe được thanh âm, nhẹ bước chạy vào liền nhìn thấy Tử Diệp đã ngồi dậy.

“Tiểu thư đã khỏe hơn chưa? Người ngủ cũng rất lâu, bây giờ đã là buổi tối” Lan nhi cười nói.

“Phải không, ngủ lâu như vậy ư, người cũng đủ keo kiệt , tối rồi sao trong phòng một ngọn nến cũng không thắp, ta sợ nhất chính là trời tối” Tử Diệp cũng mỉm cười nói.

Nghe Tử Diệp nói cả người Lan nhi chấn động, không thể tin nhìn ánh mắt Tử Diệp, rõ ràng toàn bộ trong phòng từng cái góc ngách đều có ngọn nến sao tiểu thư lại không thấy, trời ạ! Không phải là... Lan nhi không dám tiếp tục nghĩ nữa. Lan nhi nghĩ chắc là do mình nghe lầm , chưa từ bỏ ý định hỏi:

“Tiểu thư, vừa rồi nói cái gì nô tỳ không có nghe rõ ” .

Tử Diệp khanh khách cười nói:

“Rất ít khi ta nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của người nga, ta nói người thật nhỏ mọn, trời cũng đã tối rồi sao người còn không đi đốt đèn a, chẳng lẽ đợi ta lệnh cho người a” .

Nghe Tử Diệp nói, tâm Lan nhi hoàn toàn lạnh run, nước mắt vỡ đê ào ào tuôn ra, hai mắt đầm lệ nhìn Tử Diệp, lại không biết nên nói thế nào với Tử Diệp, nói ánh mắt nàng đã không còn nhìn thấy ư, Lan nhi chỉ có thể để nước mắt tùy ý chảy xuôi cũng không dám để tiếng khóc phát ra, cũng không dám nói lời nào sợ ngữ khí sẽ tiết lộ cảm xúc của bản thân.

Nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Tử Diệp, Lan nhi đau đớn từ trong lòng bắt đầu lan tràn ra tứ chi, tuy rằng thời gian ở cùng Tử Diệp không phải rất dài, nhưng từ trong lòng cũng đã rất thích vị tiểu thư luôn đối với mọi chuyện bình thản này rồi, Lan nhi biết Hoàng Thượng thích tiểu thư, tiểu thư lại không thích Hoàng Thượng, ngay từ đầu Lan nhi đã nhìn ra, Lan nhi biết trong hậu cung mỗi vị phi tần mỗi ngày đều nghĩ biện pháp hấp dẫn Hoàng Thượng, chỉ có tiểu thư sẽ không làm như vậy, cũng đối với tình ý của Hoàng Thượng làm như không thấy, nàng thích chính là tính tình điềm đạm cuat tiểu the.

Vẫn không nghe thấy động tĩnh của Lan nhi, trong lòng Tử Diệp có chút nóng nảy còn tưởng rằng Lan nhi đã rời khỏi, Tử Diệp bả đầu mỗi một tựa vào trên tường, mỗi một lẩm bẩm:

“Nha đầu kia, khi nào thì đi cũng không có một chút động tĩnh , ngay cả ngọn nến cũng không thắp, rất không có suy nghĩ ” .

Lan nhi nghe thanh âm lẩm bẩm lâu bầu của Tử Diệp, lau khô nước mắt, cố nén bi thống, cười nói:

“Ai nói ta đã rời khỏi, chỉ là lông mi của ta rơi vào trong mắt, cố gắng nữa ngày cũng không lấy ra được” .

“Hắc hắc...như vậy à ! Làm sao người có thể lấy ra được, đi, thắp ngọn nến lên ta thổi thổi cho người” Tử Diệp nói.

“Không cần, một lúc nữa ta tự mình làm, dù sao trời cũng đã tối rồi, người cũng biết ta keo kiệt, nếu không sẽ không thắp nến , người mau ngủ đi “ Lan nhi qua loa tắc trách nói.

“Người cũng thật đủ keo kiệt , ta đã ngủ lâu như vậy rồi, bây giờ ta không có cảm giác muốn ngủ nữa, đi đốt đèn đi, tán gẫu cũng ta một chút, ta không thích đêm tối ” Tử Diệp trả lời.

Lan nhi biết lần này thế nào cũng phải nói dối Tử Diệp , đành phải đón đầu nói dối phải đi lấy đá đánh lửa.

Lan nhi cuống quýt đi ra khỏi phòng, đối với tất cả nha hoàn bên ngoài nói:

“Các người chú ý tiểu thư, không được có gì sai lầm, ta đi ra ngoài một chút lập tức sẽ trở lại” .

Vừa nói xong Lan nhi nhanh chóng rời đi, một đường chạy hướng đến tẩm cung của Phong Lạc Hiên.

96. Q.2 - Chương 96: Mù (2)

Lan nhi một đường hướng đến tẩm cung của Phong Lạc Hiên chạy như điên, ông trời cố tình mang mưa gió đến, ngay từ đầu chỉ là một chút mưa nhỏ, không bao lâu liền mưa to gió lớn .

Ai u, Lan nhi buồn bực hừ một tiếng, nguyên thủy là Lan nhi bị làn váy cản trở vấp ngã trong đám mưa, Lan nhi bất chấp suy nghĩ nhiều liền đứng lên, tiếp tục hướng thẳng cung Phong Lạc Hiên chạy tới.

“Hoàng Thượng có ở bên trong không, nhanh đi nói cho Hoàng Thượng người trong Tử Điện các muốn gặp Hoàng Thượng” Lan nhi đứng ở trong mưa đối với thị vệ lớn tiếng nói.

“Hoàng Thượng có mệnh lệnh, buổi tối ở ngự thư phòng không muốn thấy bất luận kẻ nào, thực xin lỗi không thể thay người thông báo” thị vệ canh cửa mặt không chút thay đổi nói.

“Đại ca, van cầu người đi vào thông báo một tiếng, ta có chuyện khẩn cấp muốn gặp mặt Hoàng Thượng, nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn chúng ta ai cũng không dám đương nổi trách nhiệm này đâu” Lan nhi lớn tiếng hô.

“Không được! Không có mệnh lệnh của Hoàng Thượng ai cũng không thể đi vào” thị vệ cố chấp nói.

“Được, vậy đừng trách ta xông vào “ Lan nhi nghiêm mặt chính sắc nói.

Lan nhi nói xong nói liền hướng phía cửa xông vào, nhưng một người làm sao có thể chống được sức mạnh của hai người cuối cùng liền bị thị vệ xô mạnh té trên mặt đất, bị mưa hắt lên càng thêm chật vật.

Lan nhi cảm thấy ủy khuất, đột nhiên lên tiếng khóc lớn, tiếng khóc này làm cho bọn thị vệ thực xấu hổ, giống như là bị bọn họ khi dễ, nhưng Hoàng Thượng có lệnh bọn họ cũng không dám vi phạm.

Hai thị vệ nhìn nhau, có lẽ nàng thật sự có việc, hay là ta lớn mật đi thông báo một tiếng.

“Được rồi, đừng khóc , ta liệu chết đi thông báo một tiếng là được chứ gì” một thị vệ không thể không lùi bước nói.

Vừa nghe sẽ đi thông báo Lan nhi lập tức dừng tiếng khóc.

Vài ngày không thật sự để ý quốc sự, hiện tại một xấp tấu chương cấp bách cần phải phê duyệt chong cao trên bàn, Phong Lạc Hiên đang cúi đầu phê duyệt tấu chương, căn bản không có thời gian đi nghỉ ngơi, đối với chuyện bên ngoài dĩ nhiên cũng không nghe thấy.

“Bẩm báo Hoàng Thượng...” Thị vệ còn không có nói xong liền bị Phong Lạc Hiên chặn lại.

“Chuyện gì? Trẫm không phải đã nói qua sao, buổi tối không muốn thấy bất luận kẻ nào. Ngay cả lời nói Trẫm đều quăng ra bên ngoài tai rồi sao “ Phong Lạc Hiên tức giận nói.

“Thuộc hạ đáng chết, biết buổi tối không thể quấy nhiễu Hoàng Thượng, chỉ là bên ngoài có nha hoàn của Tử Điện các muốn gặp ngài, nói là có chuyện quan trọng” thị vệ lời ít mà ý nhiều nói.

Phong Lạc Hiên vừa nghe nói là người Tử Điện các, vội vàng buông bút trong tay cho thị vệ đem người tiến vào.

“Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng” Lan nhi quỳ xuống nói.

“Bình thân, Lam tiểu thư làm sao vậy ?” Phong Lạc Hiên đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Nghe Hoàng Thượng hỏi như vậy, Lan nhi thật vất vả mới ngừng lệ nháy mắt lại rơi xuống.

Phong Lạc Hiên vừa thấy bộ dáng này nhất thời cũng nóng nảy, giờ phút này hẳn chỉ sợ nghe được tin tức không tốt liên quan đến Tử Điện, vì thế vội vàng hỏi lại:

“Mau đáp lời, Lam tiểu thư rốt cuộc làm sao vậy” ?

“Bẩm Hoàng Thượng, mắt tiểu thư không nhìn thấy ...” Lan nhi khóc nói.

Phong Lạc Hiên nghe thế nhất thời như ngũ lôi oanh đỉnh, sắc mặt tái nhợt, qua một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, bắt lấy áo Lan nhi lớn tiếng hỏi:

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Buổi chiều Trẫm thấy nàng vẫn còn rất tốt, như thế nào chỉ chớp mắt đôi mắt của nàng liền nhìn không thấy , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”.

“Bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, buổi chiều tiểu thư trở về nói mệt muốn nghỉ ngơi, ai biết sau khi tỉnh lại liền nhìn không thấy , nô tỳ còn không dám nói cho tiểu thư biết” Lan nhi mang theo nước mắt khóc nói.

“Người dựa vào đầu nói nàng không nhìn thấy “ Phong Lạc Hiên vội vàng muốn biết ngọn nguồn sự tình.

“Tiểu thư tỉnh lại thì trời đã tối rồi, nô tỳ sớm đã thấp các ngọn nến, nhưng tiểu thư còn tưởng rằng nô tỳ chưa thấp, còn bảo nô tỳ mau thấp chút nến...” Lan nhi khóc nói không ra lời.

Phong Lạc Hiên xem như hiểu được sự tình, vội vàng nói:

“Bãi giá Tử Diệp các” .

Đoàn người vội vàng hướng Tử Diệp đi đến, trời mưa càng ngày càng lớn , tựa hồ đang vì ai mà khóc.

97. Q.2 - Chương 97: Mù (3)

Đoàn người Phong Lạc Hiên vừa đi tiến vào Tử Diệp các, chợt nghe bên trong truyền ra thanh âm.

“Trời tối thành như vậy rồi vì sao không đốt đèn? Có phải Hoàng Thượng bảo các người làm như vậy hay không ? Biết ta sợ bóng tối cho nên cố ý không đốt đèn có phải không ?” Tử Diệp tức giận cả người phát run hồi.

Không ai trả lời vấn đề Tử Diệp, Phong Lạc Hiên đã đi vào bên ngoài phòng ngủ, nghe Tử Diệp chất vấn, trong lòng từng đợt đau đớn, nguyên lai Tử Diệp nghĩ hẩn như vậy , hận hẩn như vậy, cố gắng lâu như vậy một chút thay đổi cũng không có!

“Các người còn không chịu thấp có phải hay không? Được, ta tự mình đứng lên đi thấp” Tử Diệp nói xong nhấc chân lên xuống giường sờ soạng về phía trước.

“Tiểu thư...” Lan nhi nhịn không được hô.

“Lan nhi đã trở lại, thật là, lấy cái đá đánh lửa về cũng lâu như vậy sao” Tử Diệp quyết miệng oán giận nói.

“Mau thấp đèn lên” Tử Diệp khẩn cấp nói.

Lan nhi quay đầu nhìn Phong Lạc Hiên, không biết nên trả lời vấn đề này thế nào.

Phong Lạc Hiên đi lên phía trước nhìn Tử Diệp, hai tròng mắt tựa thu thủy ngày xưa giờ phút này lại vô hồn không xác định, mặc kệ vừa rồi Tử Diệp nói cái gì, lúc này vẫn dùng hai tay đau thương vuốt ve khuôn mặt Tử Diệp, chân Tử Diệp lập tức lui về sau, không dám tin hô:

“Hoàng Thượng” ?

Phong Lạc Hiên không nói gì mà chỉ đem Tử Diệp gắt gao ôm vào trong lòng mình, sau đó dùng thanh âm rất nhỏ nói:

“Tử Diệp, Trẫm nhất định sẽ trị khỏi cho ngươi, cho nên bất luận gặp được việc gì đều không cần kích động, Trẫm sẽ vẫn ở bên ngươi” .

“Hoàng Thượng nói lời này là có ý gì, Tử Diệp không có gì không thoải mái” Tử Diệp một bên ý đồ muốn tránh khỏi ôm ấp của Phong Lạc Hiên, vừa nói.

“Ngọn nến đã sớm được thấp tắt cả các ngõ ngách trong phòng” Phong Lạc Hiên không đành lòng nói cho Tử Diệp sự thực tàn nhẫn này, nhưng cuối cùng giấy cũng không bọc được lửa , Phong Lạc Hiên vẫn bình tĩnh đem sự thực tàn nhẫn này nói cho Tử Diệp.

Tử Diệp thông minh sao không hiểu, lời nói của Phong Lạc Hiên vừa rồi còn không chưa nói xong Tử Diệp cũng đã biết Phong Lạc Hiên muốn nói cái gì, chỉ là nàng không dám đối mặt với sự thực này thôi, trong lòng tồn tại một tia hy vọng xa vời, hy vọng cuối cùng vỡ tan.

“Hoàng Thượng ý tứ là nói mắt ta không còn nhìn thấy được nữa, phải không ?” Tử Diệp phi thường im lặng hỏi.

“Trẫm sẽ tìm thầy thuốc tốt nhất thiên hạ trị khỏi cho ngươi” Phong Lạc Hiên kiên định nói.

“Không cần... Không... , điều này làm sao có thể, chỉ là ngủ một giấc như thế nào tỉnh lại liền không còn nhìn thấy, làm sao có thể như vậy ! “ Tử Diệp ngã vào lòng Phong Lạc Hiên khóc nói.

Phong Lạc Hiên lúc này cũng không biết nên an ủi Tử Diệp như thế nào, đành phải gắt gao ôm chặt lấy Tử Diệp, để cho nàng ở trong lòng mình tận tình phát tiết nỗi sợ hãi bóng tối trong lòng.

“Buông, các người đều gạt ta, là các người không chịu thấp nển cổ ý lừa gạt ta, ta không cho các người làm như vậy, mau nhanh đi đem tất cả các ngọn nến thấp lên” Tử Diệp hô to.

“Tử Diệp, bình tĩnh một chút, sẽ tốt lên thôi, nói không chừng ngày mai vừa tỉnh lại ngươi lại có thể nhìn thấy , lời nói của Trẫm là nhất ngôn cửu đỉnh, nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi” Phong Lạc Hiên an ủi Tử Diệp nói.

“Lan nhi đi tuyên Thái y, bảo bọn họ lập tức đến Tử Diệp các, chậm trễ giết không cần hỏi” Phong Lạc Hiên hung hăng nói.

Lan nhi không nói hai lời nhanh chân hướng ngự y quán chạy tới, mưa rơi sau lưng Lan nhi nở rộ đóa đóa bọt nước vỡ tan.

“Buông! Ngươi buông!” Tử Diệp muốn nhanh thoát khỏi ôm ấp của Phong Lạc Hiên vội nói.

Không lay chuyển được Tử Diệp Phong Lạc Hiên đành phải buông ra nàng, vừa thoát khỏi Phong Lạc Hiên Tử Diệp lập tức hướng ra phía ngoài chạy tới, vừa chạy từng bước đã bị làn váy dưới chân làm sảy ngã trên mặt đất, Tử Diệp đứng lên tiếp tục đi về phía trước, đi không được vài bước lại ngã sắp xuống, trải qua bao cố gắng, Tử Diệp suy sụp té trên mặt đất thương tâm khóc lên.

Phong Lạc Hiên trở mắt nhìn Tử Diệp nghiêng ngã lão đảo rời đi, tâm như bị Tử Diệp hung hăng giẫm lên, một chút đau thương thoát ra, rơi lệ thành sông chỉ vì chưa hết duyên phận.

98. Q.2 - Chương 98: Mù (4)

Tử Diệp quỳ rạp trên mặt đất tùy ý khóc một lần để phát tiết sợ hãi trong lòng, tiếng khóc của Tử Diệp như lưỡi dao khứa vào lòng Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên thật hy vọng người hiện tại không nhìn thấy là hắn, hắn hy vọng có thể thay Tử Diệp gánh vác tất cả, cho tới nay hắn luôn thầm nghĩ sẽ che chở nàng, chỉ là cho tới bây giờ vẫn không có cơ hội như vậy.

Tử Diệp nếu trên trời muốn đóng đi cánh cửa ánh sáng của ngươi, Trẫm sẽ vẫn cùng ngươi, làm ánh mắt của ngươi, chỉ cần có một hy vọng Trẫm đều sẽ lần khắp thiên hạ tìm danh y đến chữa khỏi cho ngươi, Phong Lạc Hiên ở trong lòng phát thệ.

Phong Lạc Hiên ưu thương tiến đến bên người Tử Diệp, dùng hai tay đem Tử Diệp nâng dậy, hiện tại Tử Diệp mờ mịt thất thố giống như một đứa nhỏ.

“Trở về đi, Thái y lập tức tới đây, nói không chừng uống mấy thang thuốc thì sẽ tốt lên thôi, không cần tự rối loạn chính mình, không có việc gì, tất cả mọi thứ đều sẽ tốt lên” Phong Lạc Hiên vừa giúp đỡ Tử Diệp vào phòng ngủ, vừa an ủi nàng.

Tử Diệp không nói gì, mặc cho Phong Lạc Hiên nâng dậy, giống như đứa nhỏ mất đi hồn phách.

“Hoàng Thượng, mắt của ta sẽ tốt lên, phải không ?” Tử Diệp ôm một tia hy vọng hỏi Phong Lạc Hiên.

“Sẽ tốt lên, hiện tại việc ngươi phải làm là nhanh nhanh nghỉ ngơi, một lúc nữa xem Thái y nói như thế nào” Phong Lạc Hiên tự động phù Tử Diệp đến trên giường nói.

Phong Lạc Hiên giúp Tử Diệp đắp chăn, vừa định đi ra ngoài lại lấy mấy ngọn nến thấp lên, không ngờ Tử Diệp đột nhiên bắt lấy tay hắn.

“Hoàng Thượng không cần đi, ở lại giúp ta ” Tử Diệp năn nỉ nói.

“Được, Trẫm không đi, mau ngủ đi, Trẫm sẽ luôn luôn ở nơi này cùng ngươi” Phong Lạc Hiên ôn nhu nói.

Tử Diệp nhu thuận nhắm mắt lại, khóe mắt còn chút dấu vết nước mắt chưa khô, Phong Lạc Hiên ngồi ở bên giường si ngốc nhìn khuôn mặt Tử Diệp, thấy thế nào cũng xem không đủ.

Bên ngoài mưa càng to, tuy rằng đã là cuối thu nhưng ngẫu nhiên vẫn có thể nhìn thấy sấm chớp, nghe tiếng sấm Tử Diệp bất an lắc đầu, Phong Lạc Hiên nhìn tay Tử Diệp đặt trong lòng bàn tay mình tựa như trong biển xanh mênh mông bát ngát nắm giữ được một cây cỏ cứu mạng.

Tử Diệp gắt gao cầm tay Phong Lạc Hiên, cảm xúc ổn định dần dần tiến vào giấc mộng không mấy an ổn, Phong Lạc Hiên vẫn nắm tay Tử Diệp, Phong Lạc Hiên nằm mơ đều muốn nắm tay Tử Diệp, chỉ là không ngờ sẽ trong tình huống này.

Lan nhi dẫn một đám Thái y từ trong màn mưa vọt vào, quần áo ướt đầm vội vàng đi đến phòng ngủ của Tử Diệp, nhìn thấy Phong Lạc Hiên ở bên trong người người vừa muốn quỳ xuống khấu kiến liền bị Phong Lạc Hiên xua tay ngăn lại.

Phong Lạc Hiên nhẹ nhàng buông tay Tử Diệp, rón ra rón rén cùng một đám Thái y đi vào một cái sương phòng khác.

“Các ngươi nói chuyện gì xảy ra, làm sao có thể xuất hiện tình huống này” Phong Lạc Hiên dùng ánh mắt hỏi mỗi một vị Thái y.

“Bẩm Hoàng Thượng, bây giờ còn không thể kết luận, phải bắt mạch nhìn xem tình huống như thế nào rồi mới kết luận” Ngưu Thái y tiến lên từng bước nói.

“Hiện tại nàng vừa mới ổn định cảm xúc, vừa mới ngủ không lâu, hiện tại có thể chứ, như vậy vạn nhất có chuyện gì cũng có thể lên giường giấu diếm một chút” Phong Lạc Hiên nói.

“Việc này không nên chậm trễ, hiện tại thần cần phải đi bắt mạch, như vậy mới có thể sớm phát hiện đúng lúc trị liệu” Ngưu Thái y nói.

“Vậy được rồi, kết quả một lúc nữa đi ra nói sau” Phong Lạc Hiên dặn dò Ngưu Thái y.

Ngưu Thái y đi theo Phong Lạc Hiên lặng lẽ tiến vào phòng ngủ của Tử Diệp, một bàn tay Tử Diệp lộ ra bên ngoài, Ngưu Thái y lấy một chiếc khăn hình vuông đặt dưới cánh tay Tử Diệp, nhẹ đặt tay lên mạch đập của Tử Diệp, nhắm mắt lại chú tâm bắt mạch, một lúc lâu mới mở mắt ra, cũng không nói kết quả mà ý bảo các vị Thái y khác cũng lại đây bắt mạch, cuối cùng đợi tất cả các vị Thái y bắt mạch xong Phong Lạc Hiên mới ý bảo bọn họ đi ra ngoài, nhóm Thái y nhỏ giọng đem kết quả nói ra thương lượng đối sách.

Phong Lạc Hiên không chờ được liền hỏi:

“Thế nào? Vấn đề ở đâu” ?

“Bẩm Hoàng Thượng, theo thần cùng mấy người xem xét, vị tiểu thư này mạch tượng suy yếu, vô lực, hẳn là trong đầu có nơi còn tụ huyết, tụ huyết làm tắc nghẽn mạch máu vòng thị mới dẫn đến mù tạm thời” Ngưu Thái y nói.

“Tụ huyết trong não? Làm sao biết tụ huyết trong đầu” Phong Lạc Hiên quan tâm hỏi.

“Là đầu, trước đây vị tiểu thư này trên đầu tụ huyết vẫn không tan ra, thần xem qua đầu nàng, vị trí bị thương vẫn sưng đỏ như cũ không có biến mất” Ngưu Thái y nói chi tiết.

“Đầu? Trẫm thấy lưu các ngươi cũng vô dụng, lần trước không phải nói không có gì trở ngại sao?” Phong Lạc Hiên lớn tiếng hỏi bọn họ.

Một đám Thái y căng căng chiến chiến đứng ở đằng kia, một câu cũng không dám nói.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần đáng muôn lần chết, chỉ là bên trong đầu vị tiểu thư này bị thương, bình thường bắt mạch không thể nhìn ra, chỉ có thể đợi biến chứng về sau mới có thể biết, cho nên lần trước thần cũng không phát hiện, hiện tại biết còn không trễ” một gã Thái y lớn mật nói.

Phong Lạc Hiên vừa nghe đến còn hi vọng, tức giận lập tức tiêu thất một nửa.

99. Q.2 - Chương 99: Mù (5)

Phong Lạc Hiên vừa nghe Tử Điệp còn có hi vọng hồi phục thị lực, tức giận trong lòng lập tức tiêu thất một nửa, uy nghiêm nhìn một đám Thái y nơm nớp lo sợ trước mặt hần nói.

“Nếu có thể chữa khỏi mắt của Lam tiểu thư, Trẫm muốn các người trong ngắn nhất phải chữa khỏi, vô luận được liệu quý báu cỡ nào, cần ! cứ việc nói, chỉ cần có thể chữa khỏi mắt cho nàng là được” Phong Lạc Hiên nhìn nhóm Thái y nói.

“Chúng thần nhất định sẽ không làm cho Hoàng Thượng thất vọng, chúng thần liền đi khai thuốc cho người hằm được” nhóm Thái y nói.

“Tốt, lập tức đi làm” Phong Lạc Hiên nói.

Nhóm Thái y vội vàng đến bên cạnh bàn viết phương thuốc lên, Phong Lạc Hiên đứng ở trước cửa nhìn mưa bên ngoài có chút suy nghĩ.

“Ước chừng muốn thời gian bao lâu” Phong Lạc Hiên cũng không quay đầu vẫn nhìn mưa bên ngoài hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, chúng thần không thể xác định, chuyện này còn phải xem tụ huyết lớn nhỏ ra sao, nhỏ thì nhanh nhất mười ngày lâu thì nửa tháng, nếu tụ huyết lớn thì sẽ càng lâu hơn, chúng thần hiện tại cần phải làm là tận lực đem tụ huyết thu nhỏ lại, sau đó lại làm tan ra, trong lúc nhất thời không dự đoán được thời gian” Ngự Thái y đứng lên trả lời.

“Có thể giảm bớt được một nửa thì tận lực cố gắng, trong khoảng thời gian này vất vả cho các người” Phong Lạc Hiên nói.

“Đây là việc chúng thần phải làm “ Đám người Ngự Thái y cung kính trả lời.

Ép buộc cả đêm ai cũng đều không nghỉ ngơi, lúc này trời cũng đã lộ ra một chút ánh sáng, mỗi người đều mệt tỉnh bì lực tẫn, Phong Lạc Hiên cũng không tính đi nghỉ ngơi bởi vì qua hai canh giờ nữa chính là thời gian lâm triều.

Nhóm Thái y đều đã rời đi, Lan nhi cùng vài người khác cũng vội vàng đi hằm được, Phong Lạc Hiên đi vào phòng của Tử Điệp, nằm ngoài dự kiến của mọi người, một đêm này Tử Điệp tựa hồ ngủ thực an ổn, cả một đêm cũng không có tỉnh lại, Phong Lạc Hiên vẫn lo lắng Tử Điệp nửa đêm tỉnh lại sau đó làm ầm ĩ.

Nhìn Tử Điệp ngủ an ổn, cục đá trong lòng Phong Lạc Hiên cũng được thả xuống. Thuận tay chuyển trường ghế dựa ngồi bên giường Tử Điệp, thỉnh thoảng thay Tử Điệp dịch chỗ, cầm lấy một bàn tay của Tử Điệp nắm ở lòng, nhắm mắt lại dưỡng thần, cứ như vậy cho đến thời gian lâm triều.

Lan nhi đi vào phòng nhìn tình cảnh trước mặt trong lòng thực cảm động, nàng nhìn ra được Hoàng Thượng là thật tâm yêu mến tiểu thư, nếu không sẽ không một đêm không ngủ vẫn canh giữ ở bên cạnh tiểu thư.

Lan nhi lặng lẽ lấy một cái tấm thảm đắp trên người Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn Lan nhi, Lan nhi nhất thời cúi đầu không dám đối mặt với ánh mắt của Phong Lạc Hiên.

“Một lúc lâu sau nhớ rõ lại đây kêu Trẫm” Phong Lạc Hiên nhìn Lan nhi nói.

“Nô tỳ đã biết” Lan nhi trả lời. Sau đó vội vàng rời khỏi phòng.

Trời mưa một đêm đến hừng đông mới ngừng lại, bị mưa gió tẩy trừ một đêm phong cảnh Hoàng cung giờ phút này là một mảnh êm đẹp, những nụ hoa phá lệ kiều diễm, lá cây xanh mượt, ngôi lưu ly tỏa ra ánh sáng quang mang, chim chóc kêu lên vui mừng, nền đất phát ra hơi thở đặc hữu của bùn đất.

Không đợi Lan nhi lại đây Phong Lạc Hiên đã tỉnh lại, hai mắt hơi hơi đỏ lên, nhìn thấy Phong Lạc Hiên đã đứng lên, Lan nhi đem dụng cụ rửa mặt đưa lên cho Phong Lạc Hiên.

“Tạm thời không cần quấy rầy tiểu thư, chờ tiểu thư tỉnh lại lập tức cho người đi thông tri tới Trẫm, nàng muốn nhìn cái gì cũng phải đều theo ý nàng, đừng để cho nàng viết chữ, đối với thân thể nàng không tốt “ Phong Lạc Hiên dặn dò Lan nhi.

“Đã biết Hoàng Thượng, nô tỳ biết sẽ làm sao, nhất định sẽ làm cho tiểu thư vui vẻ “ Lan nhi trả lời.

“Có người hầu hạ Trẫm yên tâm không ít” Phong Lạc Hiên tiếp tục nói.

“Là việc nô tỳ phải làm , tiểu thư tốt, cũng không đối với nhóm nô tỳ phát giận, đi theo tiểu thư là phúc khí của nô tỳ” Lan nhi tự đáy lòng nói.

” Hảo hảo đi theo tiểu thư sẽ không bạc đãi các người “ Phong Lạc Hiên nhìn Lan nhi nói.

“Nô tỳ nhớ kỹ” Lan nhi trả lời.

Rửa mặt xong, Phong Lạc Hiên sải bước hướng ngoài cửa đi ra, ánh sáng mặt trời chiếu trên người Phong Lạc Hiên, Lan nhi ở trong bóng dáng của Phong Lạc Hiên thấy được một vòng hào quang thần thánh tỏa ra

100. Q.2 - Chương 100: Mù (6)

Trên điện Phong Lạc Hiên ngồi trên long ỷ chuyên tâm nghe các đại thần hồi báo, ý nghĩ lại thường thường thất thần, mấy ngày nay vẫn bị Tử Diệp làm cho lao lực quá độ, hơn nữa thêm chuyện xảy ra vào tối hôm qua làm cho Phong Lạc Hiên muốn chuyên tâm cho quốc sự lại lòng có dư mà lực không đủ, luôn nghĩ phải nhanh xử lý quốc sự đi làm bạn với Tử Diệp, cũng không biết hiện tại Tử Diệp có tỉnh chưa, có chấp nhận được sự thực này chưa, hay là vẫn lạnh lùng như trước đây, Phong Lạc Hiên xuất thần nghĩ.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng” Lưu Tuyên ở bên cạnh nhỏ giọng hô.

Phong Lạc Hiên đột nhiên tỉnh táo lại, dùng ánh mắt đảo qua các vị đại thần phía dưới, phát hiện các đại thần đều dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, Phong Lạc Hiên thanh thanh yết hầu nói:

“Còn có chuyện gì muốn bẩm báo không” ?

“Bẩm Hoàng Thượng, có” một đại thần tiến lên từng bước nói.

“Chuyện gì, nói” Phong Lạc Hiên nói.

“Hộ bộ nhận được tin tức mới nhất, chiến sự nơi tiền phương tiến hành phi thường thuận lợi, Lam tướng quân cùng Hàn Vương gia đã muốn đem đám dị tộc đánh tới sông Hắc Thủy, vượt qua sông Hắc Thủy chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, tin tưởng chiến sự này sẽ nhanh chóng kết thúc” đại thần tiếp tục nói.

“Được, tốt lắm, hai người bọn họ quả không cô phụ Trẫm, chờ bọn hắn khai hoàn trở về Trẫm nhất định sẽ khoản đãi bọn hắn, khao tam quân” Phong Lạc Hiên cao hứng nói, ngữ khí chỉ có chính hắn phát giác bên trong còn có một chút không cam lòng.

“Chỉ là... Hàn Vương gia...” Đại thần ấp a ấp úng nói.

“Chỉ là cái gì” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Chính là Hàn Vương gia ở trong quân doanh bị người hạ độc, hiện tại đang tỉnh dưỡng, nếu không trận chiến này cũng đã sớm xong” đại thần chỉ tiết nói.

Nghe Lạc Hàn trúng độc, có hai người run lên, bọn họ chính là Phong Lạc Hiên cùng Lam Hoài Thêm, Phong Lạc Hiên tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra, chỉ là thật không ngờ bọn họ gan lớn đến thế, dám ở trong quân doanh hạ độc, may mắn không có gì trở ngại.

Nhưng Lam Hoài Thêm nghe được tin tức này lại cực kỳ lo lắng, hắn mơ hồ biết ai dối với Vương gia gây chỉ là không dám tiếp tục suy nghĩ thêm, Lam Hoài Thêm có chút suy nghĩ ngẩng đầu nhìn Phong Lạc Hiên, Phong Lạc Hiên cũng đang nhìn hắn, Lam Hoài Thêm trong lòng nhảy loạn cúi đầu xuống.

“Là ai có lá gan lớn như thế, muốn độc hại Vương gia, điều tra ra là người phương nào gây ra chưa? Vương gia hiện tại như thế nào?” Phong Lạc Hiên quan tâm hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, Vương gia đã vượt qua trở ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian, về phần hung thủ đến nay còn chưa tìm ra, nghe nói là do người bên ngoài đánh choáng váng một sĩ binh thay quần áo lên vào, y phục đó được phát hiện ở nơi cách quân doanh mấy trăm dặm, người đã không thấy bóng dáng” đại thần nói.

“Việc này nhất định phải tra rõ ràng, mặt khác, lệnh cho bọn họ tăng mạnh cường độ phòng vệ, Vương gia nhất định phải chiếu cố tốt, nếu có chút sai lầm gì trăm sẽ hỏi tội các người” Phong Lạc Hiên nghiêm khắc nói.

“Dạ, thần sẽ sai người đưa truyền chỉ” đại thần cung kính nói.

“Còn có chuyện gì không? Không có việc gì thì hôm nay lâm triều đến đây” Phong Lạc Hiên nói.

Phong Lạc Hiên liếc mắt nhìn Lam Hoài Thêm một cái nói:

“Lam Thừa tướng lưu lại, Trẫm có việc trò chuyện với người” .

Những người khác tất nhiên tự biết lui xuống rời đi, Lam Hoài Thêm bất vi sở động đứng xa xa chờ Phong Lạc Hiên.

Phong Lạc Hiên nhìn Lam Hoài Thêm do dự không biết có nên đem chuyện Tử Điệp nói cho hắn hay không, nếu nói cho hắn, đối mặt với chất vấn của Lam Hoài Thêm vì sao Tử Điệp bị mù khó bảo toàn hắn sẽ không chột dạ, nhưng nếu không nói cho hắn biết cũng không thích hợp.

Lam Hoài Thêm nhìn Phong Lạc Hiên phát hiện hắn giống như đang có chuyện gì rất khó nói, Lam Hoài Thêm nghĩ rằng sẽ không phải chuyện của Vương gia thực cùng Hoàng Thượng có liên quan chứ, nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Phong Lạc Hiên, trong lòng Lam Hoài Thêm mồ hôi lạnh ứa ra.

Phong Lạc Hiên giống như đã hạ quyết tâm, đi theo từng bậc thang bước xuống, trực tiếp đến trước mặt Lam Hoài Thêm, vỗ bả vai Lam Hoài Thêm một lúc lâu mới ngữ khí thâm trầm nói:

“Trẫm lưu người ở đây là có một chuyện muốn nói cho người, hy vọng người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt” .

Vừa nghe Phong Lạc Hiên nói như vậy, trong lòng Lam Hoài Thêm lại lộp bộp một chút, một lúc lâu mới nói:

“Có phải Vân Lỗi đã xảy ra chuyện gì” ?

Phong Lạc Hiên nghe xong lắc đầu, ý tứ không phải là chuyện của Vân Lỗi, Lam Hoài Thêm dùng ánh mắt hỏi hắn, vậy là chuyện gì.

Phong Lạc Hiên ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, sau đó thì thào nói:

“Tử Điệp bị mù ! Muốn trị liệu cần một khoảng thời gian rất dài” .

Lam Hoài Thêm nghe Phong Lạc Hiên nói nhất thời hai mắt hơi mờ, chân lui về sau vài bước, mới run run hỏi:

“Hoàng Thượng, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, còn tốt như vậy sao tự nhiên lại không nhìn thấy” ?

“Việc này một lời khó nói hết, về sau Trẫm sẽ tự mình hướng người giải thích, bất quá người yên tâm, Trẫm đã hỏi qua Thái y , có thể chữa khỏi, chỉ là cần thời gian, hôm nay Trẫm tướng nói cho người khoảng thời gian Tử Điệp trị liệu sẽ vẫn ở tại trong cung, Trẫm đã an bài nàng ở Tử Điệp các, có thời gian người cùng phu nhân đến thăm nàng” Phong Lạc Hiên vỗ bả vai Lam Hoài Thêm nói.

“Được, thần theo ý của Hoàng Thượng” Lam Hoài Thêm nói.

Phong Lạc Hiên gật gù đầu, vỗ vỗ bả vai Lam Hoài Thêm rồi đi ra bên ngoài, quay đầu nhìn Lam Hoài Thêm vẫn đứng ở tại chỗ như củ liên nói:

“Bồi Trẫm cùng đi thăm nàng đi” .

Lam Hoài Thêm nhắm mắt đuôi theo sau Phong Lạc Hiên, hai mắt đắm lệ mang theo phần hận.

101. Q.2 - Chương 101: Mù (7)

Tối hôm qua Tử Diệp vẫn không thể ngủ ngon, nàng vẫn không thể đối mặt với chuyện mình không còn nhìn thấy, Phong Lạc Hiên luôn ở bên cạnh, Tử Diệp vẫn đều biết, chỉ là lúc này nàng cần suy nghĩ một mình cho nên vẫn tùy ý Phong Lạc Hiên, suy nghĩ cả một buổi tối Tử Diệp không thể không đối mặt với sự thật, chỉ là không biết mọi chuyện sau này sẽ phải làm như thế nào.

Buổi sáng sau khi Phong Lạc Hiên rời khỏi không bao lâu Tử Diệp liền mở mắt, nhưng vẫn như cũ là một màn bóng tối bao trùm, màn tối cứ như bao trọn lấy chính nàng, Tử Diệp tự nói mình phải kiên cường, không có chuyện gì là mình không thể thừa nhận, người bình thường khi bị bệnh đều là lúc yếu ớt nhất, hiện tại Tử Diệp thật mong nhớ Lạc Hàn, nàng thật muốn nhào vào trong lòng Lạc Hàn khóc lớn một hồi, hồi hân hiện tại mình nên làm cái gì bây giờ.

Lan nhi rón ra rón rén nhẹ tiến vào phòng ngủ liền thấy Tử Diệp mở to mắt vô thần nhìn lên phía đỉnh, Lan nhi thấy mà khổ sở, nhưng tất cả đều phải nén nhịn, Lan nhi đem thuốc nhẹ nhàng đặt lên bàn rồi đi đến bên Tử Diệp.

“Tiểu thư, người tỉnh, nô tỳ phù người đứng lên uống thuốc đi” Lan nhi cẩn thận hỏi Tử Diệp, chỉ sợ một cái vạ nhất sẽ làm cho Tử Diệp thương tâm khổ sở.

Tử Diệp tựa như không nghe thấy, không có nửa điểm phản ứng, Lan nhi nhìn Tử Diệp như vậy, trong lòng liền gấp gáp, vừa định xoay người đi tìm Hoàng Thượng, liền bị Tử Diệp kêu lại:

“Lan nhi không cần đi tìm Hoàng Thượng, ta không sao” .

Lan nhi nghe được thanh âm Tử Diệp vội vàng dừng cước bộ, quay đầu nhìn Tử Diệp, khổ sở nói:

“Nhưng mà tiểu thư... Đứng lên uống thuốc trước đi, như vậy người cũng sẽ nhanh chóng có thể thấy lại ánh sáng, tối hôm qua nô tỳ nghe thấy nhóm Thái y nói ánh mắt tiểu thư có thể chữa khỏi, chỉ cần người kiên nhẫn chờ đợi một đoạn thời gian mà thôi” Lan nhi nói.

“Không cần lo lắng cho ta, ta chỉ là đang thử thích ứng với bóng tối một chút mà thôi, thuốc cứ để đó đi, lát nữa ta sẽ uống” Tử Diệp vô thần nói.

“Tiểu thư, hay là cứ để Lan nhi từ nay về sau chiếu cố người đi, nô tỳ chính là quái tượng tạm thời của người, tiểu thư đi đâu nô tỳ sẽ đi đó” Lan nhi nhu thuận nói.

“Ha ha, Lan nhi nói như vậy, ta thật là có chút ngượng ngùng a, ta sao có thể ngược đãi người như vậy đây, được rồi, thương tâm cũng vô dụng, ta cũng nên kiên cường đối mặt với bóng tối, Lan nhi đem thuốc đưa cho ta” Tử Diệp mỉm cười nói.

Lan nhi nhìn thấy tinh thần Tử Diệp không hề sa sút, tâm tình nhất thời cũng tốt hơn rất nhiều.

Tử Diệp rất phối hợp đem thuốc uống một hơi đến thấy cả đáy bát, sau đó mới bắt đầu sờ soạng mặc quần áo vào, Lan nhi thấy vậy vội vàng đi qua muốn hỗ trợ, lại bị Tử Diệp cự tuyệt .

“Lan nhi, không cần giúp ta, việc này sớm muộn gì ta đều phải học làm được, ta không thể giống như một phế nhân, mọi chuyện đều phải cần người khác hỗ trợ, người ở bên cạnh nhìn ta, thấy ta làm sai thì người nói cho ta biết là được rồi” Tử Diệp đối với Lan nhi nói.

Tử Diệp suy nghĩ cũng quá đơn giản, trước kia mở to mắt cũng mặc sai đồng quần áo rờm rà, huống chi hiện tại ở trong tình trạng không nhìn thấy này, Tử Diệp luống cuống tay chân ép buộc nửa ngày vẫn không nắm vững được cách mặc, Lan nhi ở bên cạnh nhìn lại càng nóng vội.

“Ngay cả quần áo cũng mặc không được, ta còn có thể làm cái gì” Tử Diệp nổi giận cầm quần áo nói.

“Tiểu thư người đừng nóng vội , từ từ sẽ được, như vậy cũng đã tốt rồi, hôm nay không cần phải làm, Lan nhi giúp người mặc đi, một lát nữa người cùng đồng kiện quần áo kia luyện tập được không” Lan nhi sẵn sốc nói.

Tử Diệp không nói gì, trong lòng lại uể oải, ngồi ở bên giường tùy ý Lan nhi đem quần áo mặc vào giúp nàng.

Lan nhi giúp Tử Diệp mặc quần áo, cẩn thận phù Tử Diệp ra khỏi phòng ngủ.

Bầu trời bên ngoài trong xanh xinh đẹp, đáng tiếc Tử Diệp không nhìn thấy.

102. Q.2 - Chương 102: Mù (8)

Tử Diệp im lặng ngồi để cho Lan nhi giúp nàng chuẩn bị tốt mọi thứ, một tấm thảm bạc ở trên đùi, Tử Diệp ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng suy nghĩ lúc này bầu trời cũng xanh trong giống như trước kia hay không, mỗi người đều nói Thượng Đế đóng một cánh cửa đồng thời cũng sẽ vì người mở ra một cánh cửa khác, lúc này, Tử Diệp lại chân thật cảm nhận được , tỷ như, nàng có thể rõ ràng ngửi được mùi hương đặc trưng của bùn đất, có thể cảm giác được gió thu khẽ vuốt, mùi hương thơm ngát tỏa ra từ những cánh hoa. Tử Diệp điều chỉnh tốt tâm tình của mình, không hề oán trời trách đất, mà là tựa như một cánh lá hương bồ ở trong mưa gió kiên cường sống sót.

Ánh mắt tuy rằng nhìn không thấy nhưng lỗ tai so với trước kia càng thêm linh mẫn, bên tai truyền đến thanh âm chim chóc làm cho tâm tình Tử Diệp tốt hơn rất nhiều, không khỏi nhẹ nhàng ngâm nga.

Trong lòng Phong Lạc Hiên từ đầu đến cuối đều cho rằng chuyện bị mù đối với Tử Diệp mà nói là một đã kích rất nặng, hẳn không biết đã suy nghĩ bao nhiêu lời an ủi để khi đối mặt Tử Diệp nói với nàng, nhưng khi nhìn thấy Tử Diệp lúc này, Phong Lạc Hiên không tin mở to hai mắt nhìn lại, vẻ mặt không thể tin được, lúc này trên mặt Tử Diệp lại tản mát ra một loại ánh sáng hấp dẫn ánh mắt mọi người, miệng ngâm nga một khúc nhạc, trên mặt có một chút thần sắc bi tình.

Lam Hoài Thêm nghe nói bảo bối nữ nhi của mình bị mù, trong lòng đã kích không thua gì Tử Diệp, hẳn cùng Phong Lạc Hiên giống nhau, nhìn thấy Tử Diệp tuyệt đối không thể đề cập đến chuyện bị mù, những lời an ủi cũng đã suy nghĩ để trong bụng, nhưng khi nhìn thấy Tử Diệp, từ trong nội tâm của Lam Hoài Thêm nở ra một nụ cười, bởi vì Tử Diệp cũng không vì thế đã kích sa sút mà so với trước kia càng thêm điềm đạm kiên cường, lo lắng trong lòng của Lam Hoài Thêm rốt cục cũng được thả lỏng.

Từ sau khi bị mù lỗ tai Tử Diệp ngày càng linh mẫn, cho nên khi bọn Phong Lạc Hiên đi vào Tử Diệp các, Tử Diệp cũng đã nghe thấy, cước bộ đi thực vội vàng, Tử Diệp chỉ biết là Phong Lạc Hiên đến đây.

Phong Lạc Hiên cùng Lam Hoài Thêm khinh thủ khinh cước đến gần Tử Diệp, ở nơi gần nhất tham luyện nhìn Tử Diệp, Lam Hoài Thêm nhìn thấy Tử Diệp, ánh mắt vẫn không thể không lưu lại nước mắt, hẳn luôn không rõ vì sao nữ nhi của hắn luôn gặp nhiều tai nạn.

Tử Diệp nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ đứng cách mình không xa, không phải một người, là hai người, một người đã đoán ra được là ai còn người kia thì chưa xác định.

Tử Diệp lấy tay nhẹ nhàng sờ chén trà xanh bên cạnh, nâng chung trà lên chậm rãi đặt ở bên mũi ngửi một chút, một cỗ mùi hương thơm ngát nhất thời lan tràn toàn thân, Tử Diệp tao nhã uống trà, khéo miệng hơi hơi nhếch lên, nhìn phương hướng Phong Lạc Hiên, khẽ cười nói:

“Hoàng Thượng thứ Tử Diệp không thể đứng dậy chào đón, thỉnh thứ lỗi” .

Phong Lạc Hiên không thể tin nhìn Tử Diệp, còn tưởng rằng ánh mắt của nàng có thể thấy , Phong Lạc Hiên chưa từ bỏ ý định để tay ở trước mặt Tử Diệp quơ quơ, thấy Tử Diệp không có phản ứng mới tin tưởng ánh mắt Tử Diệp cũng không có hồi phục thị lực.

Tử Diệp bị hành vi ngây thơ của Phong Lạc Hiên làm cho cười ra tiếng .

“Hoàng Thượng không cần ở trước mắt ta lung lay, ta nhìn không thấy “ Tử Diệp cười nói.

Phong Lạc Hiên xấu hổ ho khan, thanh cổ họng mới đem mê hoặc của mình nói ra.

“Vậy người làm sao mà biết là ta? Sao biết ta lấy tay ở người trước mặt lắc lắc a?”.

“Hoàng Thượng, người vĩnh viễn cũng không có cơ hội cảm nhận được tình huống này, người ta khi bị mù, lỗ tai sẽ cực kì linh mẫn, một chút gió thổi cỏ lay đều không trốn được lỗ tai của thần, Hoàng Thượng lúc đến cước bộ vội vàng, người đến lúc này, không có hơi thở bùn đất ở trong viện, như vậy người này nhất định là từ bên ngoài đến, người trong Tử Diệp các không ai ra ngoài, cho nên ta đoán là Hoàng Thượng, về phần người lấy tay ở trước mặt lắc lắc cũng rất dễ giải thích, nhẹ tay đóng cửa sẽ có gió ở trước mặt thổi qua, vừa rồi Tử Diệp cảm giác có một làn gió nhẹ, ta đoán hẳn là có người lấy tay lắc lắc đi, Hoàng Thượng ta nói đúng không” Tử Diệp mỉm cười hỏi Phong Lạc Hiên.

“Người nói rất có lý, Trẫm không thể không phục thiện trọng của người, vài canh giờ không thấy, người lại làm cho Trẫm nhìn người với cặp mắt khác xưa “ Phong Lạc Hiên cười nói.

“Hoàng Thượng khen sai rồi, Tử Diệp bình thường thực, nói vậy Hoàng Thượng còn dẫn theo một người lại đây, như thế nào không giới thiệu” Tử Diệp buồn bực nói.

Phong Lạc Hiên không phải giật mình bình thường, Tử Diệp làm sao mà biết hẳn dẫn theo người lại đây.

“Người biết là hai người” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Đúng vậy, tiếng bước chân người với người không đồng dạng, ta nghe được hai loại tiếng bước chân” Tử Diệp đáp.

“Trẫm dẫn theo một người thân lại đây gặp người” Phong Lạc Hiên nói.

“Là cha sao” Tử Diệp hỏi.

Phong Lạc Hiên bất đắc dĩ cười cười, tiếp theo nói:

“Chuyện này người cũng có thể đoán được?”

Tử Diệp khinh nháp một miệng trà, ánh mắt sâu kín nhìn phương xa không biết chỗ, nửa ngày mới mở miệng nói:

“Tử Diệp xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng Thượng không có lý do không nói cho cha, trong nhà, ca ở biên cương, nường sẽ không đến, cũng chỉ có cha ”.

“Người nói đúng, là Trẫm bảo Lam Thừa tướng đến thăm người” Phong Lạc Hiên nói.

Tử Diệp quay đầu đối với phương hướng của Lam Hoài Thêm, tươi cười, nói:

“Cha, không cần lo lắng cho nữ nhi, nữ nhi sẽ tự chiếu cố mình, đã để cho cha lo lắng, đừng cho nường biết, được không?”.

Lam Hoài Thêm nghẹn ngào nửa ngày, mới cố gắng bày ra khuôn mặt tươi cười nói:

“Người cố gắng dưỡng bệnh, nường người còn có ta, người là nữ nhi kiên cường của cha”!

Tử Diệp nghe được lời nói của Lam Hoài Thêm, nở nụ cười, trên mặt có một phen ý nhị khác.

103. Q.2 - Chương 103: Mù (9)

Phong Lạc Hiên thấy Lam Hoài Thêm giống như có rất nhiều điều muốn nói cùng với Tử Diệp, Phong Lạc Hiên không có phá nhiều liên rồi đi.

Lam Hoài Thêm nhìn Phong Lạc Hiên rồi đi, mới kích động đi đến bên người Tử Diệp, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tử Diệp, nửa ngày mới đau thương nói:

“Cha biết, Điệp nhi đã chịu khổ ” .

Tử Điệp trong lòng chua xót, ở trước mặt người ngoài mình cố ý giả bộ kiên cường, chỉ có trước mặt thân nhân mới có thể lộ ra lớp nguy trang kiên cường, nhưng mà Tử Điệp vẫn không muốn Lam Hoài Thêm thay mình lo lắng, đành phải đem nước mắt lần lượt nuốt vào trong bụng.

“Cha, đều là nữ nhi không tốt, để cho cha mẹ lo lắng , cha, yên tâm đi, Thái y cũng đã nói qua , ánh mắt Điệp nhi sẽ hồi phục thị lực , chỉ là cần một đoạn thời gian mà thôi, nữ nhi sẽ tốt lên” Tử Điệp an ủi Lam Hoài Thêm.

“Cho dù Hoàng Thượng trị không hết, cha cũng sẽ tìm danh y khắp thiên hạ đến trị liệu cho người” Lam Hoài Thêm đau lòng nói.

“Ừm, biết cha hiểu rõ nhất nữ nhi “ Tử Điệp làm nũng nói.

Vốn Lam Hoài Thêm còn muốn đem chuyện Lạc Hàn trúng độc nói cho Tử Điệp, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Tử Điệp, Lam Hoài Thêm không đành lòng nói cho Tử Điệp biết, hấn sợ Tử Điệp chịu đựng không nổi, càng sợ bởi vậy sẽ ảnh hưởng đến khả năng khôi phục thị lực của Tử Điệp, cho nên Lam Hoài Thêm tính tạm thời giấu diếm, chờ Tử Điệp tốt lên sẽ nói sau. Tử Điệp cảm thấy Lam Hoài Thêm giống như có chuyện gì khó có thể mở miệng, Tử Điệp sẵn sàng hỏi trước:

“Cha! Có phải có cái gì muốn hỏi nữ nhi hay là có chuyện gì nói với nữ nhi hay không” ?

“Cha có việc muốn hỏi người, có thể nói cho cha, nguyên nhân mù là sao không? Có phải Hoàng Thượng hấn...” Lam Hoài Thêm đoán nói.

“Hoàng Thượng không có nói cùng cha sao ?” Tử Điệp hỏi.

“Không có, Hoàng Thượng nói về sau sẽ tự mình giải thích, nhưng mà hiện tại cha muốn nghe nữ nhi nói” Lam Hoài Thêm nhìn ánh mắt không có tiêu điểm của Tử Điệp nói, trong lòng cũng từng đợt đau đớn, từng là cặp mắt sáng giờ phút này lại bao phủ một tầng mây đen.

Tử Điệp biết Lam Hoài Thêm nghĩ thế nào , tuy rằng mọi việc đã xảy ra như vậy, nhưng Tử Điệp vẫn muốn nói dối Lam Hoài Thêm, Tử Điệp không muốn bởi vì mình làm cho cha oán hận Hoàng Thượng, nói không chừng sẽ hủy hấn.

“Ha ha, Hoàng Thượng còn có lúc ngượng ngùng sao, làm chuyện tốt còn ngại ngùng” Tử Điệp cố ý nói.

Lam Hoài Thêm vừa nghe Tử Điệp nói như vậy liền thu nỗi buồn lại, bởi vì sự tình cùng suy nghĩ của hấn căn bản là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, vì thế, khẩn cấp hỏi:

“Nói cho cha nghe một chút, Hoàng Thượng hấn làm cái chuyện tốt gì” .

“Là như vậy, mấy ngày hôm trước nữ nhi đi qua hồ nước bên ngự hoa viên thấy bên trong có cá vàng rất đẹp, nên vụng trộm bắt mấy con, ai ngờ tảng đá dưới chân nữ nhi trơn trượt nên nữ nhi rớt xuống, đầu đụng vào tảng đá trong nước, may mắn Hoàng Thượng cũng đang ở ngự hoa viên, nếu không nữ nhi nói không chừng đã sớm mất mạng” Tử Điệp nói.

“Nói như vậy là Hoàng Thượng cứu người” Lam Hoài Thêm bán tín bán nghi nói.

“Đúng vậy, là Hoàng Thượng phát hiện nữ nhi cũng là người cứu nữ nhi lên, Thái y nhìn qua nói không có chuyện, ai ngờ có tụ huyết mới làm cho nữ nhi tạm thời bị mù” Tử Điệp tiếp tục giải thích .

“Thì ra là thế” Lam Hoài Thêm thì thào nói, không khỏi vì mình lung tung đoán chuyện cảm thấy xấu hổ.

Tử Điệp biết mình đã thành công che giấu Lam Hoài Thêm, ân oán của mình cùng Hoàng Thượng để tự mình giải quyết đi, không thể để người thân liên lụy vào, đây mới là suy nghĩ chân thực trong đáy lòng của Tử Điệp.

Giờ phút này trong lòng của Lam Hoài Thêm lại thật như vậy, nguyên lai là do mình trách lầm Hoàng Thượng

104. Q.2 - Chương 104: Mù (10)

Tử Diệp trống rỗng nhìn tiền phương, trên mặt không có một tia ưu thương, vì muốn cho ánh mắt sớm ngày hồi phục thị lực, Tử Diệp rất phối hợp với yêu cầu của Thái y, không kích động cũng không tức giận, tâm tình thản nhiên cũng đối với thân thể của mình mới là có lợi.

Đã lâu không có đi Đông Phương khách sạn, Tiểu Như ở nơi đó hẳn là đã có tin tức của Lạc Hàn đi, Phong Lạc Hiên cũng có nhưng khẳng định sẽ không nói ình, nhưng làm sao mới có thể nhìn thấy Tiểu Như đây, Tử Diệp vắt hết óc nghĩ.

Đang lúc Tử Diệp vắt óc nghĩ, Tiểu Như cũng như con kiến trên chảo nóng xoay quanh, Tử Diệp ít nhất cũng đã nửa tháng không có đi gặp Tiểu Như, điều này sao có thể làm cho nàng không vội, Tiểu Như biết Tử Diệp rất coi trọng chuyện về Lạc Hàn, chuyện này không thể tiếp tục nữa, hôm nay, nhất định phải nhìn thấy chủ nhân, Tiểu Như nghĩ cái gì cũng không thể chờ đợi.

Tiểu Như hấp tấp cầm chiếc áo khoác hướng phía ngoài đi ra, Tiểu Như cố ý đi qua Nguyệt lâu, rất xa liền thấy dây buộc tóc trên cây hồng trong gió thu tung bay, chủ nhân quả nhiên chưa từng tới, đã xảy ra chuyện gì? Tiểu Như buồn bực nghĩ.

Tiểu Như xoay người đi vào ngõ nhỏ đi tắt hướng đến nhà Tử Diệp.

Hai tòa thạch sư uy nghiêm đứng ở hai bên đại môn, đại môn gập gao đóng cửa, Tiểu Như do dự một lúc lâu mới kiên trì tiến đến gõ cửa, cửa chỉ một tiếng mở ra, quản gia xuất hiện ở trước mắt, quản gia nhìn tiểu cô nương trước mặt hòa ái hỏi:

“Cô nương có chuyện gì sao?”

“Ngài tốt, xin hỏi Lam Tử Diệp tiểu thư ở nhà không? Ta có việc tìm nàng gấp” Tiểu Như lễ phép hỏi.

“Nga, là tìm tiểu thư nhà ta, xin hỏi người là?” Quản gia thử hỏi.

“Quản gia việc này nói đến rất dài, nhất thời cũng nói không rõ, tiểu thư nếu ở nhà thì cho ta tiến vào đi, ta còn có việc gấp muốn lập tức nhìn thấy nàng” Tiểu Như vội vã nói.

“Tiểu thư không ở nhà, tiến cung đã lâu, gần đây ở tại trong cung, nếu có việc gấp chỉ có thể vào cung mới thấy nàng, chỉ là muốn vào cung cũng không phải dễ dàng như vậy, người có chuyện gì không ngại nói cùng phu nhân nhà ta, thật sự là việc gấp còn thương lượng biện pháp” quản gia nhắc nhở nói.

Tiểu Như do dự, nàng không biết có nên cùng lão gia phu nhân nói rõ hay không, cuối cùng, Tiểu Như vẫn quyết định tạm thời không nói, không có mệnh lệnh của chủ nhân, ai nàng cũng không nói cho.

“Vậy được rồi, cảm ơn quản gia” Tiểu Như nhu thuận nói.

Tiểu Như dưới sự dẫn dắt của quản gia, ở trước tiền thính liền nhìn thấy mẫu thân của Tử Diệp, quản gia tiến lên từng bước đem chuyện của Tiểu Như kể lại cho Lam mẫu một lần mới đi xuống, Lam mẫu đánh giá Tiểu Như, Tiểu Như tuy rằng trong lòng có chút khẩn trương nhưng trên mặt vẫn làm một bộ dáng bình thường.

“Tiểu Như, phải không? Ngồi xuống đi” Lam mẫu cười nói.

Người hầu đem một ly trà thượng đẳng đặt ở trước chỗ ngồi của Tiểu Như.

“Cám ơn phu nhân” Tiểu Như ngọt ngào trả lời.

“Tìm Tử Diệp có chuyện khẩn cấp gì, nha đầu kia có thể có cái việc gấp gì đây” Lam mẫu vừa uống trà vừa cười hỏi Tiểu Như.

“Ừm, chuyện của tiểu thư làm hạ nhân không tiện nói lung tung, việc này chỉ có thể cùng nói với tiểu thư” Tiểu Như khó xử nhìn Lam mẫu.

Lam mẫu gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

“Các người quen biết thế nào “ Lam mẫu tò mò hỏi.

“Ta bị bố dượng bán, là tiểu thư đã cứu ta, tiểu thư tìm cho ta một công việc sinh sống, tiểu thư là ân nhân cứu mạng của ta” Tiểu Như giải thích nói.

“Nha đầu kia càng ngày càng có lòng nhiệt tình “ Lam mẫu hiểu ý nói.

“Đúng vậy, tiểu thư có tấm lòng nhân hậu, phu nhân, không biết tiểu thư khi nào hồi phủ, ta thực có việc gấp muốn tìm người” Tiểu Như nhìn Lam mẫu hỏi.

“Ta cũng không biết, Tử Điệp nửa tháng đã không có về nhà , cũng không biết ở trong cung có việc gì, trước kia trẻ như vậy đều sẽ trở về , không biết bị chuyện gì quẩn lầy đây” Lam mẫu có chút lo lắng nói.

“Như vậy đi, chờ lão gia trở về hỏi một chút, lão gia vào triều sẽ mau trở lại , nói không chừng Tử Điệp hôm nay cũng trở lại, người đợi lát nữa nhìn xem” Lam mẫu tiếp nói.

Tiểu Như mỉm cười gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

105. Q.2 - Chương 105: Mù (11)

Đại môn Lam phủ lại mở ra, Lam Hoài Thêm đi vào, sắc mặt khó nhìn đến cực điểm, Lam mẫu nghe tiếng mà ra, nhìn thấy sắc mặt Lam Hoài Thêm tiến lên quan tâm hỏi:

“Lão gia xảy ra chuyện gì? Sắc mặt sao lại khó coi như vậy, thân thể không thoải mái sao” ?

“Không có, chỉ là hôm nay vào triều hơi mệt , nghỉ ngơi một chút là được rồi” Lam Hoài Thêm sắc mặt hòa hoãn một chút nói.

“Vậy là tốt rồi, thật đúng là, nghĩ ra chuyện gì đây? Nhìn thấy Tử Điệp không” ? Lam mẫu hỏi.

Nhìn ánh mắt quan tâm của phu nhân, Lam Hoài Thêm theo bản năng lựa chọn trốn tránh, không dám đối mặt với hai ánh mắt sáng của phu nhân, phải nói dối quả thật bất đắc dĩ.

“Gặp qua , rất tốt , gần đây nàng có việc, mỗi ngày đều bị các tiểu hoàng tử cuốn lầy, tạm thời không về nhà được , còn dặn dò ta phải chiếu cố tốt người đó” Lam Hoài Thêm gượng cười nói.

“Nha đầu kia thật là càng ngày càng tri kỷ “ Lam mẫu nói.

“À, đúng rồi, trong tiền thính có một tiểu cô nương nói là có việc gấp muốn gặp Điệp nhi, hỏi là chuyện gì nàng cũng không nói” Lam mẫu nói tiếp.

“Ừm, có việc này sao, ta đi xem” Lam Hoài Thêm nói xong cùng phu nhân hướng đến trước thính.

Tiểu Như nhìn thấy một thân ảnh cao ngất đang hướng bên này đi tới, biết là lão gia hồi phủ , vội vàng đứng dậy đi ra ngoài chào đón, không nhìn thấy bóng dáng Tử Điệp sắc mặt Tiểu Như hiện nét thất vọng.

“Tiểu Như, gặp qua lão gia phu nhân” Tiểu Như cúi người nói.

“Không cần đa lễ, là bằng hữu Điệp nhi nên khoản đãi chu đáo” Lam Hoài Thêm nói.

“Tạ lão gia” .

“Tử Điệp ở trong cung có lẽ phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể về nhà, nghe nói người tìm nàng có việc gấp, là có việc gấp gì, ta có thể hỗ trợ không” Lam Hoài Thêm dò hỏi.

“Lão gia, thứ Tiểu Như không thể nói, Tiểu Như đáp ứng tiểu thư chuyện đó chỉ nói cho nàng biết, lão gia xin yên tâm, tiểu thư không làm chuyện xấu gì, đây xem như là việc tư của tiểu thư đi, nếu có thể, lão gia mang Tiểu Như tiến cung một chuyến gặp mặt tiểu thư” Tiểu Như nói.

“Chuyện của Điệp nhi, ngay cả làm phụ mẫu cũng không thể biết ư” Lam Hoài Thêm không đáp ứng nói.

“Chuyện này, Tiểu Như không biết nói như thế nào, lão gia có thể tự mình đi hỏi tiểu thư, Tiểu Như thật sự không tiện nói” Tiểu Như cẩn thận giải thích .

“Tiến cung thật ra không khó, nếu quả thật có việc gấp ngày mai ta có thể mang người đi vào, hy vọng nhìn thấy Tử Diệp người không cần kinh ngạc” Lam Hoài Thêm ý ngoài lời nói.

“Đa tạ lão gia, Tiểu Như trở về, ngày mai Tiểu Như ở ngoài cửa cung chờ lão gia” Tiểu Như nói xong hướng phía ngoài đi ra.

“Lưu lại cùng nhau dùng cơm đi” Lam mẫu giữ lại nói.

“Cám ơn lão gia phu nhân, không cần, Tiểu Như còn có việc cấp bách muốn đi xử lý, ngày khác Tiểu Như lại bồi lão gia phu nhân” Tiểu Như cười nói.

“Nếu như vậy thì không cố giữ người nữa, đi đường cẩn thận một chút” Lam mẫu dặn dò .

Dưới ánh mắt của hai người, Tiểu Như đi ra đại môn Lam phủ, đại môn chỉ một tiếng lại gập gao đóng lại.

Nhìn Tiểu Như rời đi, Lam Hoài Thêm lâm vào trầm tư.

“Phu nhân, người nói, nữ nhi chúng ta có phải có chuyện gì lén gạt chúng ta hay không ?” Lam Hoài Thêm hỏi.

“Nữ nhi lớn rồi, sẽ có một số việc hy vọng cha mẹ không biết , hẳn là không có chuyện gì lớn, yên tâm đi, vừa rồi còn nói Diệp nhi càng ngày càng nhu thuận đây” Lam mẫu khuyên nhủ Lam Hoài Thêm nói.

“Nữ nhi này của ta càng lớn càng nhìn không thấu ” Lam Hoài Thêm phiền muộn nói thầm .

“Không phải nhìn thấy Diệp nhi sao, nàng thật sự tốt lắm sao? Ta còn có chút lo lắng” Lam mẫu hỏi.

“Người nha, không cần quan tâm, ở trong cung có thể có chuyện gì” Lam Hoài Thêm vội vàng chặn lời phu nhân.

Lam Hoài Thêm không muốn lại nói về đề tài Tử Diệp, hẳn sợ mình sẽ nhất thời xúc động nhịn không được đem chuyện Tử Diệp bị mù nói cho phu nhân, không nói, tuy trong lòng sốt ruột thực, nữ nhi một mình ở trong cung, Lam Hoài Thêm thật sự rất không yên lòng, hy vọng ngày mai Tiểu Như sẽ cho Tử Diệp tin tức tốt, có thể làm cho nàng vui vẻ, chỉ là chuyện ngày mai không ai biết được.

106. Q.2 - Chương 106: Mù (12)

Ngày hôm sau Tiểu Như dưới sự dẫn dắt của Lam Hoài Thêm gặp được Tử Diệp, nhưng một màn trước mặt làm cho tâm tiểu Như rơi vào đáy cốc, vốn muốn vội vàng báo chuyện lại như thế nào cũng không mở nổi miệng nói ra, tiểu Như chỉ cảm thấy nói ra đối với Tử Diệp là một chuyện cực kỳ tàn nhẫn.

Tử Diệp cùng dĩ vãng giống nhau, ngồi ở trên ghế với một tấm thảm bạc trên người, bên cạnh Lan nhi làm ra vẻ chuẩn bị trà xanh, hôm nay ánh mặt trời sáng lạn, Tử Diệp lười biếng ngẩng đầu hít thở hương vị ánh nắng, hai mắt như trước trống rỗng hướng bầu trời xanh, Tử Diệp muốn đi bưng trà, nhẹ tay đảo qua chén trà, chén trà liền lên tiếng trả lời rơi xuống đất, thoáng chốc nước trà chảy ra.

“Ai! Vẫn không được, lại bể thêm một cái” Tử Diệp bất đắc dĩ lăm lăm bầu lâu bầu, trong giọng nói chỉ có mình nàng cảm nhận được có chút lạt tịch.

Đây là một màn tiểu Như nhìn thấy khi đến.

Tiểu Như chưa từ bỏ ý định đi đến bên cạnh Tử Diệp, lẳng lặng đứng bên người Tử Diệp, Tử Diệp cảm giác được có người tới bên người nàng, trên người có hương vị quen thuộc lại xa lạ.

“Ai” Tử Diệp hỏi.

Tiểu Như không nói gì, nước mắt lại xoạch xoạch chảy xuống, lấy tay che miệng sợ khóc thành tiếng, tiểu Như không tin mọi chuyện trước mắt.

“Như thế nào không nói? Không phải lại muốn cho ta đoán là ai đi, khi dễ ta không nhìn thấy phải không” Tử Diệp cố ý ủy khuất quyết miệng nói.

“Chủ nhân...” Vừa mới nói hai từ tiểu Như liền nói không ra lời.

Nghe hai chữ như thế, cả người Tử Diệp chấn động, hai mắt sáng lên, tuy rằng đã không bằng như trước, Tử Diệp biết là ai đến đây, để cho Tử Diệp kích động chính là tiểu Như đến đây, sẽ có tin tức của Lạc Hàn, đây mới là chuyện nàng quan tâm nhất.

“Tiểu Như! Người vào bằng cách nào” Tử Diệp cao hứng nắm tay tiểu Như hỏi.

“Ngày hôm qua đến nhà tìm người, mới biết được người không ở đó, là lão gia mang ta tới gặp người” tiểu Như đơn giản trả lời.

“Đi tìm ta , có phải có việc gấp gì hay không a, cùng Hàn Vương gia có liên quan sao” Tử Diệp nhỏ giọng hỏi.

“Chủ nhân... Không có việc gì thì không thể gặp người sao” tiểu Như tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Người cũng biết ý tứ của ta không phải như vậy “ Tử Diệp cười khê .

“Ta thấy chủ nhân đã lâu không có tới khách sạn, lo lắng ngại xảy ra chuyện gì, nên mới đi qua xem , không nghĩ tới đã xảy ra chuyện thực” tiểu Như nhìn Tử Diệp nói.

“Ta không có việc gì, không cần lo lắng cho ta, không thấy hiện tại ta rất thoải mái sao, rất nhanh sẽ tốt lên thôi, mù chỉ là tạm thời “ Tử Diệp an ủi tiểu Như.

Nhưng cần thời gian bao lâu mới thấy lại ánh sáng, Thái y không thể xác định, Tử Diệp càng không biết phải đợi bao lâu, hiện tại Tử Diệp càng ngày càng sợ hãi bóng tối, nàng sợ hãi sẽ vẫn mãi sống trong bóng đêm, như vậy so với muốn nàng chết càng tàn nhẫn hơn, nghĩ đến việc sẽ không còn nhìn thấy khuôn mặt thương nhớ kia, trong lòng Tử Diệp liền co rút đau đớn.

“Chủ nhân tại sao có thể như vậy” tiểu Như hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Ta cũng không biết nói với người thế nào, tóm lại, kết quả chính là bộ dáng người hiện tại nhìn thấy, chuyện quá khứ thì để cho nó đi qua đi, chuyện xưa nhắc lại chỉ biết càng đau thương người” Tử Diệp ưu thương nói.

“Như vậy để cho tiểu Như lưu lại chiếu cố người đi” tiểu Như khẩn cầu nói.

“Không cần, ở đây cũng có người giống người, sẽ cẩn thận chiếu cố ta, người cứ yên tâm trở về đi, khách sạn cũng không thể thiếu người một ngày, người nên biết nhiệm vụ cùng trách nhiệm của mình” Tử Diệp nói.

“Tiểu Như nghe theo chỉ thị của chủ nhân” tiểu Như không có phản bác.

Tử Diệp suy nghĩ thật lâu vẫn quyết định đem chuyện muốn hỏi nhất nói ra. Nàng biết tiểu Như không phải đến thăm nàng đơn giản như vậy.

“Tiểu Như, vẫn không có tin tức liên quan đến Vương gia sao” Tử Diệp hỏi.

Tiểu Như không biết có nên đem chuyện Vương gia trúng độc nói cho Tử Diệp hay không, nàng biết một khi nói cho chủ nhân, chủ nhân sẽ không có kiên nhẫn ở trong này dưỡng bệnh, tiểu Như khê cần môi. Quyết định .

“Chủ nhân, tiểu Như đến nói tin tức tốt “ tiểu Như nói dối nói.

“Ừm, là cái tin tức tốt gì, chịu khó nói cho ta nghe một chút” Tử Diệp lo lắng hỏi.

“Vương gia cùng tướng quân đại thắng ngoại tộc, Vương gia vừa đi liền đem bọn họ đánh tới bờ bên kia sông Hắc Thủy, nay đang tìm cách qua sông, một khi qua sông thành công, liền nắm chắc thắng lợi, hiện tại Vương gia cùng các tướng sĩ đang nghỉ ngơi lấy lại sức, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tranh thủ sớm ngày khai hoàn hồi hướng” tiểu Như hưng phấn nói.

Nghe tiểu Như nói như vậy, Tử Diệp kích động sắc mặt hồng hồng, giống như một đóa mẫu đơn kiều diễm nở rộ, vẫn đề vẫn lo lắng giờ không phát sinh Tử Diệp không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiểu Như, cảm ơn người, cảm ơn người đã đưa tới tin tức làm cho ta cao hứng như vậy, thật sự là quá tốt” Tử Diệp cao hứng nói.

“Tin tức này nên sớm nói cho chủ nhân, nhưng vẫn kéo dài cho tới hôm nay” tiểu Như thần nhiên nói.

“Không có việc gì là tốt rồi, tiểu Như, vẫn không cần thả lỏng, Vương gia một ngày không an toàn trở lại kinh thành, ta liền một ngày không thể thả lỏng” Tử Diệp đối tiểu Như nói.

“Chủ nhân yên tâm, tiểu Như biết phải sao làm” tiểu Như đối Tử Diệp nói, trong ánh mắt lại lóe ra ánh sáng kiên định.

Lạc Hàn, chỉ cần người không có việc gì, cho dù ông trời có đoạt đi hai mắt thì thế nào, ta cũng sẽ yên lặng cầu nguyện cho người! .

107. Q.2 - Chương 107: Mù (13)

Tiểu Như che giấu Tử Diệp về chân tướng sự tình, nhìn tính hướng hiện tại của Tử Diệp tiểu Như thật sự cũng không có dũng khí nói ra, nguyên tính muốn hỏi Tử Diệp nên xử lý vấn đề này thế nào, hiện tại chỉ có thể tự mình đi làm, tiểu Như hạ quyết tâm chuyện này nhất định phải xử lý viên mãn, chờ một ngày kia Tử Diệp hồi phục thị lực lại cho nàng một kinh hỉ ngoài ý muốn.

Trong mật thất, một loạt người sắp xếp đứng chỉnh tề cùng đợi mệnh lệnh, bọn họ người người tinh thần quắc thước, thân thủ bất phạm, những người này là người mà Đông Phương khách sạn bí mật đào tạo.

“Vừa rồi ta cũng đã nói cho các người chuyện về chủ nhân, hiện tại các người nhớ kỹ, nhanh đi biên cương hội hợp, bên kia có người của chúng ta sẽ tiếp ứng các người, nhiệm vụ lần này của các người chính là, lấy danh nghĩa nhập ngũ bảo hộ Hàn Vương gia, lần này nhất định phải bảo đảm thân hãn an toàn, không được có gì sai lầm, cho dù là bị thương hại đến tánh mạng cũng phải bảo vệ cho tốt, nếu muốn hỏi báo ân tình của chủ nhân, liền hoàn thành chu toàn nhiệm vụ lần này!” Tiểu Như gần từng tiếng nói.

“Dạ, nhất định không cô phụ thánh ân của chủ nhân “ một đám người lớn tiếng nói.

“Tốt, chủ nhân sẽ chờ các người trở về, chú ý tình bí ẩn của sự tình, không cần đăng hoàng, nhiệm vụ của các người chính là bảo hộ Vương gia an toàn, việc khác có thể không đáng để ý tới, quan trọng là không cần tiết lộ thân phận, vạn nhất ngoài ý chừng liên lụy chủ nhân” tiểu Như thận trọng nói.

“Yên tâm đi, bọn thuộc hạ biết phải làm sao” .

“Tốt, trời tối liền xuất phát” tiểu Như nói.

Cái mật thất này ở Đông Phương khách sạn là tầng hầm ngầm, trừ bỏ vài người không ai biết mật thất tồn tại, toàn bộ khách điểm chỉ có mật thất dưới đất này mới là quan trọng nhất, Tử Diệp không muốn để chuyện này xảy ra trên mặt, dù sao chuyện này cũng không phải việc nhỏ, đầu tiên Phong Lạc Hiên sẽ không cho phép dưới mí mắt hãn còn có một đám người cường hãn như vậy.

Chủ nhân ! tiểu Như làm như vậy hy vọng người sẽ không tức giận, mệnh tiểu Như là do người cứu, ta không thể mặc kệ việc của người, nếu Vương gia quan trọng như vậy, dù là việc nhỏ ta cũng sẽ liều mạng bảo hộ hãn.

Đoàn người khi trời tối thần không biết quỷ không hay ra khỏi thành, lặng yên xuất phát.

Tiểu Như trở lại sương phòng của mình cũng nhanh thu thập bọc hành lý chuẩn bị đêm khuya xuất phát.

“Tiểu nhị, ta có việc muốn đi ra ngoài một đoạn thời gian, khách sạn người tạm thời thay ta để ý, gặp chuyện không thể xử lý chờ ta trở lại xử lý, chuyện khẩn cấp phải đi tìm Lý tẩu, nàng sẽ xử lý, nơi này có một phong thư, chờ ta rồi đi, nếu nữ tử lần trước tới tìm ta liền đem phong thư cho nàng, chưa tới liền thay ta bảo quản tốt, biết không?” tiểu Như đem những việc cần thiết nói ra.

“Đã biết chừng quây , ngài cứ yên tâm đi làm chuyện của ngài đi, tiểu nhị nhất định sẽ chiêu cố khách điểm tốt” tiểu nhị khách điểm nói, trên mặt có một cổ chất phác.

“Như vậy thì ta an tâm, ta sẽ rất mau trở lại , xử lý xong việc lập tức trở về, vất vả người “ tiểu Như tự đáy lòng nói.

Trong Tử Diệp các Ngưu Thái y đang giúp Tử Diệp bắt mạch, mỗi ngày vào giờ này đều đến chữa trị.

“Ngưu Thái y, không có gì đáng ngại đi” Tử Diệp tràn ngập hy vọng nói.

“Theo mạch tượng thì hiện tại có thể khẳng định không có vấn đề gì, hiện tại người kiên nhẫn chờ đợi, vượt qua đợt chữa trị lần này tiểu thư có thể một lần nữa hồi phục thị lực” Ngưu Thái y trấn an nói.

“Thật tốt quá, Tử Diệp nhất định sẽ làm theo lời nói của Ngưu Thái y, chỉ cần có thể nhìn thấy, Thái y bảo ta làm gì ta đều nghe lời người” Tử Diệp hưng phấn nói.

“Ha ha, lão phu lại khai cho người vài phương thuốc làm cho người ta tiên phục, tin tưởng dùng không bao lâu sẽ khỏi” Ngưu Thái y nhìn phương thuốc nói.

“Mỗi ngày làm phiên Thái y Tử Diệp thật bận khoản” Tử Diệp chân thành nói.

“Khám bệnh cứu người là chức trách của thầy thuốc, tiểu thư đừng nói như vậy, chữa khỏi cho người mới thể hiện năng lực của lão phu, lão phu cũng không muốn người cứ như vậy mà bị hủy đi, nhất định sẽ đem hết toàn lực cứu trị” Ngưu Thái y nói.

“Cám ơn... Ngưu Thái y” Tử Diệp ánh mắt có chút ươn ướt, nghẹn ngào nói.

“Đừng khóc, như vậy đối với mắt không tốt” Ngưu Thái y vừa thấy Tử Diệp thâm tình nhất thời nóng nảy.

Tử Diệp cố nén đem nước mắt nuốt trở về, trên mặt hiện ra một chút mỉm cười gượng ép, giống như gió thu, thanh nhã lại làm cho người ta đau lòng.

108. Q.2 - Chương 108: Mù (14)

Tử Diệp vẫn nói cho chính mình phải kiên cường, không nhìn thấy Lạc Hàn tuyệt không khóc, trên thực tế Tử Diệp cũng làm được, vô luận có bao nhiêu sợ hãi bóng tối, vẫn mỉm cười đối mặt mỗi một ngày, cho dù trong lòng đang chảy máu, trên mặt vẫn tươi cười sáng lạn như cũ.

Hành động sau khi mù bị hạn chế không ít, vì thế thời gian mỗi ngày Tử Diệp đều dùng để tưởng niệm, nhớ lại thời gian ngọt ngào khi ở cùng Lạc Hàn, tiểu Như nói cho nàng Lạc Hàn không có chuyện gì cho nên tâm tình Tử Diệp tốt hơn nhiều, đây cũng là nguyên nhân gần đây khả năng bình phục của ánh mắt Tử Diệp nhanh hơn.

Hai tròng mắt vọng đến nơi xa xôi, đó là nơi Lạc Hàn đang ở.

Trải qua sự tình lần trước bên ngoài lều trại Lạc Hàn quả nhiên số người nhân thủ tăng lên, trong lều trại Lạc Hàn nằm trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc như trước, thường thường ho khan , ngẫu nhiên còn có thể theo dịch đàm có chút máu.

Tình huống của Lạc Hàn làm cho các tướng sĩ sốt ruột lo lắng, biên cương thời tiết rét lạnh cũng không thích hợp cho Lạc Hàn an dưỡng, các tướng sĩ đều biết chủ soái Vương gia bọn họ thân thể vẫn không tốt, hơn nữa lần này trúng độc làm cho thân thể hắn càng thêm gầy yếu. Nhưng cho dù như vậy, Lạc Hàn vẫn ngồi ở trên giường nghiên cứu bản đồ tác chiến, thỉnh thoảng ở trên bản đồ viết vài thứ. Lưu tướng quân vén rèm tiến vào liền không nhìn thấy Lạc Hàn nghỉ ngơi mà đang quan sát bản đồ, lập tức tiến lên cướp đi bút lông trong tay Lạc Hàn, quan tâm nói:

“Vương gia, không cần vất vả như vậy, hiện tại người chỉ cần để ý dưỡng thân thể, người khỏe, chúng ta mới có thể đánh thắng trận a, Vương gia cứ mãi mệt nhọc như vậy, nếu có việc bất trắc gì thuộc hạ làm sao hướng Hoàng thượng giải thích rõ a” .

Lạc Hàn nghe xong cười cười, tựa vào tấm đệm phía sau nói:

“Lưu tướng quân không cần lo lắng, thân thể bổn vương bổn vương biết rõ, đừng nhìn một bộ dáng bệnh tật, kỳ thật hiện tại đã không có chuyện gì, không phải có một câu tục ngữ sao, phá ốc nạy giá lạnh, bổn vương tựa như phá ốc kia, vẫn là có thể ngăn cản trụ căn bệnh nhỏ tiêu tai ương “ Lạc Hàn vân đạm phong khinh nói.

“Lời tuy là nói như vậy, Vương gia vẫn nên bảo trọng, các tướng sĩ khác thực quan tâm thân thể Vương gia, hiện giờ tình hình trận đánh như vậy, Vương gia làm lụng vất vả cũng vô dụng, Lưu tướng quân từ Sông Hắc Thủy trở về, nghe hắn nói laaij tình hình hắn nhìn thấy, nói không chừng chúng ta có thể nghĩ ra đối sách tốt” Lưu tướng quân nói.

“Sao, còn muốn chờ một đoạn thời gian nữa, thời tiết càng ngày càng lạnh , biên cương không gần quan nội, ta sợ bọn lính không chịu nổi giá lạnh, trận chiến sự này càng sớm chấm dứt càng tốt, không thể kéo dài như vậy, có thể ảnh hưởng sĩ khí của chiến sĩ” Lạc Hàn lo lắng nói.

“Vương gia nói có lý, chiến sự chỉ sợ kéo dài sẽ bất lợi, đối với vấn đề vận chuyển lương thảo cũng là việc khó” Lưu tướng quân phụ họa nói.

“Nhiều ngày như vậy vẫn không tra ra là người phương nào gây ra sao” Lạc Hàn hỏi.

“Không có, một chút cũng không có, đánh hôn mê một binh sĩ rồi tựa như bóng hơi không thấy bóng dáng” Lưu tướng quân không thể nề hà nói.

“Theo ý kiến của tướng quân sẽ là người phương nào gây nên” Lạc Hàn hỏi.

” Hắn là không phải địch nhân lẫn vào trong quân, nếu là địch nhân lẫn vào trong quân, khẳng định sẽ hạ độc được làm cho vô được khả y (không có được nào giải được) hoặc là trực tiếp hạ vào trong thức ăn, chẳng phải tốt hơn sao, thần cảm thấy đây là có người muốn đánh động Vương gia “Lưu tướng quân nói.

Lạc Hàn không nói gì, lời Lưu tướng quân nói có chút có lý.

“Vương gia có phải từng đắc tội qua với người nào hay không, ghi hận trong lòng” Lưu tướng quân đoán nói.

Lắc lắc đầu, Lạc Hàn vẫn không nói gì, Lưu tướng quân không biết Lạc Hàn lắc đầu là không có ai hay là không biết người nào.

“Sẽ là người nào đây” Lưu tướng quân lăm lăm.

Lạc Hàn cũng không xác định là người nào đối với hắn như vậy, ban đầu hắn nghĩ là địch nhân, nhưng những lời Lưu tướng quân vừa nói, Lạc Hàn bài trừ khả năng này, cùng ai có cừu oán đây?

Lạc Hàn suy nghĩ thật lâu cũng không rõ ràng, ở trong lòng Lạc Hàn kỳ thật có nghĩ tới là do Phong Lạc Hiên gây nên, nhưng ý tưởng này đã bị Lạc Hàn bài trừ ngay, Lạc Hàn cảm thấy cho dù Phong Lạc Hiên hận hắn như vậy cũng không có khả năng đem quốc gia đại sự ra nói giỡn, Lạc Hàn nghĩ nếu là Phong Lạc Hiên, hắn sẽ chờ Lạc Hàn khai hoàn trở về khi mới hạ thủ mà sẽ không lựa chọn thời điểm hiện tại.

Nhưng Lạc Hàn dù sao cũng không phải Phong Lạc Hiên, Lạc Hàn làm không được, Phong Lạc Hiên không nhất định làm không được!

Lạc Hàn vân vân không ngờ, chuyện này từ đầu tới cuối đều là Phong Lạc Hiên cho phép !

109. Q.2 - Chương 109: Mù (15)

Tiểu Như mệnh lệnh một đám người lúc này cũng vừa tới biên cương, phong trần mệt mỏi tới nơi người người đều giống khát cái xin cơm, mắt thấy nơi đại quân đóng trại cách mấy dặm lại không thể đi vào, bởi vì không có tìm được lý do.

“Mọi người nói xem, chúng ta rốt cuộc làm sao đây, ngồi chờ cũng không phải biện pháp” một người trong đó hỏi.

“Đúng vậy, dặm ba bữa còn có thể, thời gian quá dài chỉ sợ đồ ăn cũng không có biện pháp giải quyết, trước mắt nơi này không có một ngọn cỏ ngay cả con mồi đều không có” có một người phụ họa nói.

“Mọi người không cần gấp, trước mắt chúng ta cứ ở nơi này, mấy người ở lại, còn lại vài người chia nhau đi từng nơi xem xét, nhìn xem có thể có cơ hội gì tiến vào được không, mấy người chúng ta không cần cứ tụ tập cùng một chỗ, phải tách ra như vậy mới không khiến người khác chú ý, bảo hộ Vương gia, hiện tại chúng ta an bài mọi thứ cho tốt rồi từ một nơi bí mật gần đó quan sát động tĩnh” một người rất có khí thế lãnh đạo nói.

“Tốt, đề nghị này không sai, hiện tại chia nhau hành động tìm biện pháp” .

Đoàn người trừ bỏ vài người lưu lại, vài người khác chỉ chớp mắt đã biến mất trên vùng nguyên dã.

Mà so với bọn hắn trẻ vài canh giờ tiểu Như lúc này cũng vừa tới biên cương, bất quá cũng không phải cùng một con đường với bọn họ, tiểu Như một thân nam trang, trừ bỏ có chút thấp bé cũng không ai nhìn ra nàng là nữ tử.

Tiểu Như một người tiến vào trong quân doanh thực dễ dàng, tiểu Như đã sớm nghĩ biện pháp để tiến vào, chỉ cần đi vào là có thể nhân cơ hội tiếp cận Vương gia.

Lạc Hàn đang cùng Lưu tướng quân thảo luận chi tiết chiến sự, một sĩ binh vội vàng tiến lên bẩm báo:

“Bẩm Vương gia, có một người té xỉu ở trước quân trường không xa” .

Lưu tướng quân cùng Lạc Hàn hai mắt nhìn nhau, sau đó gật gật đầu, Lạc Hàn mới nói:

“Lưu tướng quân cùng đi tìm hiểu tình huống, chú ý cảnh giác, đề phòng gian trá” .

“Được, thần đi xem, chú ý bảo vệ tốt Vương gia” Lưu tướng quân nói xong cùng binh lính rời đi.

Chỉ thấy cách đó không xa một nam tử quần áo tả tơi dáng người kiêu nhỏ choáng váng té trên mặt đất.

Lưu tướng quân thật cẩn thận đi qua, đứng ở cách đó không xa hô:

“Tiểu huynh đệ...” .

Người té trên mặt đất vẫn không có một chút động tĩnh, giống như là đã chết.

Lưu tướng quân đi qua, cảnh giác đem người này lật qua, Lưu tướng quân nhìn thấy cũng chấn động, chỉ thấy người tới sắc mặt tái nhợt như tuyết, một thân quần áo đã rách nát không ngăn được gió lạnh xâm nhập, môi khô nứt.

“Người tới, nhanh đem người này nâng trở về, nhanh đi kêu quân y đi vào sau nội trướng” Lưu tướng quân vừa nói vừa cùng mọi người đem người này nâng lên hướng vào trong quân doanh.

Người này đúng là tiểu Như, vì để có thể tiến vào quân doanh, tiểu Như cố ý vài ngày không ăn cái gì, còn uống thuốc làm thân thể suy yếu, vì thể thành bộ dạng hiện tại, hành tẩu đến cách quân trường không xa, tiểu Như cố ý phá hư chính mình, thế nên mới có một màn xuất hiện như hôm nay.

Lưu tướng quân xử lý xong việc liền hướng Lạc Hàn hội báo.

“Không có việc gì đi” Lạc Hàn hỏi.

“Không có việc gì, thần quan sát qua, quả thật là té xỉu , còn giống như bệnh không nhẹ, về phần vì sao choáng váng ở bên ngoài trướng, thần nghĩ để người tỉnh lại hỏi cũng không muộn” Lưu tướng quân trả lời.

“Chỉ cần không phải là người nằm vùng thì không có việc gì, bất quá vẫn không nên khinh thường, cảnh giác chút, quan sát vài ngày xem” Lạc Hàn nói.

“Như vậy ẩn theo lời Vương gia nói đi làm” Lưu tướng quân nói.

Mà mặt khác một đám người kia cũng nghĩ biện pháp tiến vào trong quân doanh, người đi ra tìm hiểu nhận được một tin tức, ở phụ cận vài trấn trên đang chiêu binh nhập ngũ, chuyện này đối với bọn họ mà nói là cơ hội tốt không thể bỏ qua, vì thế bọn họ đều hướng đến vài trấn phụ cận trên để xin được nhập ngũ.

Giữa đêm khuya sâu kín Tiểu Như mới tỉnh lại, nhìn thấy mình đang nằm ở trong quân trướng, trong lòng trầm tĩnh lại, biết mình đã thành công .

Thời gian còn lại chính là tìm cơ hội tiếp cận Vương gia, sau đó chiếm được hảo cảm, có thể làm tùy tùng, như vậy là có thể tùy thời tùy chỗ bảo hộ Vương gia.

110. Q.2 - Chương 110: Mù (16)

Tử Diệp ngửi vị thuốc trước mắt, dùng sức nhú đầu mày, mỗi ngày đều phải uống cái thứ thuốc khó nuốt như vậy Tử Diệp cực kỳ bất đắc dĩ, Lan nhi bên cạnh nhìn thấy bộ dạng nhú mày của Tử Diệp không khỏi cười lắc đầu.

“Tiểu thư, thừa dịp còn nóng uống đi, sao lại nhú mày như vậy, dù gì cũng phải uống , không bằng uống một hơi cho xong đi” Lan nhi trêu ghẹo nói.

“Lan nhi, người không biết thuốc này khó uống bao nhiêu đâu, vừa uống vào ta liền muốn phun ra, thật không biết khi nào thì ta mới khỏi việc phải uống thuốc này” Tử Diệp nói.

“Nhanh a, Thái y không phải nói người khôi phục rất nhanh thôi, tin tưởng dùng không bao lâu nữa” Lan nhi nói.

“Chỉ mong không phải lâu lắm, ta ghen lắm rồi” Tử Diệp rầu rĩ nói.

“Lan nhi hôm nay thời tiết như thế nào? Cùng ta ra ngoài đi dạo một chút đi” Tử Diệp nói.

“Được, Lan nhi sẽ đem mọi thứ trước mắt hết thấy toàn bộ đều tả cho người nghe” Lan nhi sẵn sàng nói.

Lan nhi nâng Tử Diệp đến bên thềm đá trước lầu các ngồi xuống.

“Ừm, thời tiết quả nhiên rất tốt, ta có thể chạm đến ánh mặt trời ấm áp, ngửi được hương vị ánh mặt trời, nghe tiếng chim chóc kêu lên vui mừng, cuộc sống thật đẹp “ Tử Diệp vẻ mặt say mê nói.

“Đúng vậy, xa xa lá phong so với trước kia lại đỏ thêm, mây trắng lơ lửng trôi nhẹ trên bầu trời xanh, lá cây đã khô vàng, gió thổi làm vài phiến lá rơi ở dưới chân” Lan nhi nhìn cảnh sắc trước mắt miêu tả cho Tử Diệp nghe.

“Thật hy vọng có thể tận mắt thấy” Tử Diệp hy vọng nói.

Lan nhi không nói gì, bởi vì không biết khi nào thì Phong Lạc Hiên đã đứng phía sau bọn họ, chỉ vì hai người quá mức chuyên chú nên không có phát hiện có người đến, ngay cả Tử Diệp luôn luôn linh mẫn cũng không có phát hiện.

Tử Diệp nhất thời phát hiện không khí không đúng, có chút cảm giác khẩn trương.

“Lan nhi, làm sao vậy, sao lại không nói gì” Tử Diệp hỏi .

“Nô tỳ... Nô tỳ khấu kiến Hoàng Thượng, nô tỳ không có nhìn thấy Hoàng Thượng, thật sự đáng chết” Lan nhi lắp bắp nói.

Tử Diệp nghe thấy là Phong Lạc Hiên cũng có chút khấn trương, trước kia Tử Diệp sẽ không để ý này đó, từ khi mùa tới nay, Phong Lạc Hiên đối với Tử Diệp cẩn thận chiếu cố, làm cho Tử Diệp khi đối mặt với Phong Lạc Hiên lại cứng rắn không được, ngược lại lại có chút khấn trương.

Phong Lạc Hiên thấy tâm tình Tử Diệp khấn trương không khỏi cười khổ.

“Đứng lên đi, không cần câu nệ như vậy, thấy các người tán gẫu vui vẻ như vậy nên trẫm không nghĩ quấy rầy các người, không biết các người có để ý trẫm cùng các người ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm hay không” Phong Lạc Hiên vờ cả giận nói.

Lan nhi đứng lên, vừa nghe Phong Lạc Hiên nói như vậy nhất thời trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Tử Diệp.

Phong Lạc Hiên cũng chờ mong nhìn Tử Diệp.

Tử Diệp chậm rãi đứng lên, cười nói:

“Hoàng Thượng, người thật sự là muốn lấy mạng chúng ta, làm sao có thể cùng Hoàng Thượng cùng ngồi cùng ăn, Lan nhi còn không mau đi lấy ghế Hoàng Thượng ngồi” .

“A...À ... Nô tỳ đi liền” Lan nhi như được giải thoát, như gió bay đi.

Lan nhi vừa rời khỏi, trên thế giới liền còn lại Tử Diệp cùng Phong Lạc Hiên, Tử Diệp một chút cũng không biết nên ở chung với Phong Lạc Hiên thế nào, không khí xuất hiện một chút xấu hổ.

“Trẫm đỡ người ngồi xuống đi” Phong Lạc Hiên nói xong liền lấy tay giúp đỡ Tử Diệp.

“Cám ơn Hoàng Thượng” Tử Diệp trả lời.

Lan nhi lấy một cái ghế cho Phong Lạc Hiên ngồi xuống, đứng ở đằng kia bất an vắn vẹo .

“Lan nhi, người không phải còn có việc sao. Không cần theo giúp ta, người đi làm việc của người đi” Tử Diệp vì Lan nhi giải vây.

Lan nhi liếc nhìn Phong Lạc Hiên, chỉ thấy Phong Lạc Hiên gật gật đầu, Lan nhi mới nhanh chóng rời đi.

Phong Lạc Hiên nhìn Lan nhi rời đi, mới buông vớ bọc để vương ra, nhàn tản ngồi bên cạnh Tử Diệp, chỉ khi ngồi ở bên người Tử Diệp, Phong Lạc Hiên mới có thể cảm thấy cả người hoàn toàn thả lỏng, Tử Diệp tựa như làn gió mát phất qua trái tim mỗi một của hắn.

111. Q.2 - Chương 111: Mùa (17)

Người mình không thương cho dù có gần mình bao nhiêu cũng không thể dựa vào, người trong lòng mình yêu ở bên cạnh có thể tùy thời vươn hai tay ra ôm lấy, người mình yêu không ở bên cạnh, cho dù một mối cớ nào cũng cố gắng kiên cường, Tử Diệp mệt mỏi, muốn tìm một bả vai có thể dựa vào, nhưng người gần bên cạnh lại là Phong Lạc Hiên.

“Đi ra ngoài một chút đi” Phong Lạc Hiên nói.

“Hoàng Thượng mỗi ngày đều đến nơi này, không cần xử lý quốc sự sao” Tử Diệp hỏi.

“Quốc sự mỗi ngày đều xử lý, không ảnh hưởng đến chút thời gian này, người có muốn đi ra ngoài một chút không ?” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Cũng được, bắt qua theo dọc đường đi phải phiền toái Hoàng Thượng “ Tử Diệp khinh cười nói.

“Trẫm không ngại phiền toái, người có biết, ta nguyện ý chiếu cố người” Phong Lạc Hiên nhìn Tử Diệp nói.

Tử Diệp nhẹ nhàng quay đầu, không muốn cùng Phong Lạc Hiên bàn luận vấn đề này mà tranh chấp.

“Khô đằng, lão thụ, hôn nha

Tiểu kiều lưu thủy nhân gia

Cổ đạo, tây phong sầu mã

Tịch dương tây hạ, đoạn trường nhân tại thiên nhai”Tử Điệp nhẹ nhàng ngâm nga.

(dịch xuôi:

Trời chiều trên cây khô có tiếng quạ kêu.

Dưới cầu nhỏ dòng suối chảy qua.

Trên đường gió tây hiu hắt với bóng ngựa gầy

Mặt trời đã lặn về tây, lữ khách ở chân trời như đứt từng đoạn ruột)

“Vì sao có loại cảm khái này”

“Thu luôn dễ dàng gây thương cảm , thu phong thu vũ sầu sát nhân (gió lạnh mưa buồn giết khách nhân)”
Tử Điệp thì thào nói.

Phong Lạc Hiên giúp đỡ Tử Điệp, tay phải Tử Điệp nhẹ nhàng phất qua hoa cỏ bên cạnh.

“Tích hoa còn nhu liên hoa nhân” Tử Điệp nhẹ nhàng nói.

Phong Lạc Hiên dừng lại, buông tay ra nhìn Tử Điệp, một lúc lâu mới nói:

“Người muốn nói cái gì thì nói đi, trầm lắng nghe ” .

“Ta muốn nói cái gì Hoàng Thượng đã sớm biết, không phải sao ?” Tử Điệp hỏi ngược lại.

“Hôm nay có thể không nhắc lại chuyện cũ không, khó có thể cùng nhau vui vẻ tán tẩn bộ nói chuyện phiếm, trầm không hy vọng xa vời quá chứ !” Phong Lạc Hiên nói.

“Hoàng Thượng, không đề cập tới không có nghĩa là vấn đề không tồn tại, thần thăm nghĩ muốn làm cho Hoàng Thượng sớm ngày chặt đứt ý niệm trong đầu, đừng đem tâm tư lãng phí trên người người không đáng giá, lại càng không nghĩ bởi vậy mà đảo loạn võ bực yên tĩnh bên ngoài của hậu cung” Tử Điệp nói.

“Yêu trầm khó khăn như vậy sao ?” Phong Lạc Hiên chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Thực khó khăn, Hoàng Thượng không phải ai cũng đều có thể yêu , cho nên có chọn người cũng bình thường”
Tử Điệp đáp.

“Cho nên, người lựa chọn Lạc Hàn” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Đúng vậy, tính tình chúng ta giống nhau, có một câu, vật dĩ loại tự (Vật dĩ loại tự, nhân dĩ quần phân), ta cùng Lạc Hàn là cùng một loại người, Hoàng Thượng, với ta mà nói chỉ có thể nhìn về nơi xa không thể gần gũi” Tử Điệp giải thích nói.

“Nguyên lai Hoàng Thượng còn có bi ai như vậy, nhưng mà người hẳn nên biết trầm là sẽ không buông tay
“ Phong Lạc Hiên không thuận theo không buông tha nói.

Cho dù Tử Điệp hiện tại không nhìn thấy, Tử Điệp vẫn xoay người đối mặt Phong Lạc Hiên, thở dài một tiếng nói:

“Yêu một người không sai, nhưng nếu vì yêu mà không từ thủ đoạn vậy thì đã sai lầm rồi, được yêu cũng là hạnh phúc , nhưng tình yêu đó trở thành một gánh nặng thì không còn là may mắn hạnh phúc nữa, loại gông xiềng đó sẽ chỉ làm cho người ta trốn tránh càng xa càng tốt, còn có một loại yêu đó là buông tay” !

“Yêu mà vĩ đại như vậy, trầm làm không được, trầm nói yêu được sẽ làm được” Phong Lạc Hiên nói.

“Nói đi nói lại lại tới vấn đề cũ, lại thảo luận một chuyện không quan trọng, Hoàng Thượng yêu như thế nào thì như thế ấy đi, nhưng thỉnh Hoàng Thượng về sau không cần làm như vậy, vô dụng , lần trước xem như may mắn, không có bị đâm chết, nhưng nếu có lần sau, Tử Điệp sẽ không cho bất luận kẻ nào có cơ hội cứu trị” Tử Điệp bình tĩnh nói.

“Người là đang uy hiếp trầm sao?” Phong Lạc Hiên tức giận hỏi.

“Hoàng Thượng cũng có thể lý giải như vậy” Tử Diệp khẽ thở dài.

“Đi cũng đã lâu, có chút mệt mỏi, Hoàng Thượng nếu không ngại đưa ta về chỗ cũ đi” Tử Diệp nói tiếp.

Phong Lạc Hiên trong lòng ghen khuất phát điên, nguyên tưởng mình chiếu cố Tử Diệp lâu ít nhất trong lòng nàng sẽ có một chút buông lỏng, hôm nay mới cố ý đi xem thử, kết quả lại làm hấn thất vọng, Tử Diệp không có một chút thay đổi. Như trước cự tuyệt hẳn, xa cách ngàn dặm.

Trên đường trở về, Tử Diệp không có để cho Phong Lạc Hiên tiếp tục giúp đỡ, mà lấy tay dọc theo hoa cỏ ven đường đi bước một tập tễnh trở về, bóng dáng này ở trong mắt Phong Lạc Hiên cô đơn lạc tịch lại để lộ ra một nét kiên cường.

112. Q.2 - Chương 112: Mù (18)

Trải qua thiên tân vạn khổ tiểu Như rốt cục thành công lưu lại quân doanh, giờ phút này tiểu Như đang nhận điều tra từ đám người Lạc Hàn, dù sao một người bình thường té xỉu ở bên ngoài quân trường cũng không phải việc tầm thường, tiểu Như quý gối đối diện Lạc Hàn, đầu cúi thấp giống như tùy thời có thể chui vào trong lòng đất.

“Tiểu Như, đừng khẩn trương, nói cho bốn vương gia biết người vì sao té xỉu ở bên ngoài quân trường” Lạc Hàn hỏi.

Tiểu Như cố ý đóng giả thực khẩn trương, ấp úng nửa ngày không trả lời.

“Sao lại không nói lời nào, có cái gì không tiện nói ra sao? Lạc Hàn lại hỏi.

Tiểu Như ngẩng đầu nhìn Lạc Hàn, kiên định gật đầu.

“Vương gia không phải tiểu Như không nói, chỉ là không biết nên nói từ đâu, việc này muốn nói lại quá dài, ba ngày hai đêm cũng nói không xong” tiểu Như nói.

“Vậy chậm rãi nói, mồm mép cái gì” Lưu tướng quân nghiêm túc nói.

“Có chuyện gì không tiện nói” Lưu tướng quân thêm tiếp.

Tiểu Như nhìn chằm chằm Lưu tướng quân nửa ngày, hừ một tiếng, quay đầu chuyển qua, không nhìn hẳn.

“Người còn nhỏ lá gan lại không nhỏ!” Lưu tướng quân cũng tức giận nói.

“Nói thì nói, có cái gì không thể nói, tại hạ ngẫu nhiên phụng mệnh người khác đến bảo hộ Vương gia, về phần là ai, đừng hỏi! Hỏi cũng sẽ không nói” tiểu Như đem trọng điểm nói ra.

Bọn người trong quân trường vừa nghe tiểu Như nói như vậy,, người xem ta, ta xem người, hai mặt nhìn nhau, ôm bụng cười cười ha ha.

“Bằng người? Còn dám nói sẽ bảo hộ Vương gia, nói Vương gia bảo hộ người còn nghe được, nhỏ như vậy, có năng lực gì” một người trong đó cười trên nói.

“Khả năng của ta lớn hay nhỏ, về sau người sẽ nhìn thấy, dùng miệng nói ai không nói được, thời khắc mấu chốt thể hiện năng lực là được” tiểu Như tranh luận nói.

Lạc Hàn nhìn tiểu Như, một lúc lâu trên mặt mới lộ ra nụ cười yếu ớt không dễ phát hiện.

“Ha ha, nếu là tới bảo hộ bốn vương gia, như vậy người muốn vì bốn vương làm chút gì?” Lạc Hàn hỏi, chỉ cảm thấy người này đáng giá tin cậy.

“Đơn giản, Vương gia đi đâu, thuộc hạ liền đi theo đó, một tác cũng không rời” tiểu Như đơn giản nói.

“Được, bốn vương theo ý người, nhìn xem người sẽ bảo hộ bốn vương thế nào” Lạc Hàn đồng ý nói.

“Vương gia, việc này chỉ sợ không ổn, Vương gia có phải cũng cần để ý chút hay không, vạn nhất...” Lưu tướng quân không có đem những lời còn lại nói ra.

“Lưu tướng quân không cần lo lắng, là phúc hay là họa, không thử làm sao biết” Lạc Hàn nói.

Lưu tướng quân biết Lạc Hàn ý đã quyết, liền không nói thêm cái gì nữa nhưng vẫn âm thầm cảnh giác.

Tiểu Như cùng Lạc Hàn liếc nhau, hiểu ý cười.

Từ khi Tử Diệp cùng Phong Lạc Hiên không thoải mái về sau, vài ngày cũng đều không đi ra ngoài, ngay cả trong viện cũng không lại lộ mặt quá một lần, mỗi ngày ở trong sương phòng an tâm tĩnh dưỡng, Ngưu Thái y nói không nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ánh mắt của nàng sẽ rất nhanh hồi phục, cảm xúc Tử Diệp không khỏi tốt lên rất nhiều.

Chỉ chớp mắt hôm nay đã là ngày cuối cùng dùng thuốc, Tử Diệp không khỏi có chút khẩn trương, Tử Diệp hiểu được, nếu không có gì sai lầm, ngày mai, cũng chính là ngày mai, thời điểm nàng mở mắt ra là có thể tận mắt nhìn thấy ánh mặt trời dâng lên.

“Lan nhi, hiện tại là giờ nào “ Tử Diệp hỏi.

“Tiểu thư, trời cũng đã tối đen, ngày mai tiểu thư có thể thấy “ Lan nhi thay Tử Diệp cảm thấy cao hứng.

“Ừm, có chút khẩn trương, sẽ không có sai lầm gì đi” Tử Diệp lo lắng nói.

“Sẽ không , tiểu thư, thả lỏng chút” Lan nhi cổ vũ Tử Diệp.

Ngưu Thái y nghe Tử Diệp lo lắng nói, lắc lắc đầu. Lấy những việc hấn trải qua khi làm nghề y nhiều năm, ánh mắt Tử Diệp khôi phục thị lực đã không là vấn đề , hấn tin tưởng, Tử Diệp lại uống chén thuốc cuối cùng này, ánh mắt rất nhanh sẽ thấy hiệu quả.

“Tiểu thư, không cần lo lắng, ánh mắt ngươi đã không còn vấn đề gì, yên tâm nghỉ ngơi, ngày mai tỉnh lại, tiểu thư coi như là nằm một giấc mộng, tỉnh mộng, chuyện gì đều không có xảy ra” Ngưu Thái y nói.

“Mấy ngày nay Ngưu Thái y đã vất vả , vẫn cẩn thận chiếu cố Tử Diệp” Tử Diệp cảm kích nói.

“Tiểu thư quá khách khí “ Ngưu Thái y nói.

Nghe Ngưu Thái y nói như vậy Tử Diệp rốt cục cũng có thể thoát khỏi trạng thái lúc vui mừng lúc lại lo lắng, nghĩ đến thái dương ngày mai trong lòng Tử Diệp lại ấm áp dào dạt.

113. Q.2 - Chương 113: Mù (19)

A.....sáng sớm một tiếng a từ Tử Diệp các vang vọng ra bốn phía, Tử Diệp với đầu tóc hỗn độn ngồi trên giường, Lan nhi nghe tiếng nhanh chóng chạy tới.

“Tiểu thư làm sao vậy, gặp ác mộng “ Lan nhi quan tâm hỏi.

Tử Diệp vừa nghe thanh âm của Lan nhi, ôm cổ Lan nhi bi thương khóc to lên.

“Lan nhi, ta nên làm cái gì bây giờ a... Ô ô...” Tử Diệp khóc nói.

“Tiểu thư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đừng dọa Lan nhi” Lan nhi nhìn bộ dạng Tử Diệp, kích động nói.

Tử Diệp nâng khuôn mặt đầy nước mắt lên, thê thảm cười, nước mắt từ trong tiếng cười chảy xuống.

“Tiểu thư...” Lan nhi rất muốn biết là chuyện gì xảy ra, mở to hai mắt không thể tin được hỏi.

“Lan nhi... Ánh mắt... Ánh mắt ta vẫn không nhìn thấy... Ngày hôm qua Ngưu Thái y không phải nói hôm nay có thể nhìn thấy sao? Vì sao vẫn không nhìn thấy, vì sao cho ta hy vọng lại làm cho ta thất vọng...” Tử Diệp dùng chăn che lấy mặt khóc nói.

Lan nhi vừa nghe Tử Diệp nói như vậy cũng nóng nảy, dường như không thể tin được lấy tay lung lay trước mặt Tử Diệp.

“Vô dụng Lan nhi, ta căn bản không nhìn thấy” Tử Diệp nói .

“Tiểu thư, có thể người nóng vội quá hay không, Thái y nói là hôm nay, không chừng buổi chiều mới có thể nhìn thấy” Lan nhi không biết nói gì, chỉ có thể an ủi Tử Diệp.

Phong Lạc Hiên chấp tay sau lưng đi qua đi lại, nhóm Thái y quỳ xuống người người kinh hồn táng đảm, như ngồi trong hầm băng.

“Một đám thùng cơm, không phải thê son sắt nói có thể trị được sao, như vậy hiện tại người người đều không nói, tiếp tục nói xem, các người người người thật to gan, ngay cả trẫm cũng đều dám lừa! Trị không khỏi, các người đều sung quân đi biên cương cho trẫm” Phong Lạc Hiên trong cơn giận dữ nói.

Tử Diệp tựa như không nghe thấy, như một con rối gỗ ngồi ở một bên, nghe Phong Lạc Hiên răn dạy cùng thanh âm nhóm Thái y rùng mình.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần đã giúp tiểu thư xem qua mạch, quả thật đã không có vấn đề gì, mạch tượng ổn trọng, hữu lực, tỳ huyết cũng không còn, không có nguyên do gì mà vẫn không nhìn thấy” một Thái y cả gan nói.

“Đều xem trẫm là gốc tử à, dùng những lời này để qua loa tặc trách, mạch tượng ổn trọng, như vậy sao còn không nhìn thấy, vấn đề còn tra không được, trẫm lưu các người thì có lợi ích gì, người tới, đem bọn họ đi chém” Phong Lạc Hiên lớn tiếng nói.

Nhóm Thái y vừa nghe lời này đều trợn tròn mắt, vài người nhát gan thê nhưng đã hôn mê bất tỉnh, còn lại vài người cũng đổ mồ hôi lạnh nhỏ giọt, thường thường đem ánh mắt xin giúp đỡ phiêu hướng Tử Diệp.

“Hoàng Thượng, tử hình thì xin miễn đi, Tử Diệp không muốn bị người nói nhảm, để cho bọn họ ngẫm lại xem, xem thử có còn biện pháp khác hay không” Tử Diệp nói.

“Ai dám nói nhảm, trẫm liền chém kẻ đó” Phong Lạc Hiên khí phách nói.

“Hoàng Thượng...” Nhát thời ghen lời, Tử Diệp không biết nên nói cái gì cho phải.

Phong Lạc Hiên nhìn bộ dạng Tử Diệp, nhát thời mềm lòng, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn.

“Nếu Tử Diệp đều giúp các người cầu tình , mệnh các người trẫm tạm thời lưu trữ, nếu trẫm vẫn không nhìn thấy hiệu quả, giết không cần hỏi, ai cầu tình cũng vô dụng” !

Nhóm Thái y người người dập đầu tạ ơn, cũng đem ánh mắt cảm kích hướng Tử Diệp, chỉ là Tử Diệp không nhìn thấy.

“Tiểu thư, thân thể còn có chỗ nào không thoải mái hay không? Nếu có thì nói ra, lão phu mới có thể đúng bệnh hốt thuốc” Ngưu Thái y không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi.

“Thực xin lỗi, làm cho Ngưu Thái y khó xử , ta cũng không biết sao lại thế này, trừ bỏ vẫn nhìn không thấy thì thân thể cũng không có gì không thoải mái” Tử Diệp đáp.

“Tiểu thư có thể là có tâm lý chướng ngại không, mới làm cho không nhìn thấy, lão thần cũng xem qua mạch, thân thể tiểu thư không có gì khác thường, theo lý mà nói thì hẳn có thể nhìn thấy rồi chứ” Ngưu Thái y buồn bực nói.

Tử Diệp nhát thời ghen lời, cũng không biết nên giải thích như thế nào với Ngưu Thái y.

“Nếu tâm lý chướng ngại còn làm phiền Thái y ngẫm lại xem có biện pháp nào cứu trị không” Tử Diệp nói.

“Tâm bệnh vô dược khả y, chỉ có thể dựa vào thời gian, khi nào nghĩ thông suốt thì bệnh cũng tốt lên” Ngưu Thái y đáp.

“Tâm bệnh? . Thời gian mới là liều thuốc tốt nhất “ Tử Diệp thì thào nói.

114. Q.2 - Chương 114: Mù (20)

Từ khi biết ánh mắt Tử Diệp không có khả năng hồi phục thị lực, người trong Tử Diệp các đều hành động thật cẩn thận, sợ vạn nhất không cẩn thận một cái sẽ động chạm đến vết sẹo đau lòng của Tử Diệp.

Tâm tình Tử Diệp như rơi xuống đáy cốc, ai cũng không thèm nhìn, có đôi khi cùng Lan nhi nói hai ba câu, thời gian còn lại đều không nói một lời.

“Lan nhi, đem áo choàng lại đây, theo ta đi hoa viên một chút” Tử Diệp cùng Lan nhi nói.

“Được” .

Lan nhi nói xong thuận tay từ trên giường cầm lấy chiếc áo choàng, giúp đỡ Tử Diệp đi ra ngoài.

“Lan nhi, đưa ta đến hoa viên xong thì người trở về đi, không cần luôn ở bên ta, ta muốn yên tĩnh một chút, đừng để cho người khác đến quấy rầy ta, trời tối thì người lại đến tiếp ta” Tử Diệp nói.

“A? Tiểu thư một người ở lâu như vậy làm gì, nô tỳ rất lo lắng, hay là nô tỳ lưu lại với người đi” Lan nhi nói.

“Không cần, ta chỉ muốn một mình an tĩnh, trở về đi, ta sẽ không tự sát “ Tử Diệp thay Lan nhi đem suy nghĩ trong lòng nói ra.

“Vậy được rồi, tiểu thư người cẩn thận một chút” Lan nhi không tình nguyện nói.

“Ừm” .

Lan nhi rời đi, mỗi bước đi đều quay đầu nhìn Tử Diệp, sau đó mới quay đầu dứt khoát rời đi.

Gật Lan nhi rời đi xong, Tử Diệp mới thật cẩn thận quay đầu lại nhìn bóng dáng Lan nhi đang xa dần, ánh mắt có chút ướt át.

“Lan nhi, thực xin lỗi, Tử Diệp phải rời khỏi , không biết có còn cơ hội gặp lại hay không” Tử Diệp nhìn bóng dáng xa xa thấp giọng nói.

Lan nhi nhanh chóng rời khỏi hoa viên, mặc cho ai cũng không thể tưởng được một người mù hành động sẽ mau lẹ như vậy, chỉ thấy Tử Diệp quẹo trái rẽ phải chỉ chớp mắt thời gian trong hoa viên đã không còn nhìn thấy thân ảnh của Tử Diệp.

Cửa sau hoàng cung, một nha hoàn nhìn không bắt mắt đi tới, tay đang cầm một cái lệnh bài đối với thị vệ nói.

“Như thế nào? Các người thật to gan nhìn thấy lệnh bài còn không cho đi, chậm trễ chuyện của công chúa, các người có mấy cái lá gan tha thứ” Tử Diệp nghiêm khắc nói.

Bọn thị vệ người xem ta, ta xem người, cuối cùng vẫn đem cửa cung mở ra, Tử Diệp như một trận thanh phong phát qua cửa cung, tiếng đóng cửa trầm trọng ở sau lưng Tử Diệp vang lên.

“Ừm, thật khản trương, may mắn không bị phát hiện” Tử Diệp lầu bầu nói.

Tử Diệp quay đầu nhìn cửa cung đỏ thắm đã đóng chặt lại.

“Đi thôi, về sau sẽ không bao giờ bước vào cửa cung nữa bước nữa” .

Thời điểm Tử Diệp bước ra khỏi cửa cung xong Tử Diệp biết mình phải nhanh chóng rời đi, bởi vì không bao lâu nữa, trong cung nhất định sẽ hỗn loạn, nơi nơi tìm kiếm nàng, Tử Diệp quyết định ngay cả nhà cũng không trở về, trực tiếp đến Đông Phương khách sạn gặp tiểu Như, sau đó thẳng đến nơi Lạc Hàn.

Tử Diệp giấu diếm những người trong cung chuyện ánh mắt của mình, đêm trước ngày khôi phục thị lực Tử Diệp cũng đã có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy, ngày hôm sau đã khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là Tử Diệp biết nếu ánh mắt nàng hồi phục thị lực, Phong Lạc Hiên không có khả năng sẽ thả nàng rời đi, Tử Diệp chỉ

có thể tương kế tựu kế, làm bọn hán thả lỏng cảnh giác đối với mình, sau đó tìm cơ hội rời đi không bao giờ trở về nữa, mới có thể tránh thoát một kiếp này.

Trong lúc người trong cung còn không biết Tử Diệp đã rời đi, Tử Diệp đã thành công thoát thân.

Trong Đông Phương khách điểm, điểm tiểu nhị đang gấp một cái, canh giờ này ít khi có người đến ăn cơm hoặc ở trọ, cho nên vừa vặn có thể vụng trộm ngủ một chút.

Tử Diệp vừa vào cửa liền nhìn thấy điểm tiểu nhị đang gấp chuẩn bị chợp mắt, Tử Diệp lặng lẽ tiến lên, đối với quầy chính vỗ mạnh một cái, tiểu nhị sợ tới mức cơn buồn ngủ đều bay hết, giật mình mở to mắt, liền nhìn thấy Tử Diệp tựa tiểu phi tiêu nhìn mình.

“Là người” điểm tiểu nhị mở to hai mắt nhìn Tử Diệp, xoa nắn ánh mắt lại một lần nữa nhìn Tử Diệp.

“Là ta, làm sao vậy “Tử Diệp khó hiểu hỏi.

“Không có gì, chỉ là mấy ngày nay không thấy tới , còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người nữa chứ” điểm tiểu nhị bỗng nhiên có chút ngượng ngùng nói.

“Được rồi, ta đi lầu trên gặp chưởng quầy các người đây” Tử Diệp nói xong liền rời khỏi.

“Tiểu thư, chưởng quầy không có ở đây, rời khỏi khách điểm cũng đã một khoảng thời gian “ điểm tiểu nhị nói.

Tử Diệp dừng lại cước bộ, nhìn điểm tiểu nhị, đột nhiên hỏi:

“Chưởng quầy các người có nói đi nơi nào không”

“Không biết, chưởng quầy chỉ nói có chuyện phải rời khỏi một đoạn thời gian, a, đúng rồi, chưởng quầy còn nói, nếu tiểu thư đến, bảo ta đem phong thư này giao cho ngài” điểm tiểu nhị vừa nói vừa cúi đầu tìm kiếm thư tín chưởng quầy giao cho hán, thuận thế đưa cho Tử Diệp.

Tử Diệp nhanh chóng mở thư ra, giản lược nhìn sơ một chút, khi nhìn đến bốn chữ Lạc Hàn trúng độc, sắc mặt tái nhợt dọa người, không dám tin nhìn lại lần nữa.

Tử Diệp ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, môi run run nhìn điểm tiểu nhị nói:

“Tiểu nhị, lập tức chuẩn bị ngựa cho ta” .

Điểm tiểu nhị nhìn thấy sắc mặt Tử Diệp tái nhợt, không biết đã xảy ra chuyện gì, dựa theo phân phó của Tử Diệp, đem ngựa đã được tiểu Như chuẩn bị tốt giao cho Tử Diệp.

“Ngựa? Có, có, chưởng quầy đã sớm giúp tiểu thư chuẩn bị một con ngựa tốt” điểm tiểu nhị nói xong liền dẫn Tử Diệp đi lấy ngựa.

Tử Diệp hấp tấp hướng chuồng ngựa đi đến, theo phương hướng điểm tiểu nhị chỉ quả nhiên nhìn thấy một hân mã màu rậm nắng, Tử Diệp hai lời chưa nói, nhanh chóng chạy tới, nắm lấy dây cương một cái xoay người ngồi lên, nhanh chóng rời đi.

Điểm tiểu nhị mở to hai mắt không thể tin được, một nữ tử lại có kỹ thuật cưỡi ngựa giỏi như thế, chỉ trong nháy mắt, Tử Diệp đã biến mất dưới ánh mắt của tiểu nhị.

115. Q.2 - Chương 115: Rời Đi Kinh Thành (1)

Liều Như vì Tử Diệp chọn lựa quả nhiên là một con ngựa tốt, cả thân tản ra hơi thở bá vương, tứ chi hữu lực, tiếng ngựa hí bay xa, trong đầu Tử Diệp giờ phút này trống rỗng chỉ còn lại bốn chữ Lạc Hàn trúng độc, tình hình cụ thể có chút xấu, Tử Diệp chỉ có một mục đích, đó là nàng phải chính mắt nhìn thấy Lạc Hàn, vó ngựa đi qua một trận bụi đất bay lên, người qua đường đều tránh đi.

“Mau mở cửa thành, có việc gấp cần ra khỏi thành” Tử Diệp còn chưa tới cửa thành, một tay cầm lấy dây cương, một tay giơ lệnh bài lên cao hô.

Đám thủ vệ nhìn thấy lập tức mở cửa thành ra, cửa thành còn không có hoàn toàn mở ra, người ngựa trong nháy mắt đã lao qua, tốc độ cực nhanh, chờ đám thủ vệ phục hồi tinh thần lại làm sao còn nhìn thấy bóng người.

Ở trong cung mấy ngày nay tin tức đến tai Tử Diệp bé tắc không ít, ít nhất hiện tại Tử Diệp cũng không biết phương hướng chỗ Lạc Hàn cụ thể ở nơi nào, nhưng từ nhỏ đối với một chút thông tin về phương hướng, địa thế cũng biết cụ thể, nghĩ đến việc hiện tại tiểu Như đang ở bên cạnh Lạc Hàn, lo lắng trong lòng cũng thả lỏng không ít, Tử Diệp biết tiểu Như tự tiện chủ trương đều là vì nàng, Tử Diệp rất cực hiểu được, hôm ấy tiểu Như vào cung không phải báo tin vui mà là báo tin dữ cho nàng, nhưng khi nhìn thấy hai mắt nàng đã mù, tiểu Như mới quyết định không có đem tình hình thực tế nói ra, mà tự mình lựa chọn đi thay Tử Diệp.

Tử Diệp cách kinh thành càng ngày càng xa, mà lúc này Lan nhi lại ở trong hoa viên sốt ruột tìm kiếm Tử Diệp.

Lan nhi cấp bách sắp khóc, cơ hồ đã tìm khắp ngõ ngách trong hoa viên vẫn không thấy thân ảnh Tử Diệp.

“Tiểu thư, người ở đâu, van cầu người, đừng tìm Lan nhi để chơi trò này nữa, một chút cũng không vui tí nào” Lan nhi sốt ruột nói.

Lan nhi vẫn chưa từ bỏ ý định tìm kiếm khắp các ngõ ngách, cho đến mặt trời chiều ngã về tây, Lan nhi mới xác định Tử Diệp thật sự đã mất tích trong hoa viên này.

“Lan nhi, tìm được không ?” Người trong Tử Diệp nhìn thấy Lan nhi trở về đều vây lên hỏi.

Lan nhi không nói gì, ảm đạm lắc đầu, lông mày rơi lệ.

“Không thể đợi lát nữa, việc này phải lập tức bẩm báo Hoàng Thượng, tiểu thư nếu xảy ra việc gì chúng ta cũng không thoát được can hệ” một nha hoàn nói.

“Đúng đúng đúng, Lan nhi, việc này hiện tại chỉ có thể nói cho Hoàng Thượng, dấu điểm không được “ một nha hoàn khác nói.

“Nếu không, chúng ta lại đi tìm xem, có lẽ tiểu thư lạc đường, chắc đang sốt ruột chờ người đi tìm nàng” Lan nhi nói.

“Bầu trời cũng sắp tối đen, bằng năng lực của vài người chúng ta sẽ tìm không thấy, đi nói cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng khẳng định sẽ phái người đi tìm, như vậy cơ hội tìm được sẽ lớn hơn chút, cùng lắm thì chúng ta bị phạt một chút” một nha hoàn quyết miệng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, Lan nhi, vẫn nên đi nói cho Hoàng Thượng đi, người đi nói cho Hoàng Thượng, khả năng sẽ xem mặt mũi của tiểu thư không trừng phạt chúng ta đâu” một nha hoàn khác xen mồm nói.

“Được rồi, các người đi trước tìm xem, ta đi tìm Hoàng Thượng” Lan nhi nói xong nhanh chóng đi tìm Hoàng Thượng.

“Cái gì? Một người sống sao lại ở trong hoa viên không thấy tăm hơi? “Phong Lạc Hiền lửa giận nhìn Lan nhi đang quỳ trên mặt đất.

“Là nô tỳ đáng chết, không ở cùng tiểu thư, xin Hoàng Thượng mau nhanh phái người đi hoa viên tìm người đi” Lan nhi cúi đầu nói.

“Tìm được xem như mạng người lớn, tìm không ra người chết mười lần cũng không giảm hận “ Phong Lạc Hiền tức giận mủi phần nói.

“Dạ, Dạ, là nô tỳ đáng chết, nô tỳ tự nguyện bị phạt” Lan nhi tiếp tục đung đầu nói.

“Hừ” Phong Lạc Hiền tức giận hừ một tiếng, xoay người vội vàng rời đi.

Bóng đêm đã hoàn toàn bao trùm, trong hoa viên mỗi người đều cầm đèn lồng, chụm ba tụ năm ở trong hoa viên tìm kiếm.

Lúc này Tử Diệp cỡi ngựa không ngừng nghỉ trong đêm, không có một chút bộ dạng mỏi mệt, cũng không biết trong cung hiện tại so với hỗn loạn còn loạn.

116. Q.3 - Chương 116: Rời Đi Kinh Thành (2)

Từ đêm tìm đến sáng, lại từ sáng tìm đến đêm, lại từ đêm tìm đến sáng, không biết mệt mỏi tìm kiếm .

Mỗi người đều mang một con mắt đỏ ửng, nhưng Hoàng Thượng không cho dừng lại, ai cũng không dám nhàn hạ, không biết mệt mỏi tìm một lần lại một lần.

“Vẫn không có một chút tin tức sao” Phong Lạc Hiên lấy tay xoa nén mày hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, đã tìm một ngày hai đêm rồi, nơi nên tìm cũng tìm hết một lượt, chỗ có nước cũng cho người tìm qua, vẫn không có tìm được” Lưu Tuyên khúm núm trả lời.

“Đều là một đám phế vật, ngay cả một người sống mà cũng tìm không thấy, tiếp tục tìm, cho đến tìm được mới thôi” Phong Lạc Hiên nói.

“Nhưng mà, Hoàng Thượng... Vài ngày rồi bọn họ không có nghỉ ngơi ...” Lưu Tuyên nói.

Phong Lạc Hiên chợt mở mắt ra, nhìn Lưu Tuyên, ánh mắt lạnh băng giống như có thể đem người đông lạnh, Lưu Tuyên sợ hãi quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên, đi theo bên người Phong Lạc Hiên lâu như vậy , Lưu Tuyên biết lần này Phong Lạc Hiên đã hoàn toàn tức giận .

“Bọn họ không có nghỉ ngơi! Trẫm không phải cũng không có nghỉ ngơi sao” Phong Lạc Hiên lớn tiếng nói.

“Dạ, dạ...” Lưu Tuyên trả lời.

“Trẫm cũng không tin, một con người lớn sống sờ sờ như thế lại tự nhiên biến mất, thủ vệ canh cửa cung nói như thế nào” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Bẩm Hoàng Thượng, theo báo, bọn họ không phát hiện có nữ tử nào ra cửa cung, nhưng có một nha hoàn từng xuất môn giúp công chúa đi ra ngoài mua chút thứ, cái khác thì không có” Lưu Tuyên trả lời.

“Nha hoàn kia đã trở lại chưa” Phong Lạc Hiên hỏi.

“Chuyện này không biết, nếu không, lão nô đến hỏi công chúa” Lưu Tuyên hỏi.

Phong Lạc Hiên mỗi một lúc lắc tay.

Một người mù không nhìn thấy rốt cuộc làm sao có thể rời đi, sao có thể ở trong cung đột nhiên biến mất không thấy, Phong Lạc Hiên vắt hết óc cũng nghĩ không ra vấn đề rốt cuộc ra ở nơi nào.

“Lưu Tuyên cho bọn họ đình chỉ đi, đem mọi người trong Tử Diệp các kêu lên đây cho trẫm, trẫm có việc muốn hỏi bọn họ” Phong Lạc Hiên phân phó nói.

Lưu Tuyên phụng mệnh vội vàng rời đi, trong hoa viên vẫn từng đám chum ba tụ năm không ngừng tìm kiếm .

Tất cả mọi nô tỳ thủ vệ trong Tử Diệp các toàn bộ đều quỳ gối trước mặt Phong Lạc Hiên, người người căng căng chiến chiến, mồ hôi lạnh ứa ra, bọn họ biết lần này là đại họa mất đầu .

“Chủ tử các người hiện tại không thấy , các người nói xem trẫm nên xử lý các người như thế nào đây” Phong Lạc Hiên trên cao nhìn xuống bọn họ hỏi.

“Nô tỳ đáng chết, mặc cho Hoàng Thượng xử phạt” một đám người dập đầu nói.

“Bẩm Hoàng Thượng, là nô tỳ không có xem chừng kĩ tiểu thư ,bọn họ không có quan hệ, xin Hoàng Thượng thứ tội” Lan nhi dập đầu giải thích nói.

“Trẫm còn chưa có xử phạt người, người lại dám thay bọn họ xin khai ân” Phong Lạc Hiên nhìn Lan nhi nói.

“Là lỗi của Lan nhi “ Lan nhi nói.

“Được, người đã nghĩ muốn bị phạt như vậy, trẫm sẽ thanh toán người”

“Người tới , đem Lan nhi áp giải đến đại lao tạm thời giam giữ, khi nào nhìn thấy chủ tử các người, thì mới đem người phóng xuất, những người khác phạt hai mươi đại bản “ Phong Lạc Hiên nói.

Rời xa kinh thành Tử Điện cũng không biết mọi việc phát sinh trong cung, tuy rằng biết Phong Lạc Hiên sẽ hành động, nhưng Tử Điện thật không ngờ Phong Lạc Hiên sẽ nghiêm trị Lan nhi, nhiều năm sau, hai mắt tràn ngập cửa hận của Lan nhi làm cho Tử Điện đêm không thể ngủ yên.

Thiếu Tử Điện, Phong Lạc Hiên cảm thấy trên người tựa như đã đánh mất cái gì trọng yếu lắm, trước kia, mặc cho Tử Điện không thương hân, ít nhất có thể mỗi ngày có thể nhìn thấy nàng, nhưng hiện tại chỉ có thể tưởng niệm, trong lòng một lần lại một lần nhớ lại thân ảnh ngày xưa của Tử Điện .

“Tử Điện người rốt cuộc ở nơi nào ? Nói cho trẫm được không ?” Phong Lạc Hiên nhìn vàng trăng trên bầu trời lấm bầm nói.

Trải qua vài ngày đi ngựa không ngừng nghỉ, Tử Điện rốt cục cũng tới giới tuyến quan nội cùng tái ngoại, liếc nhìn nguyên dã mờ mịt xa xôi không thấy biên, Tử Điện đánh mất ý niệm đi tiếp trong đầu, liên tục bốn tuần vài ngày, Tử Điện ngồi ở trên ngựa cả người mệt mỏi rã rời, lúc này thậm chí phải nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai tiếp tục đi tiếp.

Nhìn thấy cách đó không xa có một khách điểm, Tử Điện không chút do dự hướng khách sạn đi đến.

117. Q.3 - Chương 117: Rời Đi Kinh Thành(3)

Khách điểm rất lạnh, chỉ có ít ỏi vài người, Tử Điện vẫn đi vào, tất cả ánh mắt mọi người xoát một cái đều tập trung trên người nàng, Tử Điện xem nhẹ tiến đến quầy tiền.

“Tiểu nhị, còn phòng trống không, bổn cô nương muốn phòng tốt nhất” Tử Điện lạnh lùng nói.

Tiểu nhị từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, bối rối gật đầu, cung kính nói, có, có...

Tử Điện hai lời chưa nói xoay người hướng trên lầu đi lên, xem nhẹ từng đạo ánh mắt làm cho người ta bất an.

“Đại gia ta vào Nam ra Bắc còn không có gặp qua con nhóc nào đẹp như vậy” một người trong khách điểm nói.

“Đúng vậy, thật sự là con nhóc làm cho người ta phải suy nghĩ xấu xa a, cũng không biết kẻ nào sẽ có phúc khí tốt như vậy, đến tiêu thụ a, thật sự là hoa mẫu đơn hạ phạm, thành quỷ cũng phong lưu” tên còn lại phụ họa nói.

Nói xong làm ọi người quanh đó ồn ào cười to.

Nhưng cũng chỉ cười cười, ai cũng không dám tùy tiện tiến đến.

Tử Điện lặng lẽ ngồi ở bên giường chậm rãi nhớ lại, thế nhưng trong đầu tất cả đều là bóng dáng Lạc Hàn, nghĩ đến Lạc Hàn bị thương mà mình lại không ở bên cạnh chăm sóc, trong lòng từng đợt đau đớn.

Có lẽ đã lâu không có thả lỏng mình như vậy, Tử Điện trong khoảnh khắc liền ngủ say.

Bầu trời mệnh mông sáng lên một tầng bụi nhợt nhạt.

Tử Điện đã sớm đứng dậy rửa mặt chải đầu, xoay người trong nháy mắt từ nữ tử kinh diễm đã lột xác thành một nam nhân tướng mạo anh tuấn cũng không kém phần nho nhã.

Đi ra khách sạn, một hồi khói bụi, người đã sớm biến mất ở cuối chân trời.

Một trận ho khan kịch liệt, Lạc Hàn vội vàng lấy ra một khối khăn tay che miệng, một đóa hoa huyết yêu điểm nở rộ ở trên khăn tay trắng thuần, ẩn ẩn trong mùi thơm ngát lại bí mật mang theo nhẹ mùi máu tươi.

Mỗi một tựa vào trên tường, sắc mặt tái nhợt khô vàng, như là bệnh nhân hấp hối.

Tiểu Như đứng phía sau Lạc Hàn, nhìn bộ dạng Lạc Hàn, tâm cũng đi theo từng đợt ho khan không ngừng run run , ánh mắt lo lắng nhìn Lạc Hàn.

Cảm giác được ánh mắt tiểu Như luôn luôn đặt trên người mình, Lạc Hàn cảm thấy ấm áp.

“Tiểu Như, đi làm việc của người đi, không cần canh giữ ở đây, không có việc gì “ Lạc Hàn suy yếu nói.

“Nô tỳ không đi, nô tỳ nhất định phải thay tiểu thư bảo vệ Vương gia , Vương gia yên tâm, nô tỳ chỉ đứng ở chỗ này, sẽ không quấy rầy ngài nghỉ ngơi “ tiểu Như vội vàng nói.

“ làm khó người” .

“Là việc nô tỳ phải làm “Tiểu Như thụ sủng nhược kinh nói.

“Tiểu Như, nếu có một ngày ta mất đi, thay ta bảo vệ tốt tiểu thư nhà người” Lạc Hàn thấp giọng lẩm bẩm nói.

Tiểu Như không nói gì, nước mắt lại mau chóng rơi xuống, răng gắt gao cắn môi không cho phát ra thanh âm.

Trong mắt lơ đãng chảy ra ưu thương mặc cho ai nhìn vào cũng sẽ tan nát cõi lòng.

Lạc Hàn biết thân thể mình vẫn không tốt, vì không muốn Tử Diệp lo lắng, hấn cố ý ngụy trang chính mình, nhưng lần trúng độc này đã làm cho thân thể hấn luôn suy yếu lại họa vô đơn chí.

Lạc Hàn có bí mật không ai biết, đó là hy vọng có một ngày hấn vừa cảm giác tỉnh lại, Tử Diệp sẽ đứng bên cạnh hấn, cho dù có chết cũng cam tâm tình nguyện, có lẽ ngay cả Lạc Hàn cũng không biết hấn đã yêu Tử Diệp sâu như vậy, sâu đến cốt tủy, sâu đến tận máu...

Tử Diệp cưỡi ngựa không ngừng nghỉ hướng đến nơi Lạc Hàn, Lạc Hàn tựa hồ có cảm ứng, mỗi một nhắm mắt lại, trong mộng, hấn thấy Tử Diệp cười một con khoái mã đang chạy tới bên hấn.

118. Q.3 - Chương 118: Rời Khỏi Kinh Thành (4)

Tử Diệp một thân nam trang giống như cơn gió nhỏ bay nhanh qua vùng dã nguyên, nàng bức thiết muốn biết tình trạng của Lạc Hàn, ánh mắt vội vàng dù là ai nhìn cũng đau lòng.

Trong quân trường

Tiểu Như lấy một chậu nước rửa mặt lạnh lẽ đặt ở bên giường Lạc Hàn, tiểu Như không có phá nhiễu Lạc Hàn nghỉ ngơi mà đứng ở đằng kia lẳng lặng chờ đợi Lạc Hàn tỉnh lại.

“Khụ... Khụ...” Lạc Hàn vừa ngồi dậy thì một trận ho khan kịch liệt.

Tiểu Như vội vàng đem ống nhỏ đưa tới bên giường Lạc Hàn bên giường, cung kính lấy tay cầm.

“Khụ... Khụ...” Âm thanh ho khan làm cho tiểu Như khó chịu, theo thanh âm ho khan chấm dứt, trong ống nhỏ nhiều thêm một chút màu đỏ máu.

“Vương gia...” Tiểu Như sợ hãi hô.

“Đem ra ngoài đi...” Lạc Hàn nhắm chặt hai mắt, hai tay suy yếu ý bảo tiểu Như đem ống nhỏ đi ra.

Trong cơn mồi mết Lạc Hàn thấy Điệp nhi đang hướng về hắn chạy tới.

Trải qua một đường xóc nảy Tử Điệp rốt cục cũng tới được biên cương, nhưng cũng không tùy tiện đi qua, bởi vì thời điểm này đi qua khẳng định sẽ bị người phát hiện, bị xem trở thành ngoại nhân mà đánh chết.

Đến một con sông nhỏ, Tử Điệp nhảy xuống ngựa, dùng nước trong tẩy trừ hai má đã có chút ngăm đen, giống như sợ bị người nhìn thấy, Tử Điệp lại ở trên mặt bôi lunh tung chút bụi, thế này mới thật cẩn thận tiến về phía trước.

Lam Vân Lỗi đang ngồi ở trong quân trường vì chiến sự mà phát sầu, trước kia đều cùng Lạc Hàn thương lượng kế sách, hiện tại Lạc Hàn bởi vì có bệnh trong người nên đã bị tụt lại ở phía sau đội ngũ, muốn tìm người thương lượng quả thực là chỉ nói nhảm mà thôi.

Trong lúc Lam Vân Lỗi đang vì quốc sự mà không thể ngủ ngon, bên ngoài quân trường truyền đến thanh âm thông báo.

“Báo cáo tướng quân, bên ngoài có một kẻ tự xưng tiên nhân có việc muốn gặp người” .

“Không gặp” Lam Vân Lỗi lời ít mà ý nhiều cự tuyệt.

“Nhưng mà... Nhưng mà...” Binh lính áp ứng không biết nên nói như thế nào mới tốt.

“Bất kể là cái gì, đều đem ra nói rõ ràng cho ta ” .

“Tướng quân... Hắn nói nếu người không gặp hắn, người sẽ hối hận ...” Binh lính ấp a ấp úng nói.

“Hắn còn nói thêm gì...” Lam Vân Lỗi vội vàng hỏi, bởi vì lúc này trong đầu Lam Vân Lỗi bỗng nhiên thoáng hiện một người, trực giác nói cho hắn, người này là người hắn quen thuộc, chẳng những quen thuộc lại có quan hệ phi thường chặt chẽ.

“Hắn còn nói hắn biết người hiện tại đang vì sự tình gì mà phát sầu” binh lính nói xong câu đó không dám nhìn ánh mắt Lam Vân Lỗi, vội vàng cúi đầu.

“Ha ha... , có cá tính, gọi hắn tiến vào, bản tướng quân thật muốn biết, là dạng người thế nào mà dám nói mạnh miệng như thế” .

Lam Vân Lỗi cất tiếng cười to làm cho binh lính thông báo hoàn toàn hồ đồ , nguyên bản hắn nghĩ tướng quân nghe xong những lời này chắc chắn giận dữ , nhìn thấy Lam Vân Lỗi cười to, binh lính thông báo càng hồ đồ.

Nhìn thấy binh lính rời đi, khoe miệng Lam Vân Lỗi vẫn giương cao như cũ.

Sẽ là người nào đây? Là muội muội tinh linh của ta sao, Lam Vân Lỗi bức thiết muốn chứng thật ý nghĩ trong lòng hắn.

“Báo cáo tướng quân, người đã mang đến ” .

Lam Vân Lỗi vội vàng xoay người, ánh vào mắt là gương mặt qua đổi bình thường, Lam Vân Lỗi có chút thất vọng nhưng cũng không hiện lên trên mặt, trên mặt nhất thời đã không còn tươi cười vừa rồi mà thay thế bằng khuôn mặt băng sương.

“Chính là người muốn gặp bản tướng quân” ?

Vân Lỗi thần nhiên hỏi.

“Dạ” .

Một chữ trả lời vô cùng đơn giản làm cho Lam Vân Lỗi có chút mất hứng.

“Nghe nói người biết bản tướng quân đang vì chuyện gì mà phát sầu, người chẳng lẽ là giun đũa trong bụng bản tướng quân sao?”

“Không phải, nhưng ta biết tướng quân đang vì chuyện gì phát sầu” .

“Ồ, phải không? Nói lý do của người xem” Lam Vân Lỗi tựa tiếu phi tiếu hỏi.

“Muốn biết sao? Có thể, bắt quá ta chỉ muốn cùng một mình tướng quân người đàm luận mà thôi...” .

Lòng hiếu kỳ của Lam Vân Lỗi bị gọi lên, hẳn muốn biết đến tột cùng là dạng người nào dám dùng ngữ khí như vậy cùng hắn nói chuyện.

“Được, không thành vấn đề, bắt quá, nếu các hạ trả lời không làm bản tướng quân vừa lòng, có thể có đến mà không có về !”

Lam Vân Lỗi vung tay lên, mọi người trong nội trướng đều lui ra bên ngoài, như vậy cho dù người này là thích khách cũng đừng mơ tưởng thành công đào thoát.

“Hiện tại có phải có thể nói rồi hay không “ Lam Vân Lỗi đứng ở phía sau nói.

Người nọ một lúc lâu cũng không nói gì mà chỉ lẳng lặng đứng ở đằng kia.

“Sao lại không nói , có phải đang muốn tìm lí do thoái thác có lệ cho bản tướng quân không” Lam Vân Lỗi đoán hỏi.

“Hừ, ta căn bản không cần cái lí do thoái thác gì, lừa người còn không dễ dàng” .

“Người là...” Lam Vân Lỗi tâm bình tĩnh không chịu khổng chế nhảy dựng lên.

“Ta chính là người trong lòng người ngời” .

Tử Diệp xoay người đem tấm da mặt chậm rãi tháo xuống, ánh vào trong mắt Lam Vân Lỗi là khuôn mặt quen thuộc.

Lam Vân Lỗi vừa định lớn tiếng trách cứ Tử Diệp, lại sợ người bên ngoài nghe được vọt vào, vội vàng đem thanh âm áp chế xuống.

“Tử Diệp, trước kia ca mặc kệ người chơi trò gì ta cũng đều dung túng người, nhưng lần này người rất không ngoan, quân đội không phải là nơi nữ tử có thể đến” .

“Ca, ta không phải đến chơi đùa, ta nghĩ người biết vì sao ta đến” Tử Diệp có chút thất vọng nói.

“Biết là một chuyện, người đến đây nếu có cái gì không hay xảy ra, về nhà ta phải nói sao với cha mẹ, người rất tùy hứng “ .

“Ca, lúc này người cũng dung túng ta đi có được không, ta chỉ muốn nhìn hắn một cái, hẳn không có việc gì, ta sẽ trở về” Tử Diệp có chút vô lí nói.

“Người... Thật không biết nên làm sao với người, nếu đã đến đây, vậy người nhất định phải nghe ta , từ giờ trở đi từng bước đi của người cũng không được rời khỏi tầm mắt của ta” .

Lam Vân Lỗi uy hiếp Tử Diệp .

“Được, ta cam đoan không gây chuyện” .

“Tốt lắm, hiện tại mau đem mặt nạ mang vào, nhớ kỹ, ở đây một ngày thì một ngày cũng không được cho người khác thấy mặt” Lam Vân Lỗi dặn dò Tử Diệp.

Tử Diệp nghe Lam Vân Lỗi nói xong liền đem tấm da mặt lại một lần nữa mang vào, hé ra khuôn mặt thường thường phàm phàm với một đôi mắt đầy cơ trí.

119. Q.3 - Chương 119: Gặp Lại (1)

Từ sau khi Tử Diệp đến quân doanh vẫn đi theo bên người Lam Vân Lỗi, trên danh nghĩa là hộ vệ bên người Lam Vân Lỗi, tất cả mọi người trong quân doanh đều không rõ, tướng quân bọn họ sao có thể để một người thể trạng gầy yếu làm hộ vệ bên người, ai cũng không phục nhưng cũng không có ai dám nói gì.

Tử Diệp biết suy nghĩ trong lòng những người này, chỉ có thể ở trong lòng cười khổ một phen.

Trong quân trường Tử Diệp ngồi đối diện Lam Vân Lỗi, yên lặng uống trà, thường thường đem ánh mắt đặt ở trên người Lam Vân Lỗi.

“Được rồi, không cần nhìn chăm chăm ta như vậy, nói đi, có chuyện gì cần ca ca ta làm , cứ việc nói” .

Lam Vân Lỗi bị Tử Diệp nhìn cả người không được tự nhiên, đành phải ra lời phá thế giằng co trước.

“Ca, ta biết hiện tại nói lời này có vẻ hơi lỗi thời, nhưng ta muốn vụng trộm nhìn hắn một cái, chỉ cần hắn không có việc gì ta lập tức trở về, cam đoan ai cũng không biết” .

Tử Diệp nói xong dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lam Vân Lỗi.

Lam Vân Lỗi biết Tử Diệp khẳng định sẽ nói chuyện này, cố chấp lắc lắc đầu, đơn giản phun ra hai từ.

“Không được” .

“Ca” .

Tử Diệp không thuận theo hô.

“Đừng nói nữa, việc này không thương lượng, ta sẽ không cho ngươi đi mạo hiểm , sớm chết tâm này đi” .

Lam Vân Lỗi uy hiếp nói,

“Vì sao? Ngươi hắn là biết ta không ngại vạn dặm xa xôi tới nơi này là vì chuyện gì” .

Tử Diệp chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói.

“Tử Diệp, ngươi hiện tại không phải tiểu hài tử , tình huống trước mắt này ngươi cảm thấy thích hợp để đi sao? Hiện tại quân tình mới là vấn đề mọi người quan tâm nhất, hiện tại nói đến nhi nữ tình trường có phải có chút quá mức hay không ?”

Lam Vân Lỗi hơi có chút bất đắc dĩ nói.

Tử Diệp lập tức nghe ra manh mối trong lời nói của Lam Vân Lỗi.

“Ca, có phải nếu ta giúp ngươi thành công đánh bại người man di thì ngươi sẽ cho ta đi thấy hắn không” ?

Tử Diệp khẩn cấp hỏi.

“Nếu đẹp xong, không chỉ là ngươi, mọi người chúng ta cũng đều đi về gặp hắn ” .

“Được, ta giúp ngươi” .

“Biện pháp gì” ?

Lam Vân Lỗi hỏi.

“Cái này không cần ngươi quan tâm , ta biết nên làm sao, yên tâm đi, ta nhất định sẽ thành công ” .

Tử Diệp đối mặt Lam Vân Lỗi thề son sắt.

“Ca, ngươi hiện tại đem tình huống trước mắt đại khái thương hợp với ta một chút, sau đó chúng ta ngồi xuống thương thảo một ít vấn đề, vô luận như thế nào ta nhất định phải thành công” .

“Ngươi có phải rất nóng vội hay không, đánh giặc không phải trò đùa, hướng hồ ngươi dựa vào cái gì làm cho ta tin tưởng ngươi” ?

Lam Vân Lỗi cố ý dùng ánh mắt khinh thường xem xét Tử Diệp.

“Một hồi nữa ta sẽ khiến cho ngươi biết ngươi đã xem nhầm người “ .

Lam Vân Lỗi không phải không muốn tin thực lực của Tử Diệp, hắn chỉ là không muốn Tử Diệp quá mức mệt nhọc, cố ý kích thích để nàng sớm buông tha.

Nhìn biểu tình nghiêm túc của Tử Diệp, Lam Vân Lỗi đem bản đồ trên bàn mở ra, cẩn thận đem tình huống nói cho Tử Diệp.

Nghe Lam Vân Lỗi giảng giải, nhất thời một cái diệu kế ở trong đầu Tử Diệp nhanh chóng hình thành.

120. Q.3 - Chương 120: Gặp Lại (2)

Tin tức Lam Vân Lỗi đại phá quân địch rất nhanh truyền đi các nơi, Lạc Hàn nghe tin tức xong khuôn mặt tái nhợt mới hiện lộ một chút mỉm cười.

“Tiểu Như thay ta đem phong thư này bảo binh lính ra roi thúc ngựa đưa đến trạm dịch, đem tin tức tốt này trình báo lên Hoàng Thượng” .

Lạc Hàn nằm trên giường tâm tình sung sướng nói.

Lạc Hàn rất cao hứng , bởi vì Vân Lỗi đã bại quân địch cũng có nghĩa là có thể khải hoàn hồi hương, nghĩ đến việc có thể lại nhìn thấy Tử Diệp, Lạc Hàn cảm thấy cả người tràn ngập sức sống, cứ như thân thể trước nay chưa từng suy yếu.

Tiểu Như nhìn sắc mặt Lạc Hàn biết trong lòng hẳn đang cao hứng , tiểu Như cũng thay Tử Diệp cao hứng, bởi vì rốt cục mây mù cũng tản ra trả lại bầu trời xanh.

“Vương gia, chúng ta có phải rất nhanh sẽ về nhà hay không a” tiểu Như cao hứng hỏi, nghĩ đến việc gặp lại Tử Diệp, tiểu Như liền kích động không thôi.

“Đúng vậy, hẳn là sẽ nhanh, chúng ta cùng Lam tướng quân hội hợp là có thể đi trở về” .

Lạc Hàn chậm rãi nói.

“Thật sự? Thật quá tốt, Vương gia rốt cục có thể nhìn thấy tiểu thư , tiểu thư biết được tin tức này nhất định sẽ cao hứng lắm đây ” .

Tiểu Như hoa chân múa tay vui sướng nói.

“Đúng vậy, tin tức này nàng hẳn sẽ sớm biết ” .

“Vương gia, trong khoảng thời gian này người nhất định phải dưỡng thân thể thật tốt, ta không muốn tiểu thư lo lắng cho người” tiểu Như lải nhải nói.

Tiểu Như muốn đem chuyện Tử Diệp không nhìn thấy nói cho Lạc Hàn, nhưng mỗi lần đến bên miệng đều cố nuốt xuống lại, nàng không dám tưởng tượng nếu Lạc Hàn biết việc này sẽ có hậu quả thế nào.

“Tiểu Như phát gốc cái gì? Phù ta đi ra ngoài một chút đi” Lời nói của Lạc Hàn đem tiểu Như đang thần du kéo về hiện thực.

Tiểu Như cẩn thận giúp đỡ Lạc Hàn, xa xa nhìn lại tựa như một bức phong cảnh không trọn vẹn, trong duy mỹ lộ ra thê lương.

Mà ở một chỗ khác, Tử Diệp một thân nam trang đứng trên núi cao ngoài quân trướng, giống như bức tượng điêu khắc chỉ lẳng lặng đứng.

Lam Vân Lỗi không biết khi nào đã lặng lẽ đứng phía sau Tử Diệp, thở dài hơi hơi lắc đầu.

“Ca, đã đến lúc chúng ta xuất phát...” Tử Diệp nhẹ giọng hỏi vấn đề trong lòng mình bức thiết.

“Nhanh thôi, thu thập xong lập tức xuất phát” .

Lam Vân Lỗi đơn giản trả lời.

“Ca, người nói ta ăn mặc một thân này hẳn có thể nhận ra ta không” Tử Diệp hỏi Vân Lỗi ở phía sau.

“Nha đầu nghĩ cái gì đâu, hẳn sẽ nhận ra người, mặc kệ người giả dạng thế nào” .

Tử Diệp quay đầu nhìn ca ca của mình, nhẹ nhàng cười, như nụ hoa nở rộ.

“Ta chỉ biết hẳn nhất định có thể nhận ra ta” .

“Ca, chúng ta đi trước được không, chúng ta không đi cùng đội ngũ, chỉ hai chúng ta, ta muốn cho hấn kinh hỉ, được không ?” Tử Diệp quần quít lấy cánh tay Vân Lỗi làm nũng, không còn hiên ngang như ngày xưa.

Vân Lỗi nhẹ nhàng mặc niệm, nữ nhân chung quy vẫn là nữ nhân.

Lam Vân Lỗi không xoay chuyển được Tử Diệp, đành phải theo ý nàng, quần áo hai người đơn giản , cỡi một con tuấn mã thẳng hướng đến chỗ Lạc Hàn.

Tưởng niệm qua đi đó là vô chừng thống khổ, Tử Diệp đã không chịu nổi dày vò như vậy, nàng muốn bay nhanh đến bên người Lạc Hàn, nhào vào cái ôm ấp thân quen kia, nhẹ nhàng nói tiếng nhớ người , là tâm nguyện lớn nhất trước mắt Tử Diệp.

Bất tri bất giác thu qua ,đông đến.

Một đám chim nhạn sắp thành chữ tường bay về phía nam, trong đầu Lạc Hàn là thanh âm tưởng niệm đang gào thét.

“Tử Diệp nhất định phải chờ ta, lần này ai cũng đừng mơ tưởng đem chúng ta tách ra, những ngày sống còn lại được làm bạn với người là tâm nguyện lớn nhất của ta” .

Lạc Hàn dang hai tay mở rộng hướng chân trời, cánh tay như chong chóng đón chiều gió, chỉ dẫn Tử Diệp bay tới.

121. Q.3 - Chương 121: Gặp Lại (3)

Gió đông đầu mùa ở bên tai Tử Diệp vù vù thổi qua, lúc này Tử Diệp một chút cũng không có cảm giác rét lạnh, trong lòng là sốt ruột trước nay chưa từng có bởi vì muốn lập tức nhìn thấy Lạc Hàn, nhìn quân trưởng trước mắt dần dần rõ ràng, Tử Diệp bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc quá độ, thoải mái một chút tưởng niệm trong lòng.

Lam Vân Lỗi theo phía sau, nhìn bộ dáng sốt ruột của Tử Diệp không khỏi lắc đầu cười ra tiếng.

Trong quân trưởng, Lạc Hàn ngồi bên ngoài hứng ánh nắng đã không còn ảm áp, trên người khoác tấm thảm thật dày, tiểu Như cung kính đứng ở phía sau.

Lạc Hàn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tiểu Như vội vàng lấy khăn tay đưa cho Lạc Hàn, chắc là do trời lạnh nên làm cho thân thể Lạc Hàn càng suy yếu, tiểu Như thu hết vào trong mắt nhưng cũng bất lực, chỉ có thể cố gắng chiếu cố Lạc Hàn, bởi vì tiểu Như biết chỉ có Lạc Hàn mới là hạnh phúc lớn nhất kiếp này của Tử Diệp, nàng không dám tưởng tượng nếu bọn họ không được ở bên nhau sẽ vượt qua những ngày còn lại thế nào.

Lạc Hàn lấy tay nhẹ nhàng ôm ngực đau đến không còn cảm giác, Lạc Hàn biết trong cơn đau này rõ ràng không chỉ vì thân thể, càng nhiều là do tưởng niệm dày vò.

“Tiểu Như, tiểu thư nhà người có khỏe không” ?

Lạc Hàn nhẹ giọng hỏi, cũng không quay đầu nhìn tiểu Như.

“Tốt lắm, sẽ chờ người trở về” .

Tiểu Như tiếng nhỏ như muỗi kêu trả lời. Tiểu Như không biết nên giải thích với Lạc hàn thế nào, không dám giải thích vì sợ Lạc Hàn sau khi nghe được tin tức xong sẽ rất khó qua một cửa này.

“Thế nào là tốt lắm” .

Từ phương xa truyền đến từng đợt tiếng vó ngựa dồn dập, như là có chuyện gì trọng yếu muốn xảy ra.

“Tiểu Như, nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài không, là có việc gấp gì sao”

“Chắc là quân tình đi” .

Tiếng vó ngựa ở bên ngoài quân trường dừng lại. Hai nam tử anh tuấn bước xuống, bọn lính nhận thức trong đó một người là Lam tướng quân, mà người còn lại bọn hắn chưa có gặp qua .

“Tham kiến tướng quân” .

Bọn lính thấy Lam Vân Lỗi vội vàng hành lễ.

“Đứng lên đi” .

Lam Vân Lỗi cũng không thèm nhìn tới nói.

Người ở phía sau sải bước đi tới, bộ dáng có vẻ thực vội. Lam Vân Lỗi một phen túm trụ Tử Điệp, Tử Điệp khó hiểu quay đầu nhìn xung quanh.

“Không vội, người lánh mặt chút, ta đi trước, dù thế nào cũng cho hắn kinh hãi” .

Nghe Lam Vân Lỗi đề nghị, Tử Điệp nở nụ cười, nàng muốn xem thử khi Lạc Hàn nhìn thấy nàng sẽ có biểu tình thế nào.

“Được, lần này nghe ca ca , cho hắn một kinh hãi, người đi trước đi, ta nghe được tín hiệu của người liền đi qua” .

Tử Điệp thần thái sáng ngời, nói xong liền ẩn mình bên cạnh.

Thời điểm Lam Vân Lỗi nhìn thấy Lạc Hàn, trong lòng không khỏi căng thẳng, bỗng nhiên sinh ra một loại dự cảm không tốt, cái loại cảm giác này giống như Lạc Hàn có thể tùy thời biến mất, mấy ngày không gặp, quần áo ngày xưa mặc trên người Lạc Hàn có vẻ rộng thùng thình, khuôn mặt trắng nõn càng thêm tái nhợt, Lam Vân Lỗi vội vàng đi qua.

“Mấy ngày không thấy, vì sao gầy yếu như thế? Lam Vân Lỗi hỏi.

Lạc Hàn nhìn người được xem như là bằng hữu thân nhất, Vân Lỗi quan tâm chân thật ánh vào trong mắt Lạc Hàn, điều này làm cho Lạc Hàn cảm thấy ấm áp tựa như ánh dương tháng tư.

“Không có việc gì, không có gì trở ngại” Lạc Hàn lời ít mà ý nhiều nói.

“Đã như vậy mà người còn nói không có việc gì, nếu bộ dáng này của người bị Tử Điệp thấy được, người nghĩ nàng sẽ có bộ dáng gì nữa ” ?

Lam Vân Lỗi vội vàng hỏi.

Lạc Hàn nghe Lam Vân Lỗi nói xong, mỉm cười, mỗi một tựa vào lưng ghế .

“Ta sẽ không cho nàng biết, ít nhất hiện tại sẽ không để cho nàng biết” .

“Nàng sớm muộn gì cũng sẽ biết ” .

“Nếu các người thay ta giữ bí mật, ta sẽ không để cho nàng biết ” .

“Nhưng mà...” .

Lam Vân Lỗi nói không ra lời, không biết một hồi nữa Tử Điệp nhìn thấy Lạc Hàn sẽ đau buồn thế nào, Lam Vân Lỗi có chút suy nghĩ đem ánh mắt hướng cách đó không xa, lại phát hiện Tử Điệp đang thẳng đứng ở đằng kia.

122. Q.3 - Chương 122: Gặp Lại (4)

Ánh vào trong mắt Tử Điệp là nam tử làm cho nàng nhớ thương ngày đêm, vẫn một thân áo choàng trắng noãn, thanh lịch bất nhiễm hạt bụi nhỏ, nhưng lại gầy yếu thiệt nhiều, khuôn mặt càng thêm góc cạnh,

trong mắt không hề có tươi cười mà hơn vài phần ưu sầu không dễ phát hiện, phân độ như trước, làm cho người ta nhìn lại càng thêm đau lòng.

Tử Diệp thả chiếc lá trong tay ra chậm rãi ngồi xổm xuống, nước mắt không thể ức chế trào ra, lúc này Tử Diệp đến tận cùng có bao nhiêu đau lòng, không ai có thể cảm nhận được, đó là cảm giác nhìn người yêu trong ngực chết dần lại chỉ có thể trở mắt nhìn bất đắc dĩ.

Lam Vân Lỗi đứng bên cạnh Lạc Hàn nhìn Tử Diệp áp lực khóc, cho dù khoảng cách khá xa, Lam Vân Lỗi vẫn có thể nhìn thấy hai vai run run của Tử Diệp, nhìn bộ dạng thống khổ của Tử Diệp, trong lòng Lam Vân Lỗi chua xót, khóe mắt ướt át.

“Vương gia, bên ngoài rất lạnh, không nên ở ngoài quá lâu, người vào đi thôi”.

Thanh âm Lam Vân Lỗi trầm thấp nói.

“Được rồi, ta cũng hơi mệt mỏi, vừa vặn có thể nghỉ ngơi một chút, sau đó chúng ta sẽ thương thảo chuyện hồi kinh” .

“Được” .

Lam Vân Lỗi giúp Lạc Hàn vào trong phòng, đỡ Lạc Hàn cẩn thận nằm trên giường, kéo chăn bông xong mới rời đi.

Nhìn thấy Lam Vân Lỗi đang hướng chỗ mình đi tới, Tử Diệp vội vàng lau khô nước mắt , nhưng hai mắt sưng đỏ lại không thể che dấu được.

“Muội tử...” .

Lam Vân Lỗi suy nghĩ những lời an ủi Tử Diệp nửa ngày, hiện tại một câu cũng nói không nên lời, lấy tay dùng sức vỗ vỗ bả vai Tử Diệp.

“Ca, yên tâm đi, ta không sao...” .

Tử Diệp hơi khóc nức nở nói.

“Vương gia nhất định sẽ tốt lên, phải tin tưởng hần” .

“Ta hiện tại chỉ muốn biết rốt cuộc là ai độc hại Lạc Hàn, một khi để cho ta điều tra ra, mặc kệ là ai ta cũng đều không buông tha” !

Tử Diệp nói xong, trong mắt phát ra ánh sáng khát máu, ngay cả Lam Vân Lỗi nhìn cũng phát lạnh.

“Đừng nóng vội, mọi việc sớm muộn gì cũng sẽ rõ ràng, trước mắt phải nghĩ biện pháp giúp cho thân thể Vương gia sớm ngày khôi phục, ta nghĩ hần không chỉ đau đớn về thân thể mà càng nhiều hơn là tâm lý , hiện tại người tới gặp hần, nhìn thấy người, chỉ mong hần có thể khôi phục mau một chút” .

Lam Vân Lỗi trầm thía nói.

Tử Diệp không nói gì, một lúc lâu mới chậm rãi nói:

“Ca, ta muốn đi xem hần” .

“Đi thôi, các người nên gấp mặt ” .

Tử Diệp nói xong liền hướng đến chỗ Lạc Hàn ở đi tới, vừa vặn cùng tiểu Như gặp thoáng qua, chỉ là Tử Diệp một thân nam trang, tiểu Như không có nhận ra Tử Diệp.

Lam Vân Lỗi vừa định rời đi, nhìn thấy tiểu Như bưng nước từ bên trong đi ra.

“Người trước lui xuống đi, tạm thời không cần hầu hạ Vương gia, ta có việc muốn cùng với Vương gia trao đổi” .

Lam Vân Lỗi ngăn tiểu Như ở bên ngoài nói.

Tiểu Như không có trả lời mà theo thói quen gật gật đầu.

Trong phòng chỉ có Lạc Hàn lẳng lặng nằm trên giường, Tử Diệp nhẹ nhàng đến bên giường Lạc Hàn, quỳ xuống, nước mắt lại không nghe lời rơi xuống, ánh mắt gắt gao khóa trụ thiên hạ ngủ không an ổn trên giường.

Tử Diệp lấy tay nhẹ nhàng dịch dịch góc chăn, tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt không biết xuất hiện trong mộng bao nhiêu lần cũng không xem đủ.

Lạc Hàn trong giấc ngủ mộng lung cảm giác có người đang nhẹ khóc, cực kỳ giống Diệp nhi của hắn, tiếng khóc làm cho tâm hắn nhất thời quặn đau.

Lạc Hàn thống khổ khom người lấy tay che ngực, không ngừng rên rỉ .

Bộ dạng của Lạc Hàn làm cho Tử Diệp sợ hãi. Vội vàng đứng lên, kích động hô: “Lạc Hàn, người làm sao vậy” ?

“Đau, đau lòng, Tử Diệp...” .

“Ta ở chỗ này, mở to mắt nhìn ta, ta đang ở ngay bên cạnh người a” Tử Diệp hô.

Giống như nghe được thanh âm của Tử Diệp, Lạc Hàn thống khổ mở hai mắt, tuy vẫn một thân nam trang nhưng Lạc Hàn chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn ra, người này chính là người mình nhớ mãi không quên.

123. Q.3 - Chương 123: Gặp Lại (5)

Lạc Hàn không thể tin được chuyện trước mắt mình, không dám tin nhìn lại thêm lần nữa, một lúc lâu mới vươn tay run rẩy chạm khuôn mặt của Tử Diệp, nửa ngày mới thì thào nói:

“Diệp nhi, là người sao” ?

Tử Diệp không nói gì, chỉ lấy tay gắt gao bắt lấy tay Lạc Hàn không chịu buông ra, đầu thật sâu chôn trong lòng bàn tay Lạc Hàn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi vào lòng bàn tay Lạc Hàn, cảm giác ấm áp lần chiếm lấy nội tâm sớm đóng băng của Lạc Hàn.

“Là ta, ta đã trở về, thực xin lỗi” .

Nửa ngày Tử Diệp mới mang nức nở khóc nói.

Lạc Hàn cố hết sức từ trên giường ngồi dậy, hai tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Tử Diệp, hai mắt từ khi thấy Tử Diệp vốn không có rời quá một lần.

“Sao lại chạy nơi đến nơi này” ?

Lạc Hàn không có chất vấn mà nhẹ nhàng hỏi một chút.

“Trách ta sao” ?

“Không trách, ta thực sợ sẽ không còn được gặp lại người, có người thật tốt” .

Không quan tâm thân thể suy yếu, Lạc Hàn nói xong liền đem Tử Diệp gắt gao ửng vào trong ngực, như thuyền nhỏ cửa biệt bến bờ, nỗi lo lắng của Tử Diệp rốt cục cũng được thả lỏng, gắt gao ôm lại Lạc Hàn, như muốn đem thân thể lẫn nhau chen vào trong thân thể của đối phương.

Tử Diệp rõ ràng cảm giác được thân thể Lạc Hàn khó chịu, không chút do dự Tử Diệp liền tránh khỏi cái ôm ấp của Lạc Hàn, cái gì cũng không nói mà chỉ lo giúp Lạc Hàn an trí nằm trên giường, sau đó mới nằm xuống bên cạnh.

“Mệt rồi phải không, ta giúp người như nhu” .

Tử Diệp vừa nói vừa đứng lên, lại bị Lạc Hàn giữ lại.

“Không mệt, chỉ cần có thể nhìn thấy người, cái gì ta cũng không sợ, huống chi chỉ là căn bệnh nhỏ” .

“Biết là ai không” ?

Tử Diệp tùy ý hỏi nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Lạc Hàn quá một lần.

Nghe Tử Diệp nói xong, ánh mắt Lạc Hàn tối sầm lại, trong ánh mắt có rét lạnh lại có thống khổ giãy dụa, Tử Diệp vừa thấy ánh mắt của Lạc Hàn liền hiểu được tám chín phần.

“Tạm thời không biết là ai” !

Lạc Hàn suy nghĩ một lúc lâu mới chậm rãi nói.

“Không nói chuyện này nữa, người trước phải cẩn thận nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ ở đây cùng người” .

“Không mệt, người xem tinh thần của ta không phải đã tốt hơn nhiều sao” .

Lạc Hàn cười nói, vẫn là tươi cười khi Tử Diệp lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Hàn, sạch sẽ lại ấm áp.

Tử Diệp bất đắc dĩ cười cười, im lặng ngồi bên cạnh.

Cánh tay Lạc Hàn vô ý thức long long tóc của Tử Diệp, tư thế này như là yêu người say đắm ngàn năm, không ngại mệt nhọc.

Không qua bao lâu, Tử Diệp dần dần ngã vào trong lòng Lạc Hàn nặng nề ngủ, nhìn dung nhan khi ngủ của Tử Diệp, bên miệng Lạc Hàn lặng lẽ gọi mở một đóa hoa yêu mị.

Nhìn thiên hạ trong lòng ngủ say, Lạc Hàn rốt cuộc không ức chế được cảm tình, cúi đầu hôn thật sâu, giống như trời hạn thiếu mưa, thật sâu mà đầy dứa.

Tử Diệp lơ đãng theo môi truyền ra những tiếng nỉ non, một tiếng trầm thấp đó như mời gọi Lạc Hàn, Lạc Hàn cầm giữ không được chính mình,, hai tay lặng lẽ dời về phía trước ngực Tử Diệp, cúc áo ở trong tay Lạc Hàn từ từ bung ra.

Tử Diệp cảm thấy trước ngực chợt lạnh, trong mộng lung mờ ánh mắt ra, chỉ thấy khẩu áo đã bị mở ra, trong ánh mắt của Lạc Hàn lại phát ra ánh sáng dục vọng, nếu dưới tình huống khác, Tử Diệp sẽ không cự tuyệt, nàng cảm thấy hiến thân cho người mình yêu là một chuyện rất hạnh phúc, chỉ là trước mắt thân thể của Lạc Hàn căn bản không thể chấp nhận được chuyện này.

Nghĩ vậy, không quan tâm đến bên áo còn đang mở liên giãy dụa.

“Lạc Hàn không cần như vậy...” .

Tử Diệp hơi giận suyễn nói.

“Vì sao” ? Lạc Hàn thanh âm trầm thấp hỏi.

“Ta vẫn nghĩ người đã chuẩn bị tốt, thực xin lỗi...” .

Lạc Hàn có chút thất vọng lại làm ra vẻ thoải mái nói.

“Không phải như thế Lạc Hàn, ta nguyện ý , người hẳn biết, chỉ là trước mắt thân thể của người không được, tin tưởng ta, ta sẽ chỉ là của người” .

Tử Diệp nhìn ánh mắt hơi thất vọng của Lạc Hàn vội vàng giải thích.

“Là ta quá nóng vội , là ta không đúng” .

Lạc Hàn xin lỗi .

“Trong chúng ta không có ai đúng ai sai, ta sẽ chờ người ” .

Lạc Hàn không nói gì, mà đem Tử Diệp lại gắt gao ôm vào trong lòng.

124. Q.3 - Chương 124: Vĩnh Biệt (Kết Cục)

Tử Diệp trong lòng càng hoảng hốt, bởi vì thân thể Lạc Hàn ngày càng không bằng trước, nhìn sắc mặt Lạc Hàn, Tử Diệp trừ bỏ đau lòng vẫn là đau lòng.

Tử Diệp bưng thuốc do chính tay mình hầm thật cẩn thận đến bên người Lạc Hàn, lấy tay nhẹ nhàng đem đem để ở phía sau, sau đó giúp Lạc Hàn tựa vào mặt trên, tư thế tựa như che chở trân bảo trong lòng.

“Hàn, mau uống thuốc đi, như thế mới đối với thân thể của người có lợi” .

Tử Diệp khuyên bảo Lạc Hàn.

Lạc Hàn nhìn biểu tình tiêu tụy của Tử Diệp, trong lòng quặn đau, khi nào thì người mình thiết tình muốn che chở lại biến thành bộ dạng tiêu tụy như thế, nếu mình không tồn tại, như vậy có phải có thể thành toàn hạnh phúc cho Tử Diệp hay không, Lạc Hàn biết bệnh của mình không thể dễ dàng chữa khỏi, bởi vì có ngự y chiếu cố tìm các loại thuốc, nếu không táng mạng đã tùy thời tra tấn chính mình.

Lạc Hàn không nói gì, hé miệng, Tử Diệp cẩn thận múc từng muỗng thuốc uyển đến bên miệng Lạc Hàn.

Uống xong được Lạc Hàn mỗi một dựa vào phía sau, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ , giống như tùy thời có thể tiêu thất.

“Tử Diệp, nếu có một ngày ta mất, không cần ép buộc chính mình, biết không? Cố gắng đi tìm hạnh phúc thuộc về mình, ta tin tưởng trên đời này trừ bỏ ta sẽ còn người khác đáng giá để người yêu , đáp ứng ta, được không”,

Lạc Hàn dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Tử Diệp, trong ánh mắt trừ bỏ không tha vẫn là không tha.

“Lạc Hàn, người hẳn là biết, trừ người ra, ai ta cũng không cần, nếu có một ngày người mất, ta sẽ đi cùng người, địa ngục hoàng tuyền ta đều đi” .

Tử Diệp buồn bã cười, sau đó cười nói.

“Tử Diệp không cần như vậy, nếu như vậy, ta cho dù có chết cũng sẽ không an tâm ” .

Lạc Hàn có chút kích động nói.

“Yên tâm đi, có ta ở đây thì sẽ không cho phép người rời ta đi! Người đáp ứng ta, phải cùng ta tam sinh tam thế ” .

“Sợ rằng phải thất ước rồi” .

Lạc Hàn lực bất tòng tâm nói.

“Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy , trước người nghỉ ngơi chút, ta sẽ luôn ở bên cạnh người “.

Tử Diệp quan tâm nói.

Lạc Hàn cười cười, hơi hơi gật gật đầu, nhắm mắt lại ngủ thật sâu.

Tử Diệp nhìn Lạc Hàn ngủ, nước mắt đọng lại trong lòng rốt cuộc không nín được mà cuồn cuộn chảy ra, Tử Diệp gạt gao bắt lấy tay Lạc Hàn đặt ở bên miệng, không hề khóc thành tiếng.

Khóc một lúc lâu, Tử Diệp mới ngừng tiếng khóc, lấy tay lau lau nước mắt, đúng lúc này, tay Lạc Hàn lại vô lực buông xuống.

Tử Diệp sửng sốt.

“Lạc Hàn, Lạc Hàn, người làm sao vậy, tỉnh tỉnh...” .

Nhìn sắc mặt Lạc Hàn, Tử Diệp bất an hô lên, bất chấp Tử Diệp kêu gọi thế nào, Lạc Hàn vẫn nhắm chặt hai mắt như cũ, Tử Diệp mở lớn miệng, không dám tin nhìn, tay run rẩy hướng đến bên mũi Lạc Hàn.

Không có hô hấp, không có hô hấp...

Tâm Tử Diệp nhất thời chìm vào đáy cốc, giống như bị thời gian từ bỏ.

“Lạc Hàn, ngay cả người cũng không cần ta sao” .

Tử Diệp hỏi Lạc Hàn.

Như trước không có trả lời.

“Lạc Hàn, đừng dọa ta, ta biết người đang đùa ta phải không, mau mau tỉnh lại được không”

Tử Diệp khóc hô lên.

Qua một lúc lâu, Tử Diệp mới tin tưởng Lạc Hàn thật sự đã rời xa mình.

Tử Diệp chậm rãi đứng dậy, đi về phòng mình, nhẹ nhàng cởi áo khoác, thay một thân trắng thuần mà Lạc Hàn thích, thanh nhã, tựa như bọn họ vừa mới quen biết nhau.

Tử Diệp đi vào phòng Lạc Hàn, ngắm nhìn Lạc Hàn một lúc lâu mới nói:

“Lạc Hàn, người một người cô đơn ra đi, đừng sợ, Diệp nhi sẽ đi cùng người” .

Nói xong Tử Diệp uống xong một ly được, thuận thế nằm trong lòng Lạc Hàn.

Một đôi giai nhân gắt gao ôm nhau cùng một chỗ, kiếp này không bao giờ chia lìa nhau nữa.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-lam-vuong-phi-cua-nguoi>